

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I HAVE NO HOPE OF SURVIVING HIM

LOVING

@Çeviri Kitaplar

THE

Liar

*If I ever give you this journal
remember the days they
you away from me. I
cried home to you
love to you.*

SILVER FALLS UNIVERSITY
BOOK ONE

LOLA KING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yalancıyı Sevmek
Tatlılık ve Aldatma

Silver Falls Üniversitesi
Kitap 1

Lola King

Telif Hakkı © 2024 Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya izinsiz başka herhangi bir şekilde dağıtmak yasa dışıdır.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak kabul edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan hiçbir şirket bu kitabı onaylamamıştır.

Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı isimleri ve şarkı sözleri, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Kapak tasarımı: Wild Love Designs

Düzenleme: Mackenzie, Nice Girl Naughty Edits Alfa

okuma: Lauren Pixley

Beta okuma: Ratula Roy

Kırık bir kalple de yapabilirim.
Taylor Swift

*Bu kitap, kendilerini hayatta tutan tüm insanlara adanmıştır. Her
sabah, kendilerini yok eden düşüncelerle savaşmak için silaha sarılan
herkese.
Sizler çok cesursunuz.
Devam edin.*

Jay'e,

Çünkü 9 yıl boyunca birlikte büyüdükten ve yolculuklarımızın iç içe değil, paralel olduğunu kararlaştırdıktan sonra, bana kendim hakkında çok önemli bir şey öğrettin.

*Kırık bir kalple bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu.
Arkadaşlığımızı sonsuza kadar değer vereceğim.*

İÇERİK UYARISI

Merhaba, bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederim.
Başlamadan önce, bu kitabın sadece 18 yaş üstü okuyucular için yazılmış
karanlık bir aşk romanı olduğunu lütfen unutmayın.

Daha önce kitaplarımı okuduysanız, bu kitapta TW'nin "alışveriş listesi"
bulunmamasına rağmen, ele alınan konuların çok gerçekçi olması nedeniyle
yine de karanlık bir kitap olduğunu lütfen unutmayın.
Kitapta, kendine zarar verme, depresyon, beden algısı bozukluğu ve kendine
şiddet gibi konular ayrıntılı olarak anlatılmaktadır.
MMC'm diğerleri kadar şiddetli olmasa da, son derece manipülatif, zehirli,
kontrolcü ve psikolojik olarak istismarcıdır.

Sınırlarınızı bilmeniz ve en önemli şeyin zihinsel sağlığınız ve refahınız olduğunu
bilmeniz önemlidir. Okumak eğlencelidir, kurgu harikadır, ama en önemli şey
sizsiniz.

Lütfen aşağıdaki olası tetikleyicileri belirli bir sıraya göre değil,
dikkatle okuyun: Sayfada kendine zarar verme

Dubcon

Depresyon

Manipülasyon

Zehirli ilişki

Cinayet

Şiddet

Tecavüzden

bahsetme Aile

İçerideki şiddet

Aldatma (FMC ve MMC arasında değil) Cinsel

saldırı

Saplantılar şunları içerir:

Hafif aşağılama ve küçük düşürme

Hafif DDLg

Bağlama

Kitaplarım BDSM rehberi *değildir*. Bu kitapta gerçek BDSM *yoktur*.

Bu kitap, sayfaların arasında güvenli bir şekilde fantezilerine dalmak isteyenler için yazılmıştır. Lütfen, fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi unutmayın — başka bir uyarı veya güvenlik kelimesi olmayacaktır.

Kullanabileceğiniz tek güvenlik kelimesi/hareketi kitabı kapatmaktır.

Her zaman güvenli ve karşılıklı rıza ile oynayın.

Sevgilerimle, Lola

ÇALMA LİSTESİ

Taste of Metal - Henry Morris Tired
of California - Nessa Barrett
EMPTY - Chase Atlantic
Secrets - Omit, Ordell, Rick Jansen Mr.
Perfectly Fine - Taylor Swift
Monster - Shawn Mendes, Justin Bieber Vicious
- Tate McRae
Kaçış. - RAYE, 070 Shake Gıda
Zehirlenmesi - Chri\$tian Gate\$
KILL MY X - Chri\$tian Gate\$
Noose - Nessa Barrett
DİŞLER - WesGhost, Diggy Graves
Karanlık Cennet, Lana Del Rey
.Goetia. - Peter Gundry
She Gets the Flowers - Beth McCarthy
The Vampire Masquerade - Peter Gundry
Seni Sevmek İçin Çok Geç - Eski Alışkanlık
ALL I WANTED WAS U - Ex Habit, Omido
SPINE - WesGhost
Aptal - Tate McRae
Bunca zaman - Toby Mai
Kötü bir fikir, değil mi? - Olivia Rodrigo
CEHENNEMDE YAPILAN EVLİLİK - Dutch Melrose, benny
mayne Diet Mountain Dew - Lana Del Rey
Onu Sakinleştir - Melanie
Martinez Çok İyi - Halsey
Shameless - Camila Cabello
Lütfen Dikkat Et - Christian
Leave
Günahkar mısın? - Taylor Swift
Bilim Adamı - Coldplay

Gitme Dile - Taylor Swift Lise
Hayatı - Taylor Swift Eski Para -
Lana Del Rey
Yanlış Yön - Hail Steinfeld Sonsuza
Kadar Genç - Henry Morris
Cennetteki Gece Kulüpleri - Henry
Morris Seni Sevmek İçin Kaybetmek -
Selena Gomez Acı - Nessa Barrett
Seni Özletirim - Artemas Gün Işığı -
David Kushner
Beni Kiliseye Götür - Hozier
Aşağıya Doğru Gidiyoruz -
KALEO Doğmak İçin Ölmek -
Lana Del Rey
Kızlardan Biri - The Weeknd, JENNIE, Lily-Rose Depp İş Şarkısı
- Hozier
Yavaş - Tate McRae
Adımı Çağır - GRAHAM, Henrik

İçindekiler

[Önsöz Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 1](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Seni](#)

[seviyorum](#)

[Epilog](#)

[Lola King'in diğer eserleri Teşekkür](#)

Önsöz

Ella

Taste of Metal - Henry Morris

Öldürülen birinin kan donduran ılığı, daha önce hiç duymadığım bir şeydi.

O uzun, korkunç saniyeler boyunca, sadece sesler ve kokular aklımda kaldı.

Boşalan ciğerlerinin hırıltısı. Kanıyla boğulurken çıkardığı korkunç gırgır seslerini asla unutamayacağım.

Kanın kokusu çok güçlü. O kadar güçlü ki, neredeyse ağzımda tadını alabiliyorum, onunla birlikte ölüyorum, kırmızı sıvı dudaklarından dökölüyor. Bir öksürük ve yüzüme sıçrıyor.

Görüntüler kalıcı değıl. Beynimin silmeye çalıştığı bulanık görüntüler. Beni korumak için.

O yerde yatıyor. Biliyorum çünkü ben de oradayım, orman toprağında onun yanında diz çökmüş durumdayım.

Ölüyor.

Siyah saçlarında çamur ve kan var. Bunu fark ediyorum. Elleri boğazını, kanlı dudaklarını kaşımaya geliyor. Derisini yırtıyor, tekrar tekrar öksürüyor.

Ben kendimi bu sisin içinden çıkaramadan o

ölmüş. Manşetleri şimdiden görebiliyorum.

Üniversitenin kraliçesi bir katil ıktı.

Böyle mi öleceğim? Eski sevgilimin yeni kız arkadaşını öldürdüğüm için mi?

Mükemmel bir görüntüye sahip olmak, popüler ve kusursuz bir kız olmak ne anlamı vardı ki, sonunda bu noktaya geldiysem? Düşmanımın cinayeti.

Sol yumruğum elimdeki notu sıkıca kavırıyor, içimde umutsuzluk büyüyor.
Sadece basit kelimeler yazan, kanlı, yırtık küçük bir kağıt parçası.

Zafer en azimli olana aittir.

Seni seviyorum

Seni özlüyorum. Her gün burada uyanıp ona baktığımda seni özlüyorum. Mavi gözler bu kadar karanlık görünmemeli. Mavi gökyüzü en sevdiğim şeydir ve senin gözlerinde taze bir bahar sabahı gibi yansır. Mavi en sevdiğim renk.

Birinci Bölüm

Ella

*Kaliforniya'dan bıktım - Nessa
Barrett*

İki ay önce...

Gelecekte, bu aramayı geriye dönüp baktığımda, bunun benim çöküşümün başlangıcı olduğunu anlayacağım. Ama bu gece, bulanık gözlerle telefonumun çaldığını izlerken, yapmak üzere olduğum hatadan habersizim.

En yakın dört arkadaşım ile birlikte ateş çukurunun etrafında daire şeklinde oturmuş, üniversiteye dönmeden önce son yaz partisini keyifle yaşıyoruz. Ağustos havası cildimizi yapış yapış yapıyor ve gecenin hafif esintisi sıcak vücutlarımıza ferahlık veriyor.

Arkadaşım Alex'in evinde parti var, ama biz beşimiz kalabalıktan ayrıлып göle doğru yürüyoruz. Ay ışığında parıldayan gökyüzü, gecenin zifiri karanlığını geride bırakarak masmavi bir renge bürünüyor.

Popüler olmak her zaman eğlenceli değildir. Buna alışkınsınız, ama bu statü için çok çalışan biri olarak, bu çok yorucu. Özellikle de bu benim tüm kişiliğimi kapladığında. İnsanlar yüzüme bakıyor, her hareketimi izliyor.

Kendime ve giydiğim açık mavi bikiniye bakıyorum. Altını, belime bağladığım parlak bir plaj eteği ile örtüyorum. Çok güzel ve herkes bana iltifat etti. Hiçbiri, üst bacaklarımdaki izleri saklamak için plaj eteği giydiğimi bilmiyor. Hiçbiri, bikiniyle güzel görünmek için bütün gün aç kaldığım halde, karnımın yeterince düz olmadığını ve onu saklamak için bir şeye ihtiyacım olduğunu bilmiyor. Bütün akşam karnımı içeri çektim. O kadar çok çektim ki, kramp girdi.

Mükemmel kıyafetler. Mükemmel, alçakgönüllü *teşekkürler* ve gülümsemeler. Mükemmel göğüsler, mükemmel bir vücut. İnsanların gördüğü her şey mükemmel, mükemmel, mükemmel.

Arkadaşlarımın yanında rol yapmamak daha kolay. Bu yüzden, yaz sonu partisinde her zaman diğerlerinden ayrı durur ve birlikte takılırız, böylece kendimiz olabiliriz.

Solo bardağında hazırladığım kokteylin bir yudumunu daha alıyorum, uyuşmuş dudaklarımı yalayıp tatlılığını tadıyorum. Artık ne içtiğimi pek bilmiyorum ama dünya en güzel şekilde dönüyor, beynim alkol, neşe ve sevgiden bulanık. Arkadaşlarım etrafında gülüşürken dostluğun heyecanı damarlarımdan akıyor.

Ben de gülümsüyorum, nedenini bilmiyorum. Mutluyum.

En azından telefonum çalmaya başlayana kadar öyleydim.

Sabahın beşinde gelen bir arama muhtemelen eski sevgilimin sarhoş olduğu anlamına geliyor, ya da sarhoş gibi davranıyor. Ayrıldığımız için pişman olduğunu söyleyen bir nutuk dinleyip umutlanmak istediğimden emin değilim. Sonunda gerçeği biliyorum. O kız arkadaşıyla birlikte kalacak ve ben onu yakınımda tuttuğum için pişman olacağım. Arada sırada gelen kısa aramalar, benim ona tutunmaya devam edeceğim anlamına geliyor. Çok zehirli. Tam *bize göre*.

Böyle bir telefon almayalı uzun zaman oldu. Geçen Noel'den beri. Eskiden düzenli olan bir şey için sekiz ay çok uzun bir süre gibi geliyor. Ve sonunda aptal, kalbi kırık bir kız gibi onları özlemeyi bırakmıştım. Kalbim gerçekten kırılmıştı. İçini parçalayan türden bir kırıklık.

Her gece uykuya dalmanı engelliyor, nostaljik anları tekrar tekrar yaşıyor ve her sabah uyanır uyanmaz seni tekrar uçuruma sürüklüyor. Onun adını duyduğunda içini burkuyor, onu tek başına düşündüğünde seni ölümcül bir şekilde bıçaklıyor. Kanaman ve her şeyin bitmesini, sonsuz bir uykuya dalmayı beklediğinde, acı çekmen için seni hayatta tutuyor.

Bu tür bir kalp kırıklığı.

Görünüşümü zar zor koruyabiliyordum.

Tabii ki, telefonlar iyileşmeme yardımcı olmadı, sadece o sürekli, arzulanan zehirli durumu devam ettirdi. Çünkü biz öyleydik. Yıkıcı. İntihara meyilli. Kırılmaya mahkum.

Ama Tanrım, o telefonlar çok iyi geliyordu. Uzun süredir ayık olan, bununla gurur duyan ama henüz iyileşemeyen bir bağımlı için en ufak bir uyuşturucu ipucu bile.

Sadece birazcık. Hiçbir şeyi değiştirmez.

Her zaman değiştirdi, beni bağımlı tuttu.

Terapistim, gerekli hissettiğimde eski sevgilime mektup yazmamı söyledi. İçimi dökmenin bir yolu. Kağıt üzerinde, güvenli bir şekilde. Sadece onları asla göndermediğimden emin olmam gerekiyordu. Mektup yazamazdım, ama her sabah birkaç cümle yazdım. Her gün onunla konuşmak beni rahatlatıyordu.

Son notumu bir hafta önce yazdım.

Sanırım seni unuttum. Üzgünüm.

Ama gerçekten üzgün olduğumu sanmıyorum.

Bu gece, arkadaşlarımdan saklamak yerine, sarhoş bir şekilde "*Ne oluyor lan? Chris beni arıyor*" diye bağırmaya hazırım.

Ama konuşmanın nasıl gideceğini biliyorum.

Peach kızıl saçlarını omzunun arkasına atacak ve bana ölümcül bir bakış atacak. *Cevap vermeyi aklından bile geçirme. Seni arıyor çünkü bu akşam erken saatlerde hikayende Matias'la çekilmiş bir fotoğrafını paylaştın.*

Matias ve ben bir ilişki içinde değiliz. Ara sıra sevişiyoruz çünkü o bu konuda fena değil ve ben sosyal merdiveni tırmanmak isteyenlerin zirveye ulaşması için bir araç gibiyim. Kraliçe arıyı becer ve onun sarayında bir tebaa ol.

İnsanlar benimle takılmayı seviyor. Ve ben onları tanımak istemediğimde, ben onlara zaman ayırmaya kadar etrafımda dolanıyorlar.

Ella Baker kalemimi ödünç almak istedi! Vay canına. Günlüğüne bunu yaz.

Ama şu anki sorunuma dönelim: kucağımda çalan telefon ve onu cevaplamanın ne kadar kötü bir fikir olacağı.

Arkadaşım Wren — şu anda Peach'i göle sürükleyip suya atmak üzere — çalan telefona bakıp omuz silker ve başını sallar. Chris'le çıktığımızda onun en büyük hayranı değildi. İkisi çok benziyorlar. Sessizce hakimiyet kuruyorlar. Yüzeyde mükemmel, derinlerde canavarlar. O, beyefendi tavırlarını hiç yutmadı.

Benim tatlı kızım Alex tereddüt eder, onun için üzüldü, üzülecek bir şey olmasa da. Ama sonunda beni öncelikli tutardı. Bana sarılır ve telefonu dikkatlice alırdı. Onu, ateşin yanında pembe bikiniyle dans ederken izlerim. Taylor Swift'in "All Too Well" şarkısını, on dakikalık versiyonunu, sanki kalbi kırılmış gibi söyler, oysa gerçekte hayatının aşkı ile kendi masalını yaşıyor.

"Onu görmezden gel, siktirip gitmesini söyle, ne yaparsan yap." Oturduğum yerden başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakarak irkiliyorum. Achilles bana yaramazca gülümsüyor. "Her halükarda, o adam seni bırakmayacak. Bana güven."

Her zamanki derin sesi alkolden dolayı kısık çıkıyor ve gri gözleri, bizimle asla paylaşmadığı sırlarla parıldıyor.

Onun benim bilmediğim şeyleri bildiğini sormuyorum. Achilles'i her zaman bir kahraman olarak gördük. Lisede ben balo kraliçesiydim, o da kraldı. Hiç çıkmadık, hatta birlikte yatmadık bile, ama insanlar bizim bunu yaptığımızı hayal etmekten hoşlanıyordu çünkü mükemmel bir güç çifti olurduk. Birinci ve ikinci sınıfta burada değildi, annesinin yaşadığı Fransa'da okuyordu. Ailesi çirkin bir boşanma yaşamıştı ve o annesiyle yaşamayı seçmişti. Ama yazın başından beri geri döndü ve bir kez daha aramızdaki hak ettiği yeri aldı.

Özel hayatında Achilles, teknik olarak hepimizin eşit olduğu bir grubun lideridir, ama yine de ona her zaman son sözü söyleme hakkını vermekten çekinmiyoruz. Öyle ki, Stoneview'a döner dönmez, eski dostumuz Chester'a, Alex'e çok kötü davrandığı için artık bize yaklaşmayı aklından bile geçirmemesini söyledi.

Wren ve Peach'in birbirlerine su sıçrattığı göle bakıyorum. Başımı yana eğip gözlerimi kısıyorum. Sanırım artık bikininin üstünü giymiyor.

Güneş yakında doğacak. Çocukluğumuzdan beri her yıl okul başlamadan önce yaptığımız gibi, hep birlikte güneşin gölün üzerinde doğuşunu izleyeceğiz.

Bağımsızlık hissi beni sarıyor. Yeni bir başlangıç.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken, arkadaşşıma bakmadan cevap veriyorum.

"Sanırım önemli olan tek şey, onu unuttuğum." Ve kendimi korkutmadan önce, telefonu açıyorum.

Ama eski sevgilimin konuşmasına izin vermiyorum.

"Chris," diyorum yeni bulduğum bir güçle. "Beni geri kazanmak için yapabileceğin *hiçbir şey* yok. Sen dünyadaki son seçeneğim olsan bile sana geri dönmezdim. Ölüm döşeginde olduğum ve hayatta kalmamın tek yolu tekrar senin olmaktı bile olsa. Yine de dönmezdim. Hoşça kal. Sonsuza kadar."

Telefonu kapatıp, kıyıyı kaplayan çakıl taşlarının üzerine atıyorum.

Artık resmi olarak Christopher Murray'den kurtuldum.

Seni seviyorum

Dünyadaki son seçeneğim olsan bile sana geri dönmezdim. Bu kalbimi kırdı.

Şimdi onu yeniden bir araya getirmelisin.

İkinci Bölüm

Ella

Boş - Chase Atlantic

Üçüncü sınıfın ilk günü. Bazıları için, dış dünyanın gerçekliğine bir yıl daha yaklaşmak anlamına geliyordu.

Peki ya bizim için? Gerçek dünya diye bir şey yok. Zenginler var. Daha zenginler var... ve sonra biz varız. Stoneview çocukları.

Milyarderlerin yaşadığı bir bölgede büyüdük, burada kimse ailenizin ne kadar kazandığını umursamıyor, çünkü banka hesabınız bizimkiyle aynı değilse yaklaşmanız bile mümkün değil. Bizler, gümüş kaşıkla doğmuş, boyunlarında elmaslar olan güven fonu bebekleriyiz. Yenilmez akranlarımızdan oluşan sıkı sıkıya bağlı bir çevrede birlikte büyüyüyoruz. Okul öncesi eğitimden lise son sınıfa kadar Stoneview Prep'e gidiyoruz ve özel bir onurla mezun oluyoruz: kayırmacılık.

Sonra, ebeveynlerimizin Stoneview'dan arabayla yarım saat uzaklıktaki, makul büyüklükte bir şehir olan Silver Falls'ta bizim için ayarladıkları penthouse dairelere taşınıyoruz ve asıl eğlence orada başlıyor. Silver Falls Üniversitesi.

Yanlış anlamayın. Biz daha erişilebilir bir şehre gidiyoruz, orta sınıf ailelerin çok çalışarak yaşayabilecekleri bir şehre. Yakındaki kasabadan insanlar alışveriş merkezine gelip nehir kenarında günün tadını çıkarabilecekleri bir şehre. Ama SFU? Orası bize aittir.

Sıradan vatandaşlar burada okuyamıyor. Herkesin erişimi yok. Burası evimizden uzaktaki lüks malikanemiz. Bazen bu iyi bir şey, bazen de klostrofobik hissettiriyor. Özellikle de herkes kim olduğunuzu bildiğinde.

"Ella! Bekle!"

Kanıtlandı.

Kütüphaneye doğru yürürken hızımı yavaşlatıyorum. Arkadaşlarım beni orada bekliyor, ama ben ders çalışmak için onlara katılmıyorum, sadece onları almaya gidiyorum. Ders çalışmak, besin zincirinin tepesine çıkamayanlar ya da bunu sevenler içindir. SFU lisans öğrencileri arasında benden daha üstün kimse yok ve ben beynimle bir şey başaramayacak kadar aptalım —babamın sözleri— bu yüzden kütüphane tam olarak benim gittiğim yer değil.

Sarışın, kısa saçlı uzun boylu bir kız elinde broşürlerle bana yaklaşırken başımı yana eğiyorum.

Marie... Mandy... M.M...

"Mindy!" Sonunda yüzümde parlak bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Nasılsın?"

GLC nasıl?"

Karşımda durup saçını kulağının arkasına koyarken yüzü kızardı. "Adımı hatırlıyorsun."

"Tabii ki adını hatırlıyorum, aptal." Şakacı bir şekilde omzuna dokunuyorum. "Naber?"

"GLC, okula dönüş için büyük bir Clue oyunu düzenliyor ve ben de senin de katılmak isteyip istemediğini merak ediyordum."

Bana bir broşür uzattı.

Gameboard Lovers Club seni bir cinayeti çözmeye davet ediyor!

Katılmamak için geçerli bir bahane bulmak için kafamı yorarken tarihi görüyorum. Mindy ve kulübüne karşı bir şeyim yok. Sadece arkadaşlarımla olmak istiyorum. Maske bir noktada çıkmak zorunda ve her günün her anında kraliçe arı olmak beni çok yoruyor.

"Ah, Mindy. Üzgünüm. O akşam Save Lives Today yardım etkinliğine katılacağım. İlk yardım eğitimi verecekler."

Omuzlarının düşmesi midemi sıkıştırıyor ve elim eteğimin kumaşından sağ bacağımın üst kısmını kaşımaya başlıyor.

"Gerçekten üzgünüm. Her yerde aynı anda olamam. Ama dur, sana yardım edeyim." Çantamdan telefonumu çıkarırım, ona yaklaşıyorum ve broşürleri ikimizin başının yanına koyarım.

"Gülümseyin!" diyorum neşeyle.

Fotoğrafımızı çekip sosyal medya hikayeme koyuyorum.

Bu Perşembe gecesi @SFU_GameboardLC ile bir cinayeti çözmeye gelin!

dudak emoji

"İşte oldu."

Uzun boyuyla benim kısa boyuma bakıyor. "Aman Tanrım, Ella. Çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

"Önemli değil. Gitmem gerek. Seni seviyorum."

Onun cevabını beklemeden kütüphaneye giden koridordan geçiyorum. Diz boyu botlarımın topukları mermer zemine vururken, Bayan Davis bana ölümcül bir bakış atıyor. Onun masasının önünden geçerken ona göz kırpyorum. O kadın bu kadar huysuz olmak için çok genç.

Kızların nerede oturduğunu biliyorum çünkü kimse bizim olarak ilan ettiğimiz masayı almaya cesaret edemez. Ya da onların, sanırım.

Onlara doğru koşarak, Alex'in kitabına elimi vurup heyecanla fısıldıyorum, "Profesör Reeves'le yattım."

İki çift göz de şaşkınlıkla açılır, ama birinin zümrüt rengi bakışlarında gururlu bir yaramazlık parlar.

"Tabii ki. O çok seksi," diyor Peach, yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeleyerek.

"Aman Tanrım, Ella." Azarlama, daha utangaç ve kurallara daha çok uyan arkadaşım Alex'ten geliyor. "Bu yüzden başın büyük belaya girebilir."

"Biliyorum..."

"Bekle." Peach elini elime koyar. "Sen onu becerdin mi... yoksa o mu seni becerdi?"

"Peach," Alex homurdanır. "Ciddi misin?" İşaret parmağının ucuyla sarışın saç çizgisini biraz fazla sertçe ovuşturur ve alnında pembe bir iz bırakır. "Bu çok kötü. Senin için bile, Ella. Bu ortaya çıkarsa... popülerliğin seni kurtaramaz. İtibarın... *puf*." Elini yüzünün önünde açar ve bir patlamayı taklit eder.

Gözlerimi devirip, beni *ben* yapan tek şeyin popülerliğim olmasına rağmen, kayıtsızmış gibi davranırım.

Peach, sabırsızca parmaklarını elimin arkasına vurarak ısrar eder. "Sen mi yaptın? Yoksa o mu?"

"Eğer biri öğrenirse, o kovulur. Sen okuldan atılırsın. Babanın ne diyeceğini bir düşün."

Babam yüzünden, üçüncü sınıfta dersinden kalmamak için ceza hukuku profesörümle yatmak zorunda kaldım. Eğer babam beni tutkum olan bölümü bırakıp hayatımda hiç yapmak istemediğim bir bölüme geçmeye zorlamamış olsaydı, şu anda bu durumda olmayabilirdim. Hayalim Juilliard'a girmektir. Bunun için çok çalıştım, Stoneview'un zorlu dans okuluna gittim ve tüm enerjimi ve tutkumu buna adadım. Ama kabul edilmedim ve babam SFU'da ilk yıl dans dersleri almama izin verse de, hayalimin devam etmek için çok gereksiz olduğunu düşündü.

Geçen yılın ortasında, beni daha *yararlı* bir bölüme geçmeye zorladı. Hoşça kaldans, merhaba hukuk.

"Senin küçük sapkınlıklarını biliyorum," diyor Peach kaşlarını oynatarak. "Ne tür seks yapmaktan hoşlandığını biliyorum. Eminim *o adam* seni becerdi ve sen de onun övgülerini yuttun. O adam, babanla ilgili sorunlarını tam da doğru noktadan vurmuş olmalı."

"*Peach*." Alex'in alçak sesli tıslaması, ben gülmek üzereyken arkadaşımızın coşkusunu keser. "Bu ciddi bir konu."

Peach elini geri çeker, bu sabah topladığı koyu kırmızı saçlarını yüksek at kuyruğuna bağlar ve başını yana eğirir.

"Sıcak mıydı? İyi miydi? O sana..."

Alex'in daralmış bakışları Peach'in dudaklarını sıkmasına neden olur, ama benim yaramaz maceramdan duyduğu memnuniyet hala çok belirgindir.

Hayatımın en iyi seksî değildi, ama harikaydı. Babamdan, beni zorla kaydettirdiği sınıfa devam etmem için bir iyilik istemekten daha iyi hissettirdi. Çünkü sonuçlarına katlanmak istemiyorsam, o sınıfa devam etmemek artık bir seçenek değil.

Bu yüzden, seçenekleri tarttım ve bu bir *seçim* gibi geldi. Profesör Clark Reeves'in gözü hoş bir adam olduğu söylenemez. Ofis saatlerinde, kirpiklerini kırıştırarak sıraya giren tonlarca üniversiteli kızın olmadığı da söylenemez. Hepimiz aynı şeyi merak ediyoruz; bu kadar genç ve yakışıklı, başarılı bir savunma avukatı olmuş, Doğu Kıyısı'nın en ünlü hukuk bürolarından birinin sahibi ve ülkenin en seçkin üniversitesinde profesör olarak çalışan bir adamın nasıl *hala* bekar olduğunu. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Parmağında alyans yok.

"Başarılı, yakışıklı, seksî bir vücuda ve muhteşem bir zekaya sahip, ayrıca son ödevimin notunu değiştirebilecek bir adamla seks yaptım."

"Ben de bunu söylüyorum."

"Pes ediyorum," diye iç geçiriyor Alex, dikkatini önündeki dizüstü bilgisayara geri çevirerek.

En iyi iki arkadaşımın kişilikleri tamamen zıt. Güzel Alex, parlak ela gözleri ve masum yüzüyle, çok şey yaşamış, dengeye ve kurallara ihtiyaç duyan iyi bir kız. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen güçlü bir varlıkta rahatlık buluyor. Peach, benim ateşli küçük kızım, inatçıdır. Küçük bedeninde yenilmez bir güç vardır ve şeftali gibi poposu ona bu lakabı kazandırmıştır. Ve eğer biri ona emir vermek için biraz fazla düşünürse... Diyelim ki onu iki kez erkekleri yumrukladığını gördüm.

boyutu. Ve her seferinde, yeşil gözlerinde heyecan parıltısı belirir. Erkekleri yerlerine oturtmaktan büyük zevk alır. Ve onun *yapamadığı* tek şeyden bahsetmiyoruz.

Ben Alex değilim. O, şu anki erkek arkadaşı ve hayatının aşkı ile tanıştığında bakireydi. Beklemediğimiz biriyle birlikte oldu, ama ona sırılsıklam aşık oldu ve bu durum değişmeyecek, çünkü yaşadıkları iniş çıkışlara rağmen mutlu ve sadık. Ve o da onu asla bırakmaz.

Benim durumum farklı. Ben eğleniyorum. Düzenli seks yapıyorum. Parti yapıyorum. Silver Falls Üniversitesi'ndeki ilk yılımı en iyi şekilde geçirdim ve ikinci yılının çoğunu partilerle geçirdim. İnanın bana, yüzde birlik kesim nasıl eğlenileceğini iyi bilir. Doğduğumuzdan beri gümüş kaşıkla beslenen milyarderler çemberindeyiz. Ve kaşıklarımızı paylaşmayı seviyoruz. Ama bazen eğlencenin ciddi bir şeye dönüşmesini istiyorum ve insanlar sizi bir insan olarak değil, bir ödül olarak gördüğünde bu zor oluyor.

Ben iyi bir kız değilim, ama Peach gibi tamamen *dengesiz* de değilim. O ölüm arzusuna sahip ve bir gün ciddi bir belaya bulaşacak. Hayır, benim kişiliğim genel nüfusu memnun etmek ve yatıştırmak için topladığım unsurlardan oluşuyor.

Tarzım beni güzel gösterir, ama çok uğraşmıyormuşum gibi. Güzelim, ama tehditkar değilim. Kimseyi üzmemek için, fikirlerimi kamuoyunda çok az paylaşıyorum. Ben bir bukalemunum. Biriyle tanıştığımda, onların görmek ve duymak istedikleri şeye uyum sağlayabilmek için onları analiz etmek için değerli zamanımı harcıyorum. Herkese en iyi arkadaşları olduğuma inandırdığım için popülerim. İsimleri çabuk hatırlarım, böylece benim onları önemsemişimi anlarlar. Onlarla tekrar karşılaştığımda konuşmak için onlar hakkında bir iki bilgi öğrenirim.

Merhaba Katie! Seni burada görmek ne güzel. Nasılsın? Ameliyattan sonra köpeğin nasıl? Labrador, değil mi?

Ve sonra... Ulaşılamaz kalırım, böylece insanlar benim herkese açık olmadığımı anlarlar. Partilere giderim, fotoğraf çekerim, tatile çıkarım, hayatımı sosyal medyada dünyayla paylaşıyorum, böylece benimle birlikte olmak isterler. Kıskanırlar, ama *o çok iyi biri olduğu* için benden nefret etmezler.

Regina George'u ele alalım, ama onu çevresindeki insanlara değer veren biri yapalım. İşte Ella Baker budur. Her cumartesi sabahı çocuklara ücretsiz bale dersleri veren popüler ve güzel bir kızı eleştiremezsiniz. Hoşlandığınız lakros oyuncusuna

Hoşlandığınız lakros oyuncusuna onun hakkında iyi şeyler söylediğini söyleyen biri. Onun popüler arkadaşlarıyla birlikte masasına oturmanıza izin veren biri. Nefret etmek istersiniz, ama şikayet edecek bir şey yoksa nasıl nefret edebilirsiniz ki?

Resim. Mükemmel.

Geceleri yatakta tek başıma, kendim olamadığım için yorgun düştüğümde bazen garip hissediyorum. Maskeyi indirdiğimde ve sadece... kendim olduğumda. Özel bir şey yok çünkü her şey başkaları için uydurulmuş. Gösteri bittikten sonra kutusuna konulan bir kukla.

"Ah, Alex..." Dudaklarımı büzüyorum. "Sadece bir kerelikti, yemin ederim. Ve bu biraz seksi. Kabul et."

Alex asla Reeves ile yatmazdı. O çok çalışkan; asla bir denemeyi geçemezdi. Peach onunla yatarı. Ona parasının karşılığını verir, bir öğrencisini istismar ederse, iyi not alıp onun ofisinde ona hakim olacağını gösterirdi.

Onun masasına eğilmesine izin vermezdi, o da ona iyi bir kız gibi davranırsa istediği notu alabileceğini söylerdi. Peach, o notu düzeltirken sandalyesinde ona binerdi. Notu doğru düzeltmezse ona tokat bile atabilirdi. Ve eminim ki o da bundan çok hoşlanırdı.

Çantamdan bir kitap çıkarıp yüzüme yaklaşıtıyorum.

Ceza Adaletinin Temelleri: Amerikan Adalet Sistemine Giriş. Yazar, ceza adaleti doktorası olan avukat Clark Reeves'ten başkası değil.

Kitabın kapağında onun resmi var. Takım elbise giymiş, güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuş, masaya yaslanmış duruyor.

"Ne tatlı bir çiftiz, değil mi?" İki

arkadaşım da kahkahaya boğuldu.

Ceza Hukuku, babamın hukuk fakültesine hazırlanmam için almamı istediği tek ders değil, ama her iki haftada bir sınıfın elendiği ve onun öğretimine layık olduğunu kanıtlayamayanların atıldığı, kendini beğenmiş ve çok ünlü bir profesörün verdiği tek ders. Herkes kalmak istiyor çünkü bu ders, Silver Falls Hukuk Üniversitesi'ne giriş garantisi anlamına geliyor. Ülkenin en iyisi.

Bugün hepimiz ona yaz ödevlerimizi teslim etmek zorunda kaldık, böylece iki hafta sonra kimlerin kalacağını bize bildirebilecek. Çalışmamın değerini biliyorum,

bu yüzden bu sabah onun ofisine uğradım. Kaderini kendi eline almak önemlidir.

Atılamam. Ailemin seçtiği kariyer yoluna sadık kalmazsam, üniversiteden atılmaktan çok daha kötü şeyler olacak.

Kollarımı indirdim. "Kabul edelim. Onun dersine girecek kadar bile aptalım. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım."

Keşke benim imajımla uyuşmayan bir şey olsaydı. Zekam. Çünkü herkes kraliçe arının sadece görünüşüne önem veren aptal bir kız olmasını bekler. Ve işte buradayım... olabildiğince aptal.

"Sen aptal değilsin," diye Alex hemen beni düzeltir. "Bu senin yapmak istediğin şey değil. Başından beri okumak istemediğin bir bölüm için çalışmak zor."

"Sen de ilk yıl nefret ettiğin bir bölümde okuyordun, ama yine de sınıfının en iyisiydin," diye mırıldanıyorum, sayfanın köşesiyle oynayarak. "Dans bana doğal geliyor. Beynimi kullanmam gerekmiyor ve bu şekilde daha iyi."

"Sen çok çalışkan bir dansçısın ve yoğun bir antrenman programına giriyorsun." Alex çok tatlı, ama bunun yardımcı olduğunu sanmıyorum. "Geçen yıldan beri tüm geleceğini değiştirmek zorunda kaldın. Kendine uyum sağlamak için biraz zaman tanı."

"Profesör Reeves'in farklı bir bakış açısı var." Ses tonum acıdır, ama bu ona yönelik değildir. Bize bu kadar baskı uygulayan ve öğrencilerini sanki dersi bir tür ödölmüş gibi birbirleriyle rekabet ettiren adama yöneliktir.

Resmi olarak üçüncü yılıma başlıyorum ve onun dersine geçen yılın ortasında transfer oldum, ama orada hiç arkadaş edinemediğim için herkes birbirinden çok nefret ediyor. Reeves'in gözüne girmek için birbirlerine yardım etmeye çok odaklanmışlar. Bu yüzden, bu dersi tek başıma almaya çalışıyorum. Buna alışkın değilim. İnsanların bana yardım etmek için diz çökmesine alışkınım.

"Yani... bu iki haftada bir olacak mı?" Peach, sorularına mizah katarak soruyor.

Bir kakhaha kaçıyor. "Sen tam bir aptalsın."

"İstersen sırayla yapabiliriz. Ben onunla yatacağım, sen de yerini koruyacaksın. Bu fedakarlığı yapmaya hazırım."

Arkadaşıma aptalca gülümsüyorum. "Bunu yaparken ona yumruk atacak mısın? Onu biraz nefret ediyorum ama iyi sevişiyordu."

"O boşalmadan *hemen* önce yumruklayacağım. Onun için korkunç bir deneyim olsun." "Sen en iyisisin Peach. Gerçek bir arkadaş."

Bana göz kırparak, telefonunu alıp kilidini açarak konuyu değiştirmeye hazır olduğunu gösterir. "Hermes'in dün paylaştığını gördün mü?" Şakacı ifadesi, hepimizin çok iyi bildiği o korkunç uygulamayı kontrol etmem için beni kışkırtıyor.

SFU uygulaması, bizim gayri resmi üniversite sosyal medyamız. İnsanlar, uygulamanın sahibine anonim olarak bildirimde bulunabilir, ama sadece bir kişi paylaşım yapabilir.

Hermes.

Kim olduğu kimse bilmiyor. SFU'daki her öğrenci, Hermes'e birbirlerinin sırlarını göndermekle çok eğleniyor. Arkadaşlarım ve ben, ikinci sınıftayken onun birinci sınıf öğrencisi olduğunu varsayıyorduk, çünkü uygulama o zaman başlamıştı. Yani şimdi ikinci sınıf öğrencisi olmalı. Ama haklı olup olmadığımızı bilmenin bir yolu yok.

Sloganları mı? *Sırlarınız benimle güvende. Ta ki güvende olmadıkları ortaya çıkana kadar.*

Öğrenciler her gün sayısız sır gönderir, ancak hangilerinin açıklanacağına sadece Hermes karar verir. Zengin çocukların zehirli davranışlarının en iyisi. Sıkıntıdan patlıyorlar ve bu yüzden birbirlerinin hayatlarını mahvetmeye karar veriyorlar.

Hermes kimseyi esirgemiyor, ama özellikle benim arkadaşlarımı ve beni seviyorlar. SFU uygulamasında sayısız kez konuşulduk. Çoğu zaman aptalca şeyler, ama her zaman doğru. Hermes'in benim hakkımda ifşa ettiği sırların doğru olduğunu biliyorsam, başkalarının hakkındaki sırların da doğru olduğunu biliyorum. Ve eğer diğerleri de kendi sırlarının doğru olduğunu bilirlerse... bu bir kısır döngü.

"Lütfen bana o uygulamadan bahsetme," diye inleyerek, iki elimle şakaklarımı ovuşturuyorum. "Az önce beni mahvedebilecek bir şey söyledim. Hermes bunu öğrenirse, ben öldüm demektir."

"Bu seninle ilgili değil. Hiçbirimizle ilgili değil." Peach heyecanla dudaklarını yalar. "Bu Rose White ile ilgili."

Kaşlarım havaya kalkar. Hermes gerçekten hiçbir şeyden korkmaz. Rose bizden daha büyük, bu yıl SFU'da hukuk fakültesine başladı. Kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlar. Luke ülkenin diğer ucunda yaşarken, Rose hala buralarda. Gözleri olan herkes onun dünyadaki en güzel kadınlardan biri olduğunu bilir. Peach liseden beri ona sırılsıklam aşık. Ama Rose sorunlu bir kız. Geçmişî oldukça çalkantılı ve eminim ki erkekler onun için cinayet bile işlemiştir. Şimdi, duyduğuma göre

, onunla uğraşmak istemem. Görünüşe göre Hermes'in umurunda değil.

"Onun hakkında ne yazdıklarını bilmek istiyor muyum?" diye Peach'e soruyorum.

Omuz silkiyor. "O kadar heyecan verici değil, ama bilmek istersin diye düşündüm." Etkili olmak için durakladığında, gözlerimi deviriyorum.

"Hadi, söyle."

"Reeves'in her yıl ikinci veya üçüncü sınıf hukuk öğrencisini asistanı olarak seçtiğini biliyorsun, değil mi?"

"Olamaz," diye haykırıyorum, bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

"Evet. Bu yıl hiçbiri seçmedi ve doğrudan Rose White'a yöneldi."

"Ama o birinci sınıf öğrencisi." Ağzım bükülür. "Onunla yatmaya mı çalışıyor?"

Peach omuz silkiyor. "Emin değilim. Herkes onun bir dahi olduğunu biliyor. O, lisans öğrencisiyken ceza hukuku dersini aldığından beri ona göz koymuş olsa şaşırmam, ama bu pisliğin niyetini kim bilebilir ki? Her ikisi de olabilir. Muhtemelen zekası da görünüşü kadar onu tahrik ediyordur. Tek bildiğim, Hermes'in ona *öğretmenin gözdesi* dediği."

"Oof," Alex yüzünü buruşturarak tepki verir. "Bundan nefret edecek. Hermes, Rose ya da ortaklarının kim olduklarını asla öğrenmemelerini umsa iyi olur. Çok kızmış olmalı."

Peach, gözleri parlayarak Alex'e döner. "Ona mesaj atmalısın. Gördü mü diye sor. Arkadaşın Peach'in nasıl başa çıktığını sorduğunu söyle."

"Peach, yüzüncü kez söylüyorum, seni Rose ile tanıştırmayacağım. Aynı üniversitedeyiz; bir hafta içinde onun ders programını ezbere bileceksin. Onunla bu kadar çok konuşmak istiyorsan, *konuş*."

"Ve erkek arkadaşlarının beni mezara sokma riskini mi alayım? Hayır, teşekkürler."

Ağzımdan çıkan kahkahayı tutamıyorum. "Çok dramatiksin." "Öyle miyim?" Bana ve sonra tekrar Alex'e bakıyor. "Öyle miyim?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyor Alex. Xi ile çıkmaya başladığından beri Rose ile iyi arkadaş oldular, çünkü Xi'nin kardeşi Lik, Rose'un iş ortaklarından biri. Eğer evlenirlerse, ikisi yenge-kız kardeş olacaklar, sanırım. Ya da dört kişinin olduğu bir ilişkide durum daha karmaşık olabilir.

"Gördün mü?" Derin bir nefes aldı. "Sanırım onu uzaktan hayranlıkla izlemeye devam edeceğim. Eve gidip içki içebilir miyiz? Bütün gün bu iç karartıcı kütüphanede tıklı kaldım."

Kesinlikle öyle, ben ise hiç oturmam bile.

Ben bu *iç karartıcı* kütüphaneyi seviyorum. Buraya sık gelmemem, mimarisini takdir edemediğim anlamına gelmez. Silver Falls Üniversitesi, Silver Falls'un güney yakasındaki küçük köşemizde, Silver Snake Nehri'nden çok uzak olmayan bir tepenin üzerinde yer alıyor. Kırmızı tuğlalı ana bina bana bir İngiliz kalesini hatırlatıyor ve kampüsümüzü çevreleyen ormanlar bize milyarlar olarak alıştığımız mahremiyet hissini veriyor.

Peach'in şikayet ettiği o küçük kütüphane 1880'lerde inşa edildi. Bütün mekan tarihle dolu ve orijinal yapısının çoğu korunmuş. Metal raflar ve tavan aydınlatması arasında, dandik bir pres levha masada oturuyorlardı. Biz, mermer duvarlar, altın sütunlar ve bu ülkedeki en güzel kitap koleksiyonlarından bazılarının dokuz katlı raflarıyla çevrili, neo-Greko tarzı bir odada, güzel oyma sandalyelerde oturuyor ve maun masada çalışıyoruz. Ambiyans eşsiz.

Ama katılıyorum, kampüsün karşısındaki ortak evimizde bir içki içmek daha iyi olur. "Çocuklara bizim evde buluşalım de" diyorum Peach'e, o ve Alex

hemen kitaplarını topluyorlar.

Silver Falls Üniversitesi diğer üniversiteler gibi değil. Yurtlarımız var, lüks yurtlar, ama kampüsün güney tarafının çoğunda, biz burada okurken ailelerimizin kiraladığı özel konutlar bulunuyor. Çok pahalılar. Önemli değil.

Para. Asla. Önemli değildir.

Bizde çok fazla var. Peki ya itibar? Paha biçilemez.

İlk yılımızda Alex, Peach ve ben, kız öğrenci yurdu olan Xi Ep evinde kaldık. Ama ikinci yılımızda kendi evimize taşındık. Alex burayla erkek arkadaşının evi arasında gidip geliyor, bu yüzden çoğu zaman sadece ben ve Peach varız... ve erkekler. Çünkü Wren ve Achilles'in hemen yanındaki evi kapma şansına sahip olduk.

Gerçekten, bölümümü değiştirdiğimden beri sürekli hissettiğim varoluşsal kriz duygusunu bir kenara bırakırsak... buradaki hayat, hayal edebileceğim her şey. Özellikle de Chris'i sonsuza kadar hayatımdan çıkardığım için.

"Bu gece Alpha Kappa'daki o çocuğa mesaj atabilirim," diyorum üniforma eteğimi düzeltirken.

Evet, çünkü SFU işleri kendi tarzında yapmayı seviyor ve üniversite Stoneview hazırlık okulunun devamı olduğu için, lisans öğrencileri de hepimizin lisede giydiği aynı sıkıcı üniformayı giymek zorunda. Bu aptal şey, kampüste dolaşan yüksek lisans öğrencilerinin yanında bizi ergen gibi gösteriyor.

"Yanağında yara izi olan mı?" diye soruyor Peach, masadan kalkarken. Kafamı sallıyorum. "O spor barındaki adamdı."

"Alpha Kappa İtalyanca konuşan adamdı. Hatırlıyorum," diyor Alex gururla.

"Onlara gerçek isimler veremez miyiz?" diye sızlanıyor Peach, hepimiz kapıya doğru yönelirken. "Adamın tam adı ne? Takip edemiyorum."

"Enzo. Tam adını dert etme," diyorum rahat bir şekilde. "Yakında gidecek."

"Ne? Neden?"

"Çünkü Peach. Muhtemelen bu yıl lakros takımına girip girmeyeceğini beklerken benimle görüşüyor. Beklerken iyi bir itibara ihtiyacı var. Sonra gidecek."

"Hiç kötü bir sevişken olabileceğini düşündün mü?"

Ağzım açık kalır.

"Şaka yapıyorum," diye gülüyor. "Sen kötü bir sevişken değilsin, Els. Yatak odandaki o adamları duydum. Senin küçük itaatkar ihtiyaçlarını seviyorlar."

"Bu gece senden bıktım." Ama ana girişten kampüsün her yerine giden farklı yollara çıkan dış merdivenlerden inerken gülmekten kendimi alamıyorum. O tam bir aptal.

"Matias," diyor Alex sessizce. "O, işlerin ciddileşmesini istiyordu." "Ugh, Matias o maça herkesin önünde rastgele beni öptü sanki aptalca bir sahiplenme hareketi gibi. Bundan nefret ediyorum."

Eyalet üniversitesiyle veda lakros maçı yapıyorduk ve Matias da takımın bir parçasıydı. Maçın sonunda, herkesin önünde beni öptü. Saha kaptanını öpmek gibi bir fantezi yaşamak istemişti galiba. Bilmiyorum, ama sonunda kimse yokken ona bir tokat attım. Tabii ki Hermes beni ifşa etti.

Arkadaşlarım bana sanki iki kafam çıkmış gibi bakıyorlar.

"Mantıklı," diyorum. "Bana mantıklı geliyor."

"Sen erkeklere takıntılı bir şekilde aşık oluyorsun," diyor Alex. "Matias'ın sahiplenici tavırlarını *sevmemek* nasıl mantıklı olabilir?"

Matias'ın sahiplenici tavırlarını *sevmemek* nasıl mantıklı olabilir ki?"

"O sadece Chris'e ilgi duyduğunda hoşlanıyordu," diye burun kıvırdı Peach.

"Bu doğru değil!" Kendimi savunmaya çalışırken yanaklarım kızardı.

Ormana girerken iki arkadaşım da bana gülüyor.

Ormanın içinden kampüsün güneyine giden patikadan ilerliyoruz. Güneş neredeyse batmış, ama SFU güvenli bir kampüs, çünkü tamamen çitle çevrili. Silver Falls Ormanı'nın ortasında, sadece parası yeten öğrenciler için inşa edilmiş 140 dönümlük özel mülk.

"Yakında takıntılı bir erkek arkadaşın olacak," diyor Peach, kolunu omuzlarıma dolayarak beni teselli ediyor. "Muhtemelen çok yakında, çünkü *asla* takıntılı bir erkek arkadaşın olmamalı."

"Yakında mı? Beş yıldır erkek arkadaşım yok. Bana sorarsan, artık zamanı geldi bence. Belki de Matias'ı seçmeliydim. Bu gece Alpha Kappa'lı adam yerine ona mesaj atsam mı? " diye iç geçiriyorum. "Sadece beni o kadar çok isteyen, benim için her şeyi yapabilecek birini istiyorum."

Eski sevgilim Chris, buna en yakın olan kişiydi. Bana deli gibi takıntılıydı, neredeyse kontrolcüydü. Beni gerçekten istediğini hiç merak etmedim. İstedikini *biliyordum*. Ama onun için benden daha önemli biri vardı. Luke. Kardeşim. En iyi arkadaşı.

Chris bizi sır olarak sakladı ve zamanı geldiğinde, Luke ile olan arkadaşlığını kaybetmemek için bizi feda etti. Beş yıl sonra, hala başka birini bulamayan benim.

"Els," diyor Peach üzgün bir şekilde, kolunu omuzlarımdan çekip elimi tutuyor. "Anlattığın şey sadece zehirli değil, Chris'in seni alıştığı şey değil, aynı zamanda gerçekte de yok." Özür dilercesine bükülmüş gülümsemesi midemi bulandırıyor. "Hiçbir erkek senin için dünyayı yakıp yıkmaz. Bu yüzden başka bir ilişkiye girmeden önce kendini tamamen sevmen çok önemli."

Abartılı somurtmam onu biraz rahatlatır. "Xi, Alex için dünyayı yakardı."

Alex gözlerini devirdi. "Xi deli."

"Evet," diye onaylıyor Peach. "Alex, kötü adamın eline geçen ve bir şekilde bundan hoşlanan tuhaf bir dünyada yaşıyor. Ayrıca, bunu tekrarlamam gerek, kızlar: *zehirli*. İkinizin buna kapılmaması gerekir. Alex'i kurtaramadım, ama seni kurtarmak için henüz geç değil."

Yeniden yürümeye başlarken gülüyorum. "Mutlusun, değil mi Alex?" "Ben dünyadaki en mutlu kızım," diye tatlı bir şekilde kıkırdıyor. "Ama mükemmel olduğunu söyleyemem. Tamam, Xi benim için dünyayı yakıp yıkardı. Ama o *gerçekten* takıntılı, Els."

"Takıntılı olmasını istiyorum."

Kafasını salladı. "Sağlıksız bir takıntı. İnan bana, bunun iyi ve kötü yanları var."

Peach, beni korumak için yine uzun bir nutuk atmaya başlar.

"İnsanlar doğaları gereği bencildir. Bir kadına en mükemmel şekilde davranan Prens Charming bile, hayatının bir kısmında prensesine tamamen kapılmamalıdır. Yani, tüm hayatını onun etrafında planlayamaz, anlarsın ya? Yani, ben prenses olsaydım endişelenirdim. Demek istediğim, senin tek ilişkin Chris'le oldu. Ve o iyi bir örnek değildi. O yüzden, belki de doğru erkeği bulana kadar acele etme."

Ormanlık alandan çıktığımız anda evimizin önüne park etmiş siyah bir SUV fark ettim. Güvenlik izni olmadan kimse bu yollarda araba kullanamaz, bu yüzden bunun bizim için olduğunu hiç şüphem yok.

"Birinin ailesi onu almaya gelmiş," diye mırıldanır Peach. "Bahse girelim mi?"

Bahis yapmamıza gerek yok. Bunun nedeni, arabadaki birini tanıdığımızdan değil. Telefonlarımız. Üçü aynı anda bip sesi çıkarır ve birbirimize bakarken gözlerimiz büyür. Bu, resmi olmayan SFU uygulamasından gelen özel bir uyarıdır. Bakmadan da anlarız, çünkü belirli bir ses çıkarır. Sanki havada bir şey vızıldıyormuş gibi.

"Bu" —Peach arabayı işaret eder—"artı bu" —gözleri elindeki telefona iner—"bana iyi bir şey söylemiyor."

Midem burkulur. Bir profesörle yattım. Ya biri bizi görmüşse? Ya Hermes ağzından kaçırırsa? O araba muhtemelen babamın şoförünü beni eve götürmesi için gönderdiği, böylece beni parçalayabileceği anlamına gelir.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor Alex sessizce. Pembe çantasından telefonunu çıkarıyor, ben de üniformamın ceketinin cebinden benimkini çıkarıyorum.

"Aman Tanrım," Peach kendi telefonunda okurken hayretle haykırır. "Els." Telefonum sonunda gönderiyi yüklediğinde kalbim durur.

Fotoğrafta, ailemin evinin önünde sayısız polis, FBI ve SWAT aracı görünüyor.

Demek söylentiler doğruymuş. Baker ailesi kendi evlerinde genelev işletiyormuş. Duyduğunuz seks partileri mi? Tam olarak yasal değillerdi,

canlarım.

Asıl soru, benim davetiyem neredeydi? Ella

Baker, sırların bende güvende. Ta ki

güvende olmadıkları ana kadar.

#BakerlerdeSeksPartileri

#GerarldBakerSanaSeksKarşılığındaParaÖdemekİstiyor #EllaEğlendiMi?

"Aman Tanrım," diye bağıyorum. "Ne oluyor... Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır."

Serbest elim alnıma uçar, bu sırada saç çizgimi çeker. Görüşüm daralır, kulaklarım çınlar, ama sağdaki bir ışık dikkatimi çeker. Başka bir öğrenci az önce bizim fotoğrafımızı çekmiştir.

"Hey, pislik!" diye bağıır Peach. "Sil şunu."

"Gel, Ella." Alex, dizlerim neredeyse çökmek üzereyken kolunu belime doladı.

Peach'in minik bedeni adama doğru ilerlerken, yakınlardaki bir evden iki kişinin çıktığını duyarım.

Wren ve Achilles'in burada olmasına şükürler olsun.

"Hey!" Wren, Peach ve rastgele bir öğrenciye seslenir. Erkek en iyi arkadaşlarının yanında yaşamının avantajları. Onlar seni kurtarmak için koşarak gelirler. "Telefonunu ver." Onlara doğru koşarak, hemen Peach'i savunmaya başlar.

Achilles bana ve Alex'e doğru koşar.

"Ella," der derin sesiyle. "Gel, arabaya bin. Buradan gitmen gerek."

Zaten benim için karartılmış SUV'nin kapısını açıyor ve binmeme yardım ediyor.

"Ben de sizinle geliyorum." Alex benim peşimden atlamaya hazırdır, ama Achilles onu bileğinden tutar.

"Bu fırıncıların işi. Şimdilik bırak."

Kapıyı çarparak kapatır ve araba hemen hareket eder.

Böyle durumlarda, grubumuzun başında Achilles'in olması için minnettarım. Panik içinde, Alex'in benimle gelmesine hemen evet dedim, ama bu bir hata olurdu.

O benim evime gelemmez. Baker'ların malikanesinin içinde sakladıklarını göremez. Çünkü artık tüm üniversite gerçeği biliyor olabilir; babam evimizde lüks, hedonistik seks partileri düzenliyor ve bu partilerde çalışacak insanlara para ödüyor.

Ama geri kalanını kimse bilmiyor.
En yakın arkadaşlarım bile benim suç ortağı olduğumu bilmiyor.

Üçüncü Bölüm

Ella

Sırlar - Omido, Ordell, Rick Jansen

Yıllardır evimde tuhaf partiler düzenlendiğine dair söylentiler dolaşıyor. Ama bu söylentiler her seferinde yalanlandı. Hiçbir şey kanıtlanamadı. Bu, polis soruşturmasından çok, bazı gazetecilerin herkesi inandırmaya çalıştığı bir şeydi.

Ama gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Bu partilerde cinsel olarak istismar edilen kadınlar ve erkekler, bu durumdan faydalanılıyordu. Çoğu paraya muhtaçtı ve babam ve çevresi onlara çok para teklif edebiliyordu. Bazılarının başka seçeneği olmadığına eminim, ama bundan hiç emin olamadım.

Benim işim basitti. Onları karşılayıp, hazırlanabilecekleri odaya yönlendirir ve söylenenleri yapmalarını tavsiye ederdim.

Olayların gerçekleştiği odalara girmeme asla izin verilmedi. Kendi gözlerimle hiç görmedim.

Ama ben de bu işin bir parçasıyım.

Başladığında neye katıldığımı bilmiyordum. Babam sadece insanları evimize davet etmemi ve onları bir odaya yönlendirmemi istedi. Nazik, hoş ve gülümseyen ol. Hepsi bu.

Babam, hayır diyebileceğiniz biri değildir. Bu kelime onun sözlüğünde yoktur. Bana hiç fiziksel şiddet uygulamadı. Kardeşim Luke'a tokat attığını gördüm, ama bundan fazlasını hiç görmedim. Hayır, şiddet onun ruhundan geliyordu. Sözleri genellikle yüzüme atılan bir yumruktan daha kötüydü. Beni ve kardeşimin özgüvenini yok etti, her gün ne kadar aptal olduğumuzu hatırlattı. Kendi zekamıza olan güvenimizi tamamen yok etmeyi başardı. Öyle ki, ikimiz de bir sınıfı tekrarlamak zorunda kaldık. Peach

ve Alex'ten bir yaş büyüğüm çünkü ilk seferinde *sekizinci sınıfı* geçemeyecek kadar aptaldım. Bu da evde işleri kolaylaştırmadı ve babamın haklı olduğunu kanıtladı.

Kısır bir döngü.

Tek iyi olduğum şey güzel bir yüzüm olmasıydı.

Bu yüzden, "*Senden tek istediğim kapıyı açıp gülümsemen. Bunu yapabilir misin?*" dediğinde, sorgulamadan yaptım.

Ta ki bir gün, gelen kızlardan biri bana sabah altıdan önce çıkıp çıkamayacağını ve bu durumda tüm parayı alıp alamayacağını sorana kadar.

Onun yaptıklarının boyutunu anlamam haftalarımı aldı. Ve polise gideceğimi söyleyerek onunla yüzleştiğimde, omuz silkti.

Aile işine hoş geldin.

Benim bildiğim tek aile işi, onun sıfırdan kurduğu kahve zinciri imparatorluğuydu.

Polise git, Ella. Etrafımdaki bu işe karışan herkesi polise bildireceğim. Seni de dahil.

Beni tuzağa düşürdü ve kalmam için bana şantaj yaptı. O böyle bir adam.

Anlamadığım şey, nasıl yakalandığı.

Stoneview'da yaşayan baskın ailelerin reisleri uzun zaman önce birleşerek Sessiz Çember'i kurdular.

Zengin adamlar, tek bir çatı altında birleşerek kendilerini daha da dokunulmaz hale getirdiler ve birbirlerini her zaman koruyorlar.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Babamı yetkililere teslim edecek ve onların bu konuda gerçekten *bir şeyler yapmasını* sağlayacak kadar güçlü kim var?

Eve vardığımda önümde kimse yoktu. Telefonumu çıkardım ve Hermes'in fotoğrafına tekrar baktım. Fotoğraf, kapının hemen yanında çekilmişti ve sanki ailem tehlikeli suçlularmış gibi sayısız FBI arabası park etmişti.

Öyleler.

Ama Stoneview'daki her aile öyle. Tehlikeliler ama kamuya açık bir şekilde şiddet uygulamıyorlar. Kanlı işleri, kirli işlerini yapmak için para verdikleri çetelere ve dolandırıcılara bırakmayı tercih ediyorlar.

Beni etkileyen şey ise gökyüzündeki güneş. Fotoğraf gündüz çekilmiş, ancak akşam saatlerinde yayınlanmış, yani polisler daha önce evime gelmişler. Ailem bütün gün beni almaya gelmelerini beklediler ve hala bana neler olduğunu söylemediler.

Benden bir şeyler saklıyorlar.

Tabii ki saklıyorlar. Ella'yı son dakikaya kadar her şeyin dışında tutalım, çünkü onun bir şekilde fikir sahibi olacağını biliyoruz. Beni karanlıkta tutarak veya şantaj yaparak beni daha kolay kontrol edebiliyorlar. Esas olarak, polisler etrafta dolaşırken benim burada olmamı istemediler. Kim bilir ne tür şeyler ağzımdan kaçırabilirdim. Gerald Baker bana güvenmiyor, ben de ona güvenmiyorum.

Babam tutuklanırsa bana ne olacak? Çünkü polisin bu evden eli boş çıkmadığını varsayıyorum. Ya herhangi bir şeyde benim adım geçiyorsa? Ben de tutuklanacak mıyım?

Ön kapıdan geçer geçmez, uşak Karl arkaya koşarak bana kıpırdamamamı söyledi. Geri geldiğinde yanında, yüzünde gözyaşları akan ve yanağına mendilini bastırış, 1920'lerin filmlerindeki dul kadınlar gibi duran annem vardı.

"Ella," diye hıçkırıyor, ben ona doğru yürürken.

Zavallı annem. Babamla evlendiği gün, Sessiz Çember'e bir eş olarak katıldı. Bu onu uysal, işe yaramaz ve naif birine dönüştürdü. O benim yaşayan en kötü kabusum, ama onu bunun için suçlamıyorum. İstikrarlı olduğunu düşündüğü bir evlilik yaptı. Sonra hamile kaldı ve çocukları için kaldı. Ama sonuçta, Çember veya babam olmadan o bir hiç. Gerald Baker giderse ona ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. Sessiz Çember'in adamları olan Gölgeler'in onu rahat bırakmayacağını hissediyorum. O kadar kolay değil.

Telefonumu bir elimde tutarak, sanki ilişkimizde anne figürü benmişim gibi kollarımı açıp ona sarılmak için uzanıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, ama ona sarılmadan önce, telefonumu kapıp Karl'a verdi.

"Telefon yok, Ella. Kimin dinlediğini bilemezsin," diyor ve yüzü yine acı ile buruşuyor. "Ah, Ella."

Elimi tutar ve beni malikanemizin içine doğru çeker. Etrafımız bej ve diğer nötr renklerle çevrilidir, duvarlar sadece Barok ve Rönesans dönemlerinden çeşitli tablolarla süslenmiştir. Giriş salonunda yükselen aile portremizle burası adeta bir müze gibidir.

"Sorun yok, anne," diye yumuşak bir sesle tekrar ediyorum.

Kafasını sallar ve yanından geçerken babamın ofisinin kapısındaki polis şeridini fark ederim. O odadaki her şeyi ele geçirmiş olmalılar.

"Ella..." Aniden gözyaşlarına boğulur ve yüksek sesle ağlamaya başlar.

Oturma odası olarak kullandığımız büyük odanın önüne geldiğimizde onu kollarıma alıyorum. Çok sarsılmış, içeri giremeyecek durumda.

"Anne, o iyi olacak. Polis karakolunda mı? Garcia-Diaz'ı aradı mı?" Babamın statüsü kraliyet ailesi gibidir. Genelde başı belaya girmez, ama girerse, en iyi avukat onun tarafındadır.

Annem başını salladı. "Baba..." diye tekrar denedi. Arkasında odanın kapısının açıldığını duyuyordum, ama onun durumuna o kadar odaklanmışım ki başımı kaldırıp bakamadım.

"Babam öldü."

Bu, ağlayan annemden gözlerimi ayırıp, hemen orada duran, eliyle açık kapıyı tutan kardeşim Luke'a çevirir. Babamın öldüğünü duymanın şoku, geniş gözlerim Luke'un yanındaki adama kayarken neredeyse hiç hissedilmez.

Koyu gri pantolonunun ceplerine ellerini sokmuş, dalgalı karamel rengi saçları gözlerine düşmüş, güzel yüz hatları tatlı, samimi bir özür dileyen ifadeyle bükülmüş; karşımda eski sevgilim duruyor. Christopher Murray.

Dördüncü Bölüm

Ella

Bay Mükemmel - Taylor Swift

Her zamanki gibi centilmen olan Chris, anneme kolunu uzatır ve annem de seve seve kabul eder. Chris, annemi odadaki kanepelerden birine oturmasına yardım eder. Şöminenin etrafına dizilmiş, üzerinde aslan başı bulunan, el oyması pençeli ayakları olan kırmızı Louis XV antika kanepeler, sanki 18.yüzyılda yaşıyormuşuz gibi bir hava yaratıyor. Ve bu aptal, rahatsız kanepelerin her biri yaklaşık otuz bin dolar.

Kalbim dakikalarca atmamış gibi hissediyorum. Vücudum yanıyor, düşüncelerim döngüye girmiş durumda.

O, Luke'un en iyi arkadaşı. Bu yüzden burada.

Bu yüzden burada.

Bu yüzden. Burada.

Anneme oturmasına yardım ettikten sonra, Chris şöminenin yanında kardeşimin yanına oturur ve ben orada durup, ateşin gölgelerinin ikisinin yüzüne de yayılmasını izlerim.

Luke benim tam kopyam. Ya da ben onun kopyasıyım, sanırım. Bakers ailesinin karakteristik beyaz sarı saçlarına, sulu boya ile boyanmış gibi soluk mavi gözlere ve beni kadınsılığın tanımını yapan, onu ise gençken biraz daha az erkeksi gösteren yumuşak yüz hatlarına sahibiz. Artık büyüdü. Yirmi beş yaşında, şu anda Los Angeles'taki Bakers Café'nin COO'sunun yanında staj yapıyor, böylece babamın yerini alabilecek...

Babam öldü.

Gözlerim anneme kayıyor ve mendiline yaptığı garip sesler başka bir şeyi fark etmemi sağlıyor. Artık ağlamıyor.

Oda tamamen sessiz. Kimse gerçekten *ağlamıyor*, kimse "*Aman Tanrım*" diye mırıldanmıyor, kimse Gerald Baker'ı ne kadar özleyeceğini haykırmıyor.

Hepimiz ondan nefret ediyorduk. Annem kendisi için endişeleniyor, kocası öldükten sonra Silent Circle'da geleceğin kendisi için ne anlama geleceğinden korkuyor. Onun rolü ne olacak? Kime ait olacak? Sonuçta o sadece bir kadın.

Ben de öyle.

Kalbim mideme iner, göğsüm sıkışır, odadaki sessizlik tamamen yeni bir anlam kazanır.

"Sen zaten buradasın," diyorum Luke'a.

"Annem aradığı anda jete atladım."

"Ne oldu? Neden kimse bana bir şey söylemedi?" Hissettiğim ihaneti göstermek için elimden geleni yapıyorum, ama duygularım boğazımda takılı kalıyor ve zayıf bir şekilde ortaya çıktığını biliyorum. Sanki bunların hiçbirisi umurumda değilmiş gibi. Yüzüm, *gerçek* duygular değil, ona söylediğim her şeyi programlamaya alışık.

Annem hıçkırarak ağlamaya başladı, ama soru ona yöneltilmemiştir.

Luke kötü bir insan değil. Babam gibi değil, onun için çalışan açgözlü şirket piçleri gibi de değil. O iyi bir adam. O benim kardeşim ve biz her zaman iyi geçinmişizdir.

Ama benden bir şeyler saklıyor. Kendini kapattığını anlayabiliyorum.

Gözleri Chris'e kayınca ısrarla "Luke" diyorum. "Ona ne oldu?"

Çenesi gerildi ve ayağa kalktı, sonra tekrar oturdu. "Polisler bu sabah New York ofisine, sonra da Los Angeles'a geldi. Son olarak buradaki ev ofisini bastılar, ama onu tutuklamadılar. Öğleden sonra geldiğimde, o ölmüştü. O..." Boğazını temizledi, gözleri yere indi. Bu, babamızın ölümüyle ilgili olarak yüzünde göreceğim tek üzüntü muhtemelen. "Kendini astı."

Babamın ofisinde asılı duran cansız bedeni gözümün önüne gelince titrerim.

Ne kullanmış?

Bunu düşünme bile.

Kimsenin fark etmediğinden emin olduğum gözyaşlarımı silerek başımı sallıyorum. Tanrım, o adamdan nefret ediyordum. Neden beni bu kadar etkiliyor ki?

"Lafı dolandırmayalım," diyorum boğuk bir sesle, elimi göğsüme koyarak. "Hepimiz Çember'i biliyoruz. Hepimiz babamın partilerini biliyoruz. Sessiz Çember için seks partileri düzenleyen ve tutuklanmak üzere olan bir adamın ölümü bana intihar gibi gelmiyor."

"Ella," diye nefes nefese kalır annem.

Gözlerim Chris'e kayıyor çünkü onun bu konuda pek bir şey bilmediğinden emin olduğum tek kişi o. Ama biliyor da olabilir. Babası Çember'in bir üyesi, ama bunu oğluna anlatmış mı bilmiyorum.

Yüzü ifadesiz kalıp gözleri annemdeyken, bunların hiçbirinin onun için yeni olmadığını anlıyorum.

Parmaklarım sağ uyluklarımın üst kısmına doğru kayıyor, eteğimden cildimi tırmalıyor. Kendi zihnimde kaybolmamamı sağlayacak herhangi bir dış uyaran. Paniklemek istemiyorum.

"Yıllardır biliyorum anne. Bunu görmezden gelmen senin sorunun, benim değil." Luke'un gözlerine bakıyorum. "Babam intihar etmedi, bunu sen de biliyorsun."

"Babam öldü ve önemli olan tek gerçek bu."

Onun sert sözleri beni geri adım attırıyor. Kardeşim kalpsiz bir adam değil. Ona ne oluyor?

"Luke..."

"Onun nasıl öldüğünden daha önemli sorunlarımız var. Çember hakkında konuşmak mı istiyorsun, Els? Babam öldükten sonra artık Çember'in bir parçası *olmadığımız* gerçeği ne olacak? Ayrıca onlara o kadar çok borcumuz var ki, El Dorado'ya bir gezi bile bu borcu kapatmaya yetmez."

"Ne demek borcumuzu kapatmaz? Biz El *Dorado'yuz* Luke. Borcumuzu öde ve onlardan kurtul."

"Polis, Gerald Baker'a ait her şeyi ele geçirdi. Şirketi, kişisel varlıkları, *banka hesapları*. Elimizde kalan tek şey ev, çünkü onu bir şekilde annemin adına yazdırmış."

Bunu annem için yapmadı. Muhtemelen kendini korumak için yaptı.

Onun söylediklerini anlamaya zamanım bile olmadan, annem yine gözyaşlarına boğuldu. Demek bu yüzden bu kadar çok ağlıyordu.

"Parasız kaldığımız için mi ağlıyorsun?" diye soruyorum, tüm tiksintimi ortaya koyarak.

"*Beş parasız* değiliz Ella," diye tıslayarak başını kaldırdı. "Circle'a borçluyuz! Baban çok fazla iyilik istedi."

Asla bir Gölge'den iyilik isteme. Luke bir keresinde bana böyle demişti. Çünkü onlara bir şey borçlu olduğunda, her zaman bunun karşılığını isterler ve ödeyeceğin bedel, onların sana yaptığı iyiliğin karşılığını asla karşılamaz.

"Anlamıyorum. Eğer bir parçasıysan, Circle'dan istediğin herhangi bir iyiliği isteyebilirsin. Babam yönetim kurulu üyesiydi. O..."

"Artık değil. Gerald Baker'ın Circle'a olan borçları ailesine geçecek, ama onun..." Kullanacağı kelimeyi bulmaya çalışırken tereddüt ediyor. "...üyeliği."

Luke, Circle'ı her zaman nefret etmiştir. Babam onu zorlasa da, hiçbir zaman onun bir parçası olmak için adım atmamıştır.

Tam üye olmak için, yanınızda bir kadın getirmelisiniz. Evleneceğiniz ve yönetim kurulu üyeleri tarafından kabul edilen, inisiye edilen ve sizin olarak vaat edilen birini. Çünkü bu, mirasçı anlamına gelir ve mirasçı, gelecekte Çevre'ye katılacak güvenilir insanlar demektir.

Luke, babam aracılığıyla Çember'de bazı bağlantıları olabilir, ama hiçbir zaman kız arkadaşlarını onlara veya aileme tanıtmamaya özen gösterdi. Onlara aptalca gelse de, kardeşim aşka inanır, sadece bağlılığının kanıtı olarak gizli bir topluluğa bir kadın getirmekle yetinmez.

"Sana söyleneni yapsaydın." Annemin suçlayıcı sesi ona hiç benzemiyor. "Baban sana sorduğunda katılmış olsaydın."

Luke elini yüzüne götürdü. "Eğer onun borcunun boyutunu paylaşıydın, katılabilirdim. Ama sen paylaşmadın."

Kalbim daha hızlı atarken, tekrar annemin yanına yürüdüm. "Ne kadar?" Cevabı Luke verdi.

"Çember'deki birçok adam Bakers Café'ye yatırımcıydı. Şirket iyi gitmiyordu, ama şu anda iflas ediyor. Babam yıllardır bu adamları sömürüyor." Başını sallar. "Bu noktada belirli bir rakam olduğunu bile sanmıyorum. Bahsettiğimiz şey..."

"Ella'yı evlendirmeliyiz." Annemin sesi odayı buzla kaplar.

Tek tepkim aptalca bir homurtu.

Çünkü şaka yapıyor.

Şaka yapıyor, değil mi?

"Aptal babamın borçlarını ödemek için Ella'yı Çember'e evlendirmeyeceğim," diye karşılık veriyor Luke. Sesindeki hafif tehdit beni rahatlatmalı, ama aklıma tek bir şey geliyor.

"Ben açık artırmaya çıkarılacak bir inek değilim." Şu anki endişem benim en büyük düşmanım. İçimde panik olsa bile sesimi yavanlaştırıyor. "Bu karar size ait değil."

"Başka seçeneğimiz yok!" annem çaresizce bağırır. "Onlar..." "Celine, izin verirsen." Chris'in yumuşak sesi araya girerek gerginliği azaltır. Annemin omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı. O kadar sessizdi ki,

burada olduğunu unuttum. "Çember ve Gerald'ın borcu hakkında konuşmak, özel olarak yapmak isteyebileceğiniz bir şey olabilir."

Oh, pislik herif.

Beni bu işin dışına itiyor.

İnanamadan başımı sallayıp, ona doğru büyük adımlarla yürüyerek onu süzdüm. Hareket etmiyordu, nefes bile almıyordu. O kadar yakındım ki, gözlerine bakmak için boynumu geriye doğru uzatmam gerekti. Chris 193 cm'den uzun, ben ise 160 cm'yi zor buluyorum. Gözlerim genellikle göğsüne denk gelir, ama aileme yardım etme bahanesiyle pislik eski sevgilimin beni bu konuşmadan dışlamasına izin verirsem yazıklar olsun bana.

Bu yüzden, "Burada ne işin var? Bu bir aile meselesi." derken onun bakışlarına karşılık verdim.

Tüm bu durumun yarattığı stres ve kafa karışıklığı içinde, kardeşim önünde onunla bir sorunum yokmuş gibi davranmam gerektiğini unutuyorum. Luke, Chris'in ona söylemeye cesaret edemediği için bizim çıktığımızı bilmiyor. En iyi arkadaşının kalbimi kırdığını bilmiyor. Onu nefret etmek için bir nedenim olmadığını düşünür.

"Ella," kardeşim öfkeyle söylüyor. "Kaba olma. Chris şu anda bize bir iyilik yapıyor. O, şahsen tanıdığımız tek Gölge. Çember'deki tek müttefikimiz."

Kardeşim bu gerçeği bana söylediğinde, eski sevgilimin çenesi titrer, sanki benim bunu bu şekilde öğrenmemi istemiyormuş gibi. Gölge olmak, Chris'in tatlı ve saygılı bir adam imajına uymuyor. O, dünyaya yansıttığı bu yanılısamayı seviyor. Ona hayran olan kadınların ve onun çevresinde olmak isteyen erkeklerin onu harika bir adam olarak görmesini seviyor.

Onunla ilgili hiçbir yanılısamam yok. Onun gerçekte kim olduğunu biliyorum. Beyefendi tavırlarının altında bencil, manipülatif ve kontrolcü bir pislik olduğunu biliyorum. Ama bir Gölge mi? Bunun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

"Kim tahmin edebilirdi ki," diyorum, midemi burkan hayal kırıklığını zar zor bastırarak.

Chris bir Gölge ise, onlara gelecekteki karısını sunmuş demektir. Biriyle çıktığını biliyordum, ama hiç düşünmemiştim... Gözyaşlarımı yutarak, ona bakarak gözlerimi kırıştırıyorum. En kötüsü, yüzünden benim için üzüldüğünü anlayabiliyorum. Ağzı düz bir çizgi halinde, kaşları hafifçe çatılmış.

Bunun kalbimi yeniden kırdığını biliyor. Sahte merhameti için ondan nefret ediyorum ve bunların beni etkilemediğini göstermek için yüzüme bir maske takıyorum.

O, benim gerçekte nasıl hissettiğimi asla bilemeyecek insanlar grubuna katılabilir.

"Chris haklı. Odana git."

Bir adım geri çekilip acıyı silkeliyorum. "Odama mı? Ben kaç yaşındayım? Beş mi?

Beni buradan kovma. Ben de senin kadar yetişkinim."

"Hayır, değilsin. Sen bir üniversite öğrencisisin, bu sabaha kadar en büyük endişen üniversitede popüler olmak ve dansı bırakmamızdı. Odana git ve bu işi bize bırak."

"Şu anda *benimle evlenmekten* bahsediyoruz," diye bağırırım. "Bana bunu yapma, Luke."

"Seninle evlenmiyoruz," diye bağıırır, sabrını yitirir. "Seni korumak için bu kadar çok çalışmadım ki, şimdi öylece başkasına teslim edeyim. Odana git, Ella. *Hemen.*"

Nefes nefese, öfkeyle kapıyı işaret eder.

"Aferin." Boğazım düğümlenir ve gözyaşlarımı tutmak için uğraşırım.

"Babam birkaç saat önce öldü ve sen şimdiden onun yerini almaya başladın bile."

Kapıyı çarptığımda kırılabilirdi. Hepsinden nefret ediyorum.

Seni seviyorum

Gözlerimi açtığımda ilk düşündüğüm, uykuya daldığımda son düşündüğüm ve tüm rüyalarımın ana karakteri sensin.

Beşinci Bölüm

Chris

Monster - Shawn Mendes, Justing Bieber

"Christopher."

Gözlerim, Ella'nın az önce kapattığı kapıdan isteksizce ayrılıp Celine Baker'ın yalvarışına yöneldi.

"Onunla evlenmelisin. Baker ailesini Çember'e geri getirmelisin."

Yüzümün üzgün bir ifadeye büründüğünü hissediyorum. Bu kadın, hayatının büyük bir bölümünde bunun ne anlama geldiğini bildiği halde, tek kızını bir Gölge ile evlendirecek kadar çaresiz. Bu, onun ya da içinde bulunduğu durumun ya da her ikisinin hakkında çok şey söylüyor.

"Anne, yeter artık," Luke yanımda sertçe konuşuyor. "Son kez söylüyorum, Ella'yı bu işe karıştırmayacağız. O daha çocuk."

O yirmi iki yaşında, ben söylemiyorum. O onun küçük kız kardeşi, bu yüzden onu hep bir bebek olarak görmüş.

"Ve" — omzuma hızlıca bir vuruş yapar — "alınma Chris, ama bu lanet hayatta seni kız kardeşimin yanına yaklaştırmamın imkanı yok. Ella, hazır olduğunda ve istediğinde, gizli bir topluluğun üyesi olmayan ve sayısız kadınla yattığını gördüğüm bir adam olmayan birini bu aileye tanıtabilir. Çok teşekkür ederim."

Kız kardeşinle sayısız kez yattım. *Bunu kesinlikle söylemem söylemiyorum.*

Ella liseye başladığında Luke'un tüm arkadaşları bu konuşmayı dinledi. Son sınıftaydık.

Yardıma ihtiyacı olmadığı sürece ondan uzak durun. Ona dokunmayın. Diğer erkekleri ondan uzak tutun. Ve hiçbir koşulda onunla seks yapmayın.

Hayatımız boyunca komşuydık; ona aşık olmadan önce bir şey söylemeliydi. Ve ben liseden çok önce ona aşık olmuşum.

"O, tüm bu karmaşadan uzak durmayı hak ediyor, tamam mı?" diye ısrar ediyor arkadaşım. "Bana biraz zaman ver, bir çözüm bulacağım."

"Zaman mı?" Celine histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Çember bugün babanı öldürdü, Lucas. Sanırım zamanın çoktan dolduğunu anlamıyorsun. Geri dönmemiz lazım, yoksa öleceğiz. Ona bir koca seçmemiz lazım."

"Hâlâ intihar etmiş olma ihtimali var." "Çok safsın."

"Celine." Yararsız tartışmalarını keserek, Ella'nın kapattığı kapıya doğru ilerliyorum.

Onun durduğu yerde durduğumda ciğerlerim otomatik olarak daha derin nefes alır. Onun kokusunu almak istiyorum. Lavanta alt tonlu tatlı vanilya parfümü, acı tatlı bir anı gibi geliyor. Vanilyanın tatlılığı onun gerçek kişiliğini ortaya çıkarırken, lavanta dokunuşu bana baharı hatırlatıyor. Sanki Persephone ona bu kokuyu vermiş gibi. Bu onun en sevdiği mevsim. Her zaman ağaçlarda çiçekler gördüğünde her şeyin yeniden başladığını söyler.

Tekrar Ella'nın annesine odaklanıyorum.

"Potansiyel bir eşi Çember'e kabul etme sürecini biliyorsun," diyorum sakın bir şekilde, gerginliği yatıştırmaya çalışarak. "Öylece birini getirip, 'Onu seçiyorum' diyip parmağına yüzük takamayız. İşler o kadar basit değil."

"Üstelik o zaten Megan'ı getiriyor," diye ekliyor Luke. "Biliyorsun, onun *gerçek* kız arkadaşı."

Bu, değinmek istemediğim bir konu, bu yüzden görmezden geliyorum. "Tek yapabileceğimiz, bir kadını inisiyasyonlara getirmek. Onun Hera mı yoksa Afrodit mi olacağı, onu getiren kişiye bağlı değil."

Luke başını bana çevirir. "Bu ne anlama geliyor?"

Cebimde, başparmağımla işaret parmağım arasında bir inciye yuvarlıyorum. Bu beni sakinleştiriyor.

"Tam üye olmak ve evlenecek birini getirmek istediğimizde, o kişinin inisiyasyonlardan geçmesi gerekir. Bu, bir gecelik bir etkinliktir ve..." Onun annesinin de bu süreçten geçtiğini bildiğim için tereddüt ediyorum. PG seviyesinde kalmak en iyisi. "Bazı görevleri yerine getirirler ve gecenin sonunda, Çember onların Hera olmaya uygun olup olmadıklarına karar verir. Karı. Değilse, Afroditlerden biri olurlar."

"Afroditler mi?"

"Metresler." Ve bu da kibarca ifade etmek.

Luke elini yüzüne götürür, başparmağı ve orta parmağıyla şakaklarını ovuşturur.

"Gördün mü, işte bu yüzden Els'i tüm bunlardan uzak tutuyorum. Bu çok saçma. Tüm bu süreç hiç mantıklı değil. Megan'ı karın olarak getiriyorsan, neden o senin karın olamıyor?"

"Çünkü işler öyle yürümüyor. Kadınlar, içeri girmek için bir tür ödeme gibidir. Bu, Megan'ın benim Hera'm olacağı anlamına gelmez. Benim durumumda muhtemelen öyle olacak, çünkü Tanrı biliyor ki o kadın kimseyi bana yaklaştırmaz, ama kural şu ki, birini getiriyorsun ve o kişi sana ulaşmak için mücadele etmek zorunda kalıyor," diye açıklıyorum, inciyi tekrar yuvarlayarak. "Getirdiğimiz potansiyel eşler, bir Gölge'nin Hera'sı olmak umuduyla tek başına giren bazı kadınlarla rekabet ederler. Ama tek başına giren kadınlar bile teknik olarak bir Gölge'den davet almak zorundadırlar. Sadece yeni bir Gölge olması gerekmez. Yerleşik bir Gölge de olabilir."

Ağzı açık ve gözleri fal taşı gibi olan hali, bana bunu ilk kez söylendiğinde benim tepkimle hemen hemen aynı. Bu bana mantıklı geldi mi? Kesinlikle hayır. Bu konuda bir seçim şansım var mıydı? Pek sayılmaz.

"Hem Megan'ı hem de Ella'ya davet alabilirsin." Umutsuzluk, Celine'in genellikle parlak mavi gözlerini donuklaştırıyor. Mendilini yanağına götürüyor. "Lütfen, Christopher."

"Bu çok kötü bir fikir. Denge adil değil. Gölgeler için çok fazla kadın var. Gölgeler iyi adamlar değil. Tüm süreç hileli, böylece inisiyasyonlar bittiğinde bir sürü metresi olacağını biliyorlar."

Luke bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Megan'ın Hera olacağını nereden biliyorsun?"

Elimi sallayarak, ona ilgi duyuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Megan sadece bir mirasçı değil, babası da yönetim kurulu üyesi. Asla Afrodit olamaz."

"Ella davet edilebilir..." *"Anne!"*

Luke bağırır.

"Bir şeyler yapmalıyız!"

Kafamı sallarım. "O kızların hiç şansı yok. O zaman kesinlikle Afrodit olacak. Bu... Celine, bunun iyi bir şey olmadığını biliyorsun."

"Öyle değil mi? Bir Gölge dul kaldığında, Afroditler arasından bir eş seçmek zorundadır. Bu şu anda onun için ideal olmayabilir, ama ileride öyle olacak. Ve bu, Baker'ların tekrar oyuna girdiği anlamına geliyor."

"Bir Afrodit olan bir kızın olmasıyla bu işe *dahil* olamazsın." Sakin bir şekilde tartışmak gittikçe zorlaşıyor, ama bu kadına saygı duyuyorum. En azından bana kendi gündemini dayatmaya başlayana kadar öyleydim. Ella'nın geleceği benim elimde, onun değil. Ve bunun nasıl sonuçlanacağına sadece ben karar vereceğim.

"Borçlarımız silinecek kadar yeterince dahil olurduk. Tek istediğim bu."

"Bu Ella için bir kabus olur. Bir kez başladın mı, geri dönüşü yok. Ya Hera ya da Afrodit olursun, ama bir daha *normal* olamazsın. Ya kimse onu eş olarak seçmezse? Geri dönemez. Metres olarak kalır. Dediğim gibi, kendi isteğiyle giren kadınlar da inisiyasyona katılmak için birinin onayından geçmek zorundadır ve ben o kişi olmayacağım."

Ayağa kalkar, yavaşça bana doğru yürür, umut onun kederinde dengede kalmasına yardımcı olur.

"Şu anda Çember içinde çok fazla gücün olmayabilir, ama kızıma inisiyasyonlara davet edilmesini sağlayacak kadar gücün olduğunu biliyorum."

Ağzımı açtım ama o sözümü kesti.

"İnisiyasyonlar iki hafta sonra. Bunu bir düşün."

Ağzım açık kalır. Bu kadın aklını kaçırmış. Hafifçe başımı sallayarak, darbeyi hafifletmek için elimi omzuna koyarım.

Ella'nın geçmesi gereken inisiyasyonların görüntüleri neredeyse dizlerimin titremesine neden oluyor.

"Üzgünüm, Celine. Bu, benim inandığım her şeye aykırı. En iyi arkadaşımın kız kardeşine bunu asla yapamam. Ama Luke'u kurula tavsiye edeceğim. Onu birini getireceğine ikna edersem, onu inisiyasyona kabul edebilirler."

Gözlerinin derinliklerinde umudun paramparça olduğunu neredeyse görebiliyorum. Luke'un kabul edileceğine hiç inanmıyor. Ama arkadaşımın rahat bir nefes aldığını duyduğumda, doğru şeyi yaptığımı anlıyorum. Sonuçta, onun kız kardeşinin çıkarlarını düşündüğüme inanması gerekiyor.

Ella Baker yine benim olacak.

Ama sadece benim şartlarımla.

Altıncı Bölüm

Ella

vicious - Tare McRaw

Yılım ilk ceza hukuku dersi. Burada olmak bile kemiklerime buz gibi bir his veriyor, ama bugün endişelerime bir yenisi daha eklendi.

Babamın dün öldüğü ve ailemin Sessiz Çember'e borçlu olduğu gerçeği.

Hepsi beni çocuk muamelesi yapıp odadan kovmak istedikleri için, ben de çocuk gibi davrandım ve kapalı kapılar ardında dinledim. Her şeyi duydum. İnisiyasyonları, annemin yalvarışlarını. Bu aileyi kurtarmak için beni Circle'a evlendirmek konusunda ne kadar kararlı olduğunu. Ve Chris'in beni inisiyasyonlara götürmeyi reddetmesini.

Babamın yatırımcılarına ne kadar borcu

vardı? Gerçekte ne kadar iflas ettik?

Gerçek sonuçları ne olacak?

Hepimizi öldürmeyecekler... Yoksa kim ödeyecek?

Sessiz Çember'deki erkeklerin çoğu milyoner, bazıları milyarder.

Gerçekten mesele para mı? Yoksa bize bir ders vermek mi?

Umudum tek bir şeyde. Luke'un inisiyasyon davetiyesi alıp Shadow olacağına. O zaman her şey düzelecek.

Boğulma hissi, göğsümde biriken başka bir stresle karışıyor. Chris Stoneview'da. Ne kadar kalacak? Hukuk fakültesinin ikinci sınıfında; eminim burada kalıp ailemi desteklemekten daha iyi şeyler yapabilir. Luke'un en iyi arkadaşı olabilir, ama onun da bir hayatı var.

Yale'e geri dönmesi gerekiyor. Onun gitmesi *lazım*.

Üçüncü sıraya oturduğumda arkamda fısıltılar duyuyorum. Hakkımda fısıltılar olmasına alışkınım, ama onların dedikodularını yakalayacakmışım gibi garip bir hisse alışkın değilim.

"Bu sınıfa girmesi iyi olmuş. Ailesini hapisten çıkarmayı öğrenebilir," diyor bir ses fısıldayarak.

Diğeri kıkırdayarak ekliyor: "Emin misin? O pek zeki sayılmaz. Bence bir sonraki seçimde bu sınıftan atılacak."

Başımı çevirip, iki cadalozun gözlerini kısarak bakıyorum.

"Babam öldü. İkinizle uğraşmadan önce bana yas tutmam için bir dakika verebilir misiniz?"

Yüzleri düşer. Anlaşılan bilmiyorlardı. Yönetmenin gerçek sırrı bu, değil mi? Asla korkuyla yapma. Onları cesaretleriyle ele geçir. Duygularını karıştır. Tatlı davranmak işe yaramazsa, şimdilik acıma yeterli olacaktır.

"Aman Tanrım, Ella. Çok üzgünüm, haberim yoktu." Konuşmayı başlatan kız kızarır.

"Lanet olsun," diye homurdanırım. "Sen Take Care, Be Well'in başkanı değil misin?"

Yüzü yeni bir kırmızı tonuna bürünür. Bu, kampüsteki ruh sağlığı hizmetleriyle ilişkili bir sağlık kulübü. "Sen zavallı bir ikiyüzlüsün ve pozisyonunu hak etmiyorsun."

"Lütfen, onlara söyleme," diye patlar. "Özür dilerim."

Gözlerimi devirip tekrar öne dönüyorum. Kulübüne hiçbir şey söylemeyeceğim, ama önümüzdeki birkaç gün boyunca söyleyecek miyim diye merak edip duracak.

Henüz çok erken, ama Luke'a tekrar bölüm değiştirmek istediğimi söylemek için sabırsızlanıyorum. Babamın ölümü bana bu seçeneği sunacak mı acaba? Başlangıçta, beni hukuk fakültesine yazdırmak kardeşimin fikriydi. Babama bunu söylediği anda kaderim belli oldu. Ama babamın aksine, Luke bunu beni incitmek veya kontrol etmek için yapmadı. Bunu yaptı çünkü benim bir geleceğim olmayacağından ve bir Gölge'nin karısı olacağımdan çok korkuyordu. Benim Çember'den bir şekilde bağımsız olmamı istiyordu, böylece korunacak ve onlara asla güvenmek zorunda kalmayacaktım. Bu yüzden beni o topluma evlendirmekten başka bir çözüm bulmak için bu kadar çaresiz.

Profesör Reeves küçük odaya girdiğinde midem acı verici bir şekilde kasıldı.

Burası, dersine katılmak isteyen her öğrenciyi kabul eden büyük bir üniversite amfisi değil.

profesyonel bir  ğretim görevlisidir ve hukuk fakültesine girmek isteyen en zeki lisans öğrencilerine haftada iki ders vermektedir. LSAT sınavında doğru puanı almak istiyorsam, lisans eğitimim bitene kadar onun dersine devam *etmeliyim*.

Şu anda sınıfta elliden fazla  ğrenci var, ancak iki hafta sonra bu sayının kırk veya daha azına düşmesi çok muhtemel. Ne olursa olsun, ben de bu öğrencilerin arasında olmalıyım.

Seksin bana sadece iki hafta kazandırdığına inanamıyorum.

"Hoş geldiniz," diyor düz bir sesle sınıfa doğru yürürken. "Bazılarınızın benimle bir yıl daha geçireceğine sevindim. Tebrikler."

Gözleri sınıfı taradı ve beni gördüğü anda ağzının köşesi yukarı kalktı. Daha da kötüsü, benden üç sıra ötedeki kızı gördüğünde aynı g l msemi geri geldi. Kafamı yana çevirdim ve saçlarını kulaklarının arkasına koyarken kızardığını gördüm.

Kahretsin. Kahretsin... Tek ben değilim. Ne pislik herif.

Çantasını masanın üzerine koyar, yazdırdığı bazı belgeleri çıkarır ve elinde tutar, sonra öne doğru yürür ve masaya yaslanır.

"Başlamadan önce, size bu yılın asistanlarını tanıtmak istiyorum. Evet, *asistanlar*. Doğru duydunuz. Genellikle hukuk fakültesinin ikinci veya üçüncü sınıfından bir kiő  iő  alırım, ama şunu bilmeniz kendi yararınıza olacaktır: en iyisiyseniz, bunun karşılığını alırsınız. Bu birinci sınıf  ğrencisi çok çalıştı ve benim ekibimde yer almayı hak etti. İkinci asistanım ikinci sınıftan transfer oldu ve Yale'deki hocaları tarafından şiddetle tavsiye edildi. Rose White ve Christopher Murray'i sizlere tanıtmaktan mutluluk duyuyorum."

Bir an için, durumun gerçekliği kafamda yer etmiyor. Çünkü kader bu kadar acımasız olamaz... değil mi?

Ama sonra diğer öğrencilerle aynı anda arkamı dönüyorum çünkü, tıpkı onlar gibi, kapının arkasında duran iki kiő yi fark etmemişim. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğüs kafesimi kırabilir. Yanımdan geçerken yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum, ancak Reeves'in yanında durduklarında duruyorlar. Birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. O kadar şok olmuşum ki uzuvlarımı zar zor hissedebiliyorum.

SFU'ya transfer oldu.

"Bildiğiniz gibi, asistanlarım lisans derslerimde fazla zaman ge irmiyorlar; ancak bu yıl personel sayım iki katına çıktığı için, çalıőmalarınızda yardım almak için ikisinden birine baővurabilirsiniz. Biri

ofis saatlerimde her zaman hazır bulunacak ve ikisi de size yardımcı olabilecek yeterlilikte." Yılın ilk dersi olduğu için bugün derslere katıldıklarından bahsedip duruyor... başka bir şey... bilmiyorum.

Kaçmak istiyorum. Bu odadan çıkmam lazım çünkü nefes alamıyorum. Ama *Reeves'in* dersinden çıkamam. Bir daha geri dönmeme izin verilmez. Zaten bacaklarımın beni taşıyacağını da sanmıyorum.

O, incelememizi istediği ilk vakadan bahsederken, ben tüm konuşması boyunca gözlerimi defterimden ayırmıyorum. Anlamadığım kelimeleri yazıyorum. Yazdıklarımın hiçbir anlamı olduğunu sanmıyorum. Yazım titriyor, elim titriyor. Her an bayılmaktan korkuyorum. Ama hiçbir koşulda Chris'e bakamam.

Ta ki onun varlığını hemen yanımda hissedene kadar. Artık bundan kaçınmıyorum. Basılı belgeleri dağıtan ve bir tanesini masama koyan kişinin o olduğunu biliyorum, çünkü çok yakınımda onun nefis kolonyasının kokusunu alıyorum.

Tatlı portakal ve sedir ağacı.

Kahretsin. Kahretsin.

Çok güzel kokuyor.

Ellerimden biri o kadar sıkı bir yumruk haline gelmiş ki, bir daha açabileceğimden emin değilim. Bu çok fazla.

Yüzüm uyuşmuş, kulaklarımda kalp atışlarım gümür gümür duyulurken, başımı kaldırdığımda hiperventilasyona yakın olduğumu hissediyorum.

Beni çok basit bir şekilde selamlıyor. Yüzünde ya da gözlerinde hiçbir şey yok. Bir sonraki öğrenciye doğru yürürken ve kağıt masamın üzerine konurken, parmak uçları kağıdı tutacak kadar uzanıyor ve sonra bırakıyor. Sonra hiçbir şey olmamış gibi kolunu yanına indiriyor.

Tabii ki, dışarıdan bakıldığında hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Ama benim gözlerim, parmaklarının az önce olduğu yerde takılı kalmış, kalbim patlamak üzere.

Hassas bir harekete karşı ne kadar korkunç bir tepki.

Dersin geri kalanında onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Reeves'in söylediklerinin hiçbirini kafama alamıyorum ve muhtemelen baktığım cümleyi on kez okumuşumdur ki, masamın önünde güçlü bir varlık durduğunu hissediyorum, kıpırdamadan.

"Bayan Baker."

Reeves'in sert sesiyle başımı kaldırıyorum. O anda herkesin gittiğini fark ediyorum.

"Ders bitti."

Reeves'in arkasında, masasının yanında duran Rose ve Chris bana bakıyor. Rose'un başı yana eğilmiş, kafası karışmış. Chris'in çatık kaşlarının ne anlama geldiğini analiz edemeden Reeves'e bakıyorum. Bilmek istemiyorum. *Hiçbir şey* bilmek istemiyorum.

Omurgamdan bir elektrik akımı geçer ve bir saniyede eşyalarımı toplayıp ayağa kalkarım. "Çok özür dilerim. Ben..."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ödevini yazmıyordun, orası kesin. Sana verdiğim vaka çalışmasıyla ne yapmanı istediğimi duydun mu?"

Vaka çalışması. Baskılarda yazan şey bu olmalı. Göğsümden yayılan sıcaklık kulaklarımın tepesine kadar yayılıyor. Sadece azarlandığım yetmezmiş gibi, bunu asistanlarının önünde yapıyor. İkisini de çocukluğumdan beri tanıyorum. Daha da kötüsü, *Chris'in* önünde.

"Sınıfımda bir yerin ne kadar olduğunu *çok iyi* bildiğini hatırlıyorum." Yüz ifademi kontrol edemeden gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanaklarım yanıyor gibi hissediyorum.

Gerçekten bu konuyu burada mı açtı? İnsanların önünde?

"Biliyorum," diyorum boğuk bir sesle. Tanrım, boğazım çok kurudu. "Ben..."

"Çalışma saatlerim içinde ofisime uğrayabilirsin. Kaçırdığın konuları sana anlatırım."

Çantamı göğsüme sıkıca bastırarak, hala masamın arkasında sıkışmış, köşeye sıkışmış hissediyorum. "Başka bir öğrenciye sorabilirim."

O küçümseyerek güldü. "Bu kadar saf mısınız Bayan Baker? Bu sınıfta popülerliğin hiçbir değeri olmadığını bilmiyor musunuz? Kim size yardım edecek?"

Yutkunuyorum. Hem de yüksek sesle. Onun sınıfındaki öğrencilerin birbirleriyle rekabet halinde olduğunu kabul etmediğim için kendimi daha da aptal durumuna düşürdüm.

Ceketinin cebine uzanıp masama bir kartvizit atıyor. "Çalışma saatlerim orada yazıyor. Hadi git."

Sanki bilmiyormuşum gibi.

Masadan onu kapıp, Rose ve Chris'e bakmamaya çalışarak odadan hızla çıkıyorum. Kapıyı kapatıp odadan çıkar çıkmaz, kapı tekrar açılıyor.

"Ella."

Chris'in beni çağırdığını bilmek için arkama dönmeme gerek yok. Kalabalık bir ortamda fısıldasa bile onun sesini tanırım. O tatlı, derin sesli harfleri tanırım. Sakin ama sert ünsüzleri daha önce de beni titretmişti. Bu adam tek kelimelerle saygı uyandırır. Baharatlı viski sesiyle söylediği adım beni derinden etkiler, ayaklarının dibinde eritirdi.

Bugün, arkamı bile dönmüyorum.

"Ella," diye biraz daha yüksek sesle sesleniyor. Sanki durmamamın tek nedeni onu duymamış olmam gibi.

Siktir et onu. Siktir et Reeves'i. Hepsini siktir et.

O bana yetişmeden, diğer öğrencilerle karışarak beşeri bilimler binasının koridorundan hızla geçiyorum. Çıkmak yerine sağa başka bir koridora dönmeden önce arkama bir bakış atıyorum. Gerçekten konuşmak istiyorsa, benim oraya gittiğimi düşünerek dışarı çıkacaktır. Kalabalık azalırken, ağır meşe kapıdan geçip binanın başka bir bölümüne giriyorum. Buradaki koridor boş, adımlarım sayısız yıl boyunca buradan geçen öğrencilerin cılaladığı taşa yankılanıyor.

SFU'nun koridorlarında yürürken, özellikle vitray pencereler çok fazla ışık geçirmediikleri için, her zaman tarif edilemez bir ürkütücülük hissederim. Taş duvarlar, Yunan mitolojisinden sahneleri betimleyen resimlerle kaplıdır.

Perseus'un Medusa'yı kafasını kesmesi. Zeus'un Prometheus'u cezalandırması.

Bazı resimler, ışık yetersizliğinden dolayı gölgelerin içinde zar zor görülebiliyor. Sanki birileri bir yerlerde saklanıyor, unutulmuş ruhlar yoldan geçenlerin dikkatini çekmeyi bekliyor gibi hissediyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçerken, telefonumu çıkarır ve hemen Peach'i ararım.

"Reeves'in dersinden kovulduğunu söyleme sakın?" diye gülerek telefonu açar. Salı günleri sabah dersi olmayan tek kişi odur.

"Peach." Sesimi boğazımdan zorla çıkardım. Az önce olanlardan dolayı kulaklarım hala çınlıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. "SFU'ya kim transfer oldu tahmin bile edemezsin."

Chris'in geri döndüğünü onlara anlatacak vaktim bile olmadı. Bu onlar için şok olacak. Dün evde uyudum ve bu sabah doğrudan derse gittim. Onlara sadece babam hakkında mesaj attım. Derse gitmemem için beni ikna etmeye çalıştılar, ama düşüncelerimle baş başa kalma fikri beni korkutuyor.

Yine sağa dönüp başka bir koridora giriyorum, binanın içinden dolaşıp çıkışa geri dönmeye çalışıyorum. Bordo renkli üniforma eteğim her hızlı adımda popoma çarpıyor.

"Ne? Kim?" diye soruyor, sesi yarı endişeli, yarı heyecanlı.

"Ch..." Birine o kadar sert çarptım ki, telefonumu düşürdüm, yere düşüp tıkırdadığını zar zor fark ettim.

Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sendeleyerek duvara tutunuyorum. Önümdeki dev boylu adam eğilip telefonu alıyor ve Peach'in sesi "Alo?" der demez telefonu kapatıyor.

"Chris."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve bana telefonumu geri verir. Telefonu alırken parmaklarımız birbirine değir ve onun beni heyecanlandığına yemin edebilirim.

"Benden kaçıyor musun? Bundan hoşlandığımı sanmıyorum." Derin ses tonunda alaycı bir ifade vardı.

Bundan nefret ediyorum.

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum, sonunda biraz güç topladığımı hissediyorum. Kendimi korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve etkilenmemiş bir şekilde ona bakıyorum.

"Tabii ki senden kaçıyorum. Nefret ettiğim eski sevgilim az önce sınıfıma geldi. Bu yıl beklediğimden çok daha fazla pislikle karşılaşacağımı sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Sanki ayaklarının dibinde havlayan sevimli bir köpek yavrusuymuşum gibi gülerek başını salladı.

"Çok daha fazla değil. Sadece ben."

Öne eğilip, sözlerimi duyduğundan emin oluyorum. "Sen yaklaşık dört pislik sayılırsın."

"Peki ya Matias? Sana resmi olarak birlikte olmak istemediğini söylediğinde tüm SFU'nun önünde seni öpen adam? O kaç pislik sayılır?"

"Biliyor musun? En iyi ihtimalle, senin olmayan bir üniversiteye fazla ilgi duyuyorsun. En kötü ihtimalle, eski sevgilini takip eden bir adamsın. Her halükarda, sen benim sorunum değilsin."

Kaşları çatıldı, az önce söylediğimden hoşlanmamıştı.

"Bakış açını düzeltmeme izin verirsen," dedi alçak sesle. "Orası artık benim üniversitem. Eski sevgilim mi? O da benim. Yani bildiklerimde bir sorun görmüyorum."

Bana dokunmuyor bile, ama bu cümle tek başına hareket etmemi engelliyor. Sanki elini belime dolamış ve beni kendine sıkıca tutuyormuş gibi. Ama öyle değil. Uzaklaşabilirim. Ama uzaklaşmıyorum.

"Chris." Kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışırken sesim gerginleşiyor. "Sen bizi ayırdın. *Beş yıl önce*. Senin bir kız arkadaşın var."

Üniversiteye başladığından beri ara sıra görüştüğü kız arkadaşı Megan'dan bahsettiğim anda, onun gerginleştiğini görüyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye homurdanıyorum.

Dudaklarını yaladı ve bir an için çılgınca bir şey söyleyeceğini düşündüm.

Gözleri, *seni geri istiyorum* diyor.

Yaklaşırken vücudunun ısısı, *senin tekrar benim olman için her şeyi yapacağımı* söylüyor.

Ve parmaklarının seğirmesi, *"Söyle, yapayım"* diyor.

Ama sözleri farklı.

"Reeves'in sınıfta size verdiği çıktı, bir dava transkripti. Hepinizin, bu davanın neden hukuk mahkemesi yerine ceza mahkemesine gittiğini açıklayan ayrıntılı bir kompozisyon yazmanızı istiyor. Bu, yazmadığınız ödev. İki hafta sonra, yaz kompozisyonuyla birlikte sınıf seçiminde dikkate alınacak."

Bana doğru bir adım atarak, kahverengi pantolonunun ceplerine ellerini sokar, bana dokunmamaya dikkat eder. Eğilmeden dik durur, gözleri başımın üstünden ve arkamdan geçer.

Nereye baktığı, bana dokunup dokunmadığı önemli değil. Onun sıcaklığını bu kadar yakınımda hissetmekten vücudum zaten yanıyor. Onun sıcak, güven verici kokusunu koklamaktan. Bu kadar kontrolcü olduğunu bildiğim biri nasıl bana bu kadar rahatlatıcı bir etki yapabilir?

Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı: "Şimdi onun ofisine gitmene gerek yok. Hukuk fakültesinin ilk yılında o davayı ayrıntılı olarak inceledik. Yardıma ihtiyacın olursa, ara yeter."

Sonra geri adım atarak bana sırtını döndü.

Nefesimi topladığımda neredeyse gitmişti.

"Neden buradasın?"

Omzunun üzerinden bana bakar, yüzünde birdenbire anlamadığım bir hüznün belirir.

"Aradığımda benimle konuşsaydın bilirdin." Omuzlarını silkiyor, ama bu hareket sahte ve zoraki görünüyor çünkü bu konuda kayıtsız değil. "O gece... beni anlayan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı."

Uzaklaşırken sesindeki hayal kırıklığına inanamıyorum.

Beni nasıl böyle bırakabilir? Ölü gibi, zar zor nefes alırken.

Cevaplara ihtiyacım var ve o, bunları benden saklayarak ne yaptığını çok iyi biliyor.

Beni yakınında tutuyor.

Seni seviyorum

Bugün bana bir gülümseme bahşet. Bana gönderirsen... onu içip, umut dolu bir kutuya kilitlerim.
Belki de yapmamalısın.

Yedinci Bölüm

Ella

Escapism - RAYE, 070 Shake

"Hadi ama Els. Seni bir randevuya çıkarayım."

Enzo'nun bana doldurduğu shot'ı bir dikişte içtim, yıkıcı düşüncelerimi tekila ile değiştirmem gerektiğini hissettim. Babam daha gömülmedi bile ve ben kız öğrenci yurdunda, yılın ilk büyük gecesinde parti yapıyorum.

Kendimden utanmam gerekirdi. Ama ondan nefret ediyordum ve bu, özgürlüğümü kutlamak gibi geliyordu. Endişemin çoğu, başımızın üzerinde asılı duran Çember'in tehdidinden kaynaklanırken, Gerald Baker'ın ölümünü düşünmek zordu.

"Bilmiyorum." Boğazımdaki yanık hissinden dolayı tıslayarak, bana verdiği limonu ısıyorum.

O limonu çekip ıslak başparmağını dudaklarıma bastırır. Dilimin ucuyla onu yalarken, geri çekilse bile karanlık bakışları benimkilerde kalır.

Ama gözlerim mutfağın diğer ucundaki adamı bulmaktan kendini alamıyor. Chris, Rose ve tanımadığım birkaç kişiyle birlikte.

Onun kibarca gülüşünden nefret ediyorum, yanındaki kız onun söylediği bir şeyden dolayı kızardığında, onu sakinleştirmek için omzuna dokunuyor. Rose'un mutfağa girerken ona çarpan kişiye kaba bir şey söylediğini duyuyorum ve Chris ona uyarıcı bir bakış atıyor.

"Rose, Tanrı aşkına, bu gece başını belaya sokma."

Christopher Murray, her zamanki gibi grubun barış elçisi. Yatıştırıcı figür. Mantıklı olan. Ne saçmalık ama.

"Beni kaç kez yalvartacaksın?"

Gözlerim önümdeki adama geri dönüyor. Enzo'nun ailesi Avrupalı. Daha doğrusu İtalyan. Ve o seksi klişeleri

. Onu seviyorum çünkü Stoneview'dan değil. Çoğumuz gibi Stoneview Prep'e gitmedi. O, taze bir soluk.

"Belki birkaç kez daha. Bunu yaparken çok tatlı görünüyorsun." Ona bakıp ellerimi arkamdaki mutfak tezgahına koydum.

O içtenlikle güler ve elini kalçama koyar. "Senin oyun tarzını seviyorum, Ella."

Bu sohbete odaklanmak için elimden geleni yapıyorum...

İmkansız, yine diğer gruba bakmakla meşgulüm. Chris, herkesin bardağına içki dolduruyor çünkü o böyle nazik biridir.

"Beyefendi," kız kıkırdıyor. "Kendine en son servis yapıyorsun. Hiç mükemmel olmadığın bir an var mı?"

O, muhtemelen sık sık duyduğu bu yorumdan nefret ettiği için, garip bir şekilde gülüyor. "Mükemmel olmaktan çok uzağım."

Sonunda ağzından doğru bir şey çıktı.

Benim tanımadığım insanlarla sohbet ederken, aynı zamanda gözünün ucuyla Rose'u izliyor. Kız birine sigara istediği anda, adam onu tişörtünün arkasından yakalar — hala adamın söylediklerine başını sallayarak, göz teması bile kesmeden — ve onu kendine doğru çeker. Vahşi çocuklarına bakan, çoklu görevlere alışkın bir anne gibi, konuşmasını bitirene kadar onu sabit tutar ve sonra ona döner.

"Rachel'a sigarayı bırakmaya çalışacağını söylemiştin." Rachel'ın Rose'un nişanlısı olduğunu biliyorum. "Ve benden sigara içmene izin vermememi istemiştin. Peki şimdi ne yapıyorsun?"

Gözlerini devirerek içkisinden bir yudum daha alır. "Üzgünüm, baba." "Rose," diye uyarır. "Bana öyle deme."

Kız, az önce ne yaptığını ve onu nasıl kızdıracığını çok iyi bildiği için kendi kendine güldü. Baba kompleksin varken en yakın arkadaşının sana baba demesi Chris için hiç de seksi değil. Ve ben onun komplekslerinin ne olduğunu ilk elden biliyorum.

"Ella."

Enzo'ya dönerek irkildim.

"Lanet olsun, *bella*, bir erkek senin dikkatini çekmek için ne yapmalı?" Arkasına bakar ve Chris'i görür. "Ah, sen mükemmel beyefendi tipi erkekleri mi tercih ediyorsun?"

"Hayır," diye homurdanırım. "Lütfen, ondan başka her şey."

"İyi. Çünkü ben ondan başka her şeyim." Yüzünde hafif bir gülümseme yayılır. "Öp beni."

Dudaklarımı yalayıp, tekilanın tadını, tuzun kalıntılarını ve limonun ekşiliğini tadını çıkarıyorum. O başını eğiyor, ben de parmak uçlarımda yükseliyorum, ama o aniden donup kalıyor, sonra geri çekiliyor.

"Ne oluyor..."

"Çok özür dilerim," diye yumuşak bir ses özür diler. Çok iyi tanıdığım bir ses. "Ayağım takıldı."

Chris'in tek kullanımlık bardağı şimdi yarısı dolu, diğer yarısı Enzo'nun mavi tişörtünde. Gerçekten üzgün görünüyor, yakışıklı yüzü masumiyetin resmini çiziyor. Ama ben etkilenmedim ve onun ne yaptığını biliyorum.

"Merak etme dostum," diyor Enzo. "Sorun yok." Bana dönüyor, ama Chris elini omzuna koyuyor.

"Hayır, sana bir havlu falan getireyim. Bunu kurutmamız lazım."

"Umurumda değil..."

"Ella," diye onu keser. "Burayı biliyorsun. Bana bir el havlusu verir misin lütfen?"

Çenemin sıkıldığını hissediyorum. Bu pislik gerçekten bir planı var, değil mi? "Tabii," diye mırıldanıyorum.

Mutfağın diğer tarafına ulaşmak için devasa adadan uzaklaşıp etrafından dolaşmak zorunda kalıyorum, Chris de hemen arkamdan geliyor.

Dolabı açıp el havlularının bulunduğu rafa bakıyorum. Uzanıp bir tane almaya çalışıyorum, ama yetmediğini fark ediyorum. Artık burada yaşamadığım için bu lanet rafların ne kadar yüksek olduğunu unutmuşum.

Chris'in vücudu hareket eder ve sonra bana yaslanır, bir eli kalçamda, diğer eli ise üzerime uzanır.

Donup kaldım, elim hala havada.

"Beni dinle," diye kulağıma fısıldadı. "Bir üniversiteli çocuğun sana asılmasını görmekten pek hoşlanmıyorum. Sana nazikçe rica ediyorum, uslu bir kız ol ve diğer erkeklerden uzak dur. Ama bunu sadece bir kez *nazikçe* rica ediyorum. Bir daha söylemek zorunda kalırsam, o kadar nazik olmayacağım."

"Cehenneme git," diye fısıldadım. "Ve orada kal."

"Başka erkeklerle görüşmek, ben yokken geçerliydi, tatlım. Artık geri döndüm ve kötü davranmak istemiyorum."

Nabzım hızlanır, o arkamda daha sert bastırdıkça karnımın altı gerilir.

"Megan bu konuda ne düşünüyor? Kız arkadaşın varken eski sevgiline asılmak Shadow'un tarzı mı?"

Kıkırdar. "Aslında öyle. Ama bizim için durum farklı. Eski sevgilim tekrar kız arkadaşım olana kadar böyle davranacağım."

Kalbimin ve vücudumun buna verdiği tepki hoşuma gitmiyor ve bu saçmalığı *hemen* kesmem gerekiyor.

"Artık senin değilim, Chris. Şimdi, biri senin deli gibi davrandığını fark etmeden geri çekil."

"Yanılıyorsun. Ne olursa olsun, sen benimsin. Eski sevgili ya da kız arkadaş statüsü bu konuda hiçbir şeyi değiştirmez."

Havluyu alır, geri adım atar ve dönmeme izin verir, ama yine de uzaklaşmamı engeller.

"Öyleyse," diyor, sanki benim anlamak için çok kalın kafalı olduğum, son derece basit bir şeyi tekrarlamak üzereymiş gibi. "Diğer erkeklerden uzak dur. O kadar da zor değil, değil mi?"

"Sen benden uzak dur, pislik."

Kaşları yükselir ve ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Senden uzak durmak mı? Saçmalama Ella. Bu çok saçma bir fikir. Ve diline dikkat et. Küfür etmene ne kadar sinirlendiğimi biliyorsun."

Bunun üzerine, sonunda yana dönerek beni köşeye sıkıştırmayı bıraktı.

Öfkeyle Enzo'ya doğru büyük adımlarla yürüdüm, ellerimi yanaklarına koydum ve onu sendeletacak kadar güçlü bir şekilde öptüm.

Diğer erkeklerden uzak durmak için bu nasıl?

Ayrıldığımız anda gözlerim Chris'e kayar ve onun bilmiş gülümsemesinden hiç hoşlanmam. Sanki ben çok tahmin edilebilirmişim gibi. Ama elini yumruk yapmasını çok seviyorum. Kızgın ve herkesin önünde bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

"Neden yaşlı erkekler partilerimizi seviyor? Yüksek lisans öğrencileri kendi partilerini yapmıyor mu? Burası Xi Ep, değil... değil... bilmiyorum... insanların öylece girebileceği bir yer değil." Peach, kanepenin yanıma çökerek, peltek peltek konuşuyor.

Enzo bize içki almaya gitti, ama diğer lakros oyuncularıyla karşılaşmış ve onlarla kalmaya karar vermiş olmalı ki geri dönmedi. Onun yerine, en iyi iki arkadaşımın birliktiyim.

"O adam az önce senin fotoğrafını mı çekti?" Alex nefes nefese soruyor.

İkisini de görmezden geliyorum, gözlerim telefonumdaki Hermes'in gönderisine kilitlenmiş durumda. Bu, üç gün önce beşeri bilimler binasının koridorunda Chris ve benim çekilmiş bir fotoğrafımız.

Bu fotoğraf, tam da bana yaklaştığı anda çekilmiş ve aslında birbirimize dokunmadığımızı göremeyeceğiniz bir açıdan çekilmiş.

Ella Baker... Düğün çanları mı duyuyorum?

Stoneview Prep'e gittiyseniz... onun kim olduğunu bilirsiniz. Stoneview Prep'e gitmediyseniz... SFU'da ne işiniz var ki?

Christopher Murray geri döndü, kızlar. Klasik bir beyefendi ile seksi bir koruyucu arasındaki güzel ve mükemmel karışımımız SFU'ya transfer oldu! Eski sevgilisini özlediği için mi? Çünkü hepimiz onun onu ne kadar özlediğini biliyoruz. (Beş yıldır bekâr... ah.)

Chris'in artık başka birine ait olduğunu duydum. Ama size de öyle geliyor mu?

Chris ve Ella, sırlarınız benimle güvende.

Ta ki sırlarınız açığa çıkana kadar.

#Chris&Ellasittinginatree #FutureMrs.Murray?

#MeganMcLean'i umursamıyorsan elini kaldır

"Ne pislik herif" diye küfrediyorum. Luke'un SFU'ya gitmediğine bu tür zamanlarda çok seviniyorum. Bu uygulamaya sadece öğrenciler erişebiliyor ve onun bu gönderiyi görmesini istemem. Lise yıllarında Chris'le çıktığımızı sadece birkaç kişi biliyordu, ama üniversiteye başladığımızda dedikodular yayıldı ve sanırım artık buradaki herkes biliyor. Luke Los Angeles'ta olduğu için bu hiç sorun olmamıştı, ama şimdi buralarda ve ona daha fazla yük olmak istemiyorum.

Chris ve benim boş olduğunu sandığım bir koridorda konuşurken biri bizi yakaladıysa, bu gece mutfakta beni köşeye sıkıştırdığı fotoğraflar mutlaka ortaya çıkacaktır. Ve o zaman kim onun bir kız arkadaşı olduğunu umursamayan kız gibi görünecek?

kız arkadaşı olduğunu umursamayan kız gibi görünecek?

Peach kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi ama Els. Bir geceliğine Hermes'i unut, lütfen. Yarın evlerini yakarız."

"Nasıl?" Alex hıçkırır. "Onların kim olduğunu bilmiyoruz."

Peach ikimize de bakar, içtiği alkolün etkisiyle yeşil gözleri parıldamaktadır. "Şu anda bir planım yok, ama yarın bir planım olacağına eminim." Gözleri kalabalığın içinde birini yakalar. "Alex," diye şarkı söyler gibi. "Başın belada. B-E-L-A-D-A," sanki lakros sahasında ponpon kızlar gibi tezahürat yapar. "Belada!"

Hepimiz Alex'in erkek arkadaşına bakmak için dönüyor, her zamanki gibi huysuz, koyu renkli gözleri bu odada önemli olan tek kadına odaklanmış. Tanrım, ölürüm, cehenneme giderim, şeytanla anlaşma yaparım ve bir erkeğin bana öyle bakması için geri dönerim. Yüzünde yazan tek şey yüzünde yazan tek şey, Alex'in yanında olmasını ne kadar çok istediğidir.

"Onun burada olmaması gerekiyordu," diye mırıldanır Alex, sonra bana döner. "Ve Ella, o adam sürekli fotoğrafımızı çekiyor," diye ısrar eder.

Xi, kalabalığı engelleyerek görüş alanımızın önünde durur. Bize ulaşmaya çalışan ve neden bizimle arkadaş olmaları gerektiğini anlatmaya çalışan birinci sınıf kızlarını engeller. Uzaktan bizi izleyen ve içkilerimizi sayarak tam olarak ne zaman bize asılmak için gelmeleri gerektiğini hesaplayan erkekleri engeller.

Ama Alex'in sert erkek arkadaşını ciddiye almak zor, çünkü bir kolunda titreyen bir tavşan tutuyor, kocaman eli hayvanın büyük kulaklarını kapatıyor, sanki onu gürültülü parti müziğinden korumak istercesine.

Arkadaşım ona güzelce gülümsüyor, gözleri neredeyse kalp şeklinde oluyor. Ayağa kalkıyor ve kendi kendine kıkırdıyor.

"Oh, bebeğim. Seni özledim. İyi misin?"

"İyiyim," diye homurdanıyor.

Xi öne eğilir, dudaklarını öpücük için büzüştürür, ama arkadaşım onu görmezden gelir, evcil hayvanını alır ve tüylerini okşarken ona öpücükler verir.

Evet... kız arkadaşı erkek arkadaşıyla konuşmuyordu.

Xi gözlerini kısarak ona bakar, çenesi titrer. Alex bize dönmek üzereyken, Xi onu ensesinden yakalar, döndürür ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak derin bir öpücük verir. Peach ve ben şaşkın şaşkın birbirimize bakarız. Vay canına... Bu PG değil.

"Bir daha bana merhaba öpücüğü vermeyi unutursan," diye homurdanır. "Sana bununla ilgili bir ders vermek için can atıyorum."

Alex, yanakları hayal edilemeyecek kadar kızarak özür diler. Boğazını kaşıyarak, konuyu kollarındaki hayvana geri getirir.

"Jean-Paul Sartre'ı neden getirdin? O gürültüden korkuyor, Xi."

"Cupcake," diye homurdanır. "Seni yüzlerce kez aramaya çalıştım. Yemek yemiyor. Ve bu gece geri geldiğinde yemeğine dokunmadığını görürsen, sinir krizi geçireceksin. Ne yapacağımı bilemedim... bu yüzden onu buraya getirdim."

İç çekerek, sevgili tavşanıyla konuşurken ela gözleri yumuşar. "Annemi özlüyorsun, değil mi?" Peach ve bana tekrar bakar. "Gitmeliyim kızlar. Ebeveynlik yapmamız gerekiyor."

"Öldür beni." Peach iki parmağını ağzına sokup kusuyormuş gibi yaptı. "Siz ikiniz benim en kötü kabusumsunuz."

"Sadece güzel ailemizi kıskanıyorsun," diye homurdanır Xi.

"Eminim o senin hayatını ele geçirdiğinden beri pembe sıçıyorsundur, Xi!" Peach, uzaklaşan sırtlarına bağırır.

Onlar kalabalığın içinde kaybolurken gülmeye başlıyorum ve onları izlerken fark ediyorum. Christopher Murray etkisi. O yavaşça içkisini yudumlarken bir grup erkek ve kadın onu çevreliyor. Birkaç gün önce geri dönmüş ve sanki hiç gitmemiş gibi şimdiden kalpleri kazanmaya başlamış. Burada çekici bir gülümseme, orada omzuna hafif bir dokunuş. İnsanlar onunla konuşurken ilgiyle başını sallar. Biri derin bir hikaye paylaştığında alnında gerçek bir kaş çatma belirir. Herkese böyle hissettirir. Hoş geldin, rahat ol, *güvende hisset*. Ben de buna kapıldığım için nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yakışıklı yüz, şefkatli jestler. Kimse bu görünüşün arkasında gerçekte ne saklı olduğunu bilmiyor ve bu beni neredeyse yalnız hissettiriyor.

Gözlerimiz bir kızın omzunun üzerinden kesişir ve bana gülümsediğinde kalbim çarpar. Hafifçe kırık ön dişi imajına uymaz, ama onu daha da insan yapan şey kusurlarıdır. Samimi. Chris, insanı özel hissettirmeyi bilir. Odanın diğer ucundan sana bakar, dudaklarında sana doğru bir gülümseme belirir ve birdenbire diğer herkes ortadan kaybolur. Özel bir yeteneği yoktur, ama bir sanatçının bakışına sahiptir. Onun gözlerinden herkes kendini güzel hissedebilir.

Bir flaş dikkatimi çeker, onun bakışlarından koparır ve sonunda onu görürüm. Bizi fotoğraflayan adam.

Dikkatimi ona veriyorum, bunu uydurmadığımı iki kez kontrol ediyorum ve telefonunun tam anlamıyla yüzüme doğrultulmuş ve hareket etmediğini fark edince öfke damarlarımdan akıyor.

Çekim yapıyor.

"Orospu çocuğu," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Peach, rastgele bir adam tarafından taciz ediliyor ve çok sarhoş olduğu için benim gittiğimi fark etmiyor. Ama lanet olası paparazzi özentisi adam benim yaklaştığımı görüyor ve kaydı durdurup arkasını dönerek uzaklaşıyor.

Onu, dans eden ve içki içen terli kalabalığın içinden takip ediyorum. Buradan olduğunu biliyorum çünkü bu kalabalığa ait. Herkes

bu gece Hollywood ünlülerinin partisine gelmiş gibi giyinmiş, ama SFU'da işler böyle yürür ve o adam da *buraya uyuyor*.

Onu kaybetmiyorum, arka bahçeye ulaşana kadar birkaç adım gerisinde kalıyorum.

"Hey, pislik!" diye sesleniyorum. Xi Ep dış duvarı ile komşu evin duvarı arasındaki evin yan tarafına gelene kadar beni görmezden geliyor. Burası bir sokak kadar dar ve sonunda durup bana dönüyor.

"İlginç bir şey yakalayamadım," diyor. "Beni takip etmeyi bırakabilirsin."

"Adın ne? Hermes'e göndermek için bir şey mi arıyordun?"
"Ona gönderecek bir şey mi arıyordun?" Ona doğru bir adım atıyorum, yüksek topuklu ayakkabılarım çakılları ezip geçiyor. "Ya da belki de sen Hermes'sin, değerli hesabın için video çekiyorsun." Bir adım daha atıyorum ve suçlayıcı bir şekilde parmağımı ona doğrultuyorum. "Yemin ederim, beni rahat bırakmazsan, SFU'da hayatını o kadar çekilmez hale getireceğim ki, gelecek haftaya kadar üniversiteyi bırakmak zorunda kalacaksın."

Telefonunu elinden alıp yere attım ve stiletto ayakkabımla üzerine bastım. Parçalanmış ekranı görünce içim rahatladı.

"Siktir, bunu Hermes'e gönderebiliriz." Arkamı döndüğümde, arkamda başka bir adam olduğunu fark ettim.

Beni çekiyor ve şüphesiz tüm sahneyi kaydediyor. Tehditlerimi de dahil.

Siktir.

"Kraliçe Arı, itibarını korumak için masum bir öğrenciyi tehdit ediyor," diyor ilk adam gülerek, ben de burnumu şişirerek ona tekrar bakıyorum.

"İtibarımı korumak için seni tehdit etmedim. Bende hiçbir şey yoktu. Beni taciz ettiğin için kendimi savundum."

Arkadaşı yaklaşıyor, koyu saçlı, zayıf, zararsız adamdan daha iri ve daha heybetli bir adam.

"Telefonumun gördüğüne göre, sırlarını ifşa edeceğinden korktun ve onu okuldan atmakla tehdit ettin."

"Ben yapmadım..."

"Aynen öyle yaptı," diye ısrar ediyor zayıf olan. Açıkça arkadaşlar ve tüm bunları planlamışlar.

"Siz ikiniz ciddi misiniz?" diye tükürdüm, kendimi daha sert göstermek için boşuna bir çabayla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni aptal bir videoyla tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?"

Bana kim olduğumu biliyor musunuz?"

Sıska adam omuz silkiyor, başını yana eğiyor ve ikisi de bana yaklaşarak Xi Ep evinin duvarına sıkıştırıyorlar.

"Bana öyle geliyor ki, itibarını korumak için her şeyi yapabilecek bir kızla karşı karşıyayız."

"Her şeyi mi?" diye sordu diğeri. "Bu ilginç oldu." Elini yanağıma koydu, parmağını boynuma, köprücük kemiğime doğru kaydırды. "Bunu sessizce yapabilir mi?"

"Siktir git." Elini itiyorum ve diğeri bu hareketi fırsat bilip bileğimi tutup elimi kasıklarına götürüyor. Pislik sertleşmiş.

"Siktirip gitmeden önce seni sikmeye ne dersin?"

Kalbim mideme iner. "Sanırım onu da filme alabiliriz," esmer alaycı bir şekilde söyler. "Ve eğer bir şey söylersen, videoyu herkese yayınlarsın."

"Ya da ben senin kışını tekmelediğimi filme alıp tüm kampüsün tepkisini görebilirim?" Sakin uyarı, ikisinin de benden uzaklaşmasına ve yumuşak sesin sahibini ortaya çıkarmasına neden oldu. Bir rahatlama dalgası beni sardı ve dizlerim titredi. Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve vücudumun, eski sevgilimin işleri düzeltmek için burada olduğunu kabul etmesine izin verdim.

Chris elleri cebinde duruyor, ama korkutucu görünmek için heybetli bir duruş ya da düşmanca jestlere gerek yok. Boyu bu işi gayet iyi yapıyor ve nazik tavırları, hırlayan tehditlerden daha korkutucu oluyor.

İki adam da eski sevgilimin önünde sessiz ve uysal bir şekilde durarak yaptıklarına bir mazeret bulamayınca, Chris tekrar onlar adına konuşur.

"Sanırım gidiyordunuz."

İkisi de başlarını sallayarak arkalarına dönüp gitmek için ayrılırlar.

"Uh, uh," diye onları iki yaramaz evcil hayvan gibi geri çağırır. "Tabii ki bayana özür dilemeden olmaz."

Sabırsızca ayağıyla yere vurur ve bu, onların bana dönüp acınası özürler dilemeleri için yeterlidir. Chris'e tekrar bakarlar ve ayrılmadan önce onun onlara hafifçe başını sallamasını beklerler.

"Son bir şey daha."

Donup kalırlar. Avcı tarafından yakalanmak üzereyken ölü numarası yapan iki av. Sonra ikisi de omuzlarının üzerinden bakarlar.

"Telefonun," der koyu saçlı olana.

Adam telefonu ona uzatır ve Chris dikkatlice alır.

İçinde bir şeylerin değiştiğini hisseden tek kişi benim. Onları şaşırtmadan hemen önce, tüm gücüyle telefonu duvara fırlatarak ortaya çıkan bir öfke. Şiddet rahatsız edici, plastik, cam ve metal parçaları her yere saçılıyor ve beni sarsıyor.

Chris onlara doğru döner, yavaş ama kararlı bir adım atar. "Onu bir daha rahatsız ederseniz."

Bu garip, fısıldayarak verilen emir, iki arkadaşın birbirlerine şaşkın şaşkın bakmalarına neden olur.

"Yapın," diye ısrar eder Chris. "Onu tekrar rahatsız ettiğinizi izleyeyim."

İkisi de başlarını sallar, sadece zayıf olanı cesaretini toplayıp konuşur. "Biz... biz istemiyoruz."

Chris, yarı etkilenmiş gibi davranarak başını sallar. "Şu anda nasıl hissettiğinizi hatırlamanızı istiyorum. Ella'yı bir dahaki sefere gördüğünüzde, içinizi kaplayan o korkuyu düşünün. Onunla aynı odada olduğunuzda, aynı havayı soluduğunuzda, aklınıza geldiğinde, hafızanızı kazıyıp bu geceyi hatırlamanızı istiyorum. Ve şunu bilin ki, eğer o bana ikinizden herhangi birinden bahsederse, ikiniz de hayatta ve hatanızı hatırlayacak kadar iyi durumda olacaksınız, ama o kadar büyük bir ölüm arzusu içinde olacaksınız ki, kendi annelerinize hayatınızı sonlandırması için yalvaracaksınız." Tsk tsk. "Zavallı anneler."

Giydiği beyaz gömleğin tozunu silkeler, yakasını düzeltir ve omuzlarını sallar. "Kulağa hoş geliyor mu?"

İkisi de o kadar çok başlarını salladılar ki, kafaları omuzlarından çıkacak mı diye merak ettim.

"Ben kelimeleri tercih ederim."

"Evet," diye aynı anda cevap verirler. "Çok net," diye ekler zayıf olan. "Güzel. Güzel. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Gidebilirsiniz." Hiç kimseyi bu kadar hızlı koşarken görmemiştim.

Chris sonunda bana döner ve ben ancak o anda hala duvara yapışık durduğumu fark ederim.

"İyi misin, Sweets?"

"Bana öyle deme." Bu, refleks olarak ağızımdan çıkıyor. *Sweets*, onun çıktığı aptal kızdı. Ama itiraf etmeliyim ki, içinde bulunduğum durumdan dolayı sözlerimin pek bir etkisi yok.

Chris'ten nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Ama bu geceki müdahalesi için ona minnettar olmaktan başka bir şey hissedemiyorum.

Yaklaşarak, elini başımın üstüne, duvara koydu ve bana yukarıdan baktı.

Onun yakınlığından dolayı dudaklarımdan nefes nefese bir "teşekkür ederim" çıkınca, kendime tokat atmak istiyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Yüzü o kadar yakın ki, çenemi hafifçe kaldırırsam onu öpebilirdim. Ve benim için yeterince kısa olmayan bir an için, bunu yapmak istedim. Bana dokunan sıcak vücudu tanıdıkta, bana her zaman sağladığı koruma güven vericiydi. Onun içinde saklı olan tehlike beni sonsuz bir heyecanla dolduruyordu.

Ona göz kırpyorum, damarlarımdan akan, zar zor kontrol edebildiğim bir ihtiyaç hissediyorum.

"Beni öpmek istiyorsun, değil mi?"

Kuru boğazımdan yutkunmak zor geliyor. "Rüyalarında bile seni öpmek istemiyorum." Aramızda çıtırdayan elektrik, dizlerimi titretirken, küçümseyici bir ses tonu takınmak zor.

"İkinci bir şans istediğimi biliyorsun, tatlım. Pes etmek çok kolay olurdu."

"Ve benim seni unuttuğumu biliyorsun. Pes edecek bir şey yok."

Gülümsüyor, ben boynumu uzatırken alnı neredeyse benim alnıma değiyor.

"Geri döndüğüm için bana direnmek çok, *çok* zor olacak. Seni eritmek için hangi düğmelere basmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Midem ihanetkar bir şekilde kıvrılsa da, ona bakışlarımı daraltıyorum. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Dizimi kasıklarına vurmak, kendimi ona atmadan bu durumdan kurtulmanın tek yolu.

Chris'in yanında zayıf olamam. Beni kendine ait yapmak için bu fırsatı kaçırmayacaktır. Ve ona ait olmak benim için güvenli değil.

Sekizinci Bölüm

Ella

Gıda Zehirlenmesi - Chri\$tian Gate\$

Neredeyse iki haftadır Chris'ten haber almadım. Babamın cenazesi daha önce hiç duymadığım insanlarla doluydu ve Chris, benim ve ailemin ihtiyacı olan zamana saygı göstererek uzak durdu. Katıldığım son ceza hukuku derslerinde de yardımcı olmuyordu. Rose yardımcı oluyordu.

Luke, Stoneview'da annemle kalıyor, ama Circle konusunda ne yaptıklarını bilmiyorum. Kardeşim telefonlarıma neredeyse hiç cevap vermiyor. SFU'da her şeyin dışında bırakılıyorum ve babamın düzenlediği partiler hakkında konuşan insanların sürekli baskısıyla uğraşıyorum.

Dünyan yıkılırken nasıl popüler kalabilirsin? İnsanlar artık kendileriyle özdeşleştiremedikleri bir şey buldular. Beni nefret edebilecekleri bir şey. Ve ben değilse de, ailemi.

Uzun kafeteryada, arkadaşlarıma yanına gitmek için masaların arasında dolanırken, biri üniformamın gömleğini çekti.

Arkamı dönüyorum, bana *dokunmamasını* söylemek için çılglık atmak istiyorum. İnsanlar kişisel alan kavramını hiç öğrenmemişler mi? İstedikimi yapmak yerine, hoş geldin gülümsemesi yapıyorum.

Onu tanımiyorum, ama tüm üniversite seni tanıyorsa, bunun bir önemi yok.

"Beni tanıyorsun, benim adım Cassie. Silver Students Post için yazıyorum. Kampüs gazetesi."

"Tabii," diyorum tatlı bir sesle. "Cassie! Kardeşlik partilerinin tehlikeleri hakkında bir makale yazmıştın. Bence çok ilginç bir bakış açıydı."

Tanrıya şükür, bazen kampüs gazetesini okuyorum.

Hafızamdan etkilenmeyen Cassie, sertçe bir kez başını sallar ve devam eder. "Seninle konuşmak istedim, baban hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona sadece göz kırpbiliyorum. "Anlamadım?"

"Ailenizin evi bir genelev. Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu? Biliyor muydun?"

Buna nasıl cevap verebilirim ki? Biliyor muydum? Evet. Bunu kimseye söyleyecek miyim? Kesinlikle hayır. Beni yakacakları kazığı yapmak için ağacı kesmek daha iyi olur. Bu konuda seçim şansım olmadığını söylediğimde beni kim dinler ki? Polise gitmediğim ve insanların hayatlarını mahvetmediğim için, kendi hayatımı korumak içindi.

Etrafıma bakınıyorum, kimse dinlemiyor mu diye emin olmak için.

"Sen..." Gururumu korumak için, ya da en azından öyleymiş gibi görünmek için, kendimi daha dik tutuyorum. "Ailem hakkında bir makale mi yazıyorsun?"

Bunu sorarken, arkasındaki bir gölge dikkatimi çekiyor. Chris, kafeteryanın girişinden bize doğru yürüyor, yüzünde somurtkan bir ifade var. Ben üzgün olduğumda ve o bunu düzeltmek üzereyken, ne pahasına olursa olsun, yüzünde gördüğüm ifadeyle aynı.

Onun varlığı, beni sadece kollarının güvenli alanına sığınmak istememe neden oluyor. Saklanmak ve onun halletmesine izin vermek istiyorum. Güçlü gibi davranmak yorucu ve bu yılın başlangıcı beni şimdiden yıpratıyor. Dinlenmek ve sıfırlamak için neler vermezdim.

Gözlerimi yakalayan Cassie arkasını dönüp bana bakar. "O Chris Murray, değil mi? Eski sevgilin? Senin için geri mi döndü? Kız arkadaşı yok mu?"

Gözlerim büyür. "Ne? Hayır... o..."

"Hayır, kız arkadaşı yok mu? Hayır, senin eski sevgilin değil mi? Hayır, senin için geri dönmedi mi? Biraz daha açık olabilir misin?"

Köşeye sıkışmış hissederek gözlerimi indiriyorum ve o anda elinde tuttuğu küçük mikrofonu fark ediyorum. İnsanların sosyal medyada kullandığı, telefonlara bağlanan türden bir mikrofon.

"Konuşmamızı mı kaydediyorsun?" Nefes nefese bir adım geri atarım ve giydiğim topuklu ayakkabılarla neredeyse takılıp düşüyorum. "Senin neyin var?"

Chris şimdi Cassie'nin hemen arkasında. "Tabii ki onun için geri geldim. Başka neden olsun ki?"

Cassie sıçradı. Chris'in özellikle bize doğru geldiğini fark etmediğini sanıyorum.

bize doğru geldiğini fark etmemişti.

"Bu doğru değil," diye hemen düzeltiyorum. "Kayıt yapıyor, seni aptal," diye ona bağıriyorum.

"O zaman kayıtlara geçsin, Ella Baker yıl sonuna kadar tekrar benim olacak. Çünkü onun gibi bir kadınla tanıştığında, inan bana, onu ikinci kez kaçırmazsın."

Alt karnım, sadece Chris'in bana hissettirebileceği o lezzetli şekilde gerildi. Daha sonra bunun için kendimden nefret edeceğim. Şu anda Cassie'den nefret etmekle meşgulüm. Özellikle de bu maskaralığı sürdürdüğü için.

"Kız arkadaşın Megan McLean, değil mi?" diye Chris'e sorar.

Chris omuz silkiyor, yüzünde çekici bir gülümseme yayılıyor. "Sorun çıkarmayı seviyormuşsun gibi konuşuyorsun Cassie. Megan'a koşup ona söylediğim her şeyi anlatmalısın. O da dinlesin. Daha da iyisi, tüm kaydı Hermes'e gönder."

Gözlerimi genişleterek, son iki hafta içinde intihara meyilli hale gelip gelmediğini merak ediyorum. "Belki de öyle yaparım," diye cevaplıyor, onu açıkça sınıyor.

Başını sallayarak, dudaklarını içe doğru kıvrır. "Tabii, o zaman Megan'ın öfkesiyle başa çıkmak zorunda kalırsın." Tsk tsk. "Onu aşağılayan insanlara ne yaptığını görmelisin."

Gözleri, bizimle masalarında yemek yiyen diğer insanlar arasındaki mesafeyi hızla tarar ve kimseye duyulmasını istemediği bir şey söylemek için, onların bizi duyamayacağına karar vermiş olmalıdır.

Hatta her ihtimale karşı sesini alçaltır. Sesi sert ve tehlikeli bir hal alır. "Sen de Ella'yı tehdit edenlere ne yaptığımı görmelisin."

Ağzım açık kalır ve tepkimi kontrol altına almak birkaç saniye sürer.

"Chris," diye fısıldarım. Öfkeli gözleri benimkilerle buluştuğunda başımı sallarım ve gözleri sihirli bir şekilde yumuşar, kalbim bir an durur.

Oh. Başım belada.

Karanlık bir ses yanımda yankılanır ve vücuduma bir güven dalgası yayılır.

"Ella, gazeteci olmak isteyenlere siktirip gitmelerini söyleyecek kadar iyi kalpli," der Achilles küçümseyerek. "Ama sana bir tavsiyem var: küçük mikrofونunun kayıt yaptığından emin ol. Bizim dünyamızda, çok derine inen gazeteciler ortadan kaybolur. Bu yolu seçmek istediğinden emin misin?"

Bence Cassie için bir günde bu kadar tehdit yeter. Alt dudağı titreyerek yana doğru adım atar, arkasını döner ve neredeyse koşarak kafeteryadan çıkar.

"Murray." Achilles selam vermek için başını sallar. "Duval."

"Cassie gitti. O keskin dişlerini kaldırıp gününe dönmek ister misin?"

Konuşmaları, bunun ilk kez olmadıkları izlenimini veriyor ve bu beni rahatsız ediyor. Daha önce hiç arkadaş olmamışlardı.

Chris kıpırdamıyor. Sağ elini pantolonunun cebine sokuyor ve içindeki bir şeyle oynuyor. Achilles, daha önce hiç olmamasına rağmen, bunu çok kez yaşamış gibi homurdanıyor.

"Küçük Ella'na ben bakacağım, Murray." Elini belimin altına koyuyor. "Şimdi sana yalvarıyorum, günlük işlerine dön ki ben de öğle yemeğime dönebileyim."

"Ama ona dokunmadan onunla ilgileneceksin.

Doğru mu?"

Achilles'in eli sanki yanıyormuşum gibi düşer. "Bu söylemeye gerek bile yok."

Chris onaylıyor gibi görünüyor ve bana güzel, samimi bir gülümseme atıyor. "İyi günler, Tatlım."

"Bana Tatlım demeyi *kes*."

Bir an durur, alt dudağını ısırır ve gözlerimin içine bakarak "Ne istersen, Tatlım" der.

O duyamayacağı bir mesafeye geldiği anda Achilles'e dönüyorum. "*Senin küçük Ella'na ben bakacağım?* O neydi öyle?"

"Ona duymak istediği şeyi söyledim," diyor kayıtsız bir şekilde, diğer arkadaşlarımızın bulunduğu masaya doğru yürürken.

"Sen bana bakmıyorsun, Achilles," diye tıslarım. "Ve ben *onun* değilim." "Ama sen küçüksün."

Eski sevgilime, sanki bana bakılması gereken bir Viktorya dönemi kadınıymışım gibi bahsetmesinden dolayı ona kızgın olduğumu umursamıyor. Aptalca sözlerine cevap bile veremiyorum çünkü Peach çoktan bize yetişmiş.

"O kız tam bir baş belası," diyor masamıza otururken. "Merak etme, Els," diye ekliyor Alex. "Bütün üniversite ondan nefret ediyor."

Ona bakıp gülümsüyorum. "Yani onu öldürsem kimse umursamaz mı?" diye fısıldıyorum. Alex gülüyor, ama Peach onu kesiyor.

"Oh, şükürler olsun," diye öğle yemeği masasının diğer ucundan iç geçirir. "Hermes bir şey paylaştı."

Telefonum çantamda sessiz modda çünkü alabileceğim türden mesajlardan çok korkuyorum.

"Bunun neden iyi bir şey olduğunu bana açıklar mısın?" diye soruyor Alex, Achilles ile birlikte telefonlarını çıkarırken. Açıklayamıyorum. Şu anda kötü haberleri kaldıramam.

"Çünkü Els artık en son konu olmayacak," diye cevaplar, sanki bu çok açıkmiş gibi.

"Zavallı Camila," diye iç geçiriyor Alex. "Onlar özel fotoğraflar."

"Bunu bir ders olarak alın, kızlar," diyor Achilles gülerek. "Erkek arkadaşlarınıza samimi fotoğraflar göndermeyin. Her zaman erkeğin sizi aldatma ihtimali vardır. Ona güveniyor olsanız bile."

"Uh, siktir git?" Peach savunur, dişleriyle bir saniye önce oynadığı çubuktan bir parça havuç koparır. "Şuna ne dersiniz: erkekler, size gönderdiğimiz samimi fotoğrafları paylaşıyorlar güvenimizi ve mahremiyetimizi boşa çıkarmayın, çünkü size güveniyoruz? Onları isteyen her zaman siz piçlersiniz."

Achilles yanımda oturuyor, Peach ise masanın diğer tarafında. Eğiliyor ve yüzünde o çok iyi yaptığı ürpertici sırıtış yayılıyor. "Hepimizin piç olduğunu bilen biri olarak, neden daha dikkatli olmuyorsun? Bazı erkeklerin niyetleri gerçekten iyi değil, Peach."

"Evet, senin gibi erkekler," diye burun kıvrıyor. "Amanda Carter dün sabah evinden ayrılırken *ağlıyordu*. Zavallı kız senin ön kapını çarptığında ben verandada kahve içiyordum. Ne dedi biliyor musun?"

"Umurumda değil," diye cevaplar Achilles kayıtsızca.

Ama Peach ısrar etti. "*En iyi arkadaşının kafasının karışık olduğunu* söyledi. *Onu başka kızların yanına yaklaştırma.*"

"Kim demiş o benim hakkımda konuşuyormuş? Belki de Wren'den bahsediyordu."

Peach ağzını açar, hemen kapatır, sonra tekrar açar. "Uh..."

Wren onu ikna ettiğinde, ikisinin zaman zaman gizlice seviştiğinden neredeyse eminim. Ama o, aralarında hiçbir şey olmadığını inkar etmeyi seviyor çünkü o, kendi görüşünü savunan sert bir kız ve Wren ise yaptığı her şeyde ciddi bir şekilde dominant olmasıyla tanınıyor. Spor, arkadaşlık, dersler... *seks*.

Achilles, bize işkence etmekten zevk alan sadist bir pislik. *Şakacı bir şekilde*. Özellikle Peach'e, çünkü o çok inatçı. Bu yüzden, ne zaman fırsat bulsa, onu ve Wren'i gündeme getirmeye çalışıyor. Ya da daha kötüsü, şu anda olduğu gibi, onu kışkırtmaya çalışıyor.

Peach yanındaki Wren'e döner ve Wren başını sallar. "Ondan bahsediyordu."

Omuz silkerek, yüz hatları sertleşir. "Her halükarda umurumda değil."

Umursuyor. Çok umursuyor. Sadece bunu kabul etmiyor. Kendine bile.

Masada benim tarafıma döndüğünde, arkama bakarken gözleri parlar. "Ella, kardeşin her gördüğümde daha da yakışıklı oluyor."

"Kardeşim mi?" Arkanı döndüğümde, Luke üniversitenin yemekhanesinde bize doğru yürüyordu.

Arkadaşlarıma baktığımda, Wren elini Peach'in saçlarına geçirmiş, onu tabağına bakmaya zorluyor. "Yemeğine odaklan," diye homurdanıyor. Peach sadece bir saniye direniyor, sonra başka bir havuç kapıyor. Yanakları, utangaç bir kız gibi kızardı. Sadece Wren ona böyle bir etki yapıyordu.

Luke masamıza uğrar, elleri takım elbisesinin ceplerinde, parlak sarı saçları geriye taranmış.

Arkadaşlarıma selam verdi, onlara tek kelime etmeden elini omzuma koydu.

"Els, seni arıyordum. Gel, konuşmamız lazım."

Sanırım bugün öğle yemeği yiyemeyeceğim. Önemli değil, zaten midemde hiçbir şey tutamıyorum.

Çantamı alıp, arkama bakmadan onu takip ediyorum.

"Üzgünüm," derim, telefonumu kontrol ederken. Ondan yedi cevapsız arama var. "Telefonum sessiz moddaydı."

"Önemli değil." Birlikte dışarı çıkıyoruz ve onu ziyaretçi otoparkına kadar takip ediyorum.

"Nasıl girdin?" diye soruyorum. "Chris beni ziyaretçi olarak kaydetti."

Etrafa bakıp nereye gittiğini merak ederken, onun ağzından bu ismi duymak tuhaf geliyor.

Beni arabasına götürüyor ve ikimiz de kapıları kapatıp oturduktan sonra nihayet neden geldiğini söylüyor.

"İnisiyasyon törenine davet edilmedim."

Kalbim durur.

Güm güm.

Kulaklarım çınlıyor ve oturuyor olmama rağmen geriye düşüyormuşum gibi hissediyorum. İki elimle koltuğu sıkıca tutuyorum. Endişe damarlarımdan akıyor, uzuvlarımı donduruyor.

Bir dakika bekliyorum. Belki daha fazla. Dudaklarımı yalayıp, kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona bakmıyorum, ama derin bir nefes aldığını duyuyorum, tereddüt ediyor ve sonunda "Bilmiyorum" diyor.

"Çember peşimizde mi? Onlarla konuştun mu? İyi misin? Yaralandın mı?"

"Chris benim adımlı önerdiğini söyledi, ama tartıştıktan sonra beni davet etmeyi reddettiler. Hangi yönetim kurulu üyelerinin reddettiğini bilmiyor, ama birinin ya da birkaç kişinin beni orada istemediğini biliyoruz."

"Peki ya..."

"Hayır," diye sözümü hemen kesti. "Sen inisiyasyonlara katılmayacaksın. Senin teklif edeceğini biliyordum. Bu yüzden sana söylemek için bekledim. Yarın gece başlıyorlar ve davet edilmek için çok geç."

Tüm dünya etrafımda parçalanıyor. Ne yapacağız?

"Dinle," Luke güven verici bir sesle konuşmaya çalışıyor. "Chris yarın inisiyasyona girecek. Ondan sonra... Ondan sonra, eminim daha fazla seçeneğimiz olacak."

Midemi bulandıracak. Görünüşe göre, inkâr kardeşim denediği yeni bir şey.

"Güvende değiliz Luke."

"Seni her zaman güvende tutacağım. Sana hiçbir şey olmayacak."

"Benim başıma gelen umurumda değil!" diye bağıyorum. "Sen ve annem umurumda."

Keşke onun beynine girip düşüncelerini çözebilseydim. Buna şahit olmak çok acı verici.

"Derse git ve eve git. Bugün tek istediğim bu, tamam mı?"

"Yani, her günü tek tek mi yaşayacağız? Plan ne? Her sabah uyanıp, gece kimseyi öldürülmedi mi diye kontrol etmek mi?"

"Bizi öldürmek bize ders vermez." "O zaman nasıl olacak?" Onu zorluyorum.

"Sen bu işe karışmayıp, bırak da ben halledeyim, olur mu?" "Yapamam! Sen hiçbir şeyi *halletmiyorsun!*"

"Ella," diye öfkeyle söylüyor. Ve o anda ona bakıyorum. Olan oluyor. Sevgili kardeşimi çaresiz bir adama dönüştürüyorlar. Çaresiz adamlar tehlikelidir. "Seni bu işin dışında tutmam, ne yaptığımı bilmediğim anlamına gelmez. Onlar benimle iletişime geçti, tamam mı? Onlarla konuşuyorum. Henüz bir anlaşmaya varmadık. Ama son kez söylüyorum, bu işe karışma ve bırak ben halledeyim."

"Tamam." Bir dakika kadar sessiz kalıyoruz ve konuyu değiştirmek için iyi bir yol olduğunu düşünerek, "Babam beni durdurmayacağına göre, dans etmeye geri döneceğim galiba," diyorum.

"Els," diye homurdanır. "Şimdi olmaz."

"Ama neden?"

Boğazını kaşıyarak, elini saçlarının arasından geçirir. Daha kötü haberler geliyor.

"Dün SFU'dan bir mektup aldık. Ücretlerin ödenmemiş."

"Haydi ama," diye inledim. Elim sağ uyluğuma düştü ve eteğimin altındaki kesik yerine bastırdım. "Hesapların dondurulmuş olması yüzünden, değil mi?"

O başını sallar.

"Ne yapacağız? Üniversiteyi bırakmak zorunda mıyım?"

Kardeşim başka yere bakar, elini saçlarında gezdirir. "Chris ücretleri ödedi."

"Ne?" Bu kelimeyi söylerken nefesim kesildi.

Hayır, Chris'i tanıyorum. Bu doğru gelmiyor. Adam kardeşime, ailemize bir iyilik yaptığını, kız kardeşine baktığını söylüyor, ama eskiden benimle ilgili her şeyi kontrol etmeyi sevdiğini saklıyor.

"Ona her kuruşunu ödeyeceğim, Els. Şimdilik, bu dönemi ve evini de karşılıyor. Ama dün okul ücretini ödeyemediğimiz için yine derslerini değiştirip oyalanmayacağız. Lütfen, derslerine git, sıkı çalış ve üniversiteyi ciddiye al. Şimdi her zamankinden daha fazla istikrarlı bir kariyere ihtiyacın var. Artık başka bir güvencen yok."

Başını koltuğa yaslar ve ben onun elini tutarım.

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle. "Anlıyorum. Çok çalışacağım ve Reeves'in dersine devam edeceğim. Bu, SFU hukuk fakültesine girmeyi neredeyse garanti ediyor."

Bana üzgün bir gülümsemeyle döner. Yorgun görünür, gözlerinin altındaki koyu halkalar cildini karartmıştır.

"Bunu düzelteceğim." Konuşurken gözlerindeki mavilik bir şey tarafından körelmiş gibi.

"Tüm sorumlulukların sana kalmasından hoşlanmıyorum. Sen de benimle aynı durumdasın."

Saçımı karıştırıp, sanki önemsiz bir şeyi abartıyormuşum gibi başını sallarken, boğazımda bir hüznün topaklanıyor.

"Ben senin ağabeyinim, Els. Seni güvende tutmak için her şeyi yapmak doğru geliyor. Sen sadece beladan uzak dur, tamam mı?"

Aptal gibi burnumu çekerek

başımı sallıyorum. "Luke?"

"Mhm?" diyor, gözleri tekrar ön cama dönüyor. Muhtemelen otoparktan görebildiğimiz kırmızı tuğlalı kaleye bakıyor.

"Chris neden SFU'ya transfer oldu?"

"O ve Megan Stoneview'a geri taşıyorlar," diye mırıldanır, kendi düşüncelerine dalmış bir halde.

Bu gelişmeler karşısında sinirli, çaresiz ve umutsuz görünmemeye çalışıyorum.

"Tamam, ama neden? SFU'nun en iyi hukuk fakültesi olduğunu biliyorum, ama Yale de hemen arkasından geliyor."

Kardeşim sonunda bana dönüp baktı. "Sana söylemedim mi? Babası hasta."

İstmeden de olsa gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Chris'in sözleri beni yüzü

me *O gece... beni anlayan biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.*

çarpt Suçluluk duygusu kanımı kaynatıyor. "Hasta... yani, gerçekten hasta mı?"

1. Kardeşimin ağzı bükülür. "Evet, hastanede solunum cihazına bağlı . Durumu kötü, Els. Chris annesi ve kız kardeşine bakmak için geri döndü. Onlara ve üniversiteye yakın olabilmek için Silver Falls'ta bir ev aldı."

O gece beni aradı çünkü bana ihtiyacı vardı. Babası hakkında benimle konuşmak istiyordu. Güvendiği biriyle.

Bu boğucu arabadan çıkma ihtiyacı hissederek, kardeşim başımı salladım.

"Oh, tamam. Bu çok talihsiz bir durum." Yutkunmakta zorlanıyorum, ama yüzümü ciddi tutuyorum.

"Öyle de denebilir."

"Hayır. Evet. Bu korkunç. Lütfen ona en iyi dileklerimi ilet."

Çantamı alıp kucağıma koydum. Eşyalarımı topladım ve çantamı kapatırken Reeves'in bana uzatma verdiği vaka çalışmasını fark ettim. Babamın ölümü onun için yeterince iyi bir bahaneydi, bu yüzden uzatmayı bugüne kadar verdi.

"Kahretsın!" Saate bakıp tıslıyorum. Saat 14:57. Ofis saatleri üç dakika sonra bitiyor. "Siktir. Koşmam lazım."

Arabadan atlayıp, beş dakikalık mesafedeki beşeri bilimler binasına doğru koşmaya başladım. Koşarak yetişebileceğimden bile emin değildim.

Binanın kapılarından içeri daldım, profesörlerin ofislerine giden koridora girmeden önce hızlı yürüyüş hızına yavaşladım. Reeves kendini o kadar beğeniyor ki, iki odaya bölünmüş bir ofis talep etti. İlk odayı resepsiyon odası olarak kullanıyor. Saat 3:01'de kapıyı denedim, en azından onun ya da asistanının hala burada olmasını dileyerek.

Ama en çok dua ettiğim şey, o asistanın Rose olmasıydı.

Lütfen Chris olmasın. Lütfen Chris olmasın.

Resepsiyona girdiğimde, Chris masasından başını kaldırır.

Yerimde duruyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu adamın gözlerinin vücudumda dolaştığını ya da beni gördüğünde parladığını gördüğümde *hiçbir şey* hissetmeyeceğim bir gün gelecek mi acaba? Belki de bunu merak ederek öleceğim.

"Merhaba Ella."

İşte bu. Beni takip etmemi isteyen derin, yatıştırıcı bir ses. İçgüdülerim bozulmuş mu? Bu yüzden mi kucağına oturup ona sarılmak istiyorum? Bu yüzden mi güçlü ellerinin beni okşaması istiyorum?

Baban ne oldu?

Konuşmaya başladığında, düşünceme bir cevap bekliyorum neredeyse.

"Profesör Reeves'i mi görmeye geldin? Çalışma saati bitti, ama başka biriyle görüşmesini bitiriyor. Acele etmiyorsa seni kabul edebilir."

Babası hasta olduğu için Stoneview'a geri taşındığı halde neden bu kadar normal davranıyor diye sormak istiyorum. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olmadığım halde nasıl bu kadar sakin konuşabiliyor?

"Benim..." Masasındaki kağıtları alıp bir adım öne çıkıyorum ve kırmızı kalemle yazdığı notları okuyorum. "Bunlar benim dersimden vaka çalışmaları mı?"

Başını kaldırmadan sadece başını salladı.

"Benimkini de notlayacak mısınız?"

Sandalyesine yaslanarak kırmızı kalemmini dolgun dudaklarına götürdü. Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "*Senin bilmediğin şeyleri ben biliyorum*" diyen türden bir gülümseme. Bir saniye önce hissettiğim empati kayboldu. Şimdi ona yumruk atmak istiyorum. Önündeki hafifçe kırık dişini daha da kötü hale getirmek istiyorum. Bana üstünlük taslayarak bakmasından nefret ediyorum. Öyle olsa bile.

"Belki. Reeves'in ne yapmak istediğine bağlı. Daha hızlı olması için kendisi not vermek isteyebilir. Böylece, diğerleriyle aynı anda geri bildiriminizi alabilirsiniz." Profesörün ofisinin kapısına bir göz attı. "Teslim etmeden önce bir bakmamı ister misiniz?"

Yumuşak sesi beni rahatlatıyor. Sıcaklık karnımdan göğsüme yayılıyor, vücudum onun yardım etme isteğini seviyor.

Sessizce başımı sallıyorum. Ama kıpırdamıyorum, bu yüzden o koltuğundan kalkıp masasının etrafından dolaşarak çantamı karıştırırken ben ayakta duruyorum

. O masasına yaslanırken kollarım yanlarımda sarkık duruyor. Uzun bacakları önümde, solumda uzanıyor. Çıplak bacaklarımdan bir kıl kadar uzakta. Kırmızı kalemi yine dudaklarına bastırıyor, odaklanırken kaşlarını çatıyor. Daha seksi görünebilir miydi? Sanmıyorum.

Kafamı sallayarak odaklanmaya çalışıyorum.

"Bana bu konuda yardım etmen, 'yıl sonuna kadar senin olacağım' anlamına gelmez," diye açıklıyorum, onun daha önceki sözlerini alıntıylaarak.

"Oh, biliyorum, Sweets. 'Dünyadaki son seçeneğin ben olsam bile olmaz,' değil mi?" Gözleri kağıttan bile kalkmıyor.

Sanırım onun sözlerini ona geri söylersem, o da aynısını yapabilir. "Doğru."

Okumaya devam ediyor. "Neyse ki, seni benim yapmak için senin iznine ihtiyacım yok."

"*Denemek* için benim iznime ihtiyacın olmayabilir, ama bunu başarmak için benim isteğime ihtiyacın var."

Sonunda başını kaldırır. "Öyle mi? Eh, ben çok ikna edici olabilirim." "Yeterince ikna edici değilsin."

Bu durumu çok fazla zevk alarak kıkırdar. Bacaklarını açar, birini sağımda, diğerini solumda, ve farkına varmadan üniformamın kravatını yakalar, beni bacaklarının arasına çekene kadar çeker. Kağıdım da aynı şekilde buruşur ve gözlerim panikle büyür.

Kırmızı kalemini dizimden iç uyluklarım boyunca, iç çamaşıırıma değene kadar sürükler.

Sessizce uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o kalemin ucunu klitorisime bastırıldığında bir çığlık atıyorum. Yazma tarafı değil. Daha kalın olan tarafı, karnımdan göğüs uçlarıma kadar elektrik akımı gibi işkence edici bir zevk veriyor.

Bir şey söylemek, onu durdurmak için ağzımı açıyorum ama o daha sert bastırıyor ve ben inlememin kaçmasını engellemek için ağzımı tekrar kapatıyorum. Tepkimi görünce, beni kendine doğru çekene kadar kravatımı çekiyor. Elimi göğsüne koyuyorum, sert, inatçı kasları hissettiğimde gözlerim neredeyse geriye dönüyor.

"Yeterince ikna edici değil mi?"

Aman Tanrım. Ne tür bir oyun oynuyor bu adam?

Gözleri, alt dudağımı ısırmamı, ağır kapaklı gözlerimi ve yanaklarımdaki kızarıklığı izliyor.

Bu oda çok sıcak ve beni çılgınca şeyler yapmaya itiyor. Mesela, nemli iç çamaşırlarımın içinden kalemi daha fazla hissetmek için kalçalarımı öne doğru sallamak gibi.

"Zavallı küçük Ella," diye mırıldanıyor. "Gerçekten istediğin şeyle savaşmak çok zor, değil mi?"

Bana acıyarak, beni bırakıyor ve ben geriye doğru sendeleyerek, bacaklarımın arasında yankılanan bir etki hissediyorum. Beş dakikadan az bir sürede dünyamı altüst etmiş olmasına rağmen, hiç rahatsız görünmüyor.

Hiçbir şey olmamış gibi makalemin geri kalanını okur ve başını sallar. "Dizüstü bilgisayarın yanında mı?"

Dava hakkında başka bir şey daha ekliyor, ama karamel rengi saçlarının bir tutamı gözüne düşüp onu rahatsız ettiği için dinlemekte zorlanıyorum. Bu saçlar, ipeksi dalgalarını elimle okşamam için *bana yalvarıyor* adeta.

"Ella?"

"Ne?" Gözlerimi saçlarından ayırıp dudaklarımı yaladım. Ağzını hafifçe bükerek, beni hangi duruma soktuğunu çok iyi biliyordu.

"Birçok noktayı kaçırdın."

Yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum. "Ne? Hayır, bunun için saatler harcadım." Elim göğsüme gidiyor, üniformamın açık düğmelerinin altından görünen cildimi kaşıyorum. "Anlamıyorum. Çok araştırma yaptım ve bunun üzerinde çalıştığım süre boyunca Reeves'in kitabını açık tutuyordum."

"Onun kitabı berbat," diye homurdanır Chris, ama sonra cildimi kaşımamı fark eder ve yüzü düşer. "Kaşımayın, Sweets. Bana dizüstü bilgisayarınızı verin. Sizin için bazı şeyleri değiştirebilirim."

Nedense beynim, koruma moduna geçtiği anda bana *Sweets* dediği gerçeğini fark etmemeye karar verdi. Chris'in pek çok kusuru var, ama şunu kesin olarak söyleyebilirim ki o her zaman bana göz kulak olan kişidir. Koruyucudur. Aşırı koruyucudur. Ama çoğu zaman bu gerçekten iyi hissettirir. Ve benim aptal olmaktan nasıl hissettiğimi bilir. O aynı fikirde olmasa da, bundan ne kadar utandığını bilir.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarır ve masasının arkasına oturur.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin." Ne yaptığımı ve ne istediğimi biliyormuş gibi konuşmaya çalışıyorum, ama Reeves'in dersinden kalma korkusu içimi kemiriyor. Yerimi korumak için geçen sefer yaptıklarımı tekrar yaşamak istemiyorum.

"Bu sadece hukuk fakültesine başladığında tekrar bakacağın bir vaka çalışması.

Kariyerinin geri kalanını belirleyecek bir şey değil." "Biliyorum, ama..."

Başını kaldırıp sert bakışlarını göğsüme dikti. "Kaşımayı bırak demiştim, Ella."

Onun otoriter sesi beni hemen durdurur, otoritesi damarlarıma yayılır. Bu, eskiden olduğumuz halimize çok benziyor. O bana bakıyor ve ne yapmam gerektiğini söylüyor. Ben ise... onun kararlarına karşı çaresizim, ama yine de onlarda rahatlık buluyorum.

Chris makalemi düzenlerken gözlerim birkaç dakika boyunca Reeves'in kapısına sabitlenir. Makaleyi yazdırıp bana geri verdiği anda kapı açılır ve kalbim korkudan neredeyse patlayacak gibi olur. Irkınırm, ama artık burada görecektir bir şey yoktur ve Chris çoktan masasındaki kopyaları notlandırmaya geri dönmüştür.

"Bayan Baker, lütfen içeri girin."

Diğer öğrenci dışarı çıkarken bakışlarımız kesişti ve neredeyse nefesim kesildi.

Bu Megan.

Omuzlarına kadar uzanan düz siyah saçları, keskin kaşları var ve sanki bir sonraki kompozisyon konumuzun parçasıymışım gibi beni inceliyor. Uzun bacakları ve ince vücudu onu bir podyum mankeni gibi gösteriyor ve yanından geçerken, boyumun onun kafasına bile yetişmediğini fark ediyorum.

Kalbim hızla çarparak, Reeves kapıyı arkasında kapatır ve oturmamı söyler. Masasının arkasına geçtikten sonra kolunu uzatır ve ben de ona kompozisyonu veririm.

"Sana zaten süre uzatımı vermiştim, neden son teslim tarihinden on beş dakika sonra bunu bana veriyorsun?"

"Ben buradaydım," diye açıklıyorum. "Sen meşguldün."

"Ofisim kapandığında saat 3'te burada değildin."

Elimin uyluğuma indiğini hissediyorum, ancak endişeden o kadar dalmış durumdayım ki, kaşınıp kaşınmadığımı bile hissedemiyorum.

"Üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle. "Ailem çok zor günler geçiriyor ve kardeşim bugün gelip..."

"Evet, biliyorum. Babanın intiharı. İflas." İflas hakkında nereden biliyor? "Ama sana sonsuza kadar hoşgörülü davranmam, değil mi? Gerçek hayat böyle işlemiyor."

"Hayır, elbette," diyorum uyuşmuş bir şekilde, sandalyede kendimi küçülürken hissediyorum. Belki vücudum küçülmeye devam ederse, derinin içinde kaybolurum.

Reeves, başını sallayarak ayağa kalkar. Masasının etrafında dolaşır, ama adımlarının amacı beni olduğum yerde donduracak kadar etkiler.

Elini sandalyenin koluna koyar ve sarışın saçımı kulağımın arkasına iter, bu hareket midemi acı verici bir şekilde buruşturur.

Masasındaki kağıdıma bakıyorum. Ona bakmazsam, kıpırdamazsam, tek bir ses bile çıkarmazsam, beni unutabilir. Ben yoksa, bana hiçbir şey olamaz.

"Ella." Artık Bayan Baker yok. Koruma bariyeri de ortadan kalktı. "Bana bak." Eli çenemi kavrar ve bana ona bakmamı zorlar. "Ben anlayışlı bir adamım. Durumunu anlıyorum, ama senden de biraz çaba göstermeni istiyorum. Bu sınıfa katılmak istediğini görmem gerekiyor."

Başparmağı alt dudağımı okşamaya başladı, hafifçe aşağı doğru çekti. Gözlerim diğer elinin kemerine gittiğini gördü ve o anda küçük parmağındaki mühür yüzüğünü fark ettim. Babamın da aynısı vardı. Üzerinde bir dağ oyulmuş altın bir yüzük, ya da sanırım Olimpos Dağı'nı temsil ettiği için bir tepe olmalı. Babamın yüzüğünde ayrıca bir şimşek de vardı, ama Reeves'in yüzüğünde başka bir şey yok. Sessiz Çember, ritüellerinin çoğunu Yunan mitolojisine dayandırır ve bu yüzüğün Reeves'in de bu çemberin bir parçası olduğunu gösterdiğinden hiç şüphem yok.

Bu mantıklı olurdu. Henüz otuz yaşında bile değil. Kendi başına bu kadar ün kazanmak için çok genç. Şirketi, ünlü bir profesör olması, seçkin müşterileri. Yardım aldı. Çember'in sağlayabileceği türden bir yardım. Ve şimdi neden ailemle ilgili olan biten her şeyi bu kadar iyi bildiğini anlıyorum.

"Beni bekletme. Geçen sefer de aynısını yaptın, etrafındaki her şey çok gerçek hale geldiğinde ortadan kaybolmaya çalıştın."

Başımı hareket ettiremiyorum, morartacak kadar sıkı bir şekilde tutuyor. Gözlerim tek kaçış yolum ve aşağıda kalıyor, kemerini açarken gözlerim kemerine takılı kalıyor. Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atarken bir sonraki sorusunu duyamıyorum. Çınlama başımı döndürüyor ve aklıma gelen ilk kelimeleri ağzımdan çıkmasına izin veriyorum:

"Eşiniz var mı, Profesör Reeves?"

Donup kalıyor ve yüzüne baktığımda bana kaşlarını kaldırdığını görüyorum. "Alyans görüyor musunuz, Bayan Baker?"

Sinirlenmiş. Artık istediği her şeyi yapmakta o kadar özgür hissetmiyor.

"Hayır. Ama Silent Circle mührü yüzüğünü görüyorum ve tam üye olmak için evlenmek zorunda olduğunu varsayıyorum."

tam üye olmak için evlenmek zorunda olduğunuzu varsayıyorum."

Gözlerini kısarak, açıkça ne demek istediğimi anlamaya çalışırken, içimi bir güç dalgası kapladı.

"Gölgeler, eşlerini sadece Çember'in metresleriyle aldatabilirler, değil mi? Ya da sanırım, babamın partilerine katılmaları için para ödediğiniz kişilerle?" diye sertçe soruyorum. "Hatırladığım kadarıyla, Çember dışından hiçbir kadının sizi şantaj yapabileceği bir şey olmaması için böyle. Bu, Gölgeleeri zayıf bir konuma getirir. Ama lütfen, yanılıyorsam beni düzeltin."

Şiddetli bir hareketle çenemi bırakır ve başımı o kadar sert bir şekilde yana doğru iter ki, acı dolu bir çığlık atmaktan kendimi alamam. Ve bu, haklı olduğumu kanıtlar. Bu pisliğin bir karısı var; sadece öğrencilerini rahatça baştan çıkarmak için yüzük takmıyor.

Hızla ayağa kalkıp çantamı alıyorum ve içimdeki tüm cesaretimi toplayarak ona karşı çıkıyorum. "Ben Afrodit *değilim*, Profesör Reeves. Bunu iyi hatırlasanız iyi olur."

Masasının arkasına geri dönüyor. "Hayır." Bana gülümseyerek kağıdımı alıyor. "Sadece, dersine devam etmek için profesörüyle yatmaktan çekinmeyen bir fahişe."

Masasının üzerinden kağıdı bana uzattı. "Bunu asistanıma bırakabilirsin. O not verecek. Bu sefer sana ekstra puan vermeyeceğim. Yeteneklerin ve zekan sayesinde yerini koruyacaksın, ya da koruyamayacaksın." Küçümseyici bir şekilde güldü. "Bu yüzden, bu haftadan sonra seni tekrar görmeyi beklemiyorum."

Kağıdı ondan kapıyorum. "Kendinden utanmalısın."

Ofisten çıkarken çenem ağrıyor, kapıyı arkamdan kapatıyorum, makalemi Chris'e geri vermek için hazırım. Ama onu masasında bulamıyorum, Megan onun sandalyesinde oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyor.

"Uh..." Tereddüt ediyorum. "Chris burada mı? Profesör Reeves bunu asistanlarından birine vermemi söyledi."

Bana bakar, gülümsemesi son derece ikiyüzlüdür. "Oh, bana verebilirsin." Kolunu uzatır, kağıdı ona vermemi bekler.

Tereddüt ettim, kağıdı alamayacağı kadar uzakta durdum. "Diğer asistan Rose White değil miydi?" diye sordum.

Kızgın görünüyor, kolunu geri çekiyor. "Teknik olarak, o ve ben arasında olacaktı. Birinci sınıf öğrencisini seçmesi beni gerçekten şaşırttı."

Sanırım bu onun cevabı.

"Sanırım iki transfer öğrencisini asistanı olarak almak istemedi. Bu tuhaf olurdu," diye gerekçelendiriyor, kendi düşüncelerine dalmış

ve benim buraya neden geldiğimi hiç umursamadan.

"Bunu sana vermemem gerektiğini düşünüyorum."

Ayakta duruyor, Chris'in nerede olduğunu söylemeyi reddederek ağır bir sessizliği sürdürüyor.

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak çenemi işaret ediyor. Bu kız o kadar uzun ki, eşit bir duruş sergilemek için boynumu geriye doğru uzatmam gerekiyor. Benden çok daha uzun olan kız, parmağını cildime bastırıyor. Ben irkiliyorum ve bir adım geri atıyorum. Bunu bilerek yaptı. Reeves'in tutuşundan dolayı cildimin kızardığı veya morardığı yere bastırdı.

"Başarıya ulaşmanın tek yolu sıkı çalışmaktır, bacaklarının arasında olanı kullanmak değil. Ben olsam senin gibi bir kız olmazdım, Ella."

İfadem kontrol edemedi gözlerimin yuvarlaklaştığını hissediyorum. "Orada hiçbir şey olmadı," diye karşılık veriyorum.

Aynı anda, koridora açılan kapı açılır ve Chris ile Rose, kollarında basılı belgelerle içeri girerler. Bir saniye durup olanları izlerler, sonra Rose belgeleri yere bırakıp bana doğru yürüyerek bu garip durumu bozar.

"Els, nasılsın?"

Beni sıkıca kucaklayarak göğsüne bastırır, sanki bana kendi gücünden biraz vermek istercesine. O kadar çok gücü var ki, birazını bana verebilir. Rose, cehennemi yaşayıp geri dönen sert bir kızdır. Ben küçükken, o ve ikizi Chris'in ailesi tarafından evlat edinilmiş ve onun üvey kardeşleri olmuşlardır. Ben onunla, Jake, Chris ve Luke'un korumaları altında büyüdüm. Sanırım Chris bir adım daha ileri gitti.

"Nasılsın?" Rose boğuk sesiyle sorar. "Yeniden başladığımızdan beri seni hiç görmedim."

Ona başımı sallayarak, "*İyiyim*" diye mırıldanıyorum. O kızın önünde bu konuyu açmayacağım. Ben uzaklaşırken, Chris hala bize doğru bir adım atmamış, ama Megan onun yanına gelmiş.

"Hala burada ne işin var?" diye sorar Chris, Megan kolunu Chris'in koluna dolamaya çalışırken. Chris, belgelerini masasına koyarken, Megan'ın kolunu çekmeye çalışmadığını bile göstermeye çalışmadan yana doğru adım atar. "Sana evde buluşacağımızı söylemiştim."

Onun sesinin hiç bu kadar rahatsız olduğunu duymamıştım. Chris, görünüşünü korumada ustadır. Herkesin rahat hissetmesi için her zaman çaba gösterir. Bu sert tavrını tanımıyorum.

Ona donuk bir gülümsemeyle başını yana eğerek cevap verir. "Vaktim vardı. Birlikte eve gidebiliriz diye düşündüm." Bana baktığında gülümsemesi genişler. "Ella burada." Sanki bu çok açık değilmiş gibi işaret eder, açıkça konuşmayı bana çevirmeye çalışır.

Chris, boynunun arkasına elini götürerek öfkesini zar zor bastırır. Bu işaretin anlamını biliyorum. Kızgın ya da endişeli. Belki de ikisi birden.

"Ella," diyor sevdiğim o sıcak sesiyle. Adım onun dudaklarından büyüğü bir şekilde çıkıyor, ama konuşmaya devam edince ses tonu birkaç derece düşüyor. "Megan'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözleri benimkilere saplanıyor ve sanki odada sadece biz varmışız gibi hissediyorum. Nasıl olur da basit bir bakışla herkesi ortadan kaybedebilir? Nasıl olur da basit bir şekilde adımı söyleyerek *kız arkadaşını* bu kadar önemsiz hale getirebilir?

Bu çok *yanlış*.

"Hatırlıyorum," diyorum, tek kelime etmeden ifade etmeye devam ettiği hayranlık duygusuna tamamen kapılmış bir şekilde.

Megan'la sadece bir kez tanıştım ve o da bulanık bir anı. Chris'in evinde düzenlediği bir Yılbaşı yemeğindeydi. O gece diazepamdan o kadar etkilenmişim ki, şampanya içmeye başladığım anda hiçbir şey hatırlamayacağımı biliyordum. İlaçlarımı alıp aynı anda içmemeliydim, ama Chris'i görmek için o kadar heyecanlıydım ki umursamadım.

Onun neye benzediğini gerçekten bilmemin sebebi, çıkmaya başladıklarında sosyal medya hesaplarını takip etmemdi.

Rose, her bir kasımın gerginliğini hissetmiş olmalı ki, elini belimin altına koyup yatıştırıcı dairesel hareketlerle ovuşturuyor. Neyse ki, beni bu durumdan kurtarmaya çalışıyor.

"Harikaydı. Artık gidebilir miyiz?" diyor, bu durumdan hiç hoşlanmadığı belli olan ifadesiz bir yüzle. "Aslında Luke ile akşam yemeği için buluşacaktım. Gelmek ister misin Els? Sonra seni kampüse bırakabilirim."

Cevap vermek istiyorum, ama Megan'ın koyu mavi gözlerinin buz gibi bakışları altında donup kalıyorum. Neden bu kadar korkutucu?

Chris'in aniden bana doğru adım atmasıyla bu an sona erer. Bana çarpmadan hemen önce durur. Elini göğsüme getirir, parmağını parmağıma dolayarak elimi çeker.

"Kaşımayı kes." Bu emir, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ve beni onun büyüğüne kapılıyorum.

Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile, ama şimdi o söylediğinde, kendime verdiğim acıyı hissedebiliyorum. Gözleri çenemin etrafında dolaşıyor, kaşları en hassas şekilde birbirine yaklaşıyor.

"Ne oldu?"

Çenemdeki izden bahsettiğini fark edemedim, Megan onun yanına gelir, bana bakarak benim adıma cevap verir ve onun erkek arkadaşıyla aramızdaki takıntılı gerginliği bozar.

"Bence bazı kızlar Profesör Reeves'in dersine devam etmek için her şeyi yapmaya hazır."

Chris'in tüm tavırları değişir. Bakışları sertleşir, kasları gerilir. Birdenbire daha uzun, daha geniş görünür.

Ağzımı birkaç kez açıp kapatmam gerekir, ancak o zaman ses çıkabilir. O zaman bile, aptal gibi konuşuyorum.

"Ben... ben... ben..."

Şu anda olabilecek en kötü şey, bu odadaki herkesin benim profesörümle düzenli olarak yatan bir sürtük olduğumu düşünmesidir.

Tamam, bir kez yaptım. Ama bu benim kapasitemi aşıyordu.

Elimde tuttuğum kağıda bakıyor. "Bu benim için mi?" Başımı sallayıp kağıdı ona veriyorum.

"Eve git, Ella." Bunun üzerine arkasını dönüyor ve Megan'ın elini tutup onu odadan dışarı sürüklemesine izin veriyor.

Onlar gider gitmez, ciğerlerimin tekrar genişlediğini hissediyorum.

"Aman Tanrım." Sesimin titrememesini sağlamak ve ihtiyacım olan oksijeni solumamak için tüm gücümü kullanıyorum. "O kadın korkunç."

Rose bana dönüyor. "Megan işte böyle biridir. 'Kaltak Olma 101' dersinde sınıfının birincisi."

"Kibar davranmaya bile *çalışmıyor*," diye ekliyorum.

"Tanrım, hayır. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor."

Birlikte dışarı çıkıyoruz, ama ayrıldığımız anda, vücudumun içten içe yok olduğu hissi geri geliyor. Çok küçük yaşta Genel Anksiyete Bozukluğu teşhisi kondu, ama ilaçlarımı alıp sakın bir yaşam ritmi sürdürdüğümde bir şekilde bununla yaşayabiliyorum. Chris SFU'ya transfer olduğundan beri... artık hiçbir şey sakın değil.

Hayır, bunun yepyeni bir kabusun sadece başlangıcı olduğunu hissediyorum. Ve kapıma geldiğimde haklı olduğumu anlıyorum. Annem orada, verandada durmuş kapıyı çalıyor.

"Anne," diye sesleniyorum. "Gelemedim, özür dilerim..."

O arkasını döndüğünde kalbim ağzıma gelir, aramızdaki mesafeyi kesen bir çılgılık atarım.

"Anne. Aman Tanrım. Anne, ne oldu?" Aramızdaki son birkaç adımı koşarak atıyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu verandadaki sandalyelere götürüyorum. Yüzü morarmış, dudakları şişmiş, gözü morarmış.

Vücudu koltuğa değdiği anda yüzünü buruşturur.

Donakalırım.

Ne olduğunu tekrar sormaya gücüm yok. Onun önünde diz çöküyorum, ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Uzun dakikalar boyunca sessiz kalıyor. O kadar uzun ki, bir daha konuşacak mı diye merak ediyorum.

Konuştığında, keşke hiç konuşmasaydı diyorum.

"Borçlarımızı ödemek istedim." Bu benim annem değil. Onun ruhunu ele geçirmiş bir hayalet.

Titrek ellerim yüzüme gelir. Onun söylemediklerini sindirirken birkaç saniye avuçlarımın içinde saklanırım. Borçlarımızı *bedeniyle* ödemek istemişti.

Ellerimi indirip onun ellerini tuttuğumda, boş gözleri benimkilere bakıyor. "Anne..."

"Artık saatlerce eğlenebilecekleri genç bir kadın değilim, Ella."

Midem bulanıyor. Bu iğrenç. O adamlar canavar.

"Onlar için hiçbir değerim yok," diye fısıldıyor. Sanki utanıyormuş gibi.

"Vücudumun hiçbir değeri yok."

Ama bu, onu kullanmadıkları anlamına gelmez.

"Neden gittin?" Sesimin titremesi vücudumdaki duyguları uyandırana kadar g özyaşlarımın aktığını fark etmiyorum. "Anne, neden?"

Parmakları benimkini sıkıca kavrar. "Seni ve kardeşini korumaya çalışmalıydım, değil mi? En azından bunu yapabilirdim."

Kafamı sallayarak, onun özverili davranışını reddettim. Hiçbir şeyi değiştirmeyen bir davranış.

"Luke kabul edilmedi," diyor. "Ve ben yardım etmedim."

Söylemediği sözler, söylediği sözlerden daha yüksek sesli. Yalvarışı sessiz, ama çok açık.

Sıra bende.

Ama korkak olduğum için bahaneler uyduruyorum. Annem az önce birinin —ya da birkaç kişiye—saldırmasına izin verdi, ama ben hala bu işten vazgeçmeye çalışıyorum. "İnisiyasyonlar yarın. Benim davetiyem yok."

Elini çekip, o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki, ben kıcıma düşüyorum. Bana yardım etmiyor. Etrafımdan dolaşıp, verandamızın iki basamağını iniyor.

Soğuk, belirgin bir sesle şöyle diyor: "O zaman bir tane al."

Dokuzuncu Bölüm

Chris

KILL MY X - Chri\$tian Gate\$

Kulaklarımda bir uğultu var. Megan benimle konuştuğunda genellikle böyle olur, ama bu akşam onu dinlemiyorum çünkü hala o ofiste gördüklerimi sindirmeye çalışıyorum.

Çenesinin sol tarafında kırmızı bir iz var. Sanki biri onu çok sert tutmuş gibi. Ben olmayan biri.

"Chris..."

Ella'nın soluk teni çok güzel kızarıyor. Morluklar, porselen gibi kusursuz teninde muhteşem görünüyor.

Ama sadece onları benim yaptığım zaman. "Chris!"

Sesi bana ulaştığında gözüm seğiriyor, arabamın direksiyonunu daha sıkı tutuyorum.

"Işık," diye homurdanır Megan. "Yeşil yandı."

Gaz pedalına basarım, ama Reeves'in Ella'nın vücudunda dolaşan ellerinin görüntüsünü hala kafamdan atamıyorum.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, konuşurken sakın olduğumdan emin olmak için.

"Sence bu doğru mu?"

"Ne?" Megan, gözleri telefonunda mırıldanıyor. "Reeves.

Öğrencileriyle yatıyor mu?"

Gözümün ucuyla, telefonunu cebine koyup koltuğuna yaslanarak rahatladığını görüyorum.

"Evet. Bu üniversitede iki haftadır bulunuyoruz ve ben şimdiden söylentileri duydum. Sen nasıl duymadın bilmiyorum." Bir süre duraksıyor, beni

bekletiyor ve sonra ekliyor: "Ama asıl bilmek istediğin şey, onun Ella ile yatıp yatmadığı."

Öfkemi yutuyorum, o elini uyluğuma koyarken çenemi sıkıyorum. Elini daha yukarı kaldırıyor, pantolonumun üzerinden sikime dokunabilecek kadar yaklaşıyor.

Beni hasta ediyor. Artık benden aldığı tek duygu öfke ve mide bulantısı.

"Öyle değil mi?" diye ısrar ediyor.

Yavaşlayıp kırmızı ışıktaki durdum. Araba kazası tehlikesi geçtikten sonra, diğer elini yanağıma koydu ve ona bakana kadar çekip durdu.

"Reeves'in küçük Ella'nı sikip sikmediğini sana söylemeyeceğim. Neden biliyor musun?" Onun boynunu kırmamak için dişlerimi toz haline getirebilirdim. "Çünkü umursamamalısın. Onu düşünmemelisin bile. Aklındaki tek kız ben olmalıyım."

Soğuk eli çenemi kavrar. "Seni elinde tuttuğumu asla unutma." Ve bununla birlikte, pantolonumun üzerinden testislerimi avuçlar. "İstediğim zaman Circle'ı gönderip babanı ortadan kaldırabilirim. O yüzden gözlerini benden ayırma, düşüncelerini bana odakla ve tüm dikkatini *bana* ver."

Alışılmış sabırla cevap verirken bir milim bile kıpırdamadım. "Birini sadece belirli bir süre seninle kalması için şantaj yapabilirsin."

"Merak etme, her yıl taktiğimi değiştirirsem seni elimde tutabileceğim gibi görünüyor. Işık yeşil." Beni bırakır.

Gaz pedalına basıyorum, öfkemi dişlerimi sıkarak bastırıp yutuyorum. Her şey zamanı gelince olacak.

Onu, kampüsten çok uzak olmayan Silver Falls'ta kiraladığımız eve bırakıyorum, ama ben arabadan inmeyince, kapısını kapatmayı reddediyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar, çirkin takıntısı yine ortaya çıkıyor.

"Ailemle akşam yemeği yiyeceğim. Artık kapıyı kapatabilir misin?"

Elini kapıya sıkıca tuttururken üst dudağı kıvrılır. "Bensiz mi?"

Ne, artık beni akşam yemeklerine bile davet etmiyor musun?"

"Sadece ailemize şantaj yapmayan insanları davet ediyoruz." Sırtışım onu mutlu etmiyor gibi görünüyor.

Yüzü düşer, gözleri sertleşir ve işte karşımda. İstedikini alamadığında ortaya çıkan gerçek harpi. "Beni davet et."

"Ciddi olamazsın," diye alay ediyorum. "Sadece annem ve kız kardeşimle akşam yemeği yiyeceğim."

Telefonunu çıkarır, hızlıca bir şeyler yazar ve bana gösterir. Babasıyla yaptığı sohbe bir mesaj yazmış ama henüz göndermemiştir.

Chris ve ben ayrıldık.

"Megan," diye düşük sesle onu uyarırım, midem bulanır.

"Beni davet et, Chris. Yoksa babamın artık seninkini korumak için bir nedeni kalmaz."

Elimi direksiyona sıkıca geçiriyorum ve ona sözleri tükürürcesine söylerken ağzımdan kelimeler zar zor çıkıyor. "Ailemle akşam yemeğine gelmek ister misin?"

Telefonunu kilitler, çılgın bir kadın gibi yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeye. "Hayır, teşekkürler. Yapacak çok işim var. Gitmeden önce bana bir öpücük ver."

Her şeyin onun için sadece bir zihin oyunu olduğunu nasıl unutabilirim?

Hareket etmediği için arabamdan inip onun yanına yürüdüm. Hafifçe eğilip dudaklarına kısa bir öpücük kondurdum. Öpücüğün sürmesi için başımın arkasını tutmaya çalıştı ama ben çok çabuk çekildim.

"Beni bekleme," diye homurdanıyorum, sonra onun açık tuttuğu kapıyı çarpıp tekrar kendi tarafıma yürüyorum.

"Chris!" Juliette, ailemin evinin mutfağına girdiğim anda haykırır. Oturduğu tabureden atlar ve kollarıma koşar.

"Selam, yaramaz." Onu kaldırıp tüm vücudunu bana sarmasına izin verirken rahat bir nefes alıyorum. "Kahretsin, gittikçe ağırlaşıyorsun."

"Yoksa sen mi zayıflıyorsun?" diye kıkırdayarak yere iner ve pazılarımı sıkar. "Hm, kesinlikle zayıflıyorum."

Gülerek, sarı saçlarını karıştırıyorum. Juliette bana hiç benzemiyor çünkü kan bağı yok. Ailem, insan kaçakçılarından kurtarıldıktan sonra onu evlat edindi. Daha doğrusu, bir suç örgütünden. O zaman dokuz yaşındaydı. Şimdi on üç yaşında.

O, Rose'un iki yılını çalanlarla aynı kişiler tarafından alıkonulmuştu. Juliette'i bize getirip, Rose'un çocukken yaşadığı aynı bozuk sisteme geri gönderilmemesi için yalvardığında, ailem onu evlat edindi. Sanırım babam o zaman Circle'a kin beslemeye başladı. Eskiden

Gerald Baker'ın düzenlediği partilere giden adamları korurdu, ama Juliette'e bakmaya başladığımız anda vicdanı uyandı.

Daha iyi bir adam olmak neredeyse hayatına mal oluyordu ve şimdi bir hastane yatağında yatıyor, kendi başına nefes bile alamayacak kadar hasta. Bazen Çember, bir haini ölümden daha acı verici şekillerde cezalandırmanın yollarını bulur.

"Annem chili yapıyor," diyor Juliette, ödevlerinin yayıldığı mutfak adasına dans edercesine geri dönerken.

O bir şeyden mutlu olduğunda, içim ısınır. Artık en sevdiği yemeğin olması bile, buraya ilk geldiği zamana göre büyük bir değişiklik. O kadar küçük yaşta kaçırılmıştı ki, kendi zevklerini bilmiyordu. Tek bildiği hayatta kalmaktı.

Annem ocaktan dönüp bana sıkıca sarılır. Son birkaç haftada kilo vermiş, gözlerinin altına torbalar oluşmuş ve gülümsemesi yerini sürekli bir umutsuzluk ifadesine bırakmıştır. Benden çok daha küçüktür ve o göğsüme gömüldüğünde başımı onun başına yaslayabilirim.

"Chris." Kırık sesini zar zor duyabiliyorum.

"Merhaba anne," diye saçlarına fısıldıyorum. "Nasılsın?"

Başını bana doğru sallayarak cevap vermeyi reddediyor. Zar zor dayandığını bana söylemek istemiyor, ama yalan da söylemek istemiyor.

"Matematikten C aldım!" Juliette arkamdan sanki en iyi notu almış gibi bağırıyor.

Annem hafifçe gülüyor ve tekrar ocağa dönüyor. Biz, evde hizmetçilerin olduğu bir ortamda büyüdük. Ama annem, babam ve kendisi seyahatte olmadıkları zamanlarda, hep birlikte ailece onun ev yapımı yemeklerini yememiz gerektiğini ısrarla söylerdi.

Mutfak tezgahındaki açık paketten biraz cips alıp Juliette'in karşısına oturuyorum. "Pardon, bunu kutlamamız mı gerekiyor?" diyorum alaycı bir şekilde.

"Hey! C-eksi'den iyidir. Gittikçe iyileşiyorum."

Omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırıyorum. "Neredeyse mezuniyet konuşmacısı olacaktım.

Aynı kategoride yarışmıyoruz bile."

"Neredeyse kelimesi önemli." Kendi kendine kıkırdar ve ben ona bir cips atarım.

"Anne! Chris çocuk gibi davranıyor."

Dilimi çıkardığımda, bana cips atmadan önce tuhaf, kahkahalı bir kahkaha atıyor.

Annem yemek yerken pek konuşkan değildir, ama Juliette yatmaya hazırlanmak için yukarı çıkınca, merak ettiği şeyi sorar.

"Megan nasıl?" Gözleri, bulaşık makinesine koyduğum tabakları yıkayıp bana uzattığı tabaklara odaklanmış durumda.

Sinirli bir şekilde, gergin boynuma elimi geçirip başımın arkasındaki saçlarımı karıştırıyorum. "Babam nasıl?" diye karşılık veriyorum ve bir sonraki tabağı alıyorum.

Cevap vermeye çalışırken sesi zayıflar. "Hâlâ solunum cihazına bağlı, ama durumu stabil."

"O zaman Megan harika. Çok güzel."

"Ama o sevimli değil," diye fısıldadı annem. "Sana çok kötü davranıyor. Biliyorum."

Son tabağı kaldırıp ona döndüm. Ellerimi yanaklarına koyup bana bakmasını sağladım.

"Babam iyi olduğu sürece ben de iyiyim. Sana söz veriyorum."

Aşağıya bakar ve tekrar yukarı baktığında gözleri yaşlarla doludur. Çok solgun. Ölümlülerle birlikte sıkışıp kalmış bir hayalet. Ruhunun derinliklerinde acı çekiyor.

"Ne yaptığını gördüm, Chris. Geçen hafta yemeğe geldiğinde. İçeri girmeden önce arabada otururken sana tokat attı. Yaptığı şey... bu... bu taciz."

Gözlerimi deviriyorum, ona dokunmayı bırakıyorum, böylece benimle birlikte sıkışıp kaldığım kadın hakkında konuşurken ellerimin ne kadar soğuduğunu hissetmesin.

"Şiddet mi? Anne, beni gördün mü? Ben onun iki katı büyüklüğündeyim. Küçük bir tokat umurumda mı sanıyorsun? Neredeyse hissetmedim bile."

"Mesele prensip." Sesi yükselir, gözlerimizin üzerinde kaşları çatılır. Tam kahverengi değil, tam ela değil, mükemmel bir kehribar rengi.

Viski rengi gözlerin beni sarhoş ediyor. Ella böyle derdi.

Arkamı dönüp masayı temizlemeyi bitiriyorum. "Buraya ilişki tavsiyesi almaya gelmedim. Lütfen."

"Birbirini seven iki insan birbirine vurmamalı. Bu yanlış, Chris."

Burun kıvırıyorum ama ona sırtımı dönmüş durumdayım. "Biz birbirimizi sevmiyoruz. O bir ödül kazandı, babam da hayatta kaldı. Bence burada kazanan benim, gerçekten."

Elini pazıma dolayarak beni dönmeye zorluyor. "Lütfen. Onu terk et. Böyle yaşayamam. Babanın bu haliyle zar zor idare ediyorum. Oğlumun şiddet içeren bir ilişkide olduğunu bilmek bana çok ağır geliyor."

Duraklayarak, boş gözlerine ve grileşen saçlarına bakıyorum. Sinirliyim, ama ona kızmanın bir faydası yok.

"Dinle," diye iç çekiyorum. "Megan'ın dediklerini yapıyorum ve babamın durumu kötüleşmiyor. O kadar da kötü bir anlaşma değil. Bana zarar veremez. Çok sinir bozucu ve çoğu zaman kafasını duvara vurmak istiyorum, ama bu geçici bir durum. Yarın akşama kadar, Çember'in tam üyesi olacağım ve bizim üzerimizdeki gücü azalacak."

"Sonra da ömür boyu ona mahkum olacaksın. Çember'in nasıl işlediğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kafamı sallıyorum. "Hayatım boyunca onunla kalmayacağım. Sabırlı ol ve bana güven bana güven."

O başını sallar, ama birlikte film izlerken bunu tekrar dile getirir. Sonra onu yatağına yatırıp, ihtiyacı olursa alt katta başka bir film izleyeceğimi söylediğimde yine aynı şeyi söyledi. Hiçbir şey onu benim iyi olduğuma ikna edemez ve bu çok doğal. O bir anne; çocuğunun acı çektiğini bilir.

Elimi yüzüme sürerek başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. Gözlerimi her kapattığımda, mavi gözler ve sarı saçlar gözümün önüne geliyor.

Hayatımdaki en büyük pişmanlığım Ella'yı terk etmek ve bugün lisedeki korkaklığımın bedelini ödüyorum. Tek bir kadın. Kalbimin düzensiz bir senfoniye kapılması için tek gereken bu. Onun dudaklarından çıkan tek bir kelime, onun için dizlerimin üzerine çökmeye hazırım. Beni gerçekten tanıyan tek kişi o. Nazik davranışlarımın zorla olmadığını biliyor. Benim dikkatli, şefkatli, koruyucu bir yanımla var. Ama Ella diğer yanımla da gördü. Onu yakınımda hissetmem gerektiğinde ortaya çıkan yanımla. Onu tamamen kendime ait görmek isteyen yanımla. Onu güvende tutmak için mantığımı bir kenara bırakacak olan yanımla.

Her konuda sabırlı olduğum bilinir, ama Ella söz konusu olduğunda çizgimi aşarım ve yaptıklarımın sorumluluğu değilim.

Tavana bakarak gözlerimi kırkıyorum. Saatlerce onu düşünebilirim, tek başıma, başka hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmadığı halde. Tek eksik olan şey, onun fiziksel olarak yanımda olmaması.

Belki de lisede Luke ile konuşacak cesaretim olsaydı ve ona Ella ile çıktığımızı söyleseydim, bunların hiçbirisi olmazdı. Megan ile tanışmazdım. Onun yanlış anlaşılmalı kız rolünü yutmazdım.

Ama o zaman Circle babamın peşine düştüğünde bana yardım edecek kimsem olmazdı.

Bu gece yüzüncü kez iç çekiyorum, düşüncelerim dönüp duruyor. Ve sonunda, her zaman geri döndüğüm bir şey var.

Ella Baker. Benim güzel takıntım. Hâlâ benden uzaklaşmasına izin vereceğimi düşünen kişi. Manipülatif bir kadına takılıp kalmış olabilirim, ama onunla işim bittiğinde, Ella benim olacak. Bu, alışılmadık bir ikna yöntemi gerektirse bile.

Onuncu Bölüm

Ella

Noose - Nessa Barrett

Müziğin uzuvlarımı kontrol etmesine izin veriyorum. Gözlerim yukarıda, boynum düz ve uzamış, karın kaslarım gergin.

Pirouette. Pirouette. Eski öğretmenimin sert sesini kafamda tekrar tekrar duyuyorum.

Beşinci pozisyonda durup, demi-pointe relevé yapıyorum ve tekrar başlıyorum, başımı hızla çevirerek gözlerimi prova odasının tüm duvarını kaplayan aynaya sabitliyorum.

Nitelik nicelikten önemlidir, Ella. Bayan Barry'nin sesi çok sert ama aynı zamanda zarıftı.

Tanrım, pirouette yapmak tek endişem olduğu zamanları özlüyorum.

Duruyorum, omuzlarımı aşağı indiriyorum ve omuz kemiklerim arkada birbirine değene kadar göğsümü açıyorum. Ve tekrar.

Karın kaslarını çalıştır.

Bir. İki. Üç. Dört... Dengemi kaybediyorum.

"Hadi ama," diye homurdanırım. Kendimi iyi hissettiğimde, Pointe'de yedi tane yapabileceğimi biliyorum.

Şu anda düz ayakkabılar giydiğim için daha da kolay olmalı.

Pirouette. Üç. Tekrar. Pirouette. Dört. Tekrar. Pirouette, iki...

"Siktir!" Klasik müziğin üstüne bağırıyorum.

Kendimi yere bırakıp çapraz bacaklı oturuyorum. Kaygı beni yiyip bitiriyor, ağırlaştırıyor ve zaten kendimi çok hasta ve gergin hissederken karın kaslarımı çalıştıramıyorum.

Tek görebildiğim, dün gece annemin hali. Tek duyabildiğim, sesindeki ölüm. Ve tek hissedebildiğim, bizi Circle'a geri döndürmek için hala üzerime düşeni yapmadığım için duyduğum suçluluk. Boğazımın arkasında iğrenç bir tat bırakıyor.

Elim sağ uyluğuma düşüyor ve açık pembe balerin taytımı çekiyorum. Başımı geriye atıp, gözyaşlarımı yutuyorum, çenemi sıkıyorum ve kalbime bir kat daha yoğun acı ekliyorum.

Arkadaşlarımla bunların hiçbirini konuşmadım. Hepsi benim destek sistemim, ama bunu paylaşmak çok tehlikeli. Ya onları da belaya sokarsam?

Acıyor. Her şey acıyor. Günlük durumlarda, beynim endişelendiğim şeyin ölüm kalım meselesi olup olmadığını ayırt edemiyor ve bunun için kendimi aptal hissediyorum, her zaman önemsiz bir şeyi abartıyor muyum diye sorguluyorum.

Bu daha da kötü. Bence bu gerçekten ölüm kalım meselesi.

Sanki biri beni kovalıyormuş gibi hissediyorum. Nefes nefeseyim, vücudum ağırlaşmış, boğazım düğümlenmiş. Kaslarım gergin ve şu anda bu prova odasında mıyım yoksa bir kurt sürüsünden kaçarak ormanda mı koşuyorum emin değilim.

Nefes nefese ve havayı yutmak için ihtiyaç duyarak vücuduma baktığımda, taytımı yırtmış ve cildimi çizmişim.

Pembe izler belirmiş, ince ilk deri tabakası yırtılmış. Bu yüzden, küçük kan damlacıkları görüne kadar tekrar tırmalıyorum. Bizi alt eden çarpık bir arzu. Her acı çektiğimde ve bunun gerçek kanıtını gördüğümde, daha fazlasını istiyorum.

İşte içinden nasıl hissettiğinin kanıtı. Bu gerçek.

Bu yüzden tekrar şiddetle çiziyorum, tırnaklarımın altında deri kalana, uyluklarımdaki kan kalınlaşana ve kalbimdeki acıyla eşleşen dalgalar halinde acı hissedene kadar. Bu göğsümü rahatlatıyor, nefes almamı sağlıyor. İyi geliyor.

O kadar iyi geliyor ki, daha fazlasını istiyorum. Çılgınca ayağa kalkıp çantama koşuyorum. Aniden, etrafımdaki her şeyden habersizim. Klasik müzik yüksek sesle çalıyor, tempo hızlı ve çılgın bir kadın gibi çantamı karıştırıyorum, ta ki küçük bir plastik kutuya dokunana kadar.

Hasta gibiyim, hissedeceğim acı düşüncesiyle neredeyse dudaklarımı yalıyorum. Acı iyidir. Acı unutmamı sağlar. Çantamın derinliklerine uzanıp antiseptik spreyi çıkarıyorum. Enfeksiyon kapmak istemem.

Yere oturup, nerede olduğumu veya kimlerin girebileceğini umursamadan taytında daha büyük bir delik açarım. Sadece içimdeki karanlığa uygun fiziksel bir şey hissetmek istiyorum. Kendimi çizdiğim yere sprey sıkarım, acı hissini zevkle hissederim ve plastik kutuyu açarım.

Sarılı bıçağı elime alırken heyecandan gülmek istiyorum. Yağlı kağıdı açıp tek kenarlı jilet bıçağını keskin olmayan tarafından tutuyorum.

Sadece onu tutmak bile kendimi biraz daha iyi hissettiriyor. Ama onu uyluğuma bastırduğımda, rahatlamadan neredeyse inleyeceğim.

Kesmiyorum. Hareket etmiyorum. Kendime zarar vermek istemiyorum, sadece rahatlamak istiyorum. Bu yüzden, tek yaptığım keskin kenarı cildime bastırmak ve o tuhaf bölünme hissini hissedene kadar beklemek. Vücudumuz yumuşaktır, ama cildim açıldığı anda, varlığımın içinden bir çatlak hissediyorum. Sanki kaygı sıvılaşp cildimde kırmızı bir çizgi oluşturmada önce kırılıyor gibi.

Tek yaptığım bu. Nazikçe bastırıyorum. Aktif olarak kesmiyorsam, sorun yok, değil mi? Bu... Kendime zarar vermiyorum. Sadece rahatlıyorum.

İşimi bitirdiğimde yere uzanıyorum ve sonunda tam nefes alabildiğimi tadını çıkarıyorum.

Güne başlamaya hazırım.

Sonunda ayağa kalkarım ve dans ettikten sonra her sabah yaptığım aynı rutini uygularım. Soyunma odasında duş alırım, jilette kestiğim yere yara bandı yapıştırırım, üniformamı giyerim ve makyajımı yaparım. Genellikle maskara ve renkli dudak kremi sürerim.

Bugün, üst göz kapağıma dramatik bir eyeliner ekliyorum. Sonra kırmızı ruj ve yanaklarıma biraz allık sürüyorum. Üniformamın birkaç düğmesini açıyorum ve eteğimin bel kısmını biraz fazla kısa olacak şekilde büküyorum, ama kimse yara izlerimi göremeyecek kadar kısa değil. Kimse onları görmez çünkü onları her zaman gizlenecek kadar yüksekte yapıyorum, cheer skortumla bile. Ama onların orada olduğunu biliyorum. Onlar beni canlı hissettiriyor.

Yüzüme güzel bir gülümseme yapıştırıyorum, krallığımı yönetmeye hazırım. Ailemle ilgili gerçekler ortaya çıktıktan sonra beni alt edebileceklerini düşünen tebaama bile karşı koymaya hazırım.

Ben Ella Baker, Silver Falls Üniversitesi'nin kraliçesi. Ve bugün, aklımda tek bir şey var.

Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yapmak.

Bu yüzden, Profesör Reeves'in dersine girdiğimde, ona en büyük, en seksi gülümsememi takınıyorum.

Çünkü o adam gün bitmeden bana inisiyasyonlara davet edecek.

On Birinci Bölüm

Ella

TEETH - WesGhost, Diggy Graves

Gülümsememi yakalayan Reeves değil. Başı eğik, masasında bir şeyler okuyor. Ancak Chris, sınıfın ön tarafında bir kızla konuşuyor ve ben kendimi mıkırtı gibi hissediyorum. Çünkü içeri girdiğim anda gözleri üzerimde.

O, bakışlarını vücudumda gezdirirken, ben ne yapacağımı bilemeden bir saniye duruyorum. Kaşları onaylamayan bir şekilde çatılıyor ve bu da bana koşup kendimi açıklamak istememi sağlıyor. Başımı eğip yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sormak istiyorum, çünkü bilinçaltım bunu seviyor. Bir şeyi yapmam için onun onayı, davranışımı kabul etmesi.

İçgüdülerimle savaşıp ön sıraya doğru yürüdüm ve Reeves'in beni mükemmel görebileceği orta sıradaki bir masaya oturdum. Hâlâ başını kaldırmıyordu, ama bir ara kaldırmak zorunda kalacaktı.

"O çok mükemmel değil mi?"

Yanımda oturan kıza dönerek ırkiliyorum. Adını bile bilmiyorum, bu sınıfta kimse birbiriyle konuşmuyor.

"Anlamadım?"

"Christopher Murray. O, çoğumuza yardım ediyor. Profesör Reeves bu dönem bizi dersinden atmakta zorlanacak."

Ona adını sormayı bile unuttum, beynim yine Chris'e odaklanmakla meşgulken ona açıkça bakıyordum. Bu onun konuşmaya devam etmesini engellemedi.

"Geçen hafta ödevimi teslim ettiğimde, beni rahatlatmak için zaman ayırdı. Önceden bakıp bana birkaç ipucu verebilir mi diye sordum, ama not vereceği için yapamayacağını söyledi. Yine de, nazik sözleri benim için çok anlamlıydı. O çok iyi biri."

Bana sadece nazik sözler söylemedi. Bu kızın istediği ama alamadığı ipuçlarından daha fazlasını verdi. Bu sınıfa devam etmem gerektiğini bildiği için makalemın bazı bölümlerini *yeniden yazdı*.

“Megan McLean çok şanslı.”

Üzerime bir kova buz dökülse daha sıcak hissederdim. Eskiden Chris'in gözünde kendimi çok özel hissederdim. İlişkimiz gizli olmasına rağmen, onun ait olduğu kişinin ben olduğumu bilirdim. Şimdi ise Megan.

Chris, konuştuğu öğrenciye nazikçe gülümser, konuşmanın bittiğini belirtmek için onun koluna hafifçe vurur ve izin isteyerek ayrılır. Masama doğru yürür, Reeves'i görebileceğim bir yere durur ve elini masanın üzerine koyar. Diğer kız şimdi notlarını okumaya odaklanmıştı ve Chris ona hiç ilgi göstermez. Hayır, tüm ilgi bana yöneliktir.

"Ella," diyor, sadece profesyonel bir tonla, ancak sesinin seviyesi sadece benim duyabileceğim kadar. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kibarca gülümserim. "Dersin başlamasını mı bekliyorum?"

Rahatça gülerek, parmaklarını masamın üzerinde gezdiriyor. "Bugün bu kadar farklı giyinmenin bir nedeni var mı?" diye soruyor ve vücuduma bakarak kelimelerini dikkatlice seçiyor.

"SFU'nun lisans üniformasını giyiyorum," diye gülümserim. "Her gün aynı şeyi giyiyorum."

Benim alaycı tavrımı beğenmiyor. Parmakları hareketlerini durdurur, avucuyla masaya hafifçe vurur.

"Cezalandırılmak için can atıyor musun?" diyor, sesini daha da alçaltarak, tüm nezaketi bir kenara bırakarak. Bu, o kızların hiç görmediği tarafı. Gülümseme kaybolduğunda ve sahiplenme devreye girdiğinde.

"Birine dokunmak bu kadar çok istiyorsan, neden kız arkadaşına dokunmuyorsun? Yoksa artık nişanlın mı oldu? Yakında evlenmeyecek misin?"

Dün Reeves'in ofisinde yaptıklarından sonra, bana göre o bana çok yaklaştığında Megan'ı gündeme getirmekte haklıyım.

"Pekala, millet." Reeves'in sesi konuşmamızı keser ve Chris bir adım geri çekilerek masasına doğru yürür. "Bugün not verdiğim kompozisyonlarınızı geri vereceğim. B'den daha düşük not alanlar, kibarca buradan ayrılmanızı rica ediyorum. Bu iş için gerekli niteliklere sahip değilsiniz."

Ellerim terliyor, beklerken bakışlarım masama düşüyor. Önde oturduğum için, kağıdımı geri alan ilk kişilerden biriyim.

"Bayan Baker," diyor Reeves, gözleri birkaç saniye fazla açık gömleğime takılı kalıyor. Yüzü ifadesiz bir şekilde ekliyor: "Asistanımın

Asistanım benden daha hoşgörölü mü, yoksa siz her zamankinden daha az hayal kırıklığı yarattınız mı, emin değilim. Bir sonraki kompozisyonunuzu ben notlayacağım."

Ah.

Ama kağıdı önüme koyduğunda ve kırmızı daire içine alınmış *B* harfini gördüğümde, söylediklerini umursamak zor.

Gözlerim Chris'e kayıyor. Bu onun sayesinde oldu.

Onun bakışları da üzerimde, hala kıyafetlerimden duyduğu memnuniyetsizliği ifade ediyor, ama ben onun iradesine boyun eğmiyorum. Her seferinde tek bir sorunu çözmem gerekiyor ve şu anda onunla olan sorunlarım önceliklerimin başında değil. Sessiz Çember ile başımı belaya sokmamak öncelikli.

Reeves bugün sınıfı ikiye ayırıyor. Aynı davayı inceliyoruz, ama onunla birlikte olan yarısı savunmayı, Chris'le birlikte olan yarısı ise kovuşturmayı inceliyor. Şansıma, Reeves'in sınıfına düştüm. Bu, Chris'e gözlerini kırpan, her güzel bir şey öğrettiğinde ya da nazik bir söz söylediğinde parlak bir gülümsemeyle karşılık veren tüm kızları izlemek zorunda olduğum anlamına da geliyor. O flört etmiyor. Onları baştan çıkarmaya çalışmıyor; sadece doğal olarak ilgiye ihtiyaç duyan insanlar için bir çekim merkezi.

Benim tarafımda ise, Reeves'e bu kadar açıkça flört ettiğim için neredeyse utanıyorum. Durum bu kadar vahim olmasaydı utanırdım. Ve o, omzumun üzerinden yazdığım notlara bakarken elini belime koyduğunda, doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Bu daveti ne pahasına olursa olsun kabul etmeliyim ve Chris dışında tanıdığım tek Gölge o. Chris ise beni asla kabul etmez. Annemi bile reddetti. Sadece bu da değil, geçmişte de kardeşimizi benden önce tuttuğunu biliyorum.

Ders bittiğinde, çantamı toplamak için acele etmiyorum. Öğrenciler sessizce çıkarken telefonuma bakıyorum. Chris de oyalanıyor. Reeves ile bir sonraki ödevi hakkında, profesörün ondan ne istediği hakkında konuşuyor. Ama kalmak için bahanesi kalmayınca ve Reeves benim hala burada olduğumu fark edince, Chris'ten pazartesi günkü ders için hazırlık yapmak üzere ofise dönmesini istiyor.

Eski sevgilim çıkarken yanımdan geçerken boynunun arkasını ovuşturuyor. Bana hiçbir şey söylemiyor. *Bana bakmıyor* bile.

Acıyı bastırmak için elimden geleni yapıyorum ve Reeves'e dönüp yüzüme masum bir gülümseme takınıyorum.

"Bayan Baker," diyor, masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. Beyaz gömleği vücuduna çok yakışıyor ve belirgin

kasları kumaşın altından belirgin bir şekilde görünüyor. "Eminim sizin için yapabileceğim bir şey vardır."

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum, eteğimin yeterince kısa olduğundan ama yara bandımı ve etrafındaki izleri gizlediğinden emin oluyorum.

Ona yaklaştığımda, o da bana yaklaştığında, bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi. O kadar yakındık ki, nefesimi biraz fazla alırsam göğüslerimi gövdesine dayayabilirdim.

"B yeterli değil miydi?" diye ciddi bir sesle sorar.

"Fazlasıyla yeterliydi, Profesör."

"O zaman kendini neden küçük düşürüyorsun?"

Sözleri canımı yakıyor, ama utancımı yutuyorum, gururumu bir kenara bırakıyorum. Elimi göğsüne koyuyorum, kalbim bu durumun yüzüme patlamasından korkarak atıyor.

"Ailemin Çember ile olan durumunu biliyorsunuz."

Onun üyesi olduğu gizli topluluğu andığım anda, gözleri arkama kayd, muhtemelen kimse duyamayacak mı diye bir kez daha kontrol ediyordu.

"Biliyorum."

Ofisinde bana oral seks yapmamı isteyen biri için, bunu benim için gereksiz yere zorlaştırıyor. Ya da belki de amacı tam olarak budur.

"Profesör Reeves," diye homurdanıyorum. "Giriş törenine davet edilmeye ihtiyacım var. Kardeşimin daveti reddedildi ve bir şekilde Sessiz Çember'e bunu telafi etmemiz gerekiyor."

Sorumu daha bitirmeden, yakışıklı yüzünde iğrenç bir kendini beğenmişlik gülümsemesi yayılır. Mavi gözleri heyecanla parlar ve dik durur.

"Davet mi?" diye gülümser. "Ella, bunlar üyeler için bile çok zor elde edilebilir. Bir kadını inisiyasyon törenine getirmek için bir nedenimiz olması gerekir."

"Lütfen. Ailemin Çember'e karşı yaptığı hataları düzeltmesi yeterli bir neden. Bu sorunu çözmek için her şeyi yapmaya hazırım."

Gülümsemesi kayboldu. Kaşını kaldırdı ve yüzünde tehlikeli bir gölge belirdi.

"Her şeyi yapmaya hazır olmak, Sessiz Çember'in bir üyesine söylemek için çok riskli bir şey. Bir Gölge'den isteyeceğin iyilik konusunda çok dikkatli olurum." Başparmağını alt dudağıma getirip aşağı doğru çekiyor, sonra tamamen bırakıyor. "Yine bu işin içinden çıkamayacak duruma düşmeni istemeyiz, değil mi?"

Kafamı hafifçe salladım. "Ciddiyim. Bana bir davetiye bulursan, ben de..."

"Seni davet ettirmem için beni ikna edecek hiçbir şey yapamazsın, Ella. Çünkü bunu yaparsam, senden istediğim her şeye zaten sahip olurum. Muhtemelen inisiyasyonlarda koca bulma ihtimali en düşük aday sensin. Kimse ailenin borçlarını üstlenmek istemeyecektir. Sonunda bir Afrodit olacaksın ve ben istediğim zaman vücuduna erişebileceğim. Bana sunabileceğin, benim zaten sahip olmadığım hiçbir şey yok."

Ellerini arkasındaki masaya koyup arkasına yaslandı. "Yani, aslında, geleceğin benim ne kadar nazik hissettiğime bağlı." Omuz silkti. "Ve bugün pek nazik hissetmiyorum."

Kalbim durdu. "N-ne?"

"Duydun beni. Ofisimde namuslu gibi davranmadan önce iki kez düşünmeliydin. İkimiz de senin gerçekte ne olduğunu biliyoruz."

"Hayır. Hayır, lütfen." İçgüdülerimle hareket ederek dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kemerine uzattım. "Telafl edeceğim. Ben namuslu değilim. Korkmuştum."

Güçlü elleriyle bileklerimi sıkıca kavrar. "Hayır. Benden hiçbir şey istemiyordun. Şimdi istiyorsun ve işte buradasın, yine dizlerinin üstündesin. Sana davetiye almayacağımı söylemiştim Bayan Baker. Kendini bu utançtan kurtar ve bir sonraki dersine git."

Şoktan donakaldım, o kollarımı bırakıp yanımdan uzaklaştığında hareket edemiyordum. O odadan çıktıktan sonra bile ayağa kalkmakta zorlanıyorum.

Çıkarken, boğazım düğümleniyor. Şok ve korku beni tekrar boşluğa itiyor. Hiçbir şey hissetmezsem, endişe de hissetmem. Beşeri Bilimler binasının koridorlarında dolaşan, diğer öğrencilerin arasında kayan bir hayaletim. Nasıl hayır diyebilir? O benim son çarem.

Beynim bulanık, zihnim boş. Öyle ki, biri bana o kadar yaklaşıp kadar takip edildiğimi fark etmiyorum ki, kollarımız birbirine değiyor.

Bu varlığı çok iyi tanıyorum ve Chris elini belime koyduğunda, bu basit ama sahiplenici hareketten omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Kolay yoldan gidelim, tatlım." Yürümeyi bırakmak üzereyken, eliyle beni iterek yürümeye devam etmemi sağladı.

Diğer öğrencilerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Soruları yüksek sesle. Eski sevgilimin geri döndüğünü biliyorlar. Bir kız arkadaşı olduğunu biliyorlar. Onunla herkesin içinde konuşmamam gerekir.

O benim tedirginliğimi hissediyor ve ekliyor: "Bir sonraki dersine giderken yol boyunca sorularımı cevapla, ben de sana iyi davranayım." Çılgın gözlerimle ona bakıyorum, ama o belime hafifçe vuruyor. "Gözlerini önüne bak. Sadece sohbet ediyoruz."

Onun fazla sakin ses tonunun altında bir şeyler kaynıyor ve başa çıkamayacağım kadar büyük bir belada olduğumu biliyorum.

"Reeves'le ne zamandır birlikte oluyorsunuz?" diye soruyor, sadece benim duyabileceğim bir sesle. Tanıdığı biri yanımdan geçiyor ve o, sanki beni korkutmakla meşgul değilmış gibi ona gülümseyerek başını sallıyor.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"İlk seferi transfer olmadan önce miydi? Yoksa daha yakın zamanda mı, mesela dün ödevini teslim etmeye geldiğinde mi? Ben hemen dışarıdayken seni becerdi mi?"

"Megan dışarıdayken mi demek istiyorsun?"

Dediğı gibi gözlerimi önüme dikiyorum, böylece tepkisini ölçemiyorum. Ama sesindeki zar zor gizlediğı öfke bana çok şey anlatıyor.

"Ah, tatlım. Gerçekten de iyi geçindiğimiz zamanları tercih ederim, ama şu anda seni en yakın odaya sürükleyip masanın üzerine yatırmak için can atıyorum. Reeves için giydiğın o güzel dantelli külotu yırtıp ağzına tıkacağım, böylece bacaklarını açıp sıkı küçük amını defalarca tokatladığımda kimse çığlıklarını duymayacak."

Aşağı karnımda bir şey sivilaşıırken kendimi solgunlaşmış hissediyorum. Kimse benim utanç verici tepkimi görebiliyor mu? Bahsettiğı külot, yürüdükçe ıslanıyor ve attığım adımların yarattığı küçük sürtünme beni koşmak istememe neden oluyor. *Daha fazlasını* hissetmek istiyorum.

Ona bakıyorum, ama o hala önüne bakıyor ve bizi koridordan geçiriyor. Vicdanımın rahat olması için onu benden uzak tutmam gerekiyor. Chris Megan'la birlikteyken onunla ilişki kurmayacağım. Öyle bir kız olamam. *Asla* öyle bir kız olmayacağım. Bu yüzden ona vuruyorum, hem de sertçe.

"Bana olan takıntın çaresizliğe dönüşüyor, Chris," diye sakin bir sesle söylemeye çalışıyorum. "Aslında, buna acınası bir durum derim."

Elini belimden çektiğinde yüzümde bir gülümseme yayılıyor, bu raundu kazandığımı düşünüyorum. Nedenini görünce gülümsemem hemen kayboluyor. Megan bir kapının önünde bekliyor, telefonuna bakıyor.

Yaklaştığımız halde konuşabilecek kadar uzaktayız. Ben ve Reeves hakkında istediğı cevabı alamayacak ve istediğı zaman istediğı her şeyi elde edemeyeceğini bilmek bana bir tatmin duygusu veriyor.

"Bir şeyi anlamamı istiyorum, Ella." Hızını bile kesmiyor ve her adımda Megan'ın onu duyması riski artıyor. Yine de ekliyor: "Sana olan takıntım acınası olabilir, ama ölümcül derecede ciddi. O yüzden ne yaptığını dikkat et, yoksa nasıl tepki vereceğimi kim bilir?"

"Bunu söylerken kimsenin duymadığından emin ol," diye alay ediyorum. "Nazik görünüşünün altında lanet bir canavar sakladığını bilmelerini istemeyiz."

Megan'ın önünde durur ve Megan sonunda başını kaldırıp bizi fark eder. Megan'a selam vermeden önce benimle konuşmasını bitirir. "Ella, bu arada Enzo nasıl? Dizini duydum." Başını sallayarak tsk tsk yapar. "Ne yazık."

Kalbim tamamen durur, yüzümden kan çekilir. Chris'in uslu davrandığı ve benden uzak durduğu iki hafta boyunca, Enzo ile kahve içmeye gittim. O gece, antrenmandan dönerken saldırıya uğradı. Chris az önce şunu mu ima etti... *Hayır.*

Megan başını yana eğdi, selam bile vermedi. "Enzo kim?"

Bana soruyor, ama ben şoktan hiçbir şey cevap veremiyorum, ağzım kurumuş ve beynim bir cümle bile kuramıyor.

"Ella'nın bir süre çıktığı bir adam," diye cevaplar Chris rahat bir tavırla.

"Ona ne oldu?" diye ısrar ediyor. İyilikten değil, tamamen meraklı bir şekilde.

"O... geç saatteki antrenmandan dönerken saldırıya uğradı," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Dizine beyzbol sopasıyla vuruldu." Artık kendimi orada hissetmiyorum bile.

Megan başını geriye atarak tıslar. "Ah. Kişisel bir şey gibi geliyor."

Chris duvara yaslanarak, Megan'ın ağzının kenarındaki hafif gülümsemeyi görmemesi için yeterince geride durduğundan emin olur. "Öyle, değil mi?"

"Hâlâ birlikte misiniz?"

Bu kadın hiç kendi işine bakmıyor mu? Hermes'ten bile beter.

Parçalar yerine otururken başımı sallıyorum. "Sadece bir kez çıktık ve o olaydan sonra benimle tekrar iletişime geçmedi."

Chris güçlü kollarını göğsünde kavuşturunca, o küçük gülümseme tam bir sırıtışa dönüşür. Şu kaslara bak. Tam güçle bir beyzbol sopası salladıklarında ne kadar hasar verebilirler... Midem bulanıyor.

"Ah, Ella. Çok üzıldüm." Megan, sahte bir teselli jestiyle elini koluma koyar. Ama parmakları gözleri kadar soğuktur.

"Her şey en iyisi için," diyor Chris hafifçe omuz silkerek. "Ella çok... seçici. Bazı insanlarla, bu dünyadaki son seçenekleri olsalar bile

olsa bile çıkmaz."

Megan gülerken, karanlık bakışlarım onun alaycı bakışlarına yönelir.

"Kahretsin.

Sen memnun edilmesi zor birisin, değil mi?"

Boğazımı kaşıyorum, kendimi kaybetmeye başladığımı hissediyorum. "Doğru," diye uyuşuk bir şekilde onaylıyorum. "Her neyse... ders." Başparmağımla arkamı işaret ediyorum, binada nerede olduğumu hiç bilmiyorum.

Onlara veda ettiğim tek şey bu.

Ve dersi asıyorum. Chris'le aynı binada bulunacak kadar bile kendimi iyi hissetmiyorum.

Dizime bir sopa darbesi. Hayalimde Enzo'nun tek başına eve yürüdüğü görüntüler beliriyor. Şimdiye kadar düşündüğümde gördüğüm gölge, Chris'e dönüşüyor.

O deli. Tamamen,
tamamen... Takıntılı
mı?

* * *

Alex bu gece Xi ile paylaştığı evde ve Peach bana mesaj atıp kız öğrenci birliğinin partisine onunla gitmem için yalvarınca, sadece mide rahatsızlığım olduğunu düşünüyorum diye cevap veriyorum.

Öyle değil. Bütün gün endişemin beni ele geçirmesine izin verdim. Sayısını bile unuttuğum kadar çok kustum. Yatakta uzanmış, üniversite e-postalarımı kontrol ediyorum ve kampüs güvenliğinden gelen bir mesaj görünce kalbim sıkışıyor.

Sevgili Öğrenciler,

Kampüste meydana gelen son kazalar ve talihsiz saldırılar hakkında sizi bilgilendirmekten üzüntü duyuyoruz. Güvenliğiniz bizim önceliğimizdir ve başka olayların yaşanmaması için güvenlik önlemlerini artırıyoruz.

Kampüsümüzü daha güvenli hale getirmek için çalışırken, aşağıdaki güvenlik kurallarına uymanızı tavsiye ederiz:

Özellikle geceleri gruplar halinde seyahat edin. Işıklı alanlarda kalın.

Şüpheli faaliyetleri kampüs güvenliğine bildirin.

Geç saatlerde kampüs eskort hizmetlerini kullanın. Acil bir durumda 911'i arayın.

Devriyeleri artırdık ve yerel kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapıyoruz. Yardıma ihtiyacınız olursa, Üniversite Güvenlik Ofisi ile iletişime geçin. İşbirliğiniz için teşekkür ederiz.

Enzo'ya yapılan saldırıyı biliyorum, ama hemen arama motoruma gidip "SFU kampüsünde kaza" yazıyorum.

Ağaca çarpan bir arabanın resmi çıkıyor.

Silver Falls Üniversitesi'nden iki öğrenci, kız öğrenci yurdu partisi sonrası alkollü araç kullanımı sonucu meydana gelen kazanın ardından acil serviste.

Aşağı kaydırıp resimlere bakıyorum. Bunlar partide beni taciz eden iki adam. Bunun olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Hay... siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Düşüncelerim, Silent Circle'dan, almadığım davetten, Chris'in şiddetine, Megan'ı düşündüğümde her şeyi güzelce bağlamaya kadar gidip geliyor.

Chris mükemmel, barış ve sevgi dolu bir adam değildir, ancak genellikle şiddeti bir çözüm olarak kullanmaz. Kavgalara karışmıştır, ancak bunu isteksizce, çevresindeki insanlar için yapmıştır. Özellikle de üvey kardeşleri için. Jake belaya bulaşma eğilimindeydi. Rose ise herkes için tehlikeli bir egoya sahipti.

Ama bana gelince... Onun farklı olduğunu biliyorum. Partide o iki adamla olan olayda bunu tekrar gördüm. Bir şey onu tetikliyor ve herkesin tanıdığı Chris bir anda ortadan kayboluyor.

Bir keresinde Halloween balosuna çıktığım çocuğu yumruklamıştı. Çocuk biraz fazla dokunaklı davranmıştı ve Luke'dan saklandığımız için Chris'i baloya götürememiştim. Herkesin bildiği bu kadar, ama daha sonra onu köşeye sıkıştırdı. Onu ve ailesini tehdit etti, ağzından çıkacağını hiç tahmin edemeyeceğim şeyler söyledi. Ve benim duyabileceğimi bile bilmiyordu.

Dizine bir sopa.

Bu çok fazla.

Biri kapımızı çaldığında irkildim. Yataktaydım, ama evde neler olup bittiğini duymak için yatak odamın kapısını açık tutmuştum. Silent Circle'ın aileme karşı bir şeyler planlayabileceği bir zamanda, gece çökmek üzereyken yalnız kalmak pek de güven verici bir durum değildi.

Arka planda çaldığım Bluebeard balesinin kaydını duraklatıp, hayal görmediğimden emin olmak için kulaklarımı dikiyorum. Kapı tekrar çalıyor ve ben tereddütle yataktan kalkıp homurdanıyorum.

Bir kız telefonunda gezinip, hayatı için endişelenip, huzur içinde bale izleyemez mi?

Koşarak aşağı inerim, dağınık topuzum başımın üstünde sallanır.

"Merhaba?" Arkadan sesleniyorum, kapının yanındaki pencereleri kapatan perdeyi hafifçe iterek.

"Ella Baker'a teslimat." Düz bir sesle cevap verilir. Elinde altın rengi bir kutu tutan bir adam görürüm. Kutunun etrafına siyah ipek bir fiyonk sarılmış ve üzerinde benim adımın yazdığı altın rengi bir zarf vardır.

Of. Yanlış eve gelmiş olamaz mı?

"Verandaya bırakın," diyorum. Ve o gidene kadar bekledikten sonra kapıyı açıp kutuyu alıyorum ve kalbim hızla çarparak kapıyı kapatıyorum.

Hızlı adımlarla mutfığa giderim ve her şeyi tezgahın üzerine koyarım.

Bu tür kutuları bilirim. Genellikle içinde güzel tasarımcı elbiseleri olur. Ama ben hiçbir şey yaptırmadım.

Başparmağımı zarfa sokup yırtarak açtım ve bir kart buldum. Titreyen ellerimle kartı çıkarırken kalbim hızla atmaya başladı.

Ella Baker,

*Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, sizi Dionysos Gizemleri'ne şahsen davet
etmeye karar verdim.*

Benim emrim altında, Daedalus tarafından tasarlanan yapıya gelmelisiniz.

Circe'nin şarabını içecek ve gerçek kimliğinize kavuşacaksınız.

Bir koca bulursan, yasal evliliğin koruyucu tanrıçası olacaksın.

*Bir tanrı tarafından yakalanırsan, bize şehvet tanrıçası olarak hizmet
edeceksin.*

Festival gün batımında başlıyor. Geç kalmamalısın.

Saygılarımla,

a, Hades.

Hades mi? Hades de kim? Bu bir takma ad olabilir mi? Reeves, Sessiz Çember içinde böyle mi anılıyor?

İpek fiyonku çözüp kutuyu açtığımda tam da beklediğim şeyi buldum. Bir elbise. Ama tasarımcı elbisesi değil. Basit, Yunan mitolojisi tarzında beyaz bir elbise. Elbiseyi çıkarıp ayak bileklerine kadar uzanan uzunluğunu gördüğümde, ne kadar şeffaf olduğunu da fark ettim.

İstediğimi aldım.

Bu gece, Sessiz Çember'e kabul edileceğim. Bu gece,
ailemi kurtaracağım.

Onikinci Bölüm

Ella

Karanlık Cennet - Lana Del Rey

Zengin erkeklerin fahişesi olmak için bu kadar çok bilgiye ihtiyaç duyulacağını kim bilebilirdi?

Ben pek ders çalışmayı seven biri değilim ve Yunan mitolojisi bilgim oldukça sınırlı. Bu yüzden ilk olarak *Daedalus'u* google'da aradım. Ve aradığım şeyin bir labirent olduğunu öğrendim. Daedalus'un labirenti. Nereye gitmem gerektiğini bulmak benim için zor olmadı. Stoneview'in eteklerinde, ailemin eskiden gittiği bir kır kulübü var. Çocukken onlara katılamazdım, ama annem restoranda yemek yediğinizde çay veya kahveyle birlikte verdikleri çikolataları bana getirirdi. Çikolataların ambalajında bir labirent vardı.

Gün batmadan önce zar zor yetişiyorum ve elbisemle mülkün büyük beyaz kapılarına doğru ilerliyorum. Yunan tapınağı gibi inşa edilmiş. Kapıyı açan biri arkamda uzun, kalın Dorik sütunlar duruyor.

Boş bir büyük giriş salonu, Yunan tanrı ve tanrıça heykelleri, Homeros'un şiirlerinden Yunan mitolojisi sahnelerinin resimleri bekliyordum. Ve hepsi de var. Ama burası hiç de boş değil. Muhtemelen otuz kadar kadın var, sohbetleri ve heyecanları kulaklarımda uğulduyor. Hepsi de benimle aynı elbiseyi giyiyor. Konuşmalarına o kadar odaklanmışlar ki, beklentileri hakkında kıkırdayarak konuşuyorlar ve neredeyse hiçbiri benim varlığımı fark etmiyor.

İçeriye doğru ilerledim, kapı arkamdan kapandı ve gördüğüm ilk kızın omzuna dokundum.

"Merhaba." Neden bu kadar çok olduğumuzu hala anlamadan, çekinerek gülümsüyorum. "Burası..." Elimde tuttuğum davetiyeye bakıyorum ve hepimizin aynı davetiyeye sahip olduğunu fark ediyorum. "...Dionysos Gizemleri'nin gerçekleştiği yer mi?"

Kız ellerini çırparak, neredeyse yerinde zıplar. "En azından hepimizin anladığı yer burası! Eminim doğru yerdeyiz, ama tam olarak gece olduğunda anlayacağız. Zar zor yetiştin. Seni kim davet etti?"

"Uh, Hades, ya sen?" Davetiyemi ona gösterdim, o da aldı ve bana kendininkini verdi.

Aşağıya bakıp benimkinde yazanların aynısını okudum, ama onunkinde *Perseus* imzası vardı.

"Hades mi?" diye okur. "O kim, erkek arkadaşın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ben... sadece beni buraya getiren nazik biri."

"Nazik" diye burun kıvrır. "Yani seni istediği zaman sikmek isteyen biri mi? Aynı şey benim için de geçerli, kızım. Ama bu, Shadows'tan o iyiliği almam anlamına geliyorsa, benim için sorun değil. Biraz çaresizim de. Bu arada, ben Ana."

Konuşmak için ağzımı açtım ama arkamdan bir ses duyuldu. "Ella."

Ana çoktan başka biriyle konuşmaya başlamış, ben de arkamı dönüyorum. Aynı elbiseyi giyen Megan'a bakıyorum. Tabii ki, onunki onu Vogue'a poz verecekmiş gibi gösteriyor.

"Davetiyen var," diyor sanki bu en bariz şey değilmiş gibi. Davetiyemi elimden kapıyor ve okuyor.

"Tabii ki." Davetiyeyi bana geri verir, gözleri vücudumu tararken kaşlarını kaldırır. "Bu şekilde içeri giremezsin."

Elbiseme bakıyorum. "Seninle aynı şeyi giyiyorum." "Hayır, giymiyorsun."

Ve o anda onun iç çamaşırı giymediğini fark ediyorum. Sütyen yok. Külot yok. Hiçbir şey yok. Elbisenin şeffaflığı sayesinde *her şeyi* görebiliyorum.

"Etrafına bak, Ella. Artık kum havuzunda değilsin. Artık büyük oyuncularla birliktesin."

Bir dakika önce fark etmediğim bir şeyi fark ettim. Buradaki diğer kadınların da elbiselerinin altında hiçbir şey giymediklerini fark ettim.

"Bunları çıkarmak için hala iki dakikan var," diyor, sütyenimi ve sonra külotumu işaret ederek, ikisi de elbisenin altından açıkça görünüyor. "Tuvalet, Medusa tablosunun yanındaki kapı."

Omuzlarımı geriye çekerek, bunun benim için sorun olmadığını gösterir gibi davranıyorum. Sorun olamaz.

"Hemen dönerim," diyorum, hissetmediğim bir sakinlikle.

Tuvalete doğru büyük adımlarla yürürken, iç çamaşırlarımı çıkarırken kalbimin göğüs kafesine çarptığını hissediyorum. Burası şaka değil ve bu kadar çabuk onursuzluğa maruz kalacağımı fark etmemiştim.

Diğerlerini takip etmek için tam zamanında geri çıkıyorum, çünkü başka bir odaya taşınıyoruz. Kapıdan geçerken, takım elbiseli bir adam davetiyeleri istiyor ve bizden alıyor. Onu hiçbir yerden tanımıyorum, ama küçük parmağındaki mühür yüzüğünü fark ediyorum.

Doğru yerdeyim.

İkinci odaya girdiğimizde Megan beni tekrar buldu. Hepimiz çift kapıdan arka bahçeye yönlendirilirken yanımda yürüyordu. Tabii, hektarlarca araziye "arka bahçe" denilebilirse.

Dışarı çıktığımızda bana fısıldayarak "Ayakkabılarını çıkar" diyor. "Onları giymeni istemeyecekler."

Ben de öyle yapıyorum ve bunu bilmeyen kızların, bunu yapmaları söylendiğinde neredeyse azarlandıklarını fark ediyorum. Sonra kalabalığın arkasına yerleştiriliyorlar.

"Teşekkürler," diye Megan'a fısıldıyorum, ikimiz de öne doğru yerleşirken. Neden birdenbire bana yardım ediyor? Onun korkunç olmasını tercih ederim.

"Diğer kızların çoğunun bilmediği şeyleri biliyorsun gibi görünüyor," diyorum ona.

O da başını sallar ve önünü bakar, biz de bizi yönlendiren iki adamı takip ederek yemyeşil çimlerin üzerinde yürümeye devam ederiz.

"Çember'deki insanları zaten tanıyorsan her zaman avantajlısın. Diğer kızlar, anlamadıkları bir topluluğa kabul edilmeye çalışan rastgele kişiler. Sen ve ben farklıyız. Ailelerimiz bu topluluğun bir parçası."

Gece üzerimize çöktükçe ve sıcaklık düştükçe nemli olmaya başlayan çimlere bakıyorum.

"O kadar farklı mıyım bilmiyorum. Babam..."

"O hala üyeydi," diye sözümü kesiyor. "Ve seni ön plana çıkardım. Senin şansın daha yüksek."

"Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

Çimlere, kendi ayaklarıma, korkuma o kadar odaklanmışım ki önüme bakmamışım. Megan, çit labirentinin devasa girişini gösterdiğinde gerçeklik kafama dank etti.

"Ne oluyor?" Labirentin olduğu yeri bulmamızı istediklerini biliyordum, ama çıplak ayakla içinden geçeceğimizi fark etmemiştim.

Geriye dönüp baktığımda, ana bina uzaklıkta benim hoşuma gitmeyecek kadar küçük görünüyor. Çok uzağız, solumuzda Stoneview ormanının kenarı ve ürkütücü labirent cehennemin girişi gibi görünüyor.

Korkumu kontrol edemeyerek, aklıma beni her zaman koruyan tek kişi geliyor.

"Chris nerede?"

Megan bana kaşlarını kaldırıyor, ama ben suçluluk hissetmiyorum. Çok korkuyorum. Ona ihtiyacım var.

"Sen sen arıyor musun arıyoreркеk erkek arkadaşımı mı arıyorsun?" diye soruyor, hiç etkilenmemiş bir şekilde. Evet, ve şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Sadece... o... burada tanıdığım tek kişi."

"O labirentin merkezinde," diye sakın bir şekilde açıklıyor. "Beni bekliyor." beni bekliyor."

Gözleri birkaç saniye benimkilerle buluştu, sert bakışıyla bıçağı biraz daha derine

"Bayanlar. İyi akşamlar."

Başım aniden öne doğru döner. Eugene Duval labirentin girişinde durmaktadır. O, Achilles'in babasıdır. Bu kadar korkutucu görünmeseydi, benim garip konuşmamı kesip atmasından memnun olurum. Hayatının gösterisini sergilemeye hazır bir sirk müdürü gibi.

"Sizi topluluğumuzun yıllık kabul törenine davet etmekten büyük onur duyuyorum. Bizim çevremizde benim adım Zeus ve ben başkanım. Benden daha üstün bir otorite yok."

Durumundan gurur duyarak gülümsüyor. Achilles'in babası bana her zaman tuhaf bir his vermiştir, ama babam da öyleydi ve ben tüm bu adamlara güvenilemeyeceğini öğrendim. Ama onun Sessiz Çember'in başkanı olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Bu gece, bazılarınız Hera, bazılarınız ise Afrodit olacak. Bu, sadece gerçekten istediğiniz şeye ulaşmak için gösterdiğiniz azimden değil, aynı zamanda gerçekte kim olduğunuzdan da bağlı. Kesin olan şey, hayatlarınızın değişmek üzere olduğu."

Elini uzatarak labirentin girişini gösterir. "Bir dakikadan az bir süre içinde, hepiniz Circe'nin zehriyle dolu bir kadeh alacaksınız. Bu zehir, gerçekte kim olduğunuzu ortaya çıkarmanıza yardımcı olacak. Sonra Daedalus'un labirentine gireceksiniz. Merkezde, bu gece çembere kabul edilecek bekarlar eşlerini, Hera'larını bekliyorlar. Birine ilk ulaşan, onun eşi olacaksın. Çemberde çok saygı duyulan bir tanrıça olacaksın. Çocuklarımızı doğuracak ve mirasımızı sürdüreceksin."

Bakışları hepimizi tarar, heyecanın alevleri göz bebeklerinde dans ederken kararmaya başlar. "Ama labirente girdikten beş dakika sonra, zaten üye olan Gölgeleler sizi kovalamaya başlayacak ve bir koca bulamadan biri sizi yakalayıp labirentin merkezine getirirse, tanrıça olmaktan çıkıp, ihtiyaçlarımıza hizmet eden bir hizmetçi olacaksınız."

olursun. Afroditler erkeklerin şehvetini beslemek için yaşarlar ve sen de kalbinin yaptığı seçime boyun eğmelisin. Vücudunuz bizim olacak ve biz onları sonsuza kadar sevgiyle koruyacağız."

Bir süre durup, peşine düşeceği kadını bulmak için tepkilerimizi analiz ediyor gibi görünüyor. Hayatımız için kaçarken ve yakalanırsak boyun eğmek zorunda kalırken, kalbimizin yaptığı seçime boyun eğmemiz gerektiğini söylemek bana delice geliyor.

Takım elbiseli bir grup adam bize doğru ilerlerken dizlerim titremeye başlar. Hepsi Sessiz Çember mührü taşıyan yüzükler takmış, ellerinde kadehler tutuyorlar.

Eugene Duval bana yaklaşıyor, ama son anda Megan'a dönerek içkiyi ona uzatıyor. Etrafıma bakıyorum, burada kimlerin onun ailesi olduğunu merak ediyorum. Babası mı? Kardeşi mi? İkisi de mi? O, diğer herkese göre çok daha avantajlı görünüyor.

Megan kendisine sunulan içeceği tereddüt etmeden içiyor. Eugene uzaklaşırken dudakları koyu bordo kırmızısı renkte ve bana gülümseyerek bakıyor.

"İşte geliyor," diyor bana. "Seni davet eden adam."

Onun bakışını takip ederek Profesör Reeves'e bakıyorum, avcı gibi bana yaklaşıyor.

avcı

gibi "Buradasın," diyor boş boş.

bana Hiçbir şey söylemeden, bana uzattığı kadehi alıyorum.

yakla "Sanırım bu gece senin peşinden koşacağım, Ella. Sonuçta, buradasın, şıyor.

neye bulaştığını biliyorsun, değil mi?" Mide ağrım başlarken, dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve bardağıma doğru başını sallıyor. "İç şunu."

Tadı acı kırmızı şarap gibi ve hepsini içtiğimde öğürürüm. Megan'a bakıyorum, yüzünde bulanık bir gülümseme var ve panik beni ele geçiriyor.

"Bekle," tereddüt ediyorum. "Onlar... Bunun içinde uyuşturucu mu var?" O başını sallıyor ve hafifçe gülüyor.

"İyi eğlenceler."

"Bayanlar, yerlerinize." Eugene'nin sesi dikkatimi labirentin girişine geri getirir. "Hazır..."

Etrafımda bir uğultu yankılanıyor, tüm kadınlar bize verdikleri ilacın etkisini hissetmeye başlıyor.

"Dionysos Gizemleri *başlasın!*"

On Üçüncü Bölüm

Ella

.Goetia. - Peter Guidry

Havada bir patlama sesi yankılanıyor ve labirentin girişine doğru koşan kadınların dalgası beni sürüklüyor. Gece zifiri karanlık ve hoparlörlerden uğursuz bir müzik çalıyor. Bir tür gotik, akıldan çıkmayan bir melodi.

Kalabalığın itmesiyle koşmaya devam etmek zorundayım, ikinci veya üçüncü dönüşe kadar. Ondan sonra herkes dağılır, en iyi olduğunu düşündükleri yolu seçer, bazıları diğerlerinden daha hızlı koşar. Megan'ı kaybettim, ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Sola dönüyorum ve korkuyla geri atlıyorum, keskin bir çığlık atıyorum.

Önümde yarı insan yarı boğa bir heykel var. Daedalus'un labirentinde saklanan, sonsuza kadar burada mahsur kalan Minotaur. Ve o anda anlıyorum. Uyuşturucular. Çünkü heykellerin hareket etmediğine yemin edebilirim. Onun ürkütücü toynaklarının yeri titretmesi ya da burnunun tehlikeli bir homurtu çıkarması gerekmediğini düşünüyorum.

Birkaç adım geri çekilip başka bir yöne doğru ilerlerken, başka bir köşeyi dönüp en yakınimdaki çitlere yaslanarak nefesimi toparlamaya çalışırken, tüm dünya başımı döndürüyor. Ama bir dakika bile dinlenemiyorum. Müzik bir saniye için alçalıyor ve Eugene'nin sesi her yerde yankılanıyor.

"Gölgeler. Avlanabilirsiniz."

Kalbim duruyor, ama tekrar hareket etmeye çalıştığımda ayaklarım yavaşlıyor. Bir çitten diğerine tökezleyerek ilerliyorum, zeminin dalgalanmasıyla kollarım çiziliyor ve elbisem yırtılıyor.

Artık kendim gibi hissetmiyorum. Rüzgârın hışırttığı labirentin duvarlarındaki yapraklar renk değiştiriyor ve her köşeyi döndüğümde, birinin üzerime atlayacağından korkuyorum.

"Siktir," diye inliyorum, dördüncü kez Minotaur ile karşı karşıya geldiğimde.

Korkuyorum. O canavar her yerde peşimde ve bir köşeyi daha döndüğümde birine çarpıyorum.

O gerçek mi?

"Ella Baker."

Onu tanımıyorum, ama beni yakalamaya çalışıyor ve ben geri adım atarken çığlık atıyorum. Arkanı dönüp, nereye gittiğimi umursamadan koşmaya başlıyorum.

Attığım her adımda sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum, labirent hiç bitmiyor. Çıplak ayakla koşuyorum ama artık ayaklarımın altındaki pürüzlü zemini bile hissetmiyorum.

Sonunda, yolumda daha önce olmayan bazı çiçekler fark ettiğimde bir yere gittiğimi düşünüyorum. Bunun yeni bir koridor olduğundan eminim.

Ama şimdi başka biri de peşimden koşuyor. Diğeri esmer saçlıyken, bu daha uzun boylu ve sarışın. Bu korku çok yoğun, neredeyse felç edici. Her günün ölüm kalım meselesi olduğunu hissedenden biri için bu çok fazla oluyor. Göğsüm sıkışıyor, kalp atışlarım acı veriyor ve buraya geldiğimde hiç düşünmediğim bir karar veriyorum.

Country kulübüne girdiğimde, bir Afrodit olacağımı biliyordum. Ailemin güvende olacağı sürece umurumda değildi. Ama bu gece beni avlayıp Sessiz Çember için bir fahişe yapmaya çalışan üçüncü adamı da kaybettiğimde, bunu yapamayacağımı anlıyorum. Dün annemin durumunu hatırlayınca neredeyse dengemi kaybediyorum. Afrodit olursam bana da aynısını yapacaklar. O yüzden Hera olmalıyım.

Megan'dan önce Chris'i bulmalıyım. Sonuçları siktir et. Onları sonra düşünürüm.

Yakınımda bir kadın çığlık atıyor ve ben sesin geldiği yere doğru koşarken alınımdaki teri siliyorum. Onu bulduğumda çok geç kalmışım. Yüzüstü yerde yatıyor, beyaz elbisesi kalçalarının üzerine kıvrılmış ve gözleri kısılmış, beni kovalayan aynı adam onu şiddetli bir hamlede içine giriyor. Kadın inliyor, yere tırnaklarını geçiriyor. Onun onu bir hayvan gibi kir içinde almasını izlerken olduğum yerde donup kalıyorum. Adam kadının başının arkasına bastırarak onu yere daha sertçe itiyor ve kadının acı dolu inlemeleri yeni bir şeye dönüşüyor.

Gözlerim büyüdü, ağzım açık kaldı. Kız inliyordu. Adam başını yana çevirip, ona tekrar tekrar girerken sırtarak bana bakıyor.

"Kıskanma," diye nefes nefese diyor. "Sıradaki sensin."

Gözleri arkama kayıyor ve ben de bana uzanan eli kaçırmak için tam zamanında hareket ediyorum.

"Ella," diye şarkı söyler gibi bir ses duyulur ve ben yine koşmaya başlarım. "Ne zaman istersem seni sikebildiğimde alacağın tüm iyi notları bir düşün."

Ayağım bir kökte takılır ve yere düşerim. Ellerimle kendimi tutmaya çalışıyorum ama yüzüm hala yere bastırılmış durumda. Ağzımda toprağın tadı var ve bu tat, daha önce bize içirdikleri şeyin acılığıyla karışıyor. Kanın bakır tadı da var. Dilimi veya yanağımı ısırmış olmalıyım ama acı hissetmiyorum. Adrenalin damarlarımdan çok hızlı akıyor, vücudumu hissedemiyorum.

Nefes almak ve gözlerimi açmak için sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Bulunduğum pozisyondan, çitin köklerinin arasından görebiliyorum. Labirent neredeyse zifiri karanlık, bu yüzden gördüğüm aydınlık alan çölün ortasındaki bir vaha gibi. Pahalı, cilalı ayakkabılar giyen ayakları görebiliyorum. Oxford ve Monkstrap ayakkabılar. Bunlar, kadınların kendilerine atlamasını bekleyen zengin adamların ayakkabıları.

Çok yaklaştım.

Umut bana yeni bir güç dalgası gönderir, ama ayağa kalkmaya çalıştığım anda bir el bileğimi yakalar.

"Hayır!" diye çığlık atıyorum, Profesör Reeves beni toprakta sürüklerken.

Arkamdan tekme atıyorum ve bir homurtu duyuyorum. Sadece geriye doğru dönüp sürünmek için yeterli kadar özgürüm.

"Yakalandın Ella. Teslim ol."

Kafamı sallıyorum, kirli sarı bukleler yüzüme çarptıkça kendimi deli gibi hissediyorum. "Beni merkeze götürmediyseniz yakalanmış sayılmam."

Yavaşça bana doğru ilerlerken dudağındaki kanı silerek yumuşak bir şekilde güldü. Aldığım ilaçların etkisiyle başının etrafında kırmızı ve sarı bir aura parlıyordu ve odaklanamıyordum. Yaklaştıkça yüzü bozuluyordu ve daha önce beni takip eden Minotaur gibi boynuzları çıktığına yemin edebilirim.

Bir anlığına gözlerimi kısıyorum ve o birkaç adım daha yaklaşıyor. "Lütfen," diye inliyorum ve geri çekiliyorum.

"Korkuyor musun?" diye soruyor, ondan duyduğum en tatlı sesle.

Başımı sallayarak, acınası bir hıçkırık çıkarmamak için dudaklarımı ısıırıyorum.

"Güzel. Bundan sonra hayatın böyle olacak. Kesinlikle korkman gereken kesinlikle korkmalısın."

Göğsüm titriyor, o eğilip göğüslerimin arasından elbisenin iki yumruğunu kavrayıp tek bir hareketle yırtıyor. Yırtılma sesi vücudumda yankılanıyor ve sağ kolumdan düşen elbise, göğüslerimden birini ortaya çıkarıyor.

"D-dur," diye panikledim.

O başını salladı. "Artık bu kelimeyi kullanamazsın."

Vücudum kontrolü ele geçirir, kendini savunabilmek için beynimi kısa devre yapar. Farkına varmadan, bir avuç toprak alıp yüzüne fırlatırım.

O homurdanır, ayağa kalkar ve ellerini gözlerine götürürken geriye doğru sendeler. Onun işini bitirmesini beklemiyorum. Ayağa kalkıp ışığı gördüğüm yöne doğru ilerliyorum. Artık nereye gideceğimi bilemediğimde, yere çöküp tekrar çitlerin altına bakıyorum. Labirenti geçip hedefime ulaşmak sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor, ama ulaştığımda, omuzlarımdan dünyanın yükü kalkıyor.

Orada yaklaşık on beş adam duruyor, bazıları kollarında bir kadınla, bazıları beklerken konuşuyor, gülüyor ve kadehlerden içiyor. Onlar, Heras'larıyla birlikte yeni Gölgeler. Bazı erkeklerin yanında zaten hırpalanmış bir Afrodit var ve sanırım onlar bu gece birini yakalayan eski Gölgeler, bu da onların eş olma şanslarını mahvediyor. Bu gece geç saatlerde, kendi eşlerine geri dönecekler, Çember'e metresler eklediklerini bilmenin mutluluğuyla.

Bu durumun adaletsizliği yüzünden çılgılık atmak istiyorum. Kadınlar, zihinlerinin yarattığı halüsinasyonlar tarafından kovalanarak hayatları için koşarken, onlar harika vakit geçiriyorlardı. Bazıları merkeze ulaşamadı, muhtemelen hala labirentin karanlığında Gölgeler tarafından tecavüze uğruyorlar.

Son koşuda, bulunduğum yol doğrudan erkekler grubuna çıkıyor. Onlar ışıktaki, ben ise zifiri karanlıkta olduğum için, hiçbirinin beni görebileceğini sanmıyorum. Bir dakika durup Chris'i arıyorum. O da buralarda bir yerde. Umarım Megan onun kollarında değildir.

Onu biraz kenarda, elinde bir kadehle başka bir adamla sessizce sohbet ederken bulduğumda, kalbim göğsümde patladı.

Başardım.

O beni göremiyor, ama ben her ne olursa olsun beni her zaman koruyan adamın kollarına koşmaya hazırım. Bunun onun planladığı şey olmaması umurumda değil. Beni itip Megan'ı istediğini söylese bile umurumda değil.

Eğer ona ondan önce ulaşırsam, o benimdir. Sonuçları umurumda değil.

Bir adım attım, gitmeye hazırdım ki, kadınsı bir ses beni çağırdı.

"Ella!"

Beni kurtarabilecek adama koşmam gerekirken, arkama dönmem hatam oldu. Bana o kadar sert bir tokat attı ki yere düştüm, ağzımdan kan akıyordu. Parmağında bir yüzük olmalıydı.

Tam üstümde duran Megan'a baktığımda, görüşüm bulanıklaşır. "Sana bir sorum var," diye hırlar, yanımda çömelerek. "Geçen Noel Chris'le sevişmek hoşuna gitti mi?" Gülümsüyor, ama korkutucu görünüyor.

Cevap veremiyorum. Onun ifşaatının şoku, ağzımdaki acı, beni saran korku, uyuşturucular. Hepsi çok fazla.

Ama o benden cevap beklemiyor ve devam ediyor. "Senin için beni kaç kez terk etmeye çalıştığını biliyor musun? Kaç kez ayrılmak için bahanesi, *başka birine hala hisleri olduğu* idi. Yine de onu elimde tutmayı başardım."

Neredeyse hiperventilasyona girerken, boğazıma korku yükseliyor. Chris çok uzak değil.

Beni göremiyor, ama sesimi duyabiliyor.

Derin bir nefes alıp, hayatım için çığlık atmaya hazırlandım.

"Chr—" Megan'ın eli ağzımı o kadar sert bir şekilde kapatıyor ki, kendi nefesimle boğuluyorum.

"Kapa çenenı," diye tısladı. "Ben burada aptal bir lise oyunu oynamıyorum, Ella. Kazanmak için oynuyorum. Ve ödülüm o."

Bana tam olarak bakabilmek için hafifçe eğildi. "Eğer bir sürtük gibi davranıp, başkalarına ait erkeklerle yatarsan, sen de onlardan biri olursun. Afroditler tüm ilgiyi üzerlerine çekerler, tatlım. Senin istediğin de bu değil miydi?"

Gözlerimden yaşlar akarken başımı sallamaya çalışıyorum. O nişanlı değildi. Ayrılmışlardı.

"Senin, yaşının iki katı yaşında bir sapık tarafından yakalanıp onun fahişesi olmanı izlemekten oldukça keyif alacağım galiba."

Acı dolu gözyaşları yanaklarımdan süzülür, hıçkırıklar göğsümü sıkıştırır. Bu kadın umursamıyor. Bunu gözlerinin derinliklerinde görebiliyorum. İsteddiği şeye ya da istediği kişiye hiçbir şeyin engel olmasına izin vermez.

Arkasına bakar ve ağzından bir kahkaha patlar. "Eh. Senin iki katın yaşında değil, ama iş görür. Oldukça sadist olduğunu duydum."

Sonunda beni bırakıp ayağa kalkıyor. "O artık senin, Profesör Reeves."

Labirentin ortasına koşmuyor bile, sanki gerçek bir kaos tanrıçası gibi yerin üzerinde süzölüyor.

Reeves beni saçımdan tutup ayağa kaldırdığında ıǵlık atıyorum. Elbisemi tutarak, üst bedenimden düşmemesi için çaresizce uğraşıyorum.

"Canımı acıtıyorsun," diye sızlanıyorum, o beni kalabalığın toplandığı yere sürüklerken. "Lütfen, Profesör Reeves..."

"Böyle öğreneceksin," diye mırıldanır. "Bu gece avlamak istediğim tek kız sendin, Ella. Yarın itibarıyla tüm Çember'e ait olacaksın, ama yakaladığımız Afrodit o gece bizimdir."

Titrememden dişlerim takırıyor. Bu gece avlanan diğer Gölgelerle sıraya girerken saçımı daha sertçe çekiyor ve tam karşıımızda, el ele tutuşmuş çiftler olarak inisiye edilen erkek ve kadınları görüyorum.

Chris ve Megan'ın el ele tutuştuğunu görünce vücudum donar. O beni hala görmemiştir ve ben umutsuzca bir güvence arıyorum. Bir şekilde her şeyin düzeleceğine dair.

Dudaklarım titreyerek, boğazımdan bir ses çıkarmaya çalışıyorum. "Chris."

Boğuk sesim, herkesin konuşma seslerinin üstüne zar zor çıkıyor. Reeves hala saçımdan sıkıca tutuyor, ama başka bir adamla konuşuyor. Beni duymadı bile, bu yüzden başkalarının duyduğunu da sanmıyorum.

Yine de Chris'in sırtının düzeldiğini ve Megan'dan uzaklaştığını görüyorum. Megan onun yönüne doğru konuşuyor, ama Chris onu görmezden geliyor ve gözleri benimkilerle buluşana kadar etrafına bakınıyor. Beni bu durumdan kurtaracağına tüm kalbimle inanıyorum. Benim için olmasa bile, kardeşim için yapacaktır. Benim, özellikle sevdiğim insanlar için kendimi tehlikeye atmadan önce iki kez düşünen biri olmadığımı bilir. Bir hata yaptığımı, buradan çıkmam gerektiğini anlayacaktır.

Onun bakışları benim gözyaşlı gözlerimle buluştuğunda etrafımdaki her şey kaybolur.

Yardım et. Yardım et. Yardım et.

Reeves'in bana kötü davrandığını görünce yüzü düşüyor ve bir saniye içinde bana doğru gelmeye çalışıyor.

Ta ki Megan onu sıkıca tutana kadar, o da olduğu yerde durur. Çaresiz bakışları benimkilerden ayrılmaz ve Megan'ın ona tam olarak ne dediğini bilmiyorum, ama onun olduğu yerde kalması için yeterli.

Profesörüm arkamda kıkırdıyor. Chris'e doğru bakışımı takip ediyor ve küçümseyici bir şekilde yanağıma dokunuyor. "Yardım olmayacak bir yerde yardım arama. Murray kız arkadaşının yanındayken hiçbir gücü yok. Onun kadar güçlü bir ailesi varken, onu kontrol altında tutması çok kolay."

Chris'in gözlerinin şimdi benimkilerden kaçması, onun sözlerini doğruluyor. Beni korumak için her şeyi yapmaya hazır olan adamdan geriye hiçbir şey kalmadı. O da benim kadar çaresiz görünüyor.

On Dördüncü Bölüm

Ella

Çiçekleri O Alır - Beth McCarthy

Heraslar, country kulübünün tapınak olarak adlandırdıkları bölümüne geri götürüldüğümüzde özel olarak duş alabiliyorlar. Burası, sadece Sessiz Çember üyelerinin girebileceği ayrı bir konak ve burada, bir Gölge tarafından çağrıldıklarında tüm Afroditlerin gelmesi gerektiği açıklanıyor.

Kafamda milyonlarca soru dolaşıyor. Beni ne sıklıkla hizmet için çağırabilirler? Her şeyi bırakmam mı gerekiyor? Bu alanla mı sınırlı, yoksa istedikleri yerde bana saldırabilirler mi? Hayatım tamamen bitti mi?

Adamlar Afroditleri yeraltına, antik Yunan hamamlarına benzeyen bir odaya götürüyorlar. Sütunlar, bazı kadınların Gölgelerle çıplak olarak banyo yaptıkları devasa beyaz mermer havuzu çevreliyor.

"Ağlamayı kesmelisin Ella. Gözyaşların beni tahrik ediyor." Reeves yanaklarımdaki gözyaşlarını sildiğinde irkildim. Ağlamayı kestiğimi sanıyordum, ama o kadar şok oldum ki artık vücudumu hissedemiyorum.

Beni soyduğunda bile ona karşı koymuyorum. "İyi haber şu ki, temizlendiğinde Zeus'tan bir iyilik isteyebilirsin. Artık Çember'in bir parçası olduğuna göre, bizden isteyeceğin tek iyilik bedava. Bu, sıradan insanların asla elde edemeyeceği bir şey."

Diğer tarafta, duyduğum inlemeleri zar zor bastıran bir çeşme var. Nereden geldiğine bakmak istemiyorum.

Beni suya inen mermer basamaklara doğru çevirdiğinde burnumu çekiyorum.

"Kendini temizle. Seni Zeus'a götürmek için dışarıda bekleyeceğim. İsteğin kabul edildiğinde, bu gece benim olacaksın."

Reeves beni d rter ve ben suya adım atarım. Neden itaat ettiğimi bilmiyorum. Şok, korku, kendime her Şeyi tek tek halletmem gerektiğini söylemem.

İnci kolye tekniği. Terapistimin uzun zaman önce bahsettiği bir Şey. İncilerden bir kolye yapıyormuş gibi davran. Her birini tek tek al, ipe geçir ve farkına varmadan, bütün bir inci kolyen olacak. Lise yıllarında bir ara o kadını görmeyi bıraktım, ama mekanizma kaldı.

Bir sonraki inci, avdan kalan kir, ter ve kanı temizlemek. Sanırım ilaçların etkisi geçiyor ve vücudumdaki her kesik kendini gösteriyor. Özellikle, Megan'ın bana attığı tokat yüzünden ağzımın köşesi morarmış gibi hissediyorum. O kaltağın kazanmasına izin verdiğime inanamıyorum.

Daha önce giydiğimiz elbisenin aynısı kapının yanındaki kancalarda asılı. Bir tanesini alıyorum, banyodan ıslak olduğum için giymekte zorlanıyorum. Cildime yapışıyor ve olması gerekenden daha da Şeffaf hale geliyor.

Dışarı çıkar çıkmaz, bir el bileğimi kavrar, beni yana çeker ve nemli yeraltının taş duvarına çarpar. Kafam taşa çarptığında yüzümü buruŐtururum, bir an başım döner.

"Ella," diye Chris alçak sesle homurdanır. Ama aynı anda, elini duvarla başımın arkasına koyar, tanıdık bir hareketle başımı okşayarak ağrıyı dindirir ve beni biraz sakinleştirir. "Burada olmamalısın. İnisivasyonlara gelmemeliydin, yakalanmamalıydın, buraya hiç ayak basmamalıydın."

Bunu koruyucu bir Şekilde söylemiyor. Sanki kaderim belliyormuŐ gibi söylüyor. Sanki daha önce onu engelleyen bir Şey varmış da, o sihirli perde ortadan kalkmış gibi.

Diğer eliyle yanaklarımdan akan gözyaşlarını siliyor. Megan'ın bana vurduğu yeri okşadığında, eminim ki tam da o yeri gösterdiğinden, tıslıyorum.

İlk başta hiçbir Şey söylemediği için bunu görüp görmediğini merak ediyorum. Takım elbisesinin i  cebine uzanıyor. Bu gece tamamen siyah giyinmiş, diğer Gölgelerle uyumlu. Birkaç hap çıkardığında, kendimi duvara daha sıkı yapıştırıyorum.

"Bunları al. Sonra sana ağzının köşesindeki morluğu kimin yaptığını söyleyebilirsin."

Bana o morluğu yapan kişiye yönelik tehdidin alt tonu çok belirgin değil, ama orada. Sadece Chris gibi zarif bir adam, yumuşak bir emirle gelecekteki Şiddeti uyandırabilir.

O rica etmiyor. O, bir odaya dalıp "*Bunu sana kim yaptı?*" diye bağırır türden bir adam değil.

Sadece sana, seni inciten kişinin kim olduğunu itiraf edeceğini söyler. "Megan biliyor. Geçen Noel'de seninle yaptığımız şeyi. Benden nefret ediyor.

Haklı olarak."

Umarım bu soruyu cevaplamıştır.

Söylediklerimi başını sallayarak onaylıyor. "O herkesten nefret eder. Çok sahiplenici biridir." Bu konuyu bir kenara bırakarak devam ediyor. "Kendimi tekrar ettirmenden nefret ediyorum." Bu yüzden, bunu yapmak yerine, bana tekrar hapları uzatıyor.

Onun olduğunu unutmayacağını biliyorum. Hatta onu başını belaya sokmuş olabilirim.

Ama şu anda umurumda değil. O *bana vurdu*.

Bu gecenin ağırlığı beni yorgun ve bitkin hissettiriyor. Derin bir nefes alıyorum, sakın kalmaya çalışırken gözlerim kapanıyor.

"Eve gitmek istiyorum."

"Bir kez başladın mı geri dönüş yok, bunu biliyorsun."

Elini ağzıma acı verici bir şekilde koyarak çenemi açtı ve iki hapi ağzıma attı. "Kendimi tekrar ettirmemem konusunda ne demiştin? Bunlar ağrıyı hafifletecek."

Neredeyse boğulacak gibi, hapları yutuyorum ve hapların gittiğinden ve benimle ilgilendiğinden emin olduktan sonra, tavrı değişiyor, tutuşu sıklaşıyor.

Kafamı sallamaya çalışıyorum, ama onun hakimiyeti ortaya çıktığında kaçış yok.

"Reeves tarafından yakalandın mı? Bunu planladın mı?"

Gözlerim büyür, kalbim durur. "Delirdin mi?" diye tıslarım. Sınırlı özgürlüğümle pek etkili olamaz.

"Ben delirmedim, ama o delirdi. Ve eğer onunla aranızda neler olduğunu anlatmazsan, burada yalnız kalacaksın Ella. Seni korumak için duyduğum ihtiyacı toza çevirip rüzgara savuracağım. İnan bana."

Chris'in koruyucusu olmadan hayatımın nasıl olacağını hayal edemediğim için nefesim kesildi.

"Bir kez," diye hırıltıyla söylüyorum.

Göğsünün derinliklerinden parmak uçlarına kadar uzanan bir hırıltı hissediyorum, parmakları çenemi sıkıca kavrarken.

"Çaresizdim," diye ciyakladım.

Derin bir nefes alır, beni tamamen bırakır ve gözlerini kapatır. Sakinleşmeye çalışıyor. Onu tanıyorum, ne yaptığını biliyorum. O sordu. Ben cevap verdim. Ve bu cevabı sevmese bile, bana söyleneni yaptığım için beni cezalandırmak istemiyor.

"Gözlerime bak, Ella."

Bakışlarımın itaatkar bir şekilde aşağıya indiğinin farkında bile değildim. Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum, aramızdaki gerilimin ağırlığını zar zor taşıyabiliyorum.

"Bir daha asla. Anlaşıldı mı?" Tehditkar sesi, onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmamak istememe yetecek kadar güçlüydü.

"O gece benim olduğumu söyledi," diye hırıltıyla söylüyorum. "Çünkü beni yakaladı." "Bunu halletmeme izin verdin."

"Peki ya diğer zamanlar? Artık bir Afrodit'im. İsteddiği zaman bana ulaşabilir. Diğer tüm Gölgeler de öyle."

"Ella." Sert bir ses tonuyla benim çılgınca konuşmamı durdurur. "Aramızda her zaman işleyen şey, senin sana söyleneni yapman, benim de diğer her şeyle ilgilenmemdir. Öyleyse, bana onay ver. Bir daha Reeves yok. Asla. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım.

"Söz ver."

"E-evet. Bir daha asla."

"Aferin kızım."

Gözlerinde yansıyan memnuniyeti sevmiyorum. Bu, bana söyleneni yaptığım zamanki memnuniyetle aynı değil. Daha derin, domino taşlarının yerine oturmasını izleyen bir beyin gibi.

Ne halt yediğini ve benim nasıl istemeden buna karıştığımı sormak için ağzımı açtığımda, Chris'in arkasından bir ses yankılanır. Midemi bulandıran bir ses.

"Afrodit'imle eğleniyor musun, Christopher?"

Chris'in sabrının ipi ne kadar kalın? Çünkü kopmak üzere olduğunu hissediyorum. Gücünü yeniden kazanır gibi başımın üstüne yumuşak bir öpücük kondurup arkasını dönüyor.

"Afroditler herkese aittir," diye cevaplar profesörümüze. "Ve bu özel Afrodit bana ait."

"Bu gece değil. Onu ben yakaladım."

Chris, Reeves'e doğru tehditkar bir adım atar. Ondan çok daha uzundur, ama ben hala Chris'ten daha uzun birini bulamadım.

"Dün. Bu gece. Yarın. On yıl sonra. O benim." Kalbim, sesindeki tehlikeli sıcaklıkla eriyip sıvılaşıyor. "Bunu deneme."

Onun için dünyayı paramparça edecek bir adamla oynamak istemezsin." Sesi ciddi bir baritona düşer. "Çünkü, söyle bana, onun için kendimi yok etmeye hazırsam, senin gibi önemsiz birini yok etmeyeceğimden ne biliyorsun?"

Reeves konuşmadan önce uzun ve gergin bir sessizlik olur. "Onu Zeus'a götürme zamanı geldi."

"Tabii. Ben de seninle gelirim."

Reeves'in yüzü sertleşir, nefret ve hayal kırıklığı onu acımasızlaştırır. Ama itiraz etmez.

Aphrodite'in odaları yeraltında olsa da, Eugene Duval'ın özel ofisi ikinci katta.

İçeri girdiğimizde saçlarım banyodan çıktığım için hala ıslaktır ve zarif odanın parke zeminine damlamaktadır.

Chris ve Reeves, masanın önündeki koltuklara otururlar ve Duval kendi koltuğundadır. Ben ayakta kalırım ve Chris'e açıklık için bakarım.

O ise bana sadece güven verici bir bakış atıyor. Bir gülümseme bile yok.

"Otur, Ella," diyor başkan, bana bakmadan, ceketinin düğmelerini açarak rahat bir pozisyon alıyor.

Kollarımı göğsüme sıkıca sararak odaya bakıyorum, konuşmaya çekiniyorum. "Başka sandalye yok."

Sonunda bana dikkatini veriyor, neden hala söyleneni yapmadığımı anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Afroditler tapınakta sandalyelere oturmazlar. İyi seks köleleri gibi yere diz çökerler. Şimdi, otur. Zaman dolmadan, sakıncası yoksa."

İnisiyasyonlardan önce bize tanrıça demekle kalmadı. Hemen seks kölesi olarak değiştirdi. Başka bir şey hayal etmemiştim zaten.

Kafam Chris'e doğru dönüyor, ağzım açılırken o sözümü kesiyor. "Diz çök."

Kalbime bir ok saplansa bile bu kadar acı vermezdi. Bana yardım ettiğini sanıyordum. Kalp atışlarım iki katına çıktı, ama eski sevgilimin emri Duval'ın emrinden farklı bir etki yarattı ve daha fazla direnmeden dizlerimin üzerine çöktüm.

Chris ve Reeves'in oturduğu iki koltuğun arasındayım ve kendimi eskiden aşık olduğum adama doğru eğilirken buluyorum.

Duval, Chris'e kaşlarını kaldırıyor. "Hera'nın yanında olman gerekmez mi? Yüzük töreni on dakika sonra başlıyor."

"O zaman on dakikamız var," diye cevaplıyor Chris. "Hadi başlayalım."

Gevşek ve kendinden emin bir şekilde elini başımın arkasına getiriyor ve saçlarımı sahiplenircesine okşuyor.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum, emir ile yalvarma arasında bir sesle.

"Ben sana açık bir soru sormadıkça konuşamazsın, Ella. Anladın mı?"

İçimde öfke yükseliyor ama Chris gergin olduğumu hissedince saçımı çekiyor, ben de başımı sallıyorum.

"İnisiyasyon törenine davet edildin mi?"

Bu açık bir soru olmadığı için tekrar başımı sallıyorum.

"Ve Circe'nin zehrini içmeye zorlanmadın, değil mi?" Kafamı sallıyorum.

"Labirente kendi isteğinle girdin, kuralları biliyordun, kendini bir Gölge'ye yakalatmaya izin verdin."

Çok uzun süre tereddüt ettiğimde, Reeves konuşmaya başlıyor. "O yaptı."

Alt dudağım titriyor, durumun ağırlığı omuzlarımda. Beni ayakta tutan tek şey Chris'in eli.

"O zaman sen bizimlisin," diye sonuçlandırır Duval. "Vücudun Çember'e ait ve bundan kaçış yok. Davet aldıysan, bunun nedeni kurulun kuralları bildiğini bilmesidir."

O, bana güven verici bir gülümseme atmaya çalıştığına emin olduğum bir şekilde nefesini vererek, ama bu beni bir deliğe girip saklanmak istememe neden oluyor.

"Ailenin durumunu biliyorum, Ella. Kardeşin, seni bir Gölge ile evlendirme teklifimizi defalarca reddetti. Ama sen kendi isteğinle buradasın. Bir isteğin var. Onu dinleyeceğim, kabul edeceğim ve seni inisiyasyonlara geri göndereceğim. O andan itibaren kurallara uyacaksın ya da cezalandırılacaksın."

Buna daha fazla dayanamayıp ayağa kalkıyorum ve onu suçlayıcı bir şekilde parmağımla işaret ediyorum.

"Toplulumuz babamı öldürdü," diye tısladım. "Sırf bir tehdit haline geldiği için. Ve şimdi, bizi bu duruma sokan sizsiniz, ama ailemin diz çöküp sizden bir iyilik dilemesini bekliyorsunuz. Anneme yaptıklarınızdan sonra mı? İğrençsin."

Kaşları yükselir, yüzünde beklemediğim bir şaşkınlık belirir.

"Yanılıyorsun galiba. Circle, Gerald Baker'ı öldürmedi. O, sevilen bir yönetim kurulu üyesiydi. Bir dosttu. Annen ise kendi isteğiyle geldi. Karşılığında hiçbir şey vaat etmedik." Gülümsemesi tüyler ürpertici, midemi bulandırıyor.

"Oh, *lütfe*n. Polisin babamın evine gittiğini, partiler yüzünden onu tutuklayacaklarını gördüğün anda harekete geçmeye karar verdin. Babam senin pis partilerini gizli tutamadı ve sen onu ortadan kaldırdın. Suçu ona attın."

Bacaklarım titreyerek, arkamı dönüp daireler çizerek yürüyorum, pislik babamı savunacak kadar alçaldığıma inanamıyorum.

"Ella." Duval'ın sert sesi beni dondurur ve ona dönerim. "Babanı ihanet eden Gölge, Çember'den çıkarıldı ve uygun şekilde cezalandırıldı. Onun ölümü bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu talihsiz bir intihar oldu, bu da onun borcunun senin ailene geçtiği anlamına geliyor, ama onu biz öldürmedik."

Ve nedense, ses tonundaki ciddiyette gerçeği duyuyorum. Çünkü o, sırf zevk için annemi taciz ettiğini itiraf etmekten hiç çekinmiyor.

Sessiz Çember babamı öldürmedi.

Ama ben biliyorum. İçten içe onun intihar etmediğini *biliyorum*.

"Kısaca söyle, Ella. Diz çök, bizden lütuf iste ve üçümüz de inisiyasyonlara geri dönebiliriz."

Chris de yavaşça ayağa kalkıyor. Arkama gelip kulağıma fısıldayabilecek kadar yaklaşıyor.

"Yap şunu, tatlım." Boynumun yanını öper, elini arkamdan elbisenin V yakasının altına kaydırır. Göğsümü avuçlayarak beni kendine doğru çeker. "Diz çök ve Çember'e yalvar."

Kurtarıcımın imajı, meme ucumu çimdiklemeye başladığında paramparça olur. Ve klitorisime kadar uzanan bir elektrik akımı hissettiğimde, sahip olduğum tüm gurur da yok olur.

"Yardım et," diye fısıldayarak

yalvarırım. "Sana yardım ediyorum. Şimdi yalvar."

Dizimin arkasını kendi dizleriyle itti ve ben yere düştüm.

Gözlerim yaşlarla dolu olarak Duval'a bakıyorum, özgürlüğümün vazgeçiyorum ve tam olarak istediğim şeyi istiyorum.

"Lütfe," diye hırıltıyla söylüyorum. "Ailemin borcunu ödeyecek misin?"

"Elbette ödeyeceğim, tatlı Ella," diye gülüyor. "En zengin Gölge'leri toplayıp iflası halledeceğim. Şirketi satın alıp devralacağız ve yatırım yapanlara geri ödeme yapacağız. Halloldu say."

Hepsi bu mu? Bütün bunlar, sanki ATM'den para çekmek kadar kolaymış gibi konuşması için mi?

O, oraya nasıl geldiğimi hatırlatarak benim naif düşüncelerimi keser.

"Ve karşılığında, yepyeni bir Afrodit kazanıyoruz." Bir çekmeceyi açar ve masasının üzerine altın bir kolye koyar. Zincirinden küçük bir deniz kabuğu sarmaktadır. "Sessiz Çember'e hoş geldin. Baker ailesi resmen geri döndü."

Reeves, Chris'in ölümcül bakışlarından korkmuyormuş gibi davranarak kolyeyi boynuma takıyor, ama parmaklarının titrediğini hissediyorum.

Ofisten çıktığımız anda, karşı duvara yaslanmış iki adamı fark ettim. Sıradan adamlar değillerdi. Wren ve Achilles'ti.

Bir kolumla göğüslerimi kapatıyorum, diğer elim ise kasıklarımın önüne düşüyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum.

Chris'e doğru çekilirim, sırtım onun göğsüne çarpar. En iyi arkadaşlarımın beni bu halde görmesinden duyduğum korku, onları burada görmekten duyduğum üzüntüden daha azdır. Onlar mı başlattı?

"Onlarla git, tatlım. Reeves ile konuşmam lazım."

Utançtan kurtulamadan başımı sallıyorum. "Yapamam."

Chris'in saçlarımdaki eli, onu üstümde görebilecek kadar başımı geriye çeker. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Onları buradaki bir Gölge gibi dinle. Onları benim gibi dinle. Seni balo salonuna götürecekler ve orada inisiyasyonların bitmesini bekleyeceksin."

Beni bırakır ve onları doğru itekler. Onların gözlerine bakamayacak kadar utanç içindeyim ve en iyi iki arkadaşımın arasında yürürken, eski sevgilimin Profesör Reeves ile fısıldaştığını görüyorum.

"Merak etme, Ella. Sen gördüğümüz ilk Afrodit değilsin," diyor Achilles, hiç rahatsız olmamış gibi.

Bunu nereden biliyorlar ki?

Wren zihnimi okurken, ikisi de yürümekten vazgeçmiyor ve boynumdaki kolyeye dokunuyor. Gereksiz olduğunu bildiği halde kelimeleri boşa harcamayan biri olarak, hiçbir şey söylemiyor.

"Siz Gölgeler misiniz?" En iyi arkadaşlarımın Çember'e bu kadar yakın olduklarını ve benim bundan haberdar olmadığımı hala inanmıyorum.

İkisi de başlarını sallar. "Henüz değil," diye açıklıyor Achilles. "Ama bazen gelecek vaat eden Gölgeler'in inisiyasyonlara katılmasına izin verilir. Bu gece hiçbir şey yapmadık."

"Neden?" diye soruyorum. "Ne yaptıklarını biliyorsanız, neden buradasınız?"

İki ahşap çift kapının önünde durduğumuzda birbirlerine bakıyorlar. Vals müziği duyuyorum. Balo salonu olmalı.

Bana cevap vermemeye karar verdiklerinde, sinirleniyorum. "En azından en iyi arkadaşını korumak zorunda olduğun zaman sana söylenen her şeyi yapma, seni zavallı koyun."

"Çember'in bize söylediği şeyi yapmıyoruz," diyor Wren alçak sesle. "Tapınağın bu bölümünde olmamalıyız, ama Chris bize mesaj attığı anda buraya geldik, böylece o inisiyasyonunu tamamlarken kimse seni rahatsız etmesin diye."

"Sana göz kulak oluyoruz, Els," diye ekliyor Achilles. "Bize söyleneni yapsaydık, seni Afroditlerin sunaklarına götürürdük. Orada tüm yeni kızlar kim olursa olsun herkes tarafından sikiliyor. Heras'ın balo salonunda" — iki kapıyı işaret ediyor

—“diz çöküp yüzük törenini izlersin.” Omuz silkiyor ve arkasını dönüyor. “Ama sanırım oraya gitmeyi tercih edersen...”

"Hayır!" diye bağırırım. "Aptal olma, Achilles."

O gülüyor. "Hadi ama. Birkaç erkeğin gelecekteki eşlerinin boynuna kolye takmasını ve kadınların Shadows'un parmaklarına mühür yüzüğü takmasını izlemek o kadar da zor değil."

Gözlerimi indiriyorum. "O zaman Chris de Megan'la yapacak mı?"

"Evet," diye fısıldar, sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi. Bu ona hiç yakışmıyor. Siyah saçlarını eliyle tarar. "Her şey yoluna girecek. Sana daha önce de söyledim, o adam seni bırakmayacak. Ne olursa olsun."

Arkadaşıma doğru bir adım atıyorum, başka bir adama duyduğum nefretin ona yansıtmasına izin veriyorum. "Keşke bıraksa."

O, benim öfkemle ilgilenmeden başını sallar, çünkü bu onu ilgilendirmiyor.

"Seninle oraya giremeyiz," diye açıklıyor. "Ama son bir şey daha var." Bakışları Wren'e kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Peach ve Alex? Tek kelime bile etmeyin. Anlaşıldı mı?"

Ağzımı açmak için çenemi zorluyorum. "Ne istersem onu yaparım."

"Seni seviyorum Els. Sen benim en iyi arkadaşımsın." Bir homurtuyla ağzı bükülür. "Tapınaktaki zamanını cehenneme çevirmek istemiyorum. O yüzden çeneni kapat."

O kapıyı açarken ağzım açık kalır. Bir baş hareketi ile içeri girerim içeri girerim.

Bana söyleneni yapıyorum. Afroditlerin sunaklarının önünde durmamı engelleyecekse, diz çöküp kendime işkence ederim. Dans pistinin kenarındayım. Saatler sürmüş gibi gelen bir süre boyunca, töreni izlerken gözyaşlarımı tutmak zorunda kalıyorum.

Chris'in küçük parmağına bir mühür yüzüğü takıyor.

Chris, Megan'ın boynuna bir kolye takıyor ve Silent Circle'a, eğitimlerini bitirir bitirmez evleneceklerine söz veriyorlar. Sanırım artık nişanlılar.

Bu benim en kötü kabusum.

Diğer çiftlerin arasında birlikte dans ediyorlar. Heraslar güzel elbiseler giyerken, ben onlara itaatkar pozisyonumuzdan bakıyorum.

Chris'in bakışları sürekli bana dönüyor olsa da, bunu istemiyorum. Bakışları aç, ateşli ve bana gerçeği hatırlatıyor: O artık bir Gölge.

Belki sayısız yabancıyla yatmak daha iyi hissettirirdi. İzliyorum, izliyorum ve izliyorum.

Eski sevgilime olan nefretim giderek artıyor.

Ve kendi kalbimi yeniden kırıyorum.

On Beşinci Bölüm

Ella

Seni Sevmek İçin Çok Geç - Eski

Alışkanlık

Sonunda her şeyin biteceğini sanmıştım. Bu gece, uyuşturulduğum, avlandım, dövüldüm, diz çöküp ailemin güvenliği için yalvarmaya zorlandım.

Bu kadar yetmez mi? Görünüşe göre yetmez. Çünkü yeni Afroditler çıkışa doğru götürülürken, bir kadın beni almaya geldi. Adının Carla olduğunu ve gece boyunca kalmam gerektiğini söyledi.

Ve gözlerimin bağlanacağını söyledi.

"Anlamıyorum," diyorum ona uzun koridorda yürürken. O kadar hızlı yürüyor ki, ona yetişmek için neredeyse koşuyorum. "Neden gözlerim bağlanacak?"

Mermer zemin ayaklarıma soğuk geliyor. Hâlâ ayakkabılarımızı geri vermediler.

"Anlayacak bir şey yok," diyor bana soğukkanlılıkla. "Gölge gözlerinin bağlanmasını istiyorsa, bağlanacaksın."

"O mu... sana bunu o mu söyledi? Kim o?"

"Evet. Seni nasıl istediği konusunda talimat aldım. Kim olduğunu bilmiyorum. Talimatları Zeus'tan aldım."

Gözlerim dehşetle büyüdüğünde, ekliyor. "O değil. O genç Afroditlerle yatmaz."

"O zaman kim olabilir?"

Omuzlarını silkiyor. "Normalde bilemezdim. Ama böyle bir gecede? Seni yakalayanın Gölge olduğunu varsayacağım."

Midem düğümlenir. *Reeves*.

Bir kapının önünde durur ve kilidi açmak için anahtarını çıkarır. "Hadi içeri gir."

Onu takip ederek içeri girerken dizlerim neredeyse titriyor.

"B-bekle," diye panikledim. "Burası... Doğru oda olduğundan emin misin?" "Tüm Afroditlerin odaları aynıdır. Soyun."

Yerinde dönerek, duvardaki aletleri inceliyorum. Chris bana seksin daha karanlık, lezzetli bir yönünü gösterdi, ama bana bunlardan hiçbirini kullanmadı. Daha çok, paylaştığımız sapkın dinamiklerimizdi. *O değil... O değil.* Zincirler değil.

Kızak değil. Kırbaç değil.

"Bu bir kafes," diye nefes nefese, yatağın yanındaki yerde küçük bir köpek kulübesi gibi bir kafes fark ettim. Üzerinde asma kilitler var.

Kapıya doğru bir adım geri attım.

"Merak etme." O, odanın diğer tarafındaki dolabı açarken bana sırtı dönük. "O bunu kullanmak istemiyor." İhtiyacı olanı alır ve bana döner. "Sadece bunlar."

Sadece bir top gag.

Sadece kocaman bir dildo. Bu şey asla içime giremez. Sadece kelepçeler ve uzun bir çubuk. O çubuk ne?

"Carla," tereddüt ediyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum. Arkanı dönünce, yavaşça geri çekildiğimi fark ediyor.

"Oh hayır, lütfen. Bana bunu yapma. Seni onun için hazırlayamazsam ikimiz de cezalandırılacağız. Ve bu eğlenceli bir ceza olmayacak. Zeus, bir Gölge'nin emrini yerine getiremediğimi öğrenirse, başım büyük belaya girer."

Kalbim iki kat hızla atmaya başladı. Bize bunu nasıl yapabilirler? Ve ben neden buraya geldim ki?

"Giysilerini çıkarmalısın," diye yalvarır Carla, sesi şimdiye kadar olduğundan daha az kendinden emin. "Ve onun için seni hazırlamama izin vermelisin. Lütfen."

Gözlerindeki korku benimkine de yansıyor. Ama güvenliğimizi riske atamam. Özellikle de sonunda yine bu yatakta olacağımı ve ikimiz için de durumu daha da kötüleştireceğimi bildiğim için.

Giysilerimi çabucak çıkarıyorum, hızlı olursam bunun beni çok fazla travmatize etmeyeceğini umuyorum.

Keşke gecenin geri kalanı da bu kadar hızlı geçse. Lütfen... lütfen bir göz açıp kapayıncaya kadar geçsin.

"Bunları giymek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Göğüslerimi örtmek için kollarımı çaprazlayarak, odanın onun tarafına doğru yürüyorum. Deri bağların bazılarını işaret ediyor.

"Ben..." Neden boğazım düğümlenince konuşmak her zaman bu kadar zor oluyor? Bu durumun ortaya çıkardığı savunmasızlığı nefret ediyorum. "Bunların nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyorum."

Başını sallayarak omzuma dokundu. "Sorun değil. Sana yardım ederim." İçini çekti. "Beş yıldır Afrodit'im, Ella. Sana söz veriyorum, bu her şeyden daha fazla zevk verdi. Ama bunu isteyerek yaptım. Sen..."

"Ben de. Sadece... Ne bekleyeceğimi bilemedim."

Dudaklarını içe doğru kıvrarak tekrar başını sallar. "Sen öyle diyorsan. Uyluk kayışlarıyla başlayalım." İki deri kayış alır. "Her bir halkaya bir bacağına geçir. Ben senin için sıkılaştırırım."

Titrek ellerimle bunu yapıyorum. İlk uyluklarıma kadar çekiyorum. Gözleri yara izlerimi görüyor ve ben kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ben... ön tarafıma yatabilir miyim? Böylece onları görmez mi?"

Ne demek istediğimi anlar ve yumuşak bir gülümsemeyle cevap verir. "O bir şey belirtmedi, bu yüzden seni yüzüstü yatıracağız. Ama bu daha savunmasız bir pozisyon, bilgin olsun. Seni hareket ettirebilir de."

"Umurumda değil." Reeves'in açıkça kendine zarar verdiği anlaşılan yara izlerini görmemesi için bir şans varsa, bunu yaparım.

Uyluklarıma üst kısmındaki kayışları sıkılaştırıyor ve ben de onlardan sarkan kelepçelere bakıyorum.

"Onlar bileklerin için. Onları yanlarına bağlı tutacak. Böylece ağzına ulaşamazsın." Gözleri top gag'a kayıyor.

Midem burkulur ve oradaki ağrı, bugün hiçbir şey yemediğimi hatırlatır. En azından kusacak bir şeyim yok demektir.

"Ellerimizi en son yapacağız. Yatağın üzerine yüzüstü uzanın. Ortası en iyisidir."

Ben dediğini yapıyorum ve o nazikçe bacaklarımı açıyor. "Ayaklık çubuğunu kilitleyeceğim. Böylece bacaklarını kapatamazsın."

Cevap veremiyorum. Çaresizce inlememek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Harika gidiyorsun Ella. Her şey yoluna girecek. Kendin mi ağzını bağlamak istersin?"

Kafamı sallıyorum. Aktif bir katılımcı olamam. Çok acıtıyor.

O takıyor. Ağzımı gerektiği kadar açmak için uğraşıyorum. Benim ağzımdan çok daha büyük. Chris en son bana taktığından beri benimkini hiç kullanmadım.

O bağladığında çenem çoktan ağrımaya başlamıştı. Neden bu kadar büyük bir tane? Boğuluyorum.

Elini omuzlarıma arasına koyduğunda inliyorum. "Sorun yok. Nefes al."

Söylemesi kolay, yapması zor.

Düzensiz nefeslerim beni daha da paniğe sokuyor.

"Yavaşça. İşte oldu. Aferin. Şimdi bileklerini kelepçeleyeceğim." Gözlerim yaşlarla doluyor, çaresizlik beni ele geçiriyor.

"Lütfen." Bu kelime boğazımda bile şekillenemiyor, ağzımdaki top çok büyük.

"Onların kuralları var," diye açıklıyor, her iki bileğimi deri ile sarıyor.

"Onlar kimseye onarılamayacak şekilde zarar veremezler. Seni öldüremezler."

Bu beni rahatlatmak için mi söylendi?

Kelepçeleri deniyorum. Ellerim uyluklarımın yanında sıkışmış durumda ve biraz ayarlamam gerekiyor. Kığım daha yüksekte olduğu için artık tamamen düz yatamıyorum.

"Gerçekten çok iyi gidiyorsun. İlk seferin korkutucu olduğunu biliyorum. Çok cesursun."

Artık onun övgülerine dayanabileceğimi sanmıyorum. Elleri kalçama dayanmış, beni okşuyor.

"Zaten ıslandın," diye fısıldadı. "Her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun."

O bunu söylediğinde, uyluklarımın arasındaki nemi ve klitorisimde hissettiğim karıncalanmayı fark ettim.

Korkuya utanç da ekleniyor. Bu bir kabus. "Son bir şey."

Bu sadece bir göz bağı değil. Kafamın arkasına bağladığı sadece bir bez değil.

Cildime veya saçlarıma yapışmayan, ama bir şekilde kendine yapışan siyah plastik bir bant.

"Bu bağlama bandı," diyor ve bandı başımın etrafına sararak gözlerimi kapatıyor. "Çıkardığımızda biraz acı çekmene engel olacak. Saçıma koli bandı yapıştırdığım oldu, yemin ederim ki bu olmadığı için minnettar olacaksın."

Tekrar tekrar sarmaya devam ederken sessizleşiyor. Gözlerimin üzerinde kalın bir bant haline geliyor ve tam bir karanlık beni sarıyor.

"Sana değer veriyor olmalı," diye itiraf ediyor. "En yumuşak bağlama yöntemini seçmiş. Belli ki sana zarar vermek istemiyor."

Sanki. Reeves tanıdığım en kötü pislik. Hayatımı cehenneme çevirirken çok eğlenecek.

Makasın plastiği kestiğini duyuyorum ve aniden, elleri artık üzerimde değil. Boğazımda bir hıçkırık takılır, göğsüm yatağa çarparak titrer.

"Bitti. Sakinleşmek için bir dakika bekle, ben onu çağırayım."

Ağlayarak başımı sallıyorum. Yalvarmaya çalışıyorum ama ağzımdan anlaşılır bir ses çıkmıyor.

Elini sırtıma koyar ve vücudum titremeyi bırakana kadar beni okşar. Popoma doğru okşarken, narin bir dokunuş amımı okşar ve beni donduracak kadar heyecanlandırır.

"Her şey yoluna girecek. Bundan zevk alacaksın. Sana söz veriyorum. Ben de seninle aynı tepkiyi veriyorum."

Ayağa kalkar. "Ben gidiyorum. İsteddiği zaman gelecek. Hemen gelmeyebilir, paniğe kapılma. Bazı erkekler Afroditlerden kendileri için hazırlanmalarını isterler, sonra da gelmeye vakit bulamazlar. Seni serbest bırakmamı söyleyen bir mesaj alırsam, geri gelirim."

Kapının sesini, birtakım ayak seslerini duyuyorum ve sonra kapı gürültülü bir tıklama ile kapanıyor.

Birkaç dakika boyunca yatakta debeleniyorum. Bağlarımı zorluyorum ve göz bağımlı çıkarmak için başımı yastığa sürüyorum. Panik içinde kıvraniyorum çünkü o dildoyu içime sokacağını biliyorum ve bir şekilde kendimi daha da azdırıyorum.

Neyim var benim?

Sonunda sakinleştiğimde, uyluklarımı birbirine sürtmek için can atıyorum, ama yayma çubuğu bunu yapmama engel oluyor.

İnleyerek kalçalarımı öne doğru itiyorum ve çarşaflara sürünmeye çalışıyorum. Uyarıya ihtiyacım var. Herhangi bir şeye.

Bir ses duyduğumda donup kalıyorum. Sanırım bir adımdı. Belki birkaç adım. Görme yetimi kaybettiğim için seslere ve cildimdeki hislere aşırı duyarlı hale geldim. Deri sıkı ve sıcak. Gözlerimdeki plastik neredeyse boğucu.

Bir el belime dokunuyor ve ben irkiliyorum, içimden bir inilti kaçıyor. Ne zaman içeri girdi? Kapıyı duymadım. Carla çıktığında girmiş olmalı. O çıkarken o içeri girdi... yani uzun dakikalar boyunca klitorisime bir şeyler hissetmeye çaresizce çalıştığımı izlemiş.

Yüzüme utanç dalgası yayılıyor ve vücudumu kaplayan kızarıklığı hayal edebiliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece elini kalçama, sonra uyluklarımın arkasına, sonra da diğerine kaydırıyor. Cildimi ovuşturarak kasları masaj yapıyor ve her seferinde üzerime daha büyük bir ihtiyaç dalgası çöküyor.

Her iki kalçama da elini koyup onları ayırdığında inledim. İstedğim yere dokunmuyordu, ama bu hareket klitorisime kadar yankılanıyordu. Sonra uyluklarımın tepesini okşadı, dudaklarıma gittikçe yaklaşarak. Geri çekildiğinde hala amıma dokunmamıştı. Islak bir parmak gergin dudaklarımı izlediğinde küçük bir hareket ve sarsıntı hissettim.

Heyecanımdan ıslak ve ne demek istediğini anlıyorum. İç uyluklarımın tamamı ıslak. Açık ağzımdan akan tükürüğü yayarak başka bir şeyi de kolayca gösteriyor. Sağ yanağım yastığa yapışık. Başparmağını, kumaşta bıraktığım lekeye kadar sürüklemesini hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Yüzümden ayrılıp tekrar amıma odaklanıyor. Kıçıma hafifçe vurması, amaçsızca yatağı siktiğini gösteriyor. Farkında bile değildim. Alt dudaklarımı ayırdığında nefesim hızlanıyor ve iki parmağını içime soktuğunda zevk tüm vücudumu sarıyor. Çaresiz inlememi durduracak hiçbir şey yok.

Çölde günlerce kaldıktan sonra su ikram edilmiş gibi hissediyorum ve içimde garip bir minnettarlık hissi dolaşüyor. Bu çok saçma.

Onun övgüsü sessiz, saçımı okşayan bir el şeklinde. O içime daha fazla girerken, ben de ona karşılık veriyorum. Saçımı çektiğinde neredeyse "*kötü kız*" dediğini duyuyorum ve mesajı hemen anlıyorum, olabildiğince hareketsiz kalıyorum.

Bu gece öğrendiğim ilk kural: onun vermek istemediği zevki arama.

Saçımı bırakıyor, parmaklarıyla yavaşça beni becermeye devam ederken başımı okşuyor. Tıkanmış ağzımın arkasından inliyorum, onunla birlikte hareket etmek için çaresizce çabalıyorum.

Aynı hızda devam ediyor, klitorisime dokunmayı reddediyor ve hiçbir şeyi değiştirmiyor. Tek aldığım şey, beni sikiyor olan o iki parmak. İçeri girip çıkıyor. Yavaşça. Umutsuzluk ve zevk en iyi arkadaşlar haline geliyor ve orgazm vücudumu sararken şoktan donup kalıyorum.

Zevki kaybetmekten çok korktuğum için hareket etmeyi reddediyorum. O bunu yavaşça uzatıyor ve ben kendi inlemelerimle boğuluyorum.

Parmakları geri çekildiğinde, bir parçam onunla birlikte gidiyormuş gibi hissediyorum. Muhtemelen akıl sağlığım. Ve bu sefer üç parmağıyla tekrar içime girdiğinde, aklımı tamamen kaybediyorum.

Zevk çok yoğun ve beraberinde gelen hafif acı beni gerçekliğin sınırında tutuyor. Beni bu kadar tutarken zevke kapılıp kendimi kaybedemem. Hala yavaş, hala bana zarar vermemeye dikkat ediyor, zevk almamı engellemeyecek kadar. Ve ben, uzuvlarım titremeye başlasa bile

titremeye başlasa bile. Çünkü en son istediğim şey onun durması. Aniden çekiliyor, amımı tokatlıyor, odada ıslak bir ses yankılanıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Sonra tekrar başlıyor, ben başka bir orgazmın eşiğine gelene kadar yavaşça beni sikiyor.

Bu sefer boşalmama izin vermiyor. Kısa bir ara veriyor. Onun hareket ettiğini hissediyorum ve geri geldiğinde yatağa oturuyor. Yatağın üzerinde oturduğu yer çöküyor ve tek istediğim ona yaklaşmak. Aklım şehvetle sarhoş ve onun bana dokunmasına ihtiyacım var.

Parmakları geri geldiğinde, beni daha da genişlediğine yemin edebilirim... sanki bu sefer dört tane varmış gibi. Bu çok kafa karıştırıcı oluyor. Tek bildiğim, zevkin içimde bir alev gibi yandığı, terle kapladığı ve kalp atışlarımı iki katına çıkardığı. Gerginlik çok hoş oluyor ve daha fazlasını istiyorum.

O da bana daha fazlasını veriyor.

Bana daha önce gördüğüm şeyi veriyor.

Dildonun başı girişime bastırıldığında, ağzım tıkanmış halde sarsılıp çığlık atıyorum. Bu, parmaklarından daha büyük. Beni elinden geldiğince hazırlasa bile, bu kadar kalın bir şey için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yavaşça içeri itiyor. Islak olmama rağmen, sanırım onu yağladı ve geri çekilip biraz daha ileri ittiğinde bunun için minnettarım.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yapamam.

Başımı sallıyorum, acı zevki bastırıyor.

Tek gereken, elini başıma koyması, başparmağıyla şakakımı okşaması ve dışarı çıkarıp tekrar içeri sokması. Bu sefer, güvenliği hissediyorum ve nesnenin etrafında gevşiyorum. Her şeyi sindirmem biraz zaman alıyor, ama o en dibine ulaştığında hareket etmeyi bırakıyor.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum, bir eli saçımda, diğeri dildoyu içimde tutuyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Hareket etmiyor. Gerçek gibi bile gelmiyor.

İnliyorum, dildoyu sıkıca kavriyorum. Yapabilseydim, tüm gücümle ona yalvarırdım.

Bana kıcıma bir tokat atıyor ve sonra seks oyuncağını tekrar tutuyor. İlk seferinde ne demek istediğini anlamıyorum, ama tekrar yaptığında hareket ediyorum. Ve bunun için beni cezalandırmadığında anlıyorum.

Kendimi sikmemi istiyor. Ona sadece bundan zevk aldığımı değil, aynı zamanda isteyerek katıldığımı da göstermek için. Ve bu odadaki hiçbir şey gerçek gibi gelmediğinden, yapıyorum.

Dizlerimin üzerinde biraz daha ilerlemek için uğraşıyorum, yanağım hala yastığa yapışık, kendime daha fazla yer açmak için. Ve onun sessizce emrettiği gibi, o oyuncağı yerinde tutarken ben ileri geri hareket etmeye başlıyorum. Kendimi sikiyorum. Beni çıldırtan sadece kalınlığı değil. Sadece derinliği de değil, hatta zevkten nefes alamıyormuşum gibi hissettirmesi de değil.

Beni parçalayan onun düşük homurtusu. Kalınlığın etrafında patlıyorum, kendimi tekrar sıkılaştırırken ve yatağa bastırırken hissediyorum. Ama şiddetli bir hareketle kalçalarımı geri çekiyor, daha derine itiyor ve kıcıma tokat atıyor.

Tekrar yapıyorum. Ona karşı itiyorum. Ona istediğini vererek kendimi tüketiyorum ve arzuda boğuluyorum.

Bunu tekrar tekrar yapmamı sağlıyor, ta ki ben o kadar yorgun düşene kadar, bantların arkasında gözyaşları birikip yüzümden süzülene kadar. Vücudum pes ediyor ve yatağa düz bir şekilde yığılıyorum, bileklerim uyluklarıma bağlı olduğu için vücudum sadece hafifçe eğiliyor.

"Lütfen," diye ağlıyorum ağız tıkaçının arkasından. Duyup duymadığını bilmiyorum. "Yeter artık." Sadece boğuk sözler, ama artık dayanamayacağım açık.

Sonunda, onu çıkarır. Terli, titrek bir haldeyim ve zevk beni tamamen aptallaştırmış gibi hissediyorum. Beynim neredeyse çalışmıyor, bu yüzden orada yatıyorum, amımın boşluğa sıkıştığını hissediyorum ve bunun bitmesini umuyorum. Acı verici olduğu için değil. Ama çok iyi olduğu için.

Henüz bitmedi. Girişime bir şeyin bastırdığını hissediyorum ve bu seferki oyuncak olmadığını çok çabuk anlıyorum. O.

Ucu içime giriyor ve zevk on katına çıkıyor. Bu sefer, kendimi ona sikheme izin vermiyor, kalçalarımı acı verici bir şekilde kavırıyor ve içime lezzetli bir şiddetle giriyor. Gag'ın arkasından çığlık atıyorum, nasıl oldu da başka bir orgazmın geldiğini hissedebildiğimi anlamıyorum. Oyuncaklardan daha iyi hissettiriyor. Kendi vücudunu o kadar iyi kontrol ediyor ki, tekrar tekrar mükemmel noktaya ulaşıyor. Orgazm olduğumda onu sıkıca kavradığımda, muhtemelen bu onu doruğa ulaştırıyor. Çıkartıyor ve bir saniye sonra, kalın, sıcak spermini belimin altında hissediyorum.

İki el başımın arkasına dokunduğunda inlerim. Ağız tıkaçını çıkarır ve dişlerimin arkasından çıkardığında çenem yerinden çıkacakmış gibi hissederim. Bir şey ağzıma bastırır ve bunun bir şişe su olduğunu anlamadan önce geri çekilirim. Ancak şimdi ne kadar susuz kaldığımı fark ediyorum. Bulduğum pozisyonda, biraz boğulurum ama önemli değil. Buna ihtiyacım var.

Şişeyi çekiyor ve bir sonraki anda ağzımın içine bir şey sokuyor.

Bu bir hap mı? *Yine uyuşturuluyor muyum?*

Ama sonra tatlı bir tat geliyor. Şekermiş. Dilimle çevirip şeklini hissediyorum. Aşk kalbi şeklinde. Şeker titrememi hafifletiyor. Onun biraz daha hareket ettiğini hissederken şekerlemeyi emiyorum. Yayma çubuğunu çözüyor, ama uyluk kayışlarını ve başımın etrafındaki bandı çözmiyor. Boynumu, omuzlarımı, kalçalarımı masaj yapıyor. İlk başta gevşemek için uğraşıyorum, kaslarım çok gergin. Ama bir dakika sonra pes etmek zorunda kalıyorum, zihnim hala hızla çalışsa da vücudum gevşiyor.

Sonra uzaklaşıyor.

Sonra Carla geri geliyor.

"Bitti," diyor yumuşak bir sesle, bileklerimdeki kelepçeleri çözerek. "Dur, bantları ben çıkarayım."

İki tur sonra, ben devralıyorum. *Artık gözlerimden bunu çıkarmak istiyorum ve o çok dikkatli davranıyor. Neredeyse yırtarak çıkarıyorum.*

"Gitti mi?" diye

soruyorum. "Gitti."

"Yani o... beni becerip sonra gidiyor mu? Benimle konuşmuyor mu?"

O...

"Ne yapmıyor?"

Bana bakmıyor. Benimle geceyi geçirmiyor.

Chris'in işkence tarzına o kadar alıştım ki, biri beni mahvettikten sonra tekrar toparlanmamı bekliyorum. Burada durum öyle değil. Ben sadece bir Afrodit'im. Kullanılıp atılıyorum.

"İyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Kızgınlığım geçince düzgün oturabilecek miyim diye merak ediyorum, ama başımı sallıyorum. "Hayır."

"Güzel miydi?" Bana yataktan kalkmamda yardım ederken göz kırpar ve beni ipek bir bornozla sarar.

Yalan söylemek istiyorum. Kafamı sallayıp, istismar edildiğimi ve her saniyesinden nefret ettiğimi haykırmak istiyorum. Bunun yerine, gerçeği söylüyorum. "Harikaydı."

Ama bu basit gerçek beni harika *hissettirmiyor*. Chris'in bunu öğrenmesinden çok korkuyorum. Kaygı beni paramparça ediyor. Ona başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeceğime söz verdim ve o sözü

Aynı akşam. Bunun tamamen benim hatam olmadığını bilsem de... Onun tepkisinin ne olacağını bilmek istemiyorum.

Seni seviyorum

Sana dokunmasına izin verdiğin erkekleri düşündüğümde, kalbimin atışını sakınleştiremiyorum. Damarlarımda yanan öfkeyi zar zor kontrol edebiliyorum. Kimse sana bir daha yaklaşamayacak. "Sen dünyadaki son seçeneğim olsan bile sana geri dönmezdim." Yalan söylüyorsun. Bana geri döneceksin çünkü ben öyle istiyorum.

Ben her zaman istediğimi elde ederim.

On Altıncı Bölüm

Chris

ALL I WANTED WAS U - Eski Alışkanlık -

Omido

Her şey yolundaymış gibi mutfığa girer. Güneş parlıyor, kahve hazır ve sevdiği adamla kahvaltı paylaşacak. Hayat güzeldir.

Tek talihsizlik, adamın onu sevmemesi. Bu ilişkide olmak istememesi. Şantajın onu her geçen gün daha da intikamcı hale getirmesi.

Megan esniyor, mükemmel düz siyah saçları omuzlarının üst kısmına değiyor. Her zaman mükemmel görünmesi garip. Robot gibi. Ella'nın saçları o kadar dağınık ki, geceleri gizlice yatak odasına girdiğinde, sabahları on dakika boyunca saçlarını tarayıp sonra da kendisi düzeltirdi.

"Kahve için teşekkürler," diyor Megan, kendine bir fincan kahve doldururken. Beni göremese de başımı sallıyorum. "Bana da bir fincan daha doldurur musun?"

Ona en pahalı kahve çekirdeklerini alıyorum ve barista kahve makinesinde öğütüyoruz. O, SFU'da bir dönemlik öğrenim ücretinden daha pahalı kira ödedikleri evlerinde, ürettikleri her üründen sadece bir tane satan bir dükkandan aldığı ipek gecelikle kahvesini içiyor. Biz o kadar zenginiz. Banka hesabımızın en soldaki rakamları hiç değişmiyor.

Arkadaşlarım hep benim kibirli olduğumu söyler. Küçük yaşlardan beri, ihtiyacım olduğu için sadık kaldığım bir rutin oluşturdum. Sabah 5:00'te uyanırım. Okurum. Egzersiz yaparım. Aynı sabah ütülediğim kıyafetlerimle 6:30'da kahvemini içerim ve gün başlamadan önce bir yere oturup kitap veya oyun okumak için 7:30'dan önce evden çıkarım.

Lise yıllarında neden popüler olduğum, diğer sorular kadar iyi bir soru. Belki Luke, Jake ve Rose yüzündendir. Belki de

Sonuçta, imajıma uymayan yanımlı saklamakta inanılmaz derecede iyiyim.

Bu yüzden, arkadaşlarımlı benı "kibirli" olarak tanımlaması uygun bir terimdi. Sıkıcı. Megan ile çıkmaya başladığımda, bu ortak yönümüzü sevmiştim. Ama sonra başka bir şey fark ettim.

Megan ile ilgili her şey mükemmelden az olamaz. Bu korkutucu. Durumu kontrol edemediğini hissettirebilecek en ufak şeyleri bile takıntı haline getiriyor.

Bir manipölatör her zaman her şeyi kontrol altında tutmalıdır.

Bu yüzden, fincanımı masaya koyduktan hemen sonra saçlarıma dokunuyor. Sanki bir tür reality şovdaymışız ve her an izleniyormuşuz gibi, saçlarımlı istediğı gibi yeniden düzenliyor.

Öpüşmek için öne eğildiğinde, ben de boynunun arkasına uzanıyorum. Sandalyemden kalkıp onu masaya eğilmeye zorluyorum ve bana karşı koymaya çalıştığı anda onu tekrar masaya yatırıyorum.

Kahve fincanımı alıp, onun başının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede tutuyorum. Sıvı buharlaşıyor ve yoluna çıkan her şeyi yakacakmış gibi görünüyor.

"Aklını mı kaçırdın, Christopher?" diye bağıyor. "Bırak bırak beni!"

Tutulduğu hayvanat bahçesinden kaçmak için can atan vahşi bir hayvan. İşte ben

. Bu, içimden taşan öfke.

"Beni dinle," diye fısıldıyorum. "Çünkü seni iki kez uyarmayacağım."

Bardağı biraz daha eğdiğimde kaçmak için çaresizce çaballıyor, korkudan inleyerek.

"Onu bir daha incitirsen, seni yok ederim. Seni öldüremem. Gidemem ve seni onarılamayacak şekilde incitmem. Ama hayatını cehenneme çeviririm, anladın mı?"

"Babanı öldüreceğim." Sesindeki zehir kanımı donduruyor, ama onu bırakmıyorum.

İşte burada, Ella söz konusu olduğunda ortaya çıkan delilik.

Onu korumak ve savunmak nefes almaktan daha önemli. "Bir şeyi unutma

Megan. Eğer babamın peşine Çember'i takarsan, artık bana karşı kullanabileceğın hiçbir şey kalmaz. Ve neyin tehlikeli olduğunu biliyor musun? Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam. O yüzden bu tehdidi ne sıklıkla kullanacağına dikkat et. Seninle kalacağım. Seni Çember'e ben kabul ettim. Kampüste tuttuğum el senin elin. Başardın *bebeğim*.

kızlar benim seçtiğim kişinin sen olduğunu düşünüyor, istediğin tüm o aldatmaca ve yanılsama. Şimdi *git. Ella. Yalnız başına.*"

Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için, kafasının hemen yanına kaynar kahve döküyorum. Ona değmemiş olmasına rağmen çığlık atıyor.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama bazen Ella söz konusu olduğunda aptalca davranıyorum. Şu anda ona karşı sahip olduğum tek avantaj, onu hazırlıksız yakalamış olmam. Ama korku ve şok geçtikten sonra, tehdit edebileceği tek kişinin babam olmadığını hatırlayacaktır. Annem ve Juliette de var. Aileme ne kadar bağlı olduğumu ve onları ne kadar sevdiğimi çok çabuk anladı. İkisini de destekleyebilmek için buraya geri taşındığımı.

Megan'ın kontrolcü davranışları bununla bitmeyecek, ama en azından bazen bunun sonuçları olabileceğini bilecek.

Onu bu kadar çabuk bırakmayı planlamıyordum, ama ön kapının çalması bana fazla seçenek bırakmıyor.

İkimiz de donup kaldık, gözlerim mutfak kapısına kaydı.

"Temizle," diye emrettim ve sonunda onu bıraktım.

Lütfen, onun ailesinden biri olmasın. Babasının küçük kızı her fırsatta beni satar.

Giriş holündeki aynanın önünde durup, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek kendimi düzgün bir hale getiriyorum. Açık mavi düğmeli gömleğimin kollarını düzeltiyorum ve sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. O kadın ve ailesi benim sonum olacak.

Ama kapının arkasında duran Megan'ın babası değil. Beni yok etmeye hazır başka bir adam.

"Luke." Dikkatli olsaydı, kısa nefesimi ve onu burada gördüğüm için neredeyse boğulacak gibi olduğumu fark ederdi.

Çok kızgın görünüyor, hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar. "Konuşmamız gerek."

İçeri giriyor ve ben ona izin veriyorum.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve bunu düzeltereğim," diye yalan söylüyorum ve onu kendi evimin içine kadar takip ediyorum.

Mutfaktan çıkan Megan'a neredeyse çarpıyoruz, ama en iyi arkadaşım onu fark etmiyor bile, koridordan geçip genellikle takıldığımız büyük salona doğru ilerliyor.

"Ne düşünüyorum?" diye homurdanıyor, sonunda bana dönerek. "Neyi düzeltereceksin?"

"Ella..."

"Bundan korunması gerekiyordu."

Bir saniye durmam gerekiyor. Sakinlik kontrol demektir. Kontrol güç demektir.

"Luke," diyorum sakın bir sesle. "İnisiyasyon törenine nasıl davet edildiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, orada olduğu."

Benden uzaklaşarak saçlarını çeker. Ella da kızdığında aynı şeyi yapar. Ve odada dolaşmaya başladığında, bunun bir başka kanıtı olur.

"Circle bana kaç kez onunla evlenmemi teklif etti biliyor musun?

Kaç kez reddettim? Ne, sonunda lanet olası bir fahişe olarak kalması için mi..."

"Yapma." Kız kardeşine fahişe diyecek kadar sinirli olmadığımı göstermek karmaşık bir iş.

kız kardeşine fahişe diyecekken benden daha sinirli görünmemek çok zor.

Kız kardeşine ne dersen de. Ama

benim kızıma fahişe deme.

Ağzından çıkacakları fark edince kendini tutar.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sorar.

Yalan söylemeyeceğim. Ella'ya yaşatacağım şeyleri düşündüğümde suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor, ama heyecan ruhumu kemiriyor. O artık Çember'in içinde. Luke'un bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Ve ben onunla istediğim gibi oynayabilirim.

Ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ediyorum. "Ona kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Çember'in o n a elini sürmeyeceğine dair sözünü de vermiştin, değil mi? Şimdi planın ne?"

Yine volta atıyor, bir şeyi tekmelemek ister gibi görünüyor. Megan bu kadar deli olmasaydı ona izin verirdim. Yerinde olmayan bir şey varsa, bunu ev personelinden çıkarır.

"Şu anda sahip olduğum güce sahip değildim. Ama artık inisiye oldum. Ben bir Gölgeyim," diye açıklıyorum. "Kimsenin ona dokunmamasını sağlayacağım."

Ve bu sefer yalan söylemiyorum. Kimse ona dokunmayacak. Ben hariç. Ben ona dokunacağım. Onu o kadar meşgul tutacağım ki, kimse ona yaklaşma şansı bile bulamayacak.

Sonunda durduğunda neredeyse nefes nefese kalmış, bana bakıyor.

"Eminim Megan, Ella'yı korumanı çok sevecektir. Kıskançlığı buna iyi gelmiştir."

Elimde değil. Gereksiz yere onun adı geçtiği anda kalbim sertleşiıyor. Empati kuran bir adamım, ama ona karşı değil. O kadına karşı sadece hor görme duygusu besliyorum. Kalbimin kime ait olduğu o kadar açık ki, şu anki nişanlıma karşı hor görme duygusundan başka bir şey hissedemem.

"Megan önemli değil." Ve farkına varmadan, sözler ağzımdan çıkıverdi. "Keşke Ella ile evleniyor olsaydım, inan bana..."

Sessizlik odadaki havayı yutuyor. Luke şoka iyi tepki vermez. Olayları sindirmek için zamana ihtiyaı vardır. Ben de işleri batırmaya alışkın değilim. Ama Ella söz konusu olduğunda bunu yapmaya devam ediyorum.

Gözlerini kısarak başını yana eğiyor. "Az önce ne dedin?"

Bu önemli bir şey değilmiş gibi davranarak gülümserim. En iyi arkadaşımı kandırmam gerekirse, yaparım. Ve bu, onu geri kazanmak için yapacağım en masum şey olacaktır.

"Demek istediğim, evre'ye girmek için biriyle evlenmek zorunda kalsaydım ve bu Ella'yı şu anki durumundan kurtarmanın bir yolu olsaydı, bunu yapardım."

"Anneme yapmayacağını söyledin. Öyle kal."

"Tabii ki. Ama bunu söylediğimde, Ella'nın başlangıcı tamamen durdurmaya çalışıyorduk. şimdi durum farklı. Ve çözümlerden biri onunla evlenmekse ve Megan bu resmin bir parçası değilse, yapardım. Demek istediğim, her zaman elimden gelen her şekilde yardım edeceğim."

"Kesinlikle olmaz. Yeni durumu göz önünde bulundursan bile onunla evlenmezsin. Çünkü ben *izin* vermem."

Luke'un bu kadar soğuk davranması nadirdir, ama Ella söz konusu olduğunda bu şaşırtıcı değildir. Ella onun için her şeydir. Sevginin paylaşılmadığı bir ailede, hayatları buna bağlıymış gibi birbirlerine tutunmuşlardır.

"Luke, bu saçmalık. Kız kardeşini kurtarmak için başka seçenek yoksa, kendini kurtarmak için benimle evlenmesine izin vermeyeceğini mi söylüyorsun? Aileni kurtarmak için?"

"Aynen yle diyorum. Uyarılarım hala geçerli. Hiçbiriniz ona dokunmayacaksınız. Son seçenek olsun ya da olmasın."

Bunu bana söyleyen ikinci Baker olduğunu fark etmeden edemiyorum. Ve bu benim duygularımı incitmeye başlıyor. Aslında, Ella'yı geri alma umudumu yok etmeye çalışan biri için "*duygularımı incitmek*" demek yetersiz kalır.

Ella'yı geri kazanma umudumu yok etmeye çalıştığında. Kalbimi göğsümden söküp almak daha doğru bir ifade olur.

"Anlıyorum." Basit bir yalanın cam çiğnemek gibi hissettirebileceğini bilmiyordum. "Sakıncası yoksa, dersime gitmem gerekiyor. Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

En iyi arkadaşımдан uzaklaşmak istemedim. Onu manipüle etmek istemedim. Tek istediğim, kız kardeşini huzur içinde sevmekti.

Kimse bana onu huzur içinde sevmeme izin vermiyor.

* * *

Ella'nın kontrolü dışında olan bir şey için sonsuza kadar bedel ödemesi çok yazık. Benim ona ne kadar ihtiyacım olduğunu kontrol edemez ve benim her zaman kardeşine söylemeyecek kadar korkak olduğumu da kontrol edemez. Bu kabus gibi Pazartesi günü Reeves'in lisans dersine girdiğimde ruh halim zaten berbattı ve beni iyi hissettirebilecek tek kişi oydu. Sorun şu ki, onun bunu istediğine inanmıyorum.

Onun eski sevgilisiyle masaya yaslanarak durduğunu gördüğümde - ya da ona ne isim veriyorsa, çünkü her zaman *eski sevgili* olarak anılan benim - ona o kadar yakın ki, muhtemelen onun ciğerlerinden çıkan havayı soluyor, güzel kızımın benim tepkimi beğenmeyeceğini biliyorum.

Matias Roberts, ilişkilerini resmileştirmek için herkesin önünde onu öpen, sıradan bir sporcu tipi lakros oyuncusu.

Onun hakkında birkaç şey daha biliyorum.

Yirmi bir yaşında, yedi yaşında bileğini kırmış, iki kız kardeşi var, üniversiteye başladığından beri lakros oynarken iki kez beyin sarsıntısı geçirmiş, biyoloji okuyor... ve görünüşe göre ders başlamadan önce katılmadığı derslere giriyor. Sırf kendisine ait olmayan bir kadınla konuşabilmek için.

İlginç, çünkü onunla ilişkisini bitirdiğini sanıyordum. Ama bu onun sorunu. O çok bağışlayıcı.

"Christopher," diye bir ses arkamdan seslendi. "Selam."

Maalesef bugün başka biriyle konuşmakla ilgileniyormuş gibi davranamıyorum, bu yüzden onları görmezden geliyorum. Başka erkeklerle flört etmemesi konusunda uyarmam gereken bir kadın var. Özellikle daha önce yattığı erkeklerle. Sonuçları çok kötü olabilir. Ella, Matias ile konuşurken yaslandığı masaya doğru ilerliyorum, kanımda tatmin edici bir öfke kaynıyor. Ona başka erkeklerle

. Ona gerçek bir ders vermeden önce kaç kez sakın bir şekilde söyleyebilirim?

Sırf iki kez sıkmak için parmaklarını onun pazılarına doladığı için elini kesmeli miyim? Benim veremediğim ne tür bir güvenceye ihtiyaı var? Hiçbir eye. Ona istediği her şeyi verebilirim.

Yaklaşırken konuşmalarını dinlemeye çalışarak yavaşça yürüyorum.

"Onunla konuşmayı deneyebilirim, Els," diyor ona, sanki onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi. "Sana bunu yapamaz."

"Yapabilir ve yaptı da."

Ella'nın maskesini düşürmesine bir saniye kaldığını anlamak kolaydır. Cmleri kısılır ve kasları gerginleşince gülümseme si neredeyse titrer.

"Sen kaptandın," diye ekliyor Matias. "Bu çok adaletsiz."

"Ders başlamak üzere," diyorum sakın bir sesle, ama cebimde her zaman yanımda taşıdığım inciyle oynuyorum. Bu beni sakinleştiriyor.

Matias bana bir bakış attıktan sonra konuşmasına geri döndü, ama Ella artık onu dinlemiyordu. Gözleri bana takılmıştı.

"Gitmelisin." İlgimi çeken sesi giderek alçalıyor. Farkına varınca boğazını kaşıyor. "Reeves her an burada olabilir."

O isteksizce geri çekilir. "Bu akşam Xi Ep partisinde görüşürüz, değil mi?"

"Umarım." Ona gülümsüyor... ve ben bundan nefret ediyorum.

Omuzlarını geriye doğru çekip, daha uzun görünmeye çalışarak uzaklaşmasını izliyorum. Benden daha uzun görünmek zor.

"Komik olan, daha önce çıktığın adamın diz kapağı paralanmışken, bu adam seninle herkesin içinde flört etmekten bile korkmuyor."

Bu okulun hükümdarı benimmiş gibi, göğsünde kollarını kavuşturuyor. Çok sevimli. Çocukça davrandığında, ona aşık bir okul çocuğu gibi saçını çekmek istiyorum. Ama bugün etrafımızda herkes varken bunu yapamam. Megan buraya geleli sadece birkaç hafta oldu, ama her şeyi gözüyle takip ediyor. Ella'nın aksine, o bir yeri terörle yönetebilecek türden biri.

"Bugün oraya gitmiyoruz, Chris. Kiminle çıkacağımı sen seemezsin."

"Kesinlikle seçerim. Sen kimseyle çıkamazsın."

Sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak başını sallar. "Hayal görmüyor musun?"

Ona yaklaşıyorum, herkesin görebileceği kadar yakın. Dayandığı masayı hafifçe vurarak kendime başımı sallıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Bu ders biter bitmez seni masanın üzerine oturtup sikmek için masanın ne kadar sağlam olduğunu kontrol ediyorum. Ders boyunca bunu aklında tut."

Ağzı açık kalır ve ben yüzüne yayılan kızarıklığı izlemek için zaman ayırıyorum. Ne kadar güzel. Bir sanat eseri.

Bu oyunu oynamaya devam etmek isterdim. İleri geri gidip gelerek, onunla ilgili hiçbir kararı benim vermediğimi düşünmesini sağlamak. Ama maskarasının biraz akmış olduğunu ve burnunun ucunun kırmızı olduğunu fark ettim.

"Ağladın. Ne oldu?" Bu benim kaldıracabileceğimden fazla. Elimle yanağını okşarken bedenimi kontrol edemiyorum. Megan'ın vurduğu izi hala taşımayan yanağını.

"Delirdin mi?" diye tıslayarak etrafımıza bakınıyor. "Geri çekil."

Dinliyorum, çünkü dinlemezsem ona daha fazla zarar vereceğim.

"Ne olduğunu söyle. Dün olanlar yüzünden mi?"

Elim onu tekrar dokunmak için seğiriyor. O iyi olmadığında nefes alamıyorum. Bu beni içten içe yiyor, boynuma kadar tırmanıyor. Endişeleniyorum.

"Dün olanları konuşmak istemiyorum," diye tersler. "Onları bir kutuya kilitlemek, kafamın arkasına koymak ve bir daha asla dokunmamak istiyorum. Hepiniz beni iğrendiriyorsunuz."

Haklı. Sessiz Çember tam olarak bir beyefendiler kulübü değil.

"Nedenini anlıyorum, ama bu pek sağlıklı değil..." "Sen olduğunu söyle."

Kaşlarımın o kadar yukarı kalktığını hissediyorum ki, onları tutmam gerekebilir. "Ben mi?"

"O odada, inisiyasyonlardan sonra. Sanki *sen...* oynuyormuşsun gibi hissettim. Ama bilmiyorum. O yapmadı..." Bakışları yana kayar ve konuşmakta tereddüt ederken yanakları kızarır.

"Ne yapmadı?" diye sorarım yumuşak bir sesle.

"Senin gibi kokmadı. Kahretsin, ne aptalım. Dün olanlardan sonra kafam çok karışık ve artık ne dediğimi bilmiyorum."

Kalbim hızla atıyor, umut giderek artan hayranlığımı besliyor.

"Dün gece seni tapınakta tutan Gölge'nin ben olmamdan dolayı mı üzgünsün? Kimsenin sana dokunmasına izin vermemeni söylediğimi bildiğin için buna kızgın mıyım diye merak mı ediyorsun?"

Gözleri kısılır. "Hayır," diye tıslar. "Sen benim eski sevgilimsin ve senden nefret ediyorum."

Bana yalan söylemekten gerçekten aciz ve bu biraz sevimli. Ona yakışıyor. Omuzlarını dikleştirip çenesini öne çıkarır. "Dün olanlar ve bunun getirdiği her şey

benim kararım olduğu için bana zarar vermeyecek. Güçlü erkeklerin kadınları istismar etmesi mi? Buna alışkınım."

"Peki ne oldu?"

Gerçekten bu konuyu bırakıp neden ağladığını araştırmayacağımı mı düşünüyor? Gerekirse dünyanın merkezine kadar inerim. Ya biri ona zarar vermişse?

"Cheerleader takımından atıldım. Yeni bir kaptan seçtiler ve beni tamamen oylarla takımdan çıkardılar." Sanki bana istediğimi vermek ve bu konuyu kapatmak istermiş gibi aceleyle söylüyor.

Bir saniye. Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırmam gerekiyor. Kadın bir labirente kovalandı, ama bunun onu etkilemeyeceğine karar verdi. Ancak ponpon kızlık, gözlerini yaşlarla parlatıyor.

Dün çok şey yaşadı. Ve şu anda endişesini, gerçek durumundan daha küçük bir şeye yansıtmakta olduğundan hiç şüphem yok. Öyle olmasa bile, umurunda değil. Onun için önemliyse, benim için de önemlidir.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Cheerleading nedir?" "Ben..."

"O takımın kaptanı olmak, hayatımda başardığım tek şey. Sıkı çalıştığım ve beni bir yere götüren tek şey." Sesi kırılır ve ekler: "Ve şimdi o da yok oldu."

Kendini bu şekilde hissetmesinden nefret ediyorum. O çok güzel, akıllı ve yetenekli. Kendini benim gördüğüm gibi görmesi için her şeyi verirdim. Ama kendisiyle ilgili fikrini değiştirmeye çalıştığımda beni asla dinlemiyor.

"Ne oldu? Neden seni oylarla elediler?"

"SFU uygulamasında Hermes'i takip etmiyor musun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Yine benimle ilgili bir şey paylaştılar. Babamın partilerini bildiğimi söylediler. Görünüşe göre, takım için iyi bir imaj değilim."

Midem bir anda burkuldu.

O aptal, zehirli hesabım var. Yoksa ben yokken ona nasıl göz kulak olacaktım?

"Yeni ponpon kız kaptanıyla konuşmamı ister misin? Ona bir hata yaptığını söylerim. Çok ikna edici olabilirim."

Kısa bir kahkaha patlar. "Lise zorbalarından çocuğunu korumaya çalışan bir baba gibi davranmasan olmaz mı? Çok tuhaf."

"Ben önemseyen bir adam gibi davranıyorum. Büyürken bunu pek yaşamadığını biliyorum, ama bu sandığın kadar nadir bir şey değil. Ve bunun olmasına izin verebilirsin."

Gözleri kısılır, ama o, çoğu zaman kendisine sataşan insanlarla uğraşmak zorunda kalan bir kraliçedir. "Patolojik *ilgi* ihtiyacını besleyecek başka birini bul."

Dudaklarımı yaladığımı fark etmiş olmalı. Gözleri ağzıma kayana kadar bunu yaptığımı fark etmemiştim bile.

"Ama Sweets. Benim patolojik bakım ihtiyacım, senin baba sorunlarınla el ele gidiyor."

Gözlerini devirerek, bunu inkar etmiyor. "Siktir git."

"Bir saniye içinde gideceğim. Son bir sorum var."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Bu masada sikildiğini hayal ederek çoktan ıslandın mı? Uslu bir kız ol ve sandalyeye leke yapma, tamam mı?"

Bu sefer beni tamamen görmezden geldi, ama onun hakkında her şeyi öğrenmiş bir adamdan saklayabileceği pek bir şey yoktu.

Oturduğu anda kalçalarını kaydırması gibi. Ya da gözlerinin artık benimkilerle buluşmaması gibi. Çantasından defterini, tabletini ve Reeves'in ceza hukuku hakkındaki berbat kitabını çıkarmaya odaklanıyor. O adam bu üniversitedeki en büyük sahtekar. Circle'da doğdu, on sekiz yaşına bastığı anda üye oldu ve o zamandan beri sürekli iyilik istiyor. Bu davranışları sonunda başına bela olacak.

Ben, kabul töreninden sonra Ella'yı bana bırakmazsa, öğrencileriyle yattığını yönetim kuruluna söylemekle tehdit ettiğimde, bunun zaten geri teptiğine inanıyorum.

Bugün onun dersini ben üstleniyorum. Circle, hizmetçilerine tacizde bulunan bir Shadow'un davası üzerinde çalışması için onu çağırdı. O adamlar bir sürü Afrodite erişebiliyorlar, ama yine de isteksiz kadınlara pis ellerini sürmeyi başarıyorlar.

Gerald Baker'ın düzenlediği partiler gibi. O sadece gençlere para verip kendisinin ve arkadaşlarının seks oyuncağı olmalarını sağlayan bir sapık değildi. Masum kızını da bu işe bulaştırdı ve polise giderse onu da kendisiyle birlikte batırmakla tehdit etti. Ona kızını rahat bırakmasını söylediğimde bu konuyu uzun uzun konuştuk. Ne yazık ki beni dinlemedi.

Onun için ne yazık ki.

Dersi başladığımda herkes şaşıyor. Sadece birinci sınıfta çalıştığım bir vaka üzerinde çalışabilirim. Başka bir şey yapmak için yeterli bilgi ve deneyimim yok, ama bu çocukların çoğu zaten LSAT sınavlarını geçemeyecek.

Ella'nın masasına biraz fazla yaklaştığımda her seferinde kıvranmasını izlemek beni heyecanlandırıyor. Vanilya ve lavanta kokulu parfümünü koklayacak kadar yakınsam, onu ne kadar istediğimi hissettirecek kadar da yakınım demektir.

O da benim kokumu biliyor. Bunu hatırlayarak sevgiyle iç çekebilirim. *O senin gibi kokmuyordu.*

Bugün hepsi bir kompozisyon teslim etmek zorundalar. Onlar sıraya girip eski mobilyaların üzerine kompozisyonlarını yığarken, ben masamın önünde duruyorum. Ella kompozisyonunu uzattığında, hemen alıp biraz okumuş gibi yapıyorum. Gözlerimi bile kaldırmadan, "Ella, biraz durur musun?" diyorum. Kendimi haklı çıkarmak için bir neden yok. Herkesin önünde başka seçeneği olmadığı için dediğimi yapıyor. Bir otorite figürü onun kompozisyonu hakkında konuşmak istiyor. O dinliyor.

Ama hepsi gittikten ve kapı kapandıktan sonra, artık uslu davranmak zorunda kalmaz.

Arkasını dönmeden kapıya doğru koşar. Ama bu minik şey bana karşı hiçbir şansı yok. Kapıya ulaşmadan onu yakalarım, ama sırf zevkine, arkadan saçlarını yumruklarım ve kapıya kadar iterim.

"Çok yaklaştık," diye kulağına fısıldarım. "Acele etmeliyiz, tatlım. Bir sonraki sınıf on dakika sonra gelecek."

On Yedinci Bölüm

Ella

SPINE - WesGhost

"Bırak beni," diye nefes nefese söylüyorum.

Kısa koşudan dolayı değil.

Nefesim, beni tahrik etmek için minimum çaba harcayan adam yüzünden düzensiz. Sadece birkaç kelimeydi, ama bir saat boyunca yerinde duramamama neden oldular.

Emrim - ya da yalvarışım - ona hiç etki etmedi.

Kalçamı tutuyor ve saçımı tutan eliyle yüzümü kapıya bastırıyor. Şiddetli değil ama yine de sert. Bana zarar vermiyor, sadece kimin kontrolü elinde tuttuğunu hissettiriyor.

"Chris." Boşuna direniyorum ama durmuyorum. "Sürekli söylediğin gibi beni önemsiyorsan, bırak beni. Seni tanıyorum. Benim güvende olmamı istiyorsun. Şu anda kendimi güvende hissetmiyorum."

Arkamda yoğun bir varlığı hissediyorum. Onun gibi iri bir adam seni istemediğin halde tuttuğunda kendini savunmasız hissetmemek imkansız.

"Bu kadar saf olma, tatlım. Daha fazlası olduğunu biliyorsun." Dudaklarını başımın üstüne bastırarak, beni kokladıktan sonra tekrar düzeldi. "Seni kırdıktan sonra yeniden bir araya getirmekten daha iyi bir şey yok."

"Lütfen," diye ciyakladım. Şehvet ve korkunun karışımı hiç de hoş bir kokteyl değil. Bir sonraki ders çok yakında başlıyorsa, yakalanabiliriz. Zaten her geçen gün itibarım daha da kötüye gidiyor. Bu sosyal intihar olur. "Lütfen, burada olmaz."

"Yavaş yavaş bir yere varıyoruz, değil mi?" Tanrım, canavarın sesi bile çok yumuşak. Daha derin, daha tehlikeli, ama şiddeti inkar edilemez bir şekilde *zarif*. "Senin bana dokunmamı istememenden, bu odada bana dokunmamı istememeye geldik. Biraz daha devam edersek, adımı haykırmaya başlayacaksın."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Savunmamı nasıl aştığını gösterdiği zaman.

Kafamı sallamam imkansız. "Lütfen. Bu yanlış. O kız olamam. Sana yalvarıyorum."

"Haklısın. Megan'ın sana sırtını döndüğü her fırsatı değerlendirip sana koşmak ve seni benim sikime getirmek *çok* yanlış değil mi? Seni benimle birlikte sadakatsizlik sarmalına sürüklemek?"

"Bunu yapamazsın..."

O kadar hızlı oluyor ki, yapabileceğim hiçbir şey yok. Üniforma eteğimi kaldırıyor ve kalçalarımı şaplak atıyor. Birbiri ardına.

"İstediğim her şeyi yapabilirim, Ella. Sen bir Afrodit'sin."

Midem düğümlenir. "Beni artık böyle mi görüyorsun?"

"Seni, bir daha asla sahip olamayacağımı söyleyen ve sözlerini geri alacak olan kadın olarak görüyorum. Şimdi sessiz ol, seni mutlu edeceğim. Bu benim en sevdiğim eğlencem."

Ağzımı açıyorum. Belki ona hakaret etmek için, belki çığlık atmak için. Emin değilim, o da emin değil, bu yüzden risk almıyor ve elini ağzıma kapatıyor.

"Dinlemediğinde sana ne yapmak istediğimi biliyor musun? Seni cezalandırmak. Yardım isteyemeyecek kadar ağrıyana kadar sikimi boğazına sokmak işe yarar mı?"

Kalbim göğsümde çarparken, elinin arkasında inleyerek başımı sallamaya çalışıyorum. İşte burada, altında saklanan şeytan. Kimsenin görmediği adam.

"Bu dünyada benden kaçabileceğin hiçbir yer yok, Ella. Anladın mı?"

Ayaklarıyla bacaklarımı ayırırken, elini nazikçe bacaklarımın arasına koyuyor. Külotumu yana ittiğinde, zihnim boşalıyor.

"Çünkü seni sadece tapınakta fahişe olarak kullanmakla kalmayacağım, aynı zamanda seni kampüste benim kirli küçük sırrım yapacağım. Endişelenme, bunu iyi saklayacağız. Megan'ın öğrenmesini istemeyiz. Ve ikimiz de senin itibarının senin için her şey demek olduğunu biliyoruz."

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum, nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum. Bu yüzden hareketsiz kalıyorum ve ona karşı direnmeyi bırakıyorum.

Boyun eğdiğimi hissedince, elini ağzımdan çekip sakın bir şekilde omuzlarımın arasına koyar, diğer eli ise hala amımı okşuyor. Dönmemeye izin vermiyor.

"Sen de oyuna devam edeceksin. Değil mi, tatlım?" İki parmağıyla girişimin ıslaklığını klitorisime yayıyor ve o noktaya bastırıldığında ağzım açılıyor. "Dikkatli olacağız, merak etme. O bizi yakalayamaz."

"Bunu yapamam... *Oh, lanet olsun.*" Parmağını içime soktu ve düşüncelerimi kesintiye uğrattı.

"Buradan masanı görebiliyor musun?" diye sordu, parmağını alaycı bir hızla içeri ve dışarı hareket ettirerek.

Başımı salladım, ama bu onun saçımı daha sıkı tutmasına neden oldu. "Hadi. Ne yapacağını biliyorsun. Bana kelimeler ver."

"E-evet," diye nefes nefese cevap veriyorum.

"Tatlım," diye azarladı, ama nazikti. "Evet, ne?"

"Lütfen," diye inlerim. "Tanrım, lütfen yapma. Birinin gelmesinden çok korkuyorum."

İkinci parmağını da eklediğinde girişimin gerildiğini hissediyorum. "Bu neden seni bu kadar ıslatıyor?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eski ahşap kapıya çarpacak diye korkuyorum. Ya biri bizi yakalarsa?

O işkence edici bir yavaşlıkla hareket ediyor, ıslaklığım neredeyse içimden dışarı sızıyor ve o kulağıma fısıldarken gözlerim kapanıyor.

"Sana kim bakıyor, tatlım? Seni kim ıslatıyor? Seni kim koruyor? Senin için her şeyi göze alan kim?"

"Siktir... siktir..." Nefes nefeseyim. "Sen..." Bunu itiraf ettiğim için kendimden nefret ediyorum, ama bu kadar iyi ve güven verici ki, yankılandıkça içimi bir rahatlama kaplıyor. "Sen, baba."

"Doğru, bebeğim. Şimdi, tekrar deneyelim. Masanı görüyor musun?"

"Evet, baba."

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla beni biraz daha hızlı sikiyor. "Ben sözümün eriyim. Seni serbest bırakacağım ve sen de söz verdiğim gibi masanda seni sikmeme izin vereceksin, değil mi?"

"Tanrım, evet... evet."

"Aferin kızım. Ama bunu bize zorlaştırmaya çalıştığın için, sana yerini hatırlatacağım, tamam mı?"

Yavaşlar, tutunmak için çaresizce beklediğim zevki daha da artırır. Ama sonra elleri beni tamamen bırakır ve ben bir inilti çıkarırım. Artık kapıya yaslanarak duran benim ve o konuşunca beynim erir. "Masanına sürün."

Bir erkek sana dokunmadan nasıl inlemene neden olabilir?

Bana dönmeme yardım ediyor. Onun kehribar rengi gözlerini tekrar görmek içimi rahatlatıyor. Beni içten dışa ısıtıyorlar, bana oyuncak gibi davrandığında bile sevildiğimi hissettiriyorlar.

Onunla güvendeyim, değil mi?

Eli eteğimin altına kayıyor ve ıslak külotumu dizlerime kadar indiriyor.

"Tekrarlamak zorunda kalmadan önce, bebeğim. Hadi."

Güvende değilim. Kalbim güvende değil. İtibarım güvende değil. Hayatım *güvende değil*. Ama güvenlik yanılması benim için işe yarıyor.

Onların tanrısının önünde yalvaran biri gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. Sessiz Çember'in beni yapmak istediği seks kölesi gibi itaat ediyorum. Ama hiçbirisi Christopher Murray'in bana yaptıklarını bana yaptıramaz.

Kimse ona duyduğum saygıyı bana duyamaz. Aklım unutsada, bedenim unutmaz. Ve bunu kabul etmeyi reddettiğimde, o, onun etrafında olduğunda her şeyin neden daha iyi olduğunu hatırlamamı sağlar.

Eteğimi kaldırarak beni teşhir eder.

Birinin gelmesinden korkmak mı?

Diğer kadın olmanın utancı mı?

Hayatımın paramparça olma tehdidi mi?

Masama sürünerek gittiğimde ve onun bakışlarının amıma yapıştığını hissettiğimde, hepsi buna değer.

"Ella," diye iç geçirir, sanki direnmeye çalışmış ve vazgeçmiş gibi. "Senden nasıl uzak durmamı bekliyorsun?"

Sesindeki ihtiyaç, nedense onu daha da çok istememe neden oluyor. Bu kadar tatmin edici olmamalı. Dizlerimin etrafındaki iç çamaşırı hareket etmemi zorlaştırıyor, ama o sabırlı, beni yakından takip ediyor, ben durduğumda o da duruyor.

Bana yardım edip masanın üzerine çıkarır ve külotumu yumruklar. Bacaklarımdan aşağı doğru çekip, boş elini başımın arkasına koyar. Gözleri beni yutar, sıvı zehir onu doldurur.

"Ağzını aç."

Açıyorum. Ve ıslak külotumu ağızma sokmasına izin veriyorum.

"Dışarıda bekleyenlerin benim sikimde boşaldığını duymasını istemeyiz."

Saatine bakıp homurdanıyor, kemerini çözüyor. "Acele etmeyi sevmem, ama kimsenin seni bu halde görmesini istemiyorum. Bu kadar güzel ve muhtaç. Bu sadece benim için, değil mi?"

Beni şehvetli bir kadın haline getirdiği için başımı sallıyorum, o kalçalarını tuttuğunda çoktan titremeye başlamıştım bile.

Beni masanın kenarına çekip kendini benimle aynı hizaya getiriyor.

Penisinin ucunu girişime değdiğini hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "*Prezervatif*" demeye çalışıyorum, ama elbette söyleyemiyorum.

Ağzımdan külotu çıkarmak için uzanıyorum ama o bir elimi, sonra diğer elimi sıkıca kavıyor. Kalçamı kavrayarak beni kendine çekiyor, ellerimi göğsüme bastırıyor... ve içime giriyor.

Bu adam aptalca büyük. Onunla tanışmadan önce hayal bile edemeyeceğim türden. Ve neredeyse bir yıldır onunla yatmadım.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimi gerildiğimi hissederek başımı sallıyorum. Daha yeni girmiş ama ben şimdiden sıkışıklık yüzünden nefes almakta zorlanıyorum.

"Chris!" Mırıldandığım şikayetimin onun için hiçbir anlamı yok.

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi? Bu amcığın bana ait olduğunu biliyorsun. İsteddiğim gibi sikebileceğimi biliyorsun."

Daha derine girdiğinde, tüm vücudum gerildi.

"Beni almaya çalışırken ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Kayganlığım onu hoş karşılıyor, ama bu, benim vücudumla onun vücudunun asla birleşmemesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Bu doğal olmayan bir his ve dünden beri hala devam eden acıyı daha da artırıyor.

"Burnundan derin bir nefes al, tatlım." Zayıf bir nefes ama işe yarıyor.

"Aferin kızım, bir tane daha. İşte böyle..."

Derin bir şekilde itti, ben de ağzımdaki tıkaçtan sonra çığlık attım. Nefesimi bıraktım, ciğerlerim titriyordu, o da alnını benim alnıma koydu.

"Şu haline bak, babacığını çok iyi karşılıyorsun. Neden bunu bizden saklamaya çalışasın ki?"

İçimde hareketsiz kalıyor, vücudumun alışması için zaman tanıyor. Sanırım sonsuza kadar ihtiyacım olacak. Hafifçe geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, her seferinde biraz daha hızlı, boğazımdan inlemeler çıkarken benden daha fazla ıslaklık çıkarıyor. Ve onları duyduğu anda, kendini tutmayı bırakıyor.

Onun itişleri masayı öne doğru iterken, ben zevkten boğuluyorum ve masa duvara çarptığında bile irkilmiyorum. O kalçalarını sallamaya başladığında gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

"Kollarını boynuma dolaştır. Külotu çıkarmaya çalışma."

Bileklerimi serbest bırakıp başparmağını klitorisime bastırır ve ben kollarımı ona dolarım. Beni yavaşça okşar, sesi gergin bir şekilde, "Zamanımız azalıyor. Eğer boşalmazsan, bu gece odana gizlice girip, oda arkadaşların seni tatmin edemediğim için ne kadar üzgün olduğumu duyana kadar seni yalayacağım," der.

Zevke doğru hızla ilerlerken kendimi onun etrafında sıkıştırıp titrediğimi hissediyorum, inlemelerim giderek yükseliyor ve ağzımda takılıyor.

Onun adını haykırmak ve ona sarılmak istiyorum. Onu şu anda olduğundan daha da yakın hissetmek istiyorum. Vücudum zevkin patlamasıyla titrerken, o daha sert vuruyor, klitorisimi daha sıkı okşuyor ve son saniyede külotumu çıkarıyor. Düşük bir homurtuyla içime boşalıyor.

Yakalanma korkusuyla karışan orgazmımın şiddetinden titriyorum.

Dudakları benimkilere çarpmak üzere ve panik beni ele geçiriyor.

Onu bırakıp duvara yaslanıyorum ve o benim ağzımı ısıtıyor.

Gözleri hafifçe kısılr, elleri benim küçük belimi sarar. Bazen düşünüyorum, kendini tutmasaydı, o güçlü elleriyle beni ikiye bölebilirdi. Bazen... bunu istediğimi düşünüyorum.

"Az önce dudaklarını benden esirgedin," diyor neredeyse soğuk bir sesle.

"Nedense bir öpücük, anlamsız seksten daha kötü geliyor," diyorum boğuk bir sesle. Benden uzaklaşıyor, boşluk hissi kalbimi acıtıyor. "İkinci kez aldatmak gibi geliyor."

Yüzümü iki güçlü eliyle yanaklarımdan kavrar. Kafese kapatılmış bir kuş parmaklıkları görür mü? Yoksa birdenbire artık uçamayacağını fark eder mi? Chris'in ne zaman tam olarak kontrolü ele geçirdiğini asla anlayamıyorum. Ne zaman zihnimi hapsetmeye başladığını. Anladığımda artık çok geç olduğunu biliyorum.

"Seninle seviştiğimde bunun anlamsız bir seks olduğunu mu düşünüyorsun, tatlım?" Elleriyle boynumun çukurundaki deniz kabuğu kolyeyi oynamaya başladı. O kolye, benim Sessiz Çember için bir Afrodite olduğumu söylüyordu.

Yutkunmakta zorlanıyorum. Ne kadar gerçeklerle bastırmaya çalışsam da midemde kelekler uçuşuyor.

"Önemli değil. Hiçbir şey değil. Biz hiçbir şeyiz. Ve bu, senin lanet bir kız arkadaşın varken ilk ve son kez olacak. Siktir. Lanet bir *nişanlı*."

"Diline dikkat et." Görünüşe göre nişanlısından çok benim küfürlerimden endişeleniyor.

Cebinden bir şey çıkarıyor, ama çok küçük olduğu için göremiyorum. Parmaklarını alt dişlerime takıyor, ağzımı açarken içimden bir inilti koparıyor ve elinde tuttuğu şeyi dilimin üzerine koyuyor.

Tat alma duyularım karıncalanıyor, tatlılık ağzımı sulandırıyor. Bir aşk kalpli şeker.

Hâlâ ağzımı bırakmadan dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Dün kolonya sürmemiştim." Kalbim hızla çarpmaya başlayınca gözlerim kapanıyor. "Artık bunun ilk kez olmadığını bildiğine göre, son kez de olmayacağına inan bana."

Sonunda beni bırakır ve şoktan nefes nefese kalırım.

Pantolonunun fermuarını çekip, külotumu cebine tikiştiriyor. Sonra yavaşça beni masadan indirip, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek düzgün görüldüğümünden emin oluyor.

"Biz her şeyiz," der sonunda. "Önemli olan tek şey biziz. Ve işler kontrolden çıktığında, bunu hatırlamanı istiyorum."

On sekizinci bölüm

Ella

Aptal - Tate McRae

"Els?" diye bir ses duyuyorum, alt kattaki ön kapıdan geliyor. "Evde misin?"

Alex'in merdivenleri koşarak çıktığını ve sonunda yatak odamın kapısını çaldığını duydum.

"Burada mısın?"

Yorganın altından inleyerek, isteksizce uyku şortumu alıp giydim, ona içeri girmesini söylemeden önce yaptığım yeni kesikleri saklamak için.

"Merhaba güzelim," diyor yumuşak bir sesle. "Nasılsın?"

Yatağında dönüp yüzümü yastığa gömdüm, o da yanıma oturmaya geldi. Nazik ruhu odanın her yerinde hissediliyordu, yorganın üzerine elini nazıkçe koyup onu aşağı çekişinden de anlaşılıyordu. Yine de kendimi güvende hissetmiyordum.

"Öğleden sonra derse gitmedin mi?" diye soruyor.

Chris iç çamaşırlarımı sakladığında ve içimden onun spermi akarken gidemedim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Maria'nın yeni en iyi arkadaşı olan Megan'a rastladığımda gidemedim. Beni yerime geçen, cheerleader takımının yeni kaptanı. Kampüsteki herkes bana şeytanmışım gibi bakarken gidemedim.

Alex'e bunların hiçbirini söylemiyorum. Onunla yüzleşemiyorum bile.

Onun ve Peach'in Hermes'in gönderisini görmüş olmaları gerektiğini biliyorum. Öğleden sonra boyunca ağlamaktan kendimi alamadım. Chris'le yattıktan sonra takımdan *mesajla* atıldığımda, artık kimsenin yanında olamazdım. Ve her şeyi daha da kötüleştirmek için, Luke beni arayıp, inisiyasyonlara katıldığım için benden ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Sanki bunu hepimizi kurtarmak için yapmamışım gibi. Görünüşe göre, en azından annemi gururlandırmışım.

"Els," diye seslendi, o kadar hafifti ki t y n dokunu u gibi geldi. "Sen benim en iyi arkada ımsın, bunu biliyorsun, değil mi? Küçük bir söylenti bu konudaki fikrimi asla deği tmez."

Sesim boğazımda düğümleniyor. Hiçbir şeye cevap veremiyorum. "Gerçek de öyle," diye ekliyor.

Bunun bir söylenti olmadığını biliyor. Tanrım, bu beni hasta ediyor.

"Seni seviyorum. Omuzlarında dokunulmaz bir adamın yükünü taşımak nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O adamın seni sevmesi ve sana bakması gerekse bile." Muhtemelen kendi babasını hatırlayarak i  geçiriyor. "Babalar seni korumak içindir. Seninki, benimki... onlar korumadı. Kötü adamlar hak ettiklerini bulurlar."

Onun sözleri karşısında çoktan başımı kaldırıyorum. Tekrar akmaya ba layan g zya larımı siliyorum. Tatlı Alex Delacroix gerçekten bunu mu söyledi?

"Doğru muydu?" diye sorar. "Hermes'in yayınladığı şey?"

Başımı sallarım, boğazımdan başka bir hıçkırık çıkar. " zg n m. Bunu yaptığım için. Ve sana ya da Peach'e söylemediğim için."

Kafasını sallayarak, sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına koyar. O da gözyaşlarını siler. "Korkmu tun."

"Başta ne yaptığımı bilmiyordum. Ve öğrendiğimde, beni de kendisiyle birlikte batıracağını söyledi." Yıllardır içimi kemiren utanç ve suçluluk duygusuyla g zya larına boğuldum. "Ve  imdi o öldü, ama nedense onun için üzülüyorum?"

"Neden  z l yorsun?" Bir terapistle konu uyormu um gibi hissediyorum, ama yine de yardımcı oluyor.

"  nk  öldüğü için mutluyum."

Ellerimin avuç i lerini gözlerime bastırarak sakinle meye çalışıyorum. Alex beni kollarına aldığında, ciğerlerimi saran sıkı bantlardan biri kopuyor.

Aşağıda,  n kapının açılma sesi tekrar duyulur. "Ella.

Baker!" Peach aşağıdan bağırır.

Başka bir çift ayak merdivenleri koşarak çıkar ve sonra ateşli arkadaşım odama dalar. Alex gibi kapıyı  almakla uğra maz.

Alex'in ba ı omzumda, kapıya değil pencereye dönük olduğu için onu gören tek kişi benim.

"Bensiz sarılma seansı yapmayacaksınız. Bana rüya gördüğümü söyleyin."  antasını yere bırakır, yatağımıza atlar ve aramıza girerek bizi çığlık attırır.

"Ella, lütfen bana zihninde karanlık bir yerde olmadığını söyle," diye yalvarır. "Bizi farklı göreceğimizi düşünmediğini söyle."

"Peach, onu boğuyorsun," diye azarlıyor Alex.

"Belki de öyle yapmalıyım. Bütün gün mesajlarımızı görmezden geldiğin için." "Nefes alamıyorum," diye hırıltıyla söylüyorum.

Sonunda beni bırakır ve başımın yanına dokunur. "İyi misin? Ölümüne endişelendim. Dört saatlik biyoloji deneme sınavında sıkışıp kalmasaydım, polisi arardım. Arama kurtarma ekibini. Başkanı."

Gözlerim kucağıma düşer. "Seninle yüzleşmekten korkuyordum. İkinizden de." "Belki Peach'ten biraz daha fazla," Alex yumuşakça güler.

"Belki." Dudaklarım kıvrılır, bir kahkaha kaçır.

Peach bize orta parmağını gösterir ve biz kahkahalara boğuluruz. "Demek baban seni yasadışı seks partileri düzenlemek için kullanmış. Eminim Stoneview'daki *hiç kimseyi* şaşırtmamıştır." Omuzlarını silkiyor. "Sen sapık biri olmadığını biliyoruz, Els." Parıldayan yeşil gözleri benimkileri arıyor. "Sana bunu yaşattığı için üzgünüm," diyor daha sakın bir ses tonuyla.

Başımı sallayıp boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Sana hiç söylemediğim için üzgünüm. Kendime sakladığımda görmezden gelmek daha kolaydı."

Alex bana empati dolu bir bakış atar. "Bizden özür dileme. Bize asla özür dilemek zorunda değilsin."

Peach homurdanır ve bize birkaç saniye daha sessiz sevgi dolu bir an yaşatır, sonra şöyle der: "Tekilam var. Ve aşağıda beni eve kadar takip eden iki ezik var. Komşularımız olduklarını söylediler. Bilmiyorum. Garip adamlar."

Wren ve Achilles'in burada olduğunu düşününce kalbim sıkışıyor. Dün yanlış bir şey yapmadılar, ama iyi insanlar değiller. Artık onları evde tutmanın güvenli olup olmadığından emin değilim. Özellikle de kızlar kiminle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlarsa.

"Hadi gidip sarhoş olalım," diye bitirir Peach. "Buna ihtiyacımız var."

Aşağı kata indiğimiz ve sağa dönüp oturma odasına girdiğimiz anda yüzüm düşer. Chris, kahve masasının etrafına U şeklinde dizdiğimiz üç kanepeden birinde oturmaktadır. Achilles başka bir kanepede, Wren ise üçüncü kanepede oturmaktadır.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor Peach. "Godfather toplantısına mı girdik? Ne zaman geldin?" diye Chris'e soruyor.

"Kapıyı açtığımda," diye cevaplar Achilles rahat bir şekilde.

"Burası bizim evimiz, Achilles. Yabancıları öylece içeri alamazsın," diye karşılık veriyor.

"Yabancı mı? Biz arkadaşız."

"Öyle mi, ne zamandan beri? Birbirinizin saçını ördüğünüzü hatırlamıyorum. Lisedeyken onu hiç sevmezdin."

Chris gülümser, bakışları bir anlığına benden ayrılıp Achilles'e kayar. Tabii ki Peach, üçünün de onları birbirine bağlayan gizli bir topluluğun parçası olduğunu (ya da neredeyse parçası olduğunu) bilmiyor.

"Düşmanlardan aşıklara. Hiç duydun mu?" sözde en iyi arkadaşımız cevaplar, kibirli tavırları sinir bozucu olmaya başlar.

"Achilles," diye azarladı Wren. O, mantığın sesi gibi davranmaya çalışıyor, ama hepimiz biliyoruz ki, Peach şu anki hedef olduğu için araya giriyor.

"Git kadını sakinleştir, Wren. Sinirlerimi bozuyor."

"Ciddi misin?" diye araya giriyorum. Ama Wren çoktan ayağa kalkmış, sanki Peach bir baş belasıymış gibi öfkeyle nefes alıp veriyor, Achilles değil.

"*Senin kadının değil.*" Bir adım geri atar. "Seni yumruklayacağım, Wren," diye tıslar.

Evet, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. O zaten onu ensesinden tutup odadan dışarı sürüklüyor. Ne ben ne de Alex onları engelliyoruz çünkü Peach'in bunu istemediğini biliyoruz. Wren'in dahil olduğu her şeyden uzak duruyoruz. Bence kendisi de çok kafası karışık, biz karışmamalıyız.

"Siz üçünüz tam birer pisliksiniz," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "İçinizden biri zaten dersini alıyor," diyor Chris. "Sıradaki
"Sen..."

"Tamam, biraz sakinleşebilir miyiz lütfen?" Alex sonunda konuşur ve birkaç kelimesiyle beni sakinleştirir. "Hepimiz arkadaşız. Birbirimize karşı böyle davranmaya gerek yok." Bize bir saniye zaman tanımak için duraksar, sonra yumuşak bir sesle ekler, "Merhaba Chris. Stoneview'a geri dönmene sevindim."

Şu anda Silver Falls'ta olmamıza rağmen *Stoneview* diyor, çünkü hepimiz Stoneview çocuklarıyız ve üssümüzü böyle adlandırıyoruz.

Chris kibarca karşılık verir, onu sorar, ama gözleri benden ayrılmaz.

Onun yaramaz gözlerinde dönen viskiyi kaldıramayan ben, şortuma bakıyorum, gözlerim kaşınan yerime sabitlenmiş durumda.

Tırnaklarımı derime batırmak istiyorum. O kadar çok kaşımak istiyorum ki sinirlerim karıncalanıyor.

Kendi düşüncelerimden çıkınca, grubun geri kalanına bakıyorum. Alex ve Achilles şimdi aynı kanepede oturmuş, bu geceki Xi Ep partisi hakkında konuşurken, Chris'in hala bana baktığını görüyorum. Wren ve Peach da geri gelip kanepeye oturduklarında, ayakta kalan tek kişi ben oluyorum. Margarita yapmak için gereken her şey hazır ve Peach, Wren'in bacaklarının arasına kayarak limonları kesmeye başlıyor.

"Boş ver, Els. O pislikler hiçbir yere gitmiyor." At kuyruğundan kaçan kırmızı saç telini üfler. "Sadece otur ve sarhoş ol."

Odaya bakıyorum, nereye oturacağım konusunda pek seçeneğim olmadığını biliyorum.

"Son seçenek olduğu için senin yanına oturacağım," diyorum Chris'e. "Sakin aklına bir şey gelmesin."

Dudaklarını sıkıştırarak gülümsemeyi engellediğini belli etti. "Asla yapmam."

Kanepeye oturduğumda ve o beni kendine çekmek için belime kolunu doladığında kendimi garip hissettiğimi söyleyebilmeyi isterdim. Ama hissetmiyorum. Hayır, tek hissettiğim, Peach'in ellerini izlerken midemde kelebeklerin uçuşması. Peach, bir çalkalayıcıya alkol döküyor.

Chris kulağıma fısıldayınca irkiliyorum. "Peach'in örneğini takip edip bacaklarımın arasına diz çökebilirsin, tatlım."

"Siktir git," diye fısıldayarak tıslıyorum.

Onun yumuşak kahkahası boynumu gıdıklıyor ve zevkten titrememe neden oluyor. Tatlı portakal ve sedir ağacı kokusu beni sarıyor ve neredeyse başım dönüyor. "Bana siktir git deme. Ve burada diz çökmek istemiyorsan, sorun değil. Seni tapınakta da diz çöktürebilirim."

Alt karnımda bir sıkışma hissediyorum ve yumuşak minder üzerinde kıvranıyorum. Vücudumun ona tepki vermesini ciddi olarak durdurmam gerekiyor. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Neyse ki, konuşmamızı duyan en iyi arkadaşım var ve onun sinirli sesi beni gerçeğe geri getiriyor.

"Ella Marjorie Baker, eski sevgilinle yatmıyorsan iyi olur."

Bu iyi bir uyarı oldu. Chris'in elini itmeye çalışıyorum ama o izin vermiyor. Tabii ki vermez. O devasa el,

beni nazikçe kendine doğru çekerken, beni ezip geçecekmiş gibi hissettiriyor. Anaconda seni yutarken her zaman yavaş ve istikrarlıdır.

"En azından o biriyle yatıyor," diye alay eder Wren, arkadan Peach'in at kuyruğunu çekerek. "Bekârlık nasıl gidiyor?"

"İstenmeyen bekarlık," diye tersler. "Neden herkesin beni bir tür kara listeye aldığını bilmiyorum." Omzunun üzerinden bakarak, gözlerini ona diker. "Ama merak etme, bunun nedenini bulacağım." Shaker'daki her şeyi karıştırır. "Belki bu geceki Xi Ep partisinde. Kimler ön partiye hazır?"

Başımı geriye atıyorum, kız öğrenci birliğimizden bahsedilmesi beni şimdiden strese sokuyor

"Cheer takımının herkesi bana karşı kışkırtmaya çalışmayı bırakana kadar partilerden uzak durmalıyım.

"Yani, bir daha asla partiye gitmeyecek misin?" Alex gülüyor.

"Yani, bir daha asla partiye gitmeyecek misin?" Alex gülüyor.

"Ben hala takımın bir parçasıyım ve bunu durduracağım," diye araya girer Peach. "Yanında bu kadar iyi birisi varken, kötü niyetli ponpon kızları kimin umursar ki?"

"Beni savunan tek kişi sensin. Lanet olsun, beni oylamak için oluşturdukları yeni grup sohbeti hakkında bana mesaj atmasaydın, antrenmana gidip herkesin önünde küçük düşürülürdüm. O sürükleri görmek istemiyorum."

Chris'in eli dikkat çekmeden bluzumun altına kayar ve sırtımdan kaburgalarım, sonra da yana doğru ilerler, kollarımda tüylerim diken diken olur. Tekrar eğildiğinde parmak uçları meme ucuma dokunur. "Diline dikkat et."

Tanrım, bana böyle davrandığında nefret ediyorum. Nadiren küfür eden sahte bir aziz olması, benim de denizci gibi küfür etmeyi bırakmam gerektiği anlamına gelmez. Bu benim kendimi ifade etme şeklim, lanet olsun. Ama Chris'in kız arkadaşı küfür etmez. Ona söylenen her şeyi yapar ve mükemmel bir kadın gibi davranır, çünkü Chris dünyaya böyle bir imaj vermek ister.

Siktir et onu. Ben Chris Murray'in kız arkadaşı değilim.

Peach, Alex'in önüne bir margarita koyar, sonra da benim önüme bir tane. "O zaman burada parti yapalım. Senin sevdiğin o korkunç derecede sıkıcı tatil filmlerini izleyebiliriz. Oh! Erkekleri kovup birlikte bir şeyler pişirmek ister misin? Oh, oh! Lütfen çikolatalı kurabiye yap."

"Ella kurabiye pişiriyorsa bizi kovamazsın," diye homurdanır Achilles. "Ve kurabiye olacaksa, çift çikolatalı olacak."

"Kapa çeneni, mağara adamı. Ne istersek onu yaparız." Ona şeytani bir gülümsemeyle bakar. "Belki *de* sizi kovup çift çikolatalı yaparız."

"Wren haklı. Sen sikilmeye ihtiyacın var. Pislik kişiliğin gittikçe kötüleşiyor."

Hepimiz buna güldük. Peach hariç. Ve Chris'in nadir ama çok lezzetli, boğuk kahkahasını duyduğumda... tüm varlığım eridi.

Bir an için, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissediyorum. Onun kollarında, arkadaşlarımla gülüyorum. Sonra Megan'ı hatırlıyorum. Ve onu kızdırma ihtiyacı beni ele geçiriyor.

Peach'in bana verdiği içkiyi alıp, bir dikişte içip masaya geri koyuyorum. "*Siktir*. Bu çok iyi."

Hızla ayağa kalkarım, Chris'in beni tutamayacağından emin olurum ve odadan çıkıp, mutfağın bulunduğu giriş holünün diğer tarafına doğru yürürüm. Ve bunu yaparken, "*İki kurabiyeyi de* ben yapacağım" diye bağırırım. Ve Chris'e orta parmağımı gösteririm, çünkü onun bundan nefret ettiğini biliyorum.

"Uh, o iyi mi?" Alex'in sorduğunu duyarım, ama cevap vermem.

Pişirmeye odaklanmaya başladığım için konuşmanın geri kalanını duyamıyorum. Fırını önceden ısıtıyorum, dolaptan bir kase ve buzdolabından malzemeleri alıyorum.

Fırını açıp, az önce yuvarladığım hamur toplarını içinden çıkarmaya hazırlanırken, arkamda birinin varlığını hissediyorum. İşimi bitirip, fırının zamanlayıcısını ayarlıyorum ve tam dönmek üzereyken iki el belimi kavrayıp beni tezgaha doğru zorla itiyor.

Dönmeye çalışıyorum ama saçımı tutuyor ve yanağım mermer tezgaha değene kadar beni eğiyor.

"Bırak beni, lanet olası pislik."

"Ella," diye Chris kulağıma homurdanıyor. "Sana bir sır vereceğim." Kalçalarını öne doğru itiyor, tezgahın acı verici bir şekilde kalçama batmasını ve sertleşmiş penisini kıcıma hissetmemi sağlıyor. "Bir hanımefendi gibi davran, bir hanımefendi gibi davranıl. Yaramaz bir çocuk gibi davran, yaramaz bir çocuk gibi sikil."

Ayaklarımı ayırır ve kapatamayacağımdan emin olur. Parmakları ön kolumu sarar, bileğime, sonra da elime kayar ve dokunduğu her yerde ateşli bir arzu izi bırakır. Orta parmağımla nazikçe oynar.

"Bu muydu?"

"Ciddi misin?" Onunla alay ediyorum, ama midemi sertleştiren korkuyu durduramıyorum. "Mafya patronu gibi davranıp, sana orta parmak gösterdiğim için parmağımı kesecek misin?"

"Soruma cevap ver, tatlım."

"Evet. Mutlu musun?"

"Tüm arkadaşlarının önünde küçük bir velet gibi davrandığın için pişman olmanı sağladığımda mutlu olacağım."

Diğer eliyle gevşek şortumu ve külotumu yana çekiyor, sonra elimi bacaklarımın arasına zorla sokuyor ve özellikle orta parmağımı tutuyor.

"Hayal görüyorsun," diye inleyerek, onu uzaklaştırmak için kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Kıpırdamam işe yaramayınca paniğe kapıldım. "Chris... yapma. Herkes koridorun karşısında."

Sesim fısıltıya düşmüştü. Mutfak, giriş holü ve oturma odası arasında kapı yoktu. Sadece birinci katın üç farklı bölümünü ayıran büyük, kapısız çerçeveler vardı.

"Dur."

Hâlâ bir eliyle kıyafetlerimi kenarda tutarken, bir parmağıyla girişimi test etmemi sağlıyor.

"Sadece zevk almadığını düşünürsem dururum. Çok ıslak olan amın bana zevk aldığını söylüyor." Kimsenin duymaması için alçak sesle konuşurken çıkardığı gürleyen sesler, aptalca ıslaklığımı iki katına çıkarıyor.

"Zevk almıyorum." Kısa kesmeye çalışıyorum, ama o benim parmağımla girişimi okşadığında nefesim kesiliyor. "Herhangi biri girebilir. Herhangi biri *duyabilir*."

"O zaman çok sessiz olsan iyi olur. 'Üzgünüm baba, böyle yaramaz bir kız olduğum için' diye *fısılda*."

Tezgahın üzerine başımı sallamaya çalışıyorum, ama bu mümkün değil, bu yüzden kelimeleri ağzımdan zorla çıkarıyorum. "Hayır..."

"Ah ah." Orta parmağımın ucunu ıslaklığımın içine iterek ağzımı açmaya zorluyor. "Tekrar dene, bebeğim. Merak etme, dersini öğrenene kadar bunu yavaşça ve nazikçe yapabiliriz."

Hayır, yapamayız. Ve o da bunu biliyor. Arkadaşlarımdan herhangi biri mutfağa girebilir.

O daha derine ittiğinde, parmağımın etrafında kasılma hissediyorum. Kahretsin, daha iki parmak girmede ki, ben şimdiden aklımı kaçırıyorum.

"Tatlım," diye homurdanıyor arkamda, kendini kıcıma daha sıkı bastırıyor. "Özür dile, sana merhamet edeyim."

Parmağımı kontrol edenin o olması, parmağımın tamamen içeri girememesi ve *sadece* bir parmak olması, beni

delirtiyor. İşkence gibi yetersiz geliyor.

Chris, birleşmiş ellerimize karşı itmeye çalıştığım anı hissediyor. Bunu bana karşı kullanıyor, parmağımı içimden çıkarıyor ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Oh, bebeğim, ne kadar sabırsızsın. Benim için uslu bir kız ol ki sana ihtiyacın olanı verebileyim."

Keşke iki kez düşünürdüm diyebilseydim. Ama düşünmüyorum. Bu sözler ağzımdan doğal olarak çıkıyor.

"Özür dilerim, baba," diye fısıldıyorum çaresizce. "Neden?"

"Yaramazlık yaptığın için."

"İşte oldu. O kadar da zor değildi, değil mi?"

Yine içime girdiğinde, inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Sadece orta parmağım değil. Orta ve yüzük parmaklarımı da kullanıyor ve bunun verdiği zevk beni titretiyor.

"Bana yine küfredecek misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle, parmaklarımı içeri itmemi zorlayarak.

"Y-yemin etmeyeceğim, baba," diye mümkün olduğunca sessizce inlerim. "Lütfen, boşalmam lazım."

"Öyle, değil mi?"

Ona verebildiğim tek cevap inlemem. Parmaklarımı daha derine itiyor ve sihirli noktaya ulaşmak için onları kıvırıyorum.

"Bekle," diye emreder, sanki eğittiği bir köpeğe emir veriyormuş gibi. İhtiyacımdan titriyorum, neredeyse nefes nefeseyim, doruğa çok yakıyım.

"Uslu durmayan küçük veletlere daha sıkı kurallar uygulanır. Bundan sonra sadece parmaklarım, sikim veya dilimle boşalacaksın, anlaşıldı mı? Parmaklarının amının derinliklerinde hissettiğin zevki tadını çıkar tatlım, çünkü artık kendin boşalamayacaksın. Sen benimsin ve orgazmların da benim."

Parmaklarını amımdan çeken adam, klitorisime tokat atıyor ve vücuduma dizlerimi titretmeye yetecek kadar güçlü bir his daha gönderiyor.

"Anlaşıldı mı?" diye homurdanır. Aynı anda elimi bırakır ve arkamda pantolonunu açtığını hissederim.

"Evet, baba," diye hırıltıyla cevap veriyorum, başım saf şehvetten dönüyor.

Neye evet dediğimi tam olarak bilmiyorum. Sadece sikinin ucu girişime bastırdığını ve artık düzgün düşünemediğimi biliyorum.

"Aferin kızıma." Sertçe içeri girer, vücudum onun kalın penisi etrafında gerilir.

"Tanrım," diye inlerim. "Yavaş ol lütfen."

Geri çekilirken, belimi okşadı. "Derin nefes al. Beni alabileceğini biliyorsun."

Titrek bir nefes veriyorum ve o daha derine inerken zevk dolu bir inilti kaçıyor. "İşte böyle, benim için çok iyi yapıyorsun."

Geri çekilir ve tekrar daha derine girer. Birkaç vuruşla içimde en derin noktaya ulaşır.

Hareketlerini durdurur, elini terli alnıma getirir ve saç tellerimi geriye iter.

"Seni benim sikimde boşaltacağım, tatlım. Kimse duymasın diye ağzını tıkamamı ister misin?" Sorusunu, beni inlemeye zorlayan kısa bir itmeyle vurgular.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, utanç beni boğuyor. Ve başımı sallıyorum.

"Sözler." İçimde derinlerdeyken kalçalarını bir kez daha yavaşça

sallar. "Evet," diye inlerim. "Lütfen, baba. Ağzımı tıkayın."

"Zevkle, bebeğim."

Fırın koluna asılı olan bulaşık bezini alır, birkaç kez büküp yumuşak bir sesle mırıldanır. "Aç."

Ben de açtım ve onun bezi ağzıma koymasına izin verdim. Her iki ucunu da başımın arkasında bağlayacağını sandım, ama onun yerine bir eliyle iki ucu tutup, dizgin tutar gibi geri çekti.

Başım ona doğru kalktığında ciyaklarım ve o içime sertçe girer. Bezi kaldıraç olarak kullanır, her girişinde biraz daha sert çeker ve beni boğar. Her itiş, cennetsi hissettiren bir cehenneme bir adım daha yaklaşmak gibidir, yuttuğum her inilti, asla silemeyeceğim bir utançtır. G-noktamı okşamaya başlamadan önce bile gözlerimin önünü yıldızlar kaplar. Tekrar tekrar vurur ve beni tamamen çıldırtır.

Onun penisi etrafında kasılmalar yaşarken nefes bile alamıyorum, ıslaklığım uyluklarımın tepesinden aşağı damlıyor ve o, ihtiyatlı bir homurtuyla boşalıyor, bunu *gizli* tutmaya çalışıyor.

Fırın zamanlayıcısı bip sesi çıkardığında, o hala içimde ve bu beni korkutuyor.

"Mükemmel zamanlama," diyor çıkarken, ağzımdan bezi çıkarıp omzuna atıyor.

Kalın sperminin akıp gittiğini hissediyorum ve o külotumu yerine itiyor. "Dokunma."

"Chris," diye şikayet ediyorum, ama kıcıma attığı tokat ağzımı kapatmamı Kap sağlıyor.

a

çene Belimi nazıkçe tutarak beni döndürüyor ve tezgahın üzerine kaldırıyor. ni.

Tezgahın üzerine kaldırıyor. Mutfakta dolaşüyor, bir bardak su doldurup bana veriyor. Hâlâ bulutların üstündeyim, gerçekliğin ne olduğunu ve orgazm sonrası coşkumun ne olduğunu tamamen bilmiyorum. O zamanlayıcıyı durduruyor, bezi tekrar eline alıyor ve katlayarak fırından kurabiye tepsisini çıkarmak için kullanıyor.

Onları bir dakika bırakıp, cebinden bir şey çıkarırken bana dönüyor. Su içtiğim için minnettar olarak bardağı kenara koyuyorum, ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden gözlerimi uyluklarımdan ayırmıyorum.

Plastik bir ambalajın açıldığını duyarım ve bir saniye sonra, çenemi nazıkçe kavrar ve ağzıma bir kalp şekilli şekerleme sokar.

Onu dilimin üzerinde bırakıyorum, tatlılığını seviyorum. "Neden bana bunları verip duruyorsun?" diye sessizce soruyorum.

"Çünkü seni tanıyorum," diye homurdanıyor. "Yemeyi unutuyorsun. Bale için tercih ettiğin vücut şeklini korumak için kasıtlı olarak öğün atlamadığın zamanlarda. Kendine iyi bakmıyorsun ve ben seni becerdikten sonra bayılmanı ya da şoka girmeni istemiyorum. Biraz şeker sana iyi gelir."

Kalbim bir an durur.

Kahretsin. Bana bakışını sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Yukarı baktığımda gözlerimiz buluştu. Beni içinde tutabildiği güçlü trans halinden başım dönüyor. Eğilip beni öpmek için hazır. Ama ben geri çekiliyorum.

"Ella," diye homurdanıyor, çenemi daha sıkı kavlıyor. "Kes şunu."

Onun ön kolunu tutup kendimden uzaklaştırarak onun tutuşundan kurtuluyorum.

Bana izin veriyor. Nedenini bilmiyorum.

"Beni öpmeni istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu, beni sevdiğini hissettiriyor." Bu, zar zor duyulabilir bir cümle, ama onun bunu kaçırmadığını biliyorum.

Her iki bacağımı da kavrayarak bacaklarımdan arasına yerleşir. "Seni sevmeseydim, kendimi bu kadar riske atar mıydım sence? İnisiyasyon gecesi, yerleşik bir Gölge'ye meydan okur muydum sence? Megan'la yaptığım anlaşmayı riske atar mıydım? Bu durumdan kurtulmana yardımcı olacağını düşündüğün için cahil gibi davranma. Buradan çıkış yok."

Geniş gözlerim onun yüzünden ayrılamıyor ve birkaç saniyelik sessizliğin ardından bir şeylerin ters gittiğini fark ediyor.

"Ne?"

"Ne anlaşması?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Neden bahsediyorsun?" "Megan'la yaptığın anlaşma ne?"

Bir adım geri çekilir, elini ensesine götürür. "Megan ile olan *ilişkimden* bahsettim."

Deli bir kadın gibi hissederek başımı sallıyorum. Hayır, ne dediğini biliyorum. "*Anlaşmanı* söyledin."

"Yanlış duydun." Bana sadece bu kadarını lütfeder ve yana çekilir, dolaptan bir tabak ve çekmecedan bir spatula çıkarır.

"Chris, bana yalan söyleme."

"*İlişki* dedim," diye dişlerini sıkarak birbirini ardına kurabiyeleri alıp tabağa koyuyor.

"Neden yalan söylüyorsun?" diye ısrar ettim. "Onunla olan anlaşmanı bozarak ne gibi bir risk alıyorsun? Ve bu ne tür bir anlaşma?"

"Ella," dedi sert bir sesle. "Sinirlerimi bozuyorsun."

Kurabiyeleri bitirince cebinden telefonunu çıkarır. "Gitmem gerek."

Bu sefer diğer cebinden küçük bir kutu çıkarır. Yine önümde durur ve kutuyu bacağımın yanındaki tezgahın üzerine koyar.

"Aslında başlangıçta bunun için gelmiştim. Bu senin için. Cheer takımında olmadığın için o partiye gidemeyeceğini düşündüğün için üzgünüm. Umarım benim gözümde o takımdaki tüm kızlardan daha yetenekli olduğunu biliyorsundur."

Tabaktan bir kurabiye alır, ısırır ve gözlerini kapatır. "Gerçekten en iyi çikolatalı kurabiyeleri sen yapıyorsun. Bayılıyorum." Bana göz kırpar. "Bu akşam Stoneview'daki evimde bir parti veriyorum. SFU partisine katılmak istemiyorsan, benim partime gelebilirsin."

"*Sen* mi?" diye burun kıvrırım. "Sıkıcı Bay, evinde parti mi veriyor? Eskiden sadece doğum günlerinde parti verirdin."

Dudakları hareket etmeden önce kaşları seğirir. "Aslında Jake ve Rose benim için bir parti düzenliyorlar. Ama bugün¹⁵ Eylül, Sweets."

Kahretsin. Bugün onun doğum günü.

"Çok üzgünüm, ben..."

"Partime gelerek bunu telafi edebilirsin. O güzel mavi ipek eteğini ve beyaz bluzunu giy. Ve ona uygun soluk pembe rujunu da sür. Sana çok yakışıyor."

Kalbim sıkışır, lisedeki onunla olan ilişkimizin anıları midemi bulandırır.

"Artık bana ne giyeceğimi söylemeyeceksin. O... o eski bizdi."

O bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Bu biziz. Nokta. Ben sana ne yapacağını söylerim, sen de iyi bir kız gibi dinlersin çünkü yaptığında seni övdüğüm için bunu seversin."

"Ama..."

"Doğum günümdeki tüm erkeklerin seni sikmek istemesini istiyorum. Sonra da o güzel amına sikini sokan tek kişinin ben olduğumu bilerek zevk alacağım."

"Sen bir pisliksin..."

"Ağzına dikkat et, yoksa gitmeden önce onu spermimle yıkarım."

Sırıttıyorum. "Gitmen gerektiğini sanıyordum. Acelen yok mu?"

"Güzel sürtüğüm için her zaman zaman ayırırım." Eli saçlarımı nazikçe okşadı ve başımı yana eğerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Lütfen, gel," diye kulağıma fısıldadı.

Hâlâ sersemlemiş halde, mutfaktan çıkmasını izlerim. Partisine gitmeyeceğim, bu kesin, ama onun doğum günü olduğunu fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ön kapının kapandığını duyana kadar bana verdiği kutuyu açmıyorum.

Gökyüzü mavisi kadife bir mücevher kutusu ve onu açtığımda ağzım açık kalır. İçinde tek bir ip ve birkaç küçük inci vardır. Kendim yapmam gereken bir kolye.

Notu alıp kutuyu kenara koyuyorum.

Tek tek, tatlım.

Tanrım, o adamdan o kadar çok nefret ediyorum ki, sanki aşk gibi geliyor.

Seni seviyorum

Sana karşı kıskanç ve sahiplenici olmak çok güzel bir duygu. Asla doyamayacağım bir uyuşturucu gibi. Tek bir kadına tamamen takıntılı olduğumu bilmekten gurur duymam gerekmez mi? Sana yaklaşan diğer erkekleri yok etmek istememden dolayı neden pişmanlık ya da utanç duymalıyım?

On Dokuzuncu Bölüm

Chris

Bunca zaman - Toby Mai

Sorority Row'daki Xi Ep evlerinden birinin önüne park ettim. Ella'nın yaşadığı evlerden hiç de uzak değil. Muhtemelen Stoneview'daki evimde birçok kişi beni bekliyordur, ama yirmi dördüncü yaşımı kutlamadan önce halletmem gereken bir iş var. Yanımda getirdiğim belgeleri alıp ön kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açan kız, başını salladı.

"İçeri giremezsin. Parti başlayana kadar sadece Xi Ep kızları girebilir."

"Maria Delgado'ya onu görmek isteyen biri olduğunu söyler misin?" diyorum gülümseyerek.

Tereddüt ediyor, bir ayağından diğerine geçiyor. Muhtemelen arkadaşının başının dertte olduğunu hissediyor ama bunu benim sıcak gülümsemem ve altın çocuk görünüşümle bağdaştıramıyor.

"Ben genelde istediğimi elde ederim," diye ekliyorum açıklayıcı olarak. "Bunun önüne geçmek istemezsin."

Bana kapıyı kapatır ve bir dakika sonra kapıyı Maria açar.

"Christopher," diye parlak bir gülümsemeyle karşılıyor beni. "Bu hoş bir sürpriz. Bu gece partimize gelmeyeceğini sanıyordum."

"Gelmiyorum."

Kısa cevabım onu şaşırtır. Kampüste konuştuğum çoğu insan gibi, o da benim daha nazik halime alışmıştır.

Elimde tuttuğum belgeleri ona uzattım.

"Dekan ve cheerleading koçunun, yazın takımında kalmak için uyuşturucu testlerini tahrif ettiğini öğrendiklerini bilmeni istedim."

Yüzü düşer, şoktan konuşamaz hale gelir.

"Eşyalarını topla," derim, arkasına bakarak evin koridoruna doğru.

"Bekle, bekle," diye geveliyor, dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatıyor. "Bunu yapma. Ne istiyorsun?"

Kafasını sallıyorum çünkü açıkça anlamamış. "Hiçbir şey istemiyorum. Her şey bitti. SFU'dan atılıyorsun."

Onu sevdiğim kadını incittiği için okuldan attırdığımı söylemeye niyetim yok. Ella'yı takımdan atmak onun için önemli olmayabilirdi. Ama Ella için bu, özgüvenine bir darbe, başarabileceğini düşündüğü şeylerin listesine bir leke. Ve benim gözetimimde böyle bir şey olamaz.

"Uyuşturucu testi nereden biliyorsun?" diye tısladı, bu sefer pazarlık etmek yerine öfkeye kapıldı.

Başımı yana eğip, bunu nasıl sindirmeye çalıştığını gözlemliyorum: bir eliyle alnını ovuşturuyor, diğer eliyle kağıtları buruşturuyor, kaşlarını çatıyor.

"Ah, peki. Bana bilgi verebilecek birçok insan tanıyorum. Ve onlar bana seninle ilgili bilgi vermek için yeterince naziktiler."

Gözleri elime düşer ve parmağımdaki mühür yüzüğünü görünce bir adım yaklaşır.

"Biz aynı taraftayız, Chris. Amcam, gelecek yıl inisiyasyona girebilmem için bana çıkabileceğim birini bulmaya çalışıyor."

Endişeli gevezelikleri canımı sıkıyor, ama ona izin veriyorum. Korkusunu anlıyorum. Ben de sevdiğim bir şeyi kaybetmeyi düşündüğümde aşırı endişelenirim. Mesela Ella gibi.

"Aynı tarafta değiliz, Maria. Bak, benim tarafım her zaman kazanır. Ve senin bahsettiğin kabul töreninin ne olduğunu hiç bilmiyorum."

Gömleğimden tutup beni kendine çekmeye çalışıyor, ama bunun yerine sadece kendini bana yaklaştırıyor. "Çember'de tanıdığım bazı adamlar var. Onlardan bir iyilik isteyebilirim."

Sakin bir şekilde onu itiyorum. "Tekrar söylüyorum, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama bilseydim, sana çeneni kapalı tutmanı tavsiye ederdim. Bilgi güçtür ve muhtemelen bu yüzden bahsettiğin adamlar senin gibi insanları cahil tutuyorlar."

Yüzüne bakarken gözyaşları akıyor. "Lütfen... Ben... Ben okuldan atılmak istemiyorum."

"Bunun için çok geç. Yarın gün bitmeden bir e-posta alacaksın ve dekanla randevun olacak."

Arabama dönerken onun hıçkırıklarını görmek hoşuma gitmiyor, ama davranışlarıyla kimi incittiğine dikkat etmeliydi. Kim bilir, belki bir süre sonra insanlar ipucunu anlarlar. Ella Baker'dan uzak durun. Onu incitmeyin. Onu üzmeyin. Onu hiçbir şekilde rahatsız etmeyin.

Yüzünde bir gülümseme yoksa, nedenini bilmek isterim. Yanağında bir gözyaşı varsa, kim olduğunu bilmek isterim. Ve kalbine bir isim dövme yaptırmışsa, o isim benimki olmalı.

Şu anda tek istediğim Ella'ya dokunmak, ona bana ne kadar ait olduğunu hissettirmek.

Bir gün, benim kollarımda olmak için onun için yaptığım her şeyi öğrenecek. İyi olanları, kötü olanları. Onunla ilişkiimi bitirdikten sonra yaşamak zorunda kaldığım pişmanlığı görecektir. En önemlisi, onun hikayesinin benimle mutlu bir sonla bitmesinden başka bir sonu olmadığını anlayacak.

O aynı fikirde olmasa bile.

* * *

Eve geldiğimde, evim tanımadığım insanlarla doluydu. Annem iş için uzaktaydı, Juliette de bir arkadaşının evinde kalmıştı. Megan'la paylaştığım evde doğum günümü kutlamamın imkanı yoktu. Orası, kapalı kapılar ardında gerçekte nasıl biri olduğunu bana hatırlatıyordu. Orada durmaya dayanamıyordum. Bu yüzden en yakın arkadaşlarım, ailemin evinde benim için bir parti düzenlemede ısrar ettiler.

Küçük bir parti için onlara güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.

Kapıdan içeri girdiğimde, müzik sesinin üstüne boğuk bir ses "İşte geldi!" diye bağırdı. "Doğum günü çocuğu."

Jake beni kucaklayarak elime bir bardak viski tutuşturur. "Şampanyayı kaçırдың."

Luke hemen arkasından gelip bana bir bardak daha uzattı. "İç, kardeşim."

"En son viskiden çok sarhoş olduğumuzda, hepimiz garip bir dövmeyle uyandık."

"Hey, dövme becerilerimi eleştirme." Son ses Rose'a aittir.

Reeves'in asistanları olduğumuz için diğerlerinden çok daha fazla onu görüyorum.

"Siz üçünüz zaten sarhoşken beni de sarhoş etmek istiyorsunuz," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum. "Sana kim bakacak?"

Bir saniye durup birbirlerine bakıyorlar. "Sorun yok," diyor Luke, dili dolanarak. "Biz iyiyiz."

Gözlerimi devirip bir bardak viskiyi içiyorum ve diğerinden bir yudum alıyorum. "Ne içtiğime dikkat edeceğim."

"Hayır," diye inler Jake. "Lütfen, bu gece babalık yapma. Sadece rahatlamayı istiyoruz."

"Son zamanlarda çok gerginsin," diye ekliyor Rose. "Çok gergin," diye arkadaşlarımıza tekrarlıyor.

"Muhtemelen psikopat kız arkadaşı, nereye gittiğini sormadan iki adım bile atmasına izin vermediği içindir," diye gülüyor Luke.

"Kiminle?" diye ısrar eder Rose. "Ne kadar süredir? Sosyal güvenlik numaraları ne?"

Hepsi kahkahaya boğulur ve ben de onlara katılmaya çalışırım. Keşke komik olsaydı.

"Bu arada, o nerede?" diye soruyorum, onları geçip oturma odamda dans eden kalabalığa bakarak.

Dururlar ve anlamlı bir bakışlaşırlar.

"Oh." Rose gözlerini kısarak etrafına bakar ve kendi kendine başını sallar. "Evet, onu davet etmeyi unuttuk."

"Hadi ama çocuklar." Telefonumu çıkarırken boynumun arkasını elime alıp ovuşturuyorum.

Ondan zaten cevapsız bir arama aldım. Doğum günüm için bir şeyler hazırlamış olmalı ve eve gitmemek intihar olur. Bu partiyi ona kendim söylemeliydim, ama *teknik olarak* arkadaşlarım tarafından organize edilecekti ve içten içe Megan'ın burada olmasını istemediğimi biliyorum.

Rose telefonumu kapar, ikiz kardeşi Jake'e verir ve o ve Luke hemen ayrılırlar, kalabalığın içinde kaybolurlar.

"Onu davet etmeyi *unuttun*, ha?"

"Nasıl olduğunu bilirsin," diye gülüyor. "Partilerimiz özeldir."

İkimiz de evimdeki insan sayısına bakıyoruz.

"Buraya nasıl geldiklerini bilmiyorum," diyor sarhoş bir şekilde, bir yudum daha alıyor.
yudum alır.

"İçmeyi bırak. Zaten yeterince sarhoşsun."

Bardağı dudaklarından uzaklaştırıp yerine başka bir şey koyar.

başk

a. Dudaklarında sigara, uzun siyah saçları dağınık ve yaramazlık dolu parlak gözleriyle bana gülümsüyor.

"Megan'ın olmadığı bir parti, eski güzel günler gibi olacak. Özlemediğini söyleme bana. Yukarıda parti yapan insanlar, bodrumda kendi işimizi yapan biz dördümüz. Ella evin bir yerinde, seni onu odaya götürüp ne yapacağını merak ediyor..."

"Rose. Yapma." Otomatik olarak Luke'un bizi duyamayacağı kadar uzakta olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

"Ne? O henüz gelmedi mi?"

"Gelmeyecek, bunu sen de biliyorsun." "Ama onu davet ettin mi?"

"Tabii ki davet ettim."

"Ama Megan'ı davet etmedin. *Ona* senin için bir parti düzenlediğimizi söylemeyi düşünmedin."

Onun haklı olduğunu kabul etmeyi reddederek konuyu değiştirir ve dudaklarının arasından sigarayı kaparım. "Nişanlına sigarayı bıraktığını söylediğini sanıyordum."

"Söyledim." Boğazını kaşıyor, saçlarını karıştırmaya başlarken gözlerini kaçırıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Rachel'a söyleme."

Gözlerimi devirdim. "Burada mı?"

"Jake ve ben, bu gece sana odaklanabilmek için partnerlerimizi getirmeyeceğimiz konusunda anlaştık."

"Eğlenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Ona karşı dürüst olabileceğimi biliyorum; olmasam da o zaten anlar.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun," diyorum ona, ama o benden bunu öğrenmek için ısrar ediyor. "Bana açıkça söyle."

Ayakkabılarımı, sonra da onun gece yarısı gibi siyah gözlerini izlerim ve iç geçiririm. "Çünkü Ella yanımda değil."

"Ah, Christopher. Sen bittin."

Elimi tutup beni mutfağın yanındaki kapıya, eskiden takıldığımız bodrum katına açılan kapıya sürükler. Lise günlerimizden kalma her şey hâlâ oradadır: kanepeler, televizyon, sehpa. Tanrı bilir neden burada parti vereceğimizi bilirken

Buranın bizim küçük sığınağımız, rahatça kendimiz olabileceğimiz balonumuz.

* * *

Yukarı çıkmaya karar verdiğimde saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Parti hala devam ediyor, ama en iyi arkadaşlarımla aşağıda eğlenemiyorsam, yukarıda da eğlenemeyeceğimi biliyorum. Ella yanımda olmadığına her şey anlamsız geliyor. Tek amacım onu geri kazanmak ve bu beni o kadar yoğun bir şekilde etkiliyor ki, hayattaki diğer her şey önemsiz hale geliyor.

Bir kız bana çarpar ve ben onu yere düşmeden yakalarım.

"Dikkatli ol," diyorum yumuşak bir sesle ve daha fazla zarar vermeden elinden içkisini alıyorum. "Bence yeterince içtin."

Lanet olsun. Arkadaşlarımla bana babam gibi davrandığımı söylediği şeyi duyabiliyorum sanki. Çok sıkıcı konuşuyorum.

"Üzgünüm," diye inler kız, yüzünden kızıl saçlarını çekerek. Kim olduğunu fark edince dudaklarım aralanır. "Peach."

"Christopher Murray," diye mırıldanır. "Bizi takip mi ediyorsun yoksa?"

"Sen benim evimdesin."

"Öyle mi?" Etrafına dramatik bir şekilde bakıyor. "Oh, bekle. Burası tamamen senin evin."

Onu omuzlarından tutarak, gözlerine bakabilmek için eğildim. "*Biz kim? Ella burada mı?*"

"Tabii ki burada. Birinin doğum günü olduğunu ama gitmek istemediğini söyledi. Ama onu ikna ettim. Kızın dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Hayatı boyunca yeterince kötü haber aldı, sence de öyle değil mi? Neyse. Oyun odasında parti yapmaya karar verdik. Belki de gidip ona bakmalıyım."

Adrenalin patlaması gibi. Onun burada olduğunu öğrendiğim için odadaki renkler daha canlı, müzik daha yüksek geliyor. Her şey yerine oturdu ve ben doğum günümü kutlamaya hazırım.

"Neden gidip kendine bir bardak su almıyorsun? Ben Ella'yı kontrol edeceğim."

Neredeyse koşarak merdivenleri çıkıp ikinci kattaki oyun odasına gidiyorum ve kapıyı açıyorum. Sanki burada bir seks partisi

. Gerçekten, onlar sadece aptal gibi davranan bir grup arkadaş. Ama Ella diğer erkeklerin yanında aptal gibi davranamaz.

Bunu bilmesi gerekirdi.

Odaya giriyorum ve sakın bir şekilde "Ella" dediğimde hiçbiri beni duymuyor.

Onun dışında. Çünkü çıkarken onu bu konuda çok iyi eğitmiştim.

Dikkate almadığım şey, onun hiç bu kadar sarhoş olduğunu görmemiş olmamdı.

"Uh oh, millet." Diğer arkadaşlarını çağırırken kendi kendine kıkırdıyor.
"Gerçek babam geldi."

Yirminci Bölüm

Ella

*Kötü fikir, değil mi? - Olivia
Rodrigo*

"*Git. Cidden, Ella. Seni kendim kovarım.*" Luke'un sert bakışları

benimkilerle çarpıştı. Ben hiçbir yere gitmiyorum.

"Arkadaşlarımla buradayım. Çoğu SFU'dan. Gitmemi söyleme."

Silent Circle'a katıldığım için hala bana çok kızgın.

"Evimiz on dakika uzaklıkta. Eve git," diye ısrar ediyor.

Azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum. Liseye giderken, arkadaşlarının partilerine katılmamı istemediği zamanlarda olduğu gibi. Çoğu zaman, Chris kardeşime bana hiçbir şey olmayacağını ve bana göz kulak olacağını söylerdi. Ve o, arkadaş grubunda her zaman mantıklı olan kişi olduğu için, Luke da bunu kabul ederdi. Chris'in bana bakmak için çok özel bir yöntemi olduğunu bilmiyordu.

"Eve gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Annemi görmek istemiyorum."

İnisiyasyon gününden beri annemle konuşmadım. Onu görmezden gelmek, bana yaptıklarını kabul etmekten daha kolay.

"Bu durumu unutmak için bir "arkadaşıyla" Fransa'ya gitti. Bunu bilmediğine şaşırdım. İkimiz için bir çözüm bulacağıma güvenmediğiniz için arkamdan nasıl inisiye olacağınızı planladığınız için ikiniz çok yakın görünüyordunuz."

"O bana geldi," diye tersliyorum. "O sana dövülmüş halde gelmedi, bu durumu düzeltmek için kendini feda etmeni emretmedi, sanki sen tek kullanımlık bir varlıkmışın gibi." İğrençlik hissi beni kaplıyor. Annemin, kadınların zalim erkeklerin elinde acı çektiğini bildiği bir yere beni bilerek gönderdiğini düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Bunu kabul etmek istemiyordum. Ve Luke beni bunu kabul etmeye zorluyor.

"Kendi annem beni kurtların önüne attı, Luke. Ve beni teselli etmek yerine, kardeşim bana hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Sanki bunu ailemizi korumak için yapmamışım gibi."

Çenesi birkaç kez sıkılır, hayal kırıklığı onu sarar ve elinden geldiğince bakışlarımdan kaçınır. Ama gerçeği ancak bir süreliğine görmezden gelebileceği gibi, sonunda yine gözlerime bakar.

"Çok üzgünüm, Els," dedi boğuk bir sesle, boğazı bir şey tarafından sıkışmış gibi. "Annem çok bencil davrandı ve ben çok acımasızdım. Seni kurtarmak için her şeyi yapardım ve ikinizin bunu benim haberim olmadan yaptığını bilmek, kendime söylediğim bir bahane. Sen bilmiyordun, Luke. Bu yüzden yardım edemedin. Ben senin ağabeyim ve seni koruyamadım, ama ikimiz de bunun senin arkamdan iş çevirdiğin için olmadığını biliyoruz. Bunun sebebi benim işe yaramaz olmam. Her gün kalbimin ne kadar kırıldığını bilemezsin."

Sarışın saçlarını çeker, elindeki içkiyi bir dikişte içer.

"Sana ne yapabilecekleri düşüncesi beni rahatsız ediyor. Midem bulanıyor. Dayanamıyorum."

Onun gözyaşlarını yutmasını izlerken, ben de gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırptıyorum. Ve ikimizin de bu acıyı çekmesine gerek olmadığına karar veriyorum. Benim acı çekmeye devam etmem kaçınılmaz, öyleyse neden onu da acı çektireyim ki?

Yalanlar kardeşimi kurtaracak ve dudaklarımdan kolayca dökülüyorlar.

"Bana hiçbir şey yapmıyorlar Luke. Yapmadılar ve yapacaklarını da sanmıyorum."

Acı verici anılar, fırtınalı bir gecede kıyıya vuran dalgalar gibi içime çarpıyor.

Reeves elbisemi yırtıyor.

"Ağzının köşesindeki morluğu görmediğimi mi sanıyorsun? Ben aptal değilim, Ella."

Megan beni o kadar sert tokatlıyor ki yere düşüyorum.

Kardeşıme gülümsüyorum.

"İnisiyasyon sırasında bir dal bana çarptı. Seni labirentte koşturuyorlar. Can sıkıcı, ama hepsi bu." Omuz silkiyorum. "Bütün bunları çok abartıyorlar, ama bu sadece abartılmış bir üyelik kulübü."

Eugene Deuval için diz çökmek. Mide bulandırıcı korku. Ailemi bağışlamaları için yalvarmak.

Gözlerinde parlayan umudu görüyorum. Bana inanmaya başlıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Afroditlerden falan bahsediyorlar ama biz o kadar çokuz ki kimse benimle ilgilenmiyor."

Afrodit odası. Top gag. Kelepçeler. Kardeşimin en iyi arkadaşının beni bir fahişe gibi kullanması ve bunun o olmadığını bana inandırması.

Gülerek başımı sallıyorum. "Onlar sadece çok parası olan yaşlı adamlar ve hepsi boş konuşuyor. Bu çok aptalca." Omuzlarının gevşediğini görünce, tüm yalanların yalanıyla bitiriyorum. "Ayrıca, hayır deme hakkım var. Biri benimle vakit geçirmek isterse, reddedebilirim ve hepsi bu. Yani, dediğim gibi. Bana hiçbir şey olmayacak."

İnsan beyni büyüleyicidir. Bilinçaltımız gerçeği biliyor olsa bile, bilincimiz bizi huzurda tutmak için her şeye tutunur. Luke, güvendeysem neden annemize bu kadar kızgın olduğumu sorabilirdi. Circle hakkında sahip olduğu tüm bilgileri düşünebilirdi. Ona yutturduğum saçmalıklardan daha akıllıca sonuçlar çıkarabilirdi.

Ama bunun yerine, kaşları düşer, bir adım öne çıkar ve elini omzuma koyar. "Bu doğru mu?"

Acıyı ikimiz için de taşıyabilirim. "Doğru, Luke. Sana söz veriyorum."

Daha ne kadar rol yapabileceğimi bilmediğimden, içkisini alıp

"Sakıncası yoksa, şimdi arkadaşlarımla takılmaya gidiyorum. biraz rahatlayabilir misin? Stresli olduğunda çok sıkıcı oluyorsun."

Gecenin başında kardeşimle yaptığım konuşmayı unutmak için az önce içtiğim shot bardağını masaya sertçe vuruyorum. O kadar sarhoşum ki düzgün göremiyorum. Chris'in partisine gitmek istemiyordum. Ama sonra Xi Ep partisine gitmeye çalıştık ve kızlar beni içeri almadılar. Kız öğrenci birliğinden atıldım ve buraya geldiğimde kendi kardeşim bile beni kovmaya çalıştı. Ben de sarhoş olmaya karar verdim. Kendimi gerçekten kontrol edemediğim, aptalca bir duruma düştüm. En iyi arkadaşlarıma oyun odasını gösterdim ve burada kendimizi tamamen sarhoş etmeye karar verdik.

Bu gece tanıştığım Henry, bir yüksek lisans öğrencisi, bana asılmaya devam ediyor ve ben onu durdurmuyorum. Çok eğleniyorum ve Chris dışında başka biri için bir şeyler hissetmek istiyorum. Ve bu his hafif bir ilgi, düşük dopaminli bir heyecan olsa bile... Sanırım bu da olur. Bu yüzden, bir şarkı sırasında kıcıma tokat attığımda, masaya eğilip kıkırdarak "Daha sert, baba!" diyorum.

"Ella."

Kalbim durdu, bir çubuk gibi dikleştirdim. Chris bizim burada olduğumuzu nasıl bildi?

Sarhoş halim bu gece intihar etmek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden gözlerimi genişletip diğerlerine bakıyorum.

"Uh oh, millet. Gerçek babam geldi."

Kızgın görünüyor. Gerçekten kızgın. Beni cezalandıracak kadar kızgın. Bunu nasıl anlayacağımı biliyorum çünkü normalden daha sakinleşiyor. Daha sessiz. Bu, fırtına gelmeden önceki hali.

Sözler ağzımdan kaçtı, ama onu kızdıranın bu olduğunu sanmıyorum. Ben ağzımı açmadan önce zaten öfkeliydi. Beni yakaladığı şeyi düşününce başım dönüyor. Bana verebileceği ceza...

"Oh, lanet olsun." Peach, Chris'in arkasından çıkarken kahkahayı patlatıyor. "Ona baba dediğini *biliyordum*."

"Öyle demedim!" En iyi arkadaşımın beni ele vermesi yüzünden yanaklarım kızarıırken karşılık verdim.

"Ella," diyor Chris tekrar. "Seni eve götürüyorum. Gidelim."

"Ne?" Gülerek, "Seninle gelmiyorum. Arkadaşlarımla eğleniyorum."

Henry, abartılı bir dönüş yaptığımda dengemi sağlamama yardım eder. "Gördün mü? Dans ediyorum. Artık bunu kariyerim yapmam yasak, o yüzden bununla yetinmek zorundayım."

Gözleri Henry'nin belime doladığı koluna takılır ve aniden onun bana dokunmasından rahatsız olurum. Bu halimde, rahatsız olduğum şeyin bana dokunan kişinin Chris *olmaması* olduğunu neredeyse yüksek sesle itiraf ederim.

Onunla birlikte olmamam gerektiğini, bizim bir şansımız olmadığını bilmek kolay. Ama onun vücudu benimkine seslendiğinde bunu uygulamak daha zor. Onun güçlü sözleri bana bir şey yapmamı emrettiğinde.

Ve neden bu kadar ateşliyim? Oh, biliyorum. Chris'in varlığı olmalı.

"Harika görünüyorsun Christopher," diye gülerek söylüyorum. "Ama kendine dikkat et. Sahiplenici tavırların ortaya çıkıyor."

O, Henry ve bana doğru yavaş ve hesaplı bir adım attığında hepimiz sessizliğe büründük.

Yeni yüksek lisans arkadaşımın konuşurken inanılmaz derecede sakin, sesi her zamanki gibi düzgün. "Ona dokunmayı hemen keseceksin."

Henry'nin kolu benden o kadar hızlı düşer ki, bu çok saçma gelir. Vücudumun görünmez bir ip tarafından Chris'e çekildiğini hissetsem de, dramatik bir şekilde gözlerimi deviririm.

Bu çekimi biliyorum. Bu ipi biliyorum. Tutku gibi koyu kırmızı. Aşk gibi dokunulduğunda heyecan verici. Ve elmas kadar kırılmaz.

Chris ellerini pantolonunun ceplerine sokar, Henry'yi baştan aşağı süzer. Kafasını sallar, onu bir çocuğu azarlar gibi tıslar, ama ikisinin aynı yaşta olduğunu biliyorum.

"Kadına böyle şaplak atılmaz Henry. Onu yanımda götürüp nasıl yapıldığını gösterirsem sakıncası olmaz, değil mi?"

Ben tepki veremedim, bileğimi tutar ve beni nazikçe kendine doğru çeker. Ben direnmem bile, ama Henry beni korumaya çalışacak kadar dürüştür. Diğer bileğimi tutar ve Chris'in yatak odası kapısına doğru hareketini durdurur, ben de iki taraftan çekilirim.

"Uh..." Tereddüt ediyorum, oda dönüyor. Ne oluyor böyle? "Gitmek isterse gider. Değil mi, Ella?" diye soruyor Henry.

Sessizce başımı salladım, ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. Konuşmamı zorlaştıran alkol müydü?

Henry'nin yanımda küçülmesinden, Chris'in gözlerinden gerçek kurşunlar çıktığına eminim. Ama yine de beni bırakmıyor.

"Pew pew," diye fısıldıyorum, o mermilerden biri bana isabet edecek mi diye merak ederek.

Sonra kahkahayı patlatıyorum.

"Bu adam güvenli mi?" Henry odadaki diğerlerine seslenir. "Ella sarhoş."

Peach, tepki veremeyecek kadar sarhoş, geniş, sorgulayan gözlerle bana bakar. Benim acil bir tehlike altında olmadığımı bilir. Bunun *sadece* Chris olduğunu bilir. O bana asla zarar vermez.

"Ben..." Tereddüt ediyorum.

"Henry." Achilles'in derin sesi, odayı bir an önce dinlediğimiz müziği yutuyormuş gibi yapıyor. Oh, bekle. Müziği kapattı. "Bırak gitsin dostum. Onu savunmak sana düşmez." Chris'e doğru başını sallar. "Ama onu almak kesinlikle ona düşer."

Henry kolumu sanki yanan demir gibi bırakır. Chris ve Achilles gibi erkeklerin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır. Çok az şey yaparak çok korkutucu olabilirler. Bir kurdu korkman gerektiğini bilmek için onun ulumasını beklemene gerek yoktur.

Achilles'in sözleri kafama dank eder ve gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Onun alacağı mı?" Chris beni uzaklaştırırken nefesim kesilir. "*Onun alacağı mı?* Ben senin fahişe gibi kullanabileceğin bir arkadaş değilim, Achilles!" Sarhoş öfkemle bağırırım, sözlerim dudaklarımdan zar zor çıkar.

Achilles'in ne dediğini bilmiyorum. Sadece Peach'in ona çenesini kapatması ve onun bir pislik olduğunu bağırdığını duyuyorum. Gerisini duymuyorum. Chris kapıyı kapatıyor bile.

"Siz ikiniz uyuşturucu mu kullanıyorsunuz? Ben senin malın değilim," diye tıslıyorum, yerinde durup onu da durmaya zorluyorum.

Beni mağara adamı gibi sürüklemeyecek. Bileğimi incitmek istemiyor. Beni omzuna ters çevirmeyecek çünkü bu beni hasta edebilir ve beni saçımdan tutmayacak çünkü bu yatak odasına özeldir.

Chris'in nasıl düşündüğünü biliyorum. Bana zarar vermek istemiyor, kendimi güvensiz veya utanmış hissetmemi istemiyor. Kendi şiddetine gelince bile bana karşı fazla koruyucu.

"Görünüşe göre sıkışıp kaldık, Bay Murray, kurt." Kaşlarımı oynatıyorum. "Ah-oooooh."

Elini alnına götürdü. "Az önce bana uludunuz mu?" Öfkeyle bileğimi bıraktı. "Gidiyoruz."

"Kurtların inine gitmek için," diyorum, kendi komik şakama gülmeden önce olabildiğince ciddi bir şekilde.

"Ella. Kendine bunu zorlaştırma."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, etrafımdaki dünya bulanıklaşana kadar başımı sallıyorum.

"Çok sarhoşsun, kendin için bir şey yapamazsın. Bu parti artık senin için güvenli değil."

Yüksek sesle burun kıvırıyorum. Bu hiç de seksi değil. "Beni bu yüzden gitmemi istemiyorsun."

"Hepsi bu değil, ama doğru," diye itiraf ediyor.

"O zaman neden? Neden kendi doğum günü partinden ayrılacaksın?" Çenemi kaldırıp, ikimizin de eşit olmadığımızı bilmeme rağmen, ikimizin de güçlü konumda olduğumuzu varsayarak davranıyorum.

"Nedenini biliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bana aptalmışım gibi konuş. Bunu yapmayı seviyorsun."

Sanki ben sadece öfke nöbeti geçiren sevimli bir küçük kızmışım gibi gülümsüyor, ama o yaklaşırken ben bir adım geri çekiliyorum. Yeterince hızlı değil. Elini belime koyuyor, beni kendine doğru çekiyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Başka bir erkeğin sana şaplak atmasına izin verdin. Daha da kötüsü, ona sadece benim için kullanılması gerektiğini bildiğin bir isim taktın. Şimdi seni eve götüreceğim, sana bakacağım, ayılmanı bekleyeceğim ve daha iyi olduğunu düşündüğümde, yaptığın şey için seni cezalandıracağım."

Meme uçlarımin onun vücuduna karşı sertleştiğini hissediyorum ve heyecanım karnımın alt kısmına kadar iniyor, orada bir bant sıkışıyor. Bu iyi değil. Hiç iyi değil.

Ama bu şimdiye kadarki en iyi şey gibi geliyor.

Biraz uzaklaşıyor, gözlerimin içine bakıyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyor. Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bu çok acımasız olacak ve beni bu aptal doğum günü partisinde tuttuğun her dakika, senin için bir dakika daha işkence olacak."

Bu sefer bir adım geri çekilerek, merdivenlere doğru yürümem için bana yer açıyor.

Kalmak ya da gitmek benim kararım. Gecenin geri kalanını arkadaşlarımla burada eğlenerek geçirmek isteyip istemediğim benim kararım. Sonuçlarına katlanabildiğim sürece.

Bir dakika daha tereddüt ederek yerinde kıpırdanıyorum. Onunla bu yola giremem. Bir daha olmaz. Ama o yumuşak gülümsemesiyle, gözlerindeki ışıltıyla, içimin en derinlerine seslenirken ona nasıl direnebilirim?

Arkadaşlarımin olduğu oyun odasının kapısına bir göz atıyorum, sonra tekrar merdivenlere. Birinci kattan gelen bas müziği o kadar yüksek ki duvarlar titriyor.

Chris sağ elini cebine sokar ve sol elini kaldırarak bileğindeki pahalı saate bakar.

"İki dakika oldu bile." Başını sallar. "Yıllar içinde bu kadar şımarık olacağını kim bilebilirdi?" Bana doğrudan bakışları, ne kadar sarhoş olduğumu fark etmemi sağlar. Vücudu, yaslandığı koridor duvarıyla birleşiyor. Kulaklarım bulanık olabilir, ama kafamın içinde kendi sesimi çok net duyabiliyorum.

Onunla gitme, Ella. Ona bir adım atarsan, kaygan zeminde düşersin.

"Kardeşim..."

"Sol."

Dudaklarımı yaladım ve o bunu kaçırmadı.

"Tatlım," diyor yumuşak bir sesle, aramızdaki mesafeyi koruyarak. "Neden bu kadar çok düşünmeyi bırakıp tam olarak istediğini yapmıyorsun?"

Ve bu beni gerçekten etkiliyor. Çünkü gerçekten istediğim şey eski sevgilimle sevişmek.

Sarhoş adımlarla merdivenlere doğru sendeleyerek ilerlerken, gözlerine bakmaktan kaçınarak, ona bakmaktan tamamen kaçınarak, ikimiz de bu hatanın tek sorumlusunun kendim olduğunu biliyoruz. Yarın, aptallığımdan, yanlış kararlar verdiğimden dolayı acı çekeceğim. Bu gece mi? Sadece tam olarak istediğim şeyi yapacağım.

O da benim adımlarımı takip ediyor. İkimiz de merdivenlerden inerken elini belime koyuyor, o kadar hafif ki neredeyse hissetmiyorum. Bir an için hayal mi görüyorum diye merak ediyorum.

Ama kulağıma eğildiğinde, hayal etmediğimi anlıyorum. "Aferin benim kızıma," diyor, eşsiz bir gururla.

Bu bir hata, değil mi?

Bunu fazla düşünmeye vaktim yok. Dışarı çıktığımız anda, sarhoş olduğumu gösteren daha fazla kanıtlarla karşılaşıyorum. Sokak dönüyormuş gibi hissettiğim için, bir şeye tutunmak için çaresizce elimi uzatıyorum.

Chris bunu fark etmiyor. Asla fark etmez. Ne zaman bir şeye ihtiyacım olduğunu bilir ve bunu bana sağlayan kişi olmaya özen gösterir. Bu çok tehlikeli. Çok bağımlılık yapıcı.

"Buraya gel." Kolunu omuzlarıma dolayarak beni dengeliyor. "Arabam çok uzak değil."

"En son, kendisinden iki yaş büyük bir yüksek lisans öğrencisi tarafından bir partiden çıkarılırken görülmüş. Cesedimi bulduklarında yazacakları haberi şimdiden görebiliyorum."

Yanımda kıkırdar ve ben ona daha yakın eğilirim, onu koltuk değneği olarak kullanırım. Dengesizim ve ona o kadar sertçe yaslanırım ki, ikimizin yere düşmesini engellerken kaslarının kasıldığını hissedebilirim.

"Neden cesedini bulsunlar ki? Kimse seni öldürmeyi planlamıyor."

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Sen çok daha kötüsünü yaparsın."

O da onaylayarak mırıldanır. "Eh, cezanın beni beklediğini çok iyi bilirken beni dört dakika beklettin."

Arabası durduğunda, yolcu kapısını benim için açar ve binmeme yardım eder. "Umarım sonuçlarına katlanabilirsin."

Yirmi Birinci Bölüm

Chris

CEHENNEMDE YAPILAN EVLİLİK - Dutch Melrose, Benny

Mayne

Anahtarlarını sütyeninden çıkarmaya çalıştığı anda düşürdü. Sonra eğildiğinde, yanlışlıkla bana beyaz dantelli külotunu gösterdi. Ona o kadar odaklanmışım ki, sarhoşluktan dengesini kaybedip ön kapıya çarpacak şekilde öne eğildiğini neredeyse fark etmedim. Son anda kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çekerek sertçe ittim.

"Keşke yer durmadan sallanmasa," diye mırıldanır. "Aptal yer."

Onu bana dönene kadar hareket ettirip, verandadaki üç Adirondack sandalyesinden birine oturtuyorum. "Kal."

Anahtarları alıp ikimiz için kapıyı açtıktan sonra, tekrar ona doğru yürüdüm. "Hadi."

Onu kaldırmak yerine, belinden ve dizlerinin altından tutuyorum. Dikleşip, onu kollarımda taşıyarak kapıdan geçiyorum.

"Yer senin için hareket etmeyi bıraktı mı?"

"Tabii ki," diye ciddiyetle cevap veriyorum.

"Ah, her şey senin isteğine göre değişiyor, değil mi?"

"Öyle. Kollarını boynuma dolan." Her şey benim irademe boyun eğdiği için, bana soru sormadan öyle yapıyor. O bile.

Merdivenleri çıkarken kıpırdamasına ve kollarımdan düşmesine izin vermek istemediğim için, her basamakta onu daha sıkı tutuyorum.

"Hangisi senin..." Üzerinde bir dansçı resmedilmiş bir kapı gördüğümde duruyorum. Çok güzel, neredeyse soyut, ama balerin şeklini kolayca tanıyabiliyorsun.

Ella muhteşem bir balerin. Nefes kesici. Birçok dans türünde profesyonel kadar iyi, ama balede? Kusursuz. Eskiden Stoneview'daki Ms. Barry Dans Okulu'na gidiyordu. Oraya girmek neredeyse

girmek imkansızdı, ama o başardı. Çünkü o mükemmeldi ve bunu hak ediyordu. Onun her performansını izledim. Bazen Luke ile birlikte, çünkü o beni davet ederdi. Bazen arkadan, böylece her gösteriye geldiğim için kardeşi bana garip bakmasın diye.

"Kapını kim boyadı?" diye soruyorum, damarlarımda kaynayan tatmin edici bir takıntı ile.

"Bu" — kapının önünden geçip odasına girerken elini kapıya vurur — "muhtemelen on binlerce dolara mal olan bir şey."

Onu nazıkçe yatağa yatırıyorum ve o da uzanıyor, bacakları dizlerinden sarkıyor. Tavanda göremediği bir şey varmış gibi tavana bakıyor, ama bence sadece düşüncelerine dalmış.

Bacaklarının arasında durarak, düz bir elimi yanağına koyuyorum. "Kim çizdi?" diye ısrar ediyorum, sabırlı olmaya çalışarak.

"Xi. Kapılarımıza kişisel bir dokunuş katmak istedik ve Alex ondan bizim için resim yapmasını istedi."

En azından başka bir erkeğin ona yakın olmasından endişelenmeme gerek yok. Xi, Alexandra'ya o kadar kapılmış ki arkadaşlarını fark etmiyor bile.

"O çok iyi, değil mi?" diye ısrar ediyor.

"Dilini dikkat et, tatlım," diyorum ona sakın bir şekilde, diğer elimle ipek eteğinin kenarını oynatarak. Eteği, gözlerine benzeyen açık mavi renkte. Çok beğeniyorum. Ve sırf ben söyledim diye giymiş olması bile beni acı verecek kadar tahrik ediyor. Dışarıdan bakıldığında mükemmel görünmeyi çok iyi öğrenmiş, ama onu bu kadar mükemmel yapan şeyin, hiç düşünmediği küçük ayrıntılar olduğunu unutmuş. Bilinçaltında yaptığı şeyler. İnsanlar bunları fark etmiyor; popüler kızın genel görünüşü ve kendine güveninden çok etkileniyorlar. Ama ben

fark ediyorum. Her zaman fark ettim.

Bir şeyi düşünürken soluk gözlerinin tekrar tekrar kırışması. Onu kendi kafasından çıkarmayı başardığımda, çok güzel ve kaygısızca kıkırdıyor. Ve biri hoşuna gitmeyen bir şey söylediğinde, ona karşı çıkmak istemediği için burnunu hayal edilebilecek en sevimli şekilde buruşturuyor.

Sonra, babasının ona aptal olduğunu aşıladığı gizli utanç var. Matematik yapması gerektiğinde kızarır ve odaklanmaya çalışırken içinden küfür eder.

Kendine güvendiği tek bir şey var. Dans. Hareketi doğru yapamadığında iç dudağını ısırır. Yediği her şey ve yaptığı her egzersiz, balet için vücudunu zinde tutmak içindir. Ama insanlar bunu bilmez

bunu bilmiyorlar çünkü onun gerçek kişiliğinden çok, ona dayattığı imaja odaklanıyorlar.

Ve ben sadece onun gerçekte kim olduğu ile ilgileniyorum. Benim. Çünkü Ella'nın bilinçaltında her zaman yaptığı en önemli şey beni sevmekti. Bu, yapmaması gerektiğinde ve istemediği zamanlarda bile doğal olarak ortaya çıkıyordu. Bu his her zaman oradaydı ve ben bunu hissettiğim için biliyorum.

Benden nefret ettiğini söylediğinde bile.

Elimi gömleğine götürüp hafifçe yukarı çekince bana karşı koymuyor. Sadece pürüzsüz tenini tenime değdirmeyi istiyorum. Xi'nin yeteneği hakkında kendi kendine konuşurken farkına varmayacak kadar dalgın.

"Sana söylüyorum," diye devam ediyor. "Bu kapıyı söküp çok paraya satabilirim. Sergileri her zaman tükeniyor."

Başparmağımla kalçasını dairesel hareketlerle okşuyorum. "Kollarını kaldır," diye yumuşak bir sesle emrediyorum.

Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve dramatik bir şekilde yatağa vuruyor. Beni bu kadar iyi dinlediği için onu övmek istiyorum, bunu yapma ihtiyacı kanımı sikime hücum ettiriyor. Ama yapmıyorum, çünkü o zaman durur.

Gömleğini başının üstünden çekip, onu zevk almamı engelleyen kumaşı ortadan kaldırıyorum ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Aniden, elini yatağa vurur. "Biliyorum!" Oturur pozisyona geçer ve beni bacaklarının arasında dik durmaya zorlar.

"Üniversite masraflarımı ödemek için yatak odamın kapısını satacağım."

Para konusunda hiç endişelenmemiş bir Stoneview çocuğu gibi konuşamazdı.

Gülmemek için ağzımı elimle kapattım. "Ne?" diye tersledi.

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Zaten okul masraflarını ben ödüyorum. Neden endişeleniyorsun?"

Gözlerini kısarak bana bakar, şu anda eteğinin yanındaki fermuarını açtığını görmezden gelir.

"Sen, bayım" — sarhoş bir şekilde beni suçlayarak parmağını bana doğrulttu — "bana baskı yapmak için para ödüyorsun. Kardeşim senin gerçekte kim olduğunu göremeyebilir, ama ben görebiliyorum."

Kafamı sallayarak ona tısladım. "Kardeşin beni herkesten daha iyi tanıyor ve bunu yardım etmek için yaptığımı biliyor."

"Bunu yapıyorsun ki bana istediğini yaptırabilesin ve gelecek dönem ödeme yapmayacağınla tehdit edebilesin. Aha! Hepiniz benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz. Ama ben aptal değilim."

Hayatım boyunca ona kaç kez aptal olmadığını açıkça söylediğimi sayamadım. Ama bir şey sana aşılarmışsa, başka bir yol bilemezsin.

"Öncelikle, sen aptal değilsin. Ve kendine öyle demekten vazgeçmezsen, anlamam için seni cezalandırmaya başlayacağım."

Bir elimi boynunun arkasına koyup diğer elimle onu iterek tekrar yatırıyorum. Durdurmayı düşünemeyecek kadar kendinden geçmiş durumda.

"İkincisi, bu harika bir plan gibi geliyor. Lütfen, sana yaptıracığım şeyleri daha ayrıntılı anlat. Ve bunu düşünürken, bu evdeki odanın parasını da benim ödediğimi unutma. Kapıyı boyadığın için değiştirmeni istediklerinde de muhtemelen ben ödeyeceğim. Bana çok borcun var."

Eteğinin kenarını tutup, kumaşı kalçalarının üzerinden, bacaklarının üzerinden aşağı çekip bir kenara atıyorum. Dizimi yatağın üzerinde bacaklarının arasına koyup, altımda yatan güzel tanrıçaya bakıyorum. Beyaz sütyeni göğüslerini mükemmel bir şekilde sarıyor, danteli o kadar narin ki, sert meme uçları altından görünüyor, neredeyse danteli delip geçecek gibi. Karnı gergin, yaptığı tüm karın egzersizleri sayesinde yanlarında iki çizgi görünüyor.

Boyu kısa, ama bunun dışında, bir balerin için stereotipik olarak hayal edilen görüntüye tam olarak benziyor. Sıkı, zarif vücudunda belirgin kaslar var. Dudaklarımı yalamamak, arzuyla inlememek ve iç çamaşırını yırtıp atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Onu baştan çıkarıyor, tepesinin hemen üzerindeki ipek çizgi, nefes alırken altındaki nefes alırken altındaki derisi hareket ediyor.

Uyluklarının üst kısmında küçük bir yara izi görüyorum ve başparmağımla oraya dokunduğumda donup kalıyor. Odasının karanlığında göremediğim birkaç tane daha hissediyorum.

"Ne oldu?"

"Çok sarhoş oldum ve bir çalılıktan geçmeye çalıştım. Dallara takıldım."

"Bu doğru mu, tatlım?"

"Yalan söylersem ücretimi ödemeyi kesecek misin?" diye burun kıvrıyor.

Üzerine eğildim, çenesini avuçladım ve başparmağımla alt dudağına koydum. Diğer elimi başının yanına koyarak, kendimi onun üzerinde tuttum. Küçük bir nefes alışı, her saniye daha da sertleşen penisim için işkence gibiydi.

Ona dokunmayı bırakmalıyım. Her küçük hareket, kendimi kaybetmeme bir adım daha yaklaştırıyor. Bir bağımlı. Ben buyum.

Onu eve götüreceğim. Hepsi bu.

Sadece eteğinin ipek kumaşına dokunacağım.

Sadece rahat uyuyabilmesi için kıyafetlerini çıkaracağım.

Megan'ın bunu öğrenmesinden korkmam bile beni durdurmuyor. Ona ve onun istemediğim ilişki anlayışına karşı hiçbir sadakatim yok. Ama o kadın hayatımı mahvedebilir. Babamı öldürebilir. Dün tapınakta Ella'yı sikmem ve bugün iki kez daha sikmem, zaten üç kez fazla risk almaktı.

Şu anda, eski sevgilimin yumuşak vücudu altımda, Megan'ın yanındayken hissettiğim olağan endişeyi hissetmeye başlıyorum. Bu, her şeyin bittiği ve bir kez olsun rahat nefes alabileceğim hissi.

Ella benim güvenli limanım. O benim koruyucu meleğim. Onun varlığı bile beni yenilmez hissettiriyor. Onun varlığı, hayatımı onun için ateşe atmak istememe neden oluyor.

"Ella." Ne kadar yumuşak bir sesle konuşsam da, içimdeki ihtiyacın baskısı altında sesim kısılıyor. "Senin istediğim şeyi yapman için kafana bir şey tutmam gerekmiyor."

Konuşmak için dudaklarını aralıyor, ben de başparmağımı dudaklarının arasına sokuyorum. Dişlerini sıkıp ilk parmağımı ısırarak beni durdurmaya çalışması hoşuma gidiyor. Artık ağzını kapalı tutmak zorunda olduğu için, konuşmak için acele etmiyorum.

"Senin ve Luke'un başını belaya sokmasını istemediğim için ücretlerini ödedim. Seni önemsemişim için ödedim ve aramızda ne olursa olsun, her zaman önemsemeye devam edeceğim. Ama bana gerçekten inanmıyorsan, durabilirim. O zaman da seni yine benim isteğime boyun eğdireceğim. Hala benim için iyi bir kız olmak için çaresiz olduğunu sana göstereceğim. Sadece seni kontrol altında tutmak için ödeme yapmadığımı belirtmek için."

Gözlerini kaçırarak, başparmağımı daha sert ısırıyor, ama yine de benden kaçmaya çalışmıyor.

"İhtiyacım olan tüm kontrol zaten bende, Sweets. Kontrolümü kaybettiğime inanan tek kişi sensin. Vücudundaki her molekülün bana ait olduğunu kabul etmek istemeyen tek kişi sensin. İstedığın kadar beni rahat bırakmamı söyleyebilirsin, ama yapmayacağımı biliyorsun. Ve zorlarsam bana yaklaşmama izin vereceğini de biliyorum. Bizim ilişkimiz bu kadar zehirli. Birbirimize bu kadar yakışıyoruz."

Kalçalarımı sallamamak ve sertleşmiş penisimi onun merkezine bastırmamak için elimden geleni yapıyorum. Islandığını biliyorum; bakmama bile gerek yok. Altımda kıvranıyor. Kendini durdurmaya çalışsa da kalçaları hafifçe hareket ediyor. Ama sabit durmam gerekiyor ki bunun onu sikmekle ilgili olmadığını anlasın. Bu onu *sahiplenmekle* ilgili. Daha da kötüsü, birinin diğeri olmadan hayatta kalamayacağını göstermekle ilgili.

Sözlerimi sindirmesi için ona birkaç saniye veriyorum, sonra fısıldıyorum. "Gözlerime bak ve başparmağımı bırak."

Gözleri benimkilere kayıyor, damarlarında akan alkol yüzünden saklayamadığı şehvetle dolu. Ağır göz kapaklarıyla bir kez kırıyor ve beni bırakıyor.

"İşte benim iyi kızım."

Geri çekilip tekrar ayağa kalkıyorum, sonra iki elimle belini kavrayıp onu kaldırıyorum. Kafasının üstüne bir öpücük kondurup birkaç saniye öylece duruyorum ve ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyorum. "Hadi, düş alıp ayılalım."

Bana karşı koymaz. Onu banyoya götürdüğümde ya da duşa girmesine yardım ettiğimde de karşı koymaz. Sessizdir, sütyenini ve külotunu kendisi çıkarır. Üzerinde sadece Afrodite kolyesi vardır. Boynundaki o deniz kabuğunu sevmiyorum. O bir Hera olmalı. *Benim* Hera'm, benim için lotus çiçeği takmalı.

Elinden lif alıp onu yıkamama izin veriyor. Bir şarkı ıslıkla çalarken, karnını yıkarken onu gıdıklayınca kıkırdıyor ve bacaklarının arasını ovarken ıslak vücudunu bana doğru itiyor. Düş duvarına dönük, sırtı bana dönük. Kolunu arkamdan boynuma dolayarak beni eğilmeye zorluyor.

Yasak olan şey bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Buna nasıl direnebilirim ki? Arkadan yanağına öpücük konduruyorum, kıyafetlerimi ıslatmasına izin veriyorum.

"Beni sikmek istiyorsan, sik beni," diyor boğuk bir sesle.

"Sarhoşken mi?" Lufayı klitorisine bastırıyorum. "Yarın hatırlamayacaksın diye mi?" Kalçalarımı öne doğru iterek, beni ne kadar sertleştirdiğini hissettiriyorum. "Böylece bir bahanen olur ve sarhoşken yaptığın bir hata olduğunu söyleyebilirsin, değil mi?"

Çenesini dikkatlice ısıyorum, ıslak, sabunlu cildini emiyorum. "Hayır. Seni tekrar becerdiğimde, ayık olacaksın, kararlarının farkında olacaksın. Umutsuz bir küçük sürtük gibi benim sikimi yalvaracaksın. Bunu çok iyi yapıyorsun. Bunu kaçırmak istemem."

"Ugh." Benden uzaklaşıyor, dönüp elimden lifimi kapıyor. "Siktir git."

Geri adım atıyorum, kaşlarımın çatıldığını hissediyorum. Elimini yanağına kaldırıp ona hafif bir tokat atıyorum. Şiddetli ya da acı verecek bir şey değil. Onun bir uyarı olarak algılayacağını bildiğim bir dokunuş. "Diline dikkat et."

Kendi başına işini bitirebilecek kadar iyi olduğuna karar verip banyodan çıkıyorum. Yatak odasına geri döndüğünde —sadece bornoz giymiş olarak— yatağının başucuna bir şişe su, bir dilim kızarmış çavdar ekmeği ve iki ağrı kesici hazırlamışım.

"Cidden mi? Benimle sevişmeyeceksin ama bana yemek vereceksin?"

"Yarın akşamdan kalma olmanı istemiyorum. Bu bir suç mu?"

Bana doğru yürürken belindeki kemeri sıkılaştırır. Parmaklarımı kemerin etrafına dolayabilir, onu kendime doğru çekebilir ve kemeri çözebilirim. Yüzünü yatağa bastırıp, benim adımı haykırıncaya kadar içime alabilirim.

Ama o sarhoş.

"Artık sarhoş değilim." Sanki düşüncelerimi duyabiliyor gibi. Gözlerini devirir ve vücudu onu yalanlamaya çalıştığı için ayakları takılır ve tam önümde durur.

O kendini toparlarken ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Artık *o kadar* sarhoş değilim."

"Partilerde bu kadar içmenin güvenli olduğunu mu düşünüyorsun? İnsanlar kontrolünü kaybedebilir. Başına her şey gelebilirdi."

"Arkadaşlarımla

birlikteydim." "Henry

senin arkadaşın değil."

Geniş bir gülümsemeyle elini göğsüme koyar. "Vay vay. Çirkin kıskançlığın yeniden su yüzüne çıkıyor."

Beyaz gömleğimin üst düğmesini açarken başımı eğiyorum. "O ve benim seks yaptığımızdan mı endişeleniyorsun?" İkinci düğme de açılıyor. "Ya yapmışsak?"

Üçüncü düğmeye uzanır, ama ben elimi bileğine dolarım. Belki de gerekenden daha şiddetli bir şekilde. Ama kendimi tutmak gittikçe zorlaşıyor. "O zaman ona içinde küçük bir not olan bir tebrik kartı gönderirim. *Çabası için A. Onu orgazm edemedin, ama merak etme, kimse edemez. Onu diğer erkekler için mahvettim.*"

Yüzü düşer. "Beni mahvetmedin."

"Hayır mı? Matias seni orgazm etti mi? Peki ya Enzo? Siz seks yaptınız, değil mi?"

Bir adım geri atar. "Sen onun dizini parçaladığından beri... hayır. Bunları nereden biliyorsun? Beni takip mi ediyorsun yoksa?" Kaşlarını oynatarak ekler, "*Seksi.*"

"Onu saldırmak için ben mi dedim? Ve seni takip etmeme gerek yok," diye gülüyorum. "Tek yapmam gereken o aptal Hermes hesabına bakmaktı. Her şey

orada yazıyor." Bornoğunu tutup onu geri çekerim. "Hala yemek yemen ve içmen gerekiyor."

Onu yatağa oturmaya zorluyorum, o da tekrar uzanmaya çalışıyor, ama ben bornozundan tutuyorum.

"Aç değilim," diye kıkırdar. "Seks istiyorum. Sen yapmayacaksan, başkası yapsın."

Bu odada başka erkeklerin olduğunu düşünmeme izin vermediğim için şanslı. Zaman zaman yattığı o erkeklerden daha iyi dürtülerimi kontrol edebildiğim için şanslı. Ekmeği alıp dudaklarının önüne koyuyorum. Dilinin ucuyla zar zor yalıyor. "Sevmedim."

"Çavdar ekmeğini seversin. Ye."

"Sadece Bayan Barry'nin okulundaki otomatlarda satılan protein barını yemek istiyorum. Çok lezzetliler. Uzun zamandır yemedim. Mmm, nefis. Oh! Bayan Barry'nin okuluna gidip cumartesi günleri ders verdiğim çocuklara da alabilirim. Onlar da çok seveceklerdir, eminim."

"Şu anda seni Bayan Barry'nin okuluna götüremem. O yüzden bunu yiyeceksin."

"Hayır."

Dudaklarını sıkıştırıp, dramatik bir şekilde başını salladı ve ıslak saçlarından yastıklarına ve yorganına su damlaları sıçradı.

"Ella." Sert sesim onu hemen durdurur. "Yaramaz çocuklara karşı ne hissettiğimi biliyorsun." Elimini çenesine koyarak, tekrar başını sallamaya çalışmasını engellerim. "Onlara karşı ne hissettiğimi söyle bana."

Dudaklarını yalar ve yutkunurken boğazının hareketini izlerim.

"Sen... sen veletleri sevmezsin." Kıvrılırken, uyluklarını birbirine bastırır. Bornozunun açıklığından bunu görebiliyorum. "Onların cezalandırılmak için çaresizce dikkat çekmeye çalışan insanlar olduğunu düşünüyorsun." Alkol, benim düşüncelerimi ezberlediği bir ders gibi aynen tekrar etmesini sağlıyor. Öyle de. O dersi beynine kazımak için çok zaman harcadım. Unutmadığına sevindim.

"Doğru, cezalandırılmak ister misin?" "Hayır," diye hırıltıyla cevap veriyor.

"Ben sadece nadiren hata yapan iyi kızlarla ilgilenirim ve sen bugünkü yaramazlık kotanı çoktan kullandın."

Elime karşı başını sallamaya çalıştığını hissediyorum, bu yüzden yüzünü bırakıyorum. "Şimdi ağzını aç ve ye."

O da öyle yapıyor. Ona verdiğim her şeyi yiyor ve içiyor. Ağrı kesicileri de alıyor. Yarın beni dinleyip

bana bakmama izin verdiği için kendinden nefret edecek.

"Aferin kızım. Git dişlerini fırçala, sonra seni yatağa yatırayım."

"Ooh," diye alay ediyor bana banyoya giderken. Arkasını dönüp bana göz kırpmıyor. "Yatağa yatırmak mı? Tamam, baba."

O kaybolduğu anda inliyorum. Bunu benim için çok zorlaştıyor.

Su sesini duyuyorum ve sonra kapının yanında, ağızında diş fırçasıyla başını tekrar gösteriyor. Kaşlarını oynatıyor ve ona koşup nane aromalı, açgözlü bir öpücük vermek için kendimi zor tutuyorum.

Sonunda geri geldiğinde, belindeki kemeri gevşetmiş olduğunu ve bornozunun bir kısmının omzundan düştüğünü fark ediyorum.

"Hazırım," diyor.

"Uyumaya," diye ekliyorum.

"Tabii." Yatağa doğru aceleyle ilerler ve içine girer. "Uyu." Sonra yastıklara neredeyse çarpacak şekilde düşer. "Beni sertçe sik, Christopher Murray." Kendini yatağın içine daha da gömer ve birkaç saniye sonra, uykuya dalarken nefesinin yavaşladığını izlerim.

Kendi kendime gülümserim ve üzerini örtüyle örterim. Ayakkabılarımı çıkarır, ellerimi başımın arkasına koyarak yanına uzanır ve ışığı kapatırım.

Birkaç dakika sonra, Ella'nın yanımda dönüp durduğunu hissediyorum, ta ki şu sesi duyana kadar. "Midem bulanıyor."

Birden oturur pozisyona geçtim. Endişeden kalbim hızla atarken, ışığı tekrar açtım. "Tuvalete yürüyebilir misin? Seni taşıyamamı ister misin?"

Bana doğru dönerek elini göğsüme koyar. "Seks yapmadığım için midem bulanıyor." Ben başımı sallayınca kahkahayı patlatır.

"Uyu tatlım."

Yeniden uzanırken gözlerimi tavana dikmeye çalışıyorum, ama o yan dönüp sırtını bana dönerek kışını bana dayadığında, kendimi tutamıyorum. Bakışlarım sağa kayar ve onun yorgani aşağı indirdiğini, yumuşak bornozunun uyluklarının ortasına kadar indiğini ve onun altındaki çıplak vücudunu görmekten sadece birkaç santim uzakta olduğumu fark edince, inlememi zorla bastırırım.

"İyi geceler," diyor bilerek.

Başımı yastığa vurup alt dudağımı ısırıyorum.

"Bu davranışın cezanı daha da ağırlaştıracak."

Nefesini içine çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu farkında değil galiba.

Yirmi İkinci Bölüm

Ella

Diet Mountain Dew - Lana Del Rey

Gözlerim birden açılır, endişe damarlarımdan hızla akmaya başlar. Kendimi tuhaf hissediyorum, akşamdan kalma gibiyim ve yanlış bir şey yaptığımı biliyorum. Sadece ne olduğunu henüz bilmiyorum.

"Güzel kız uyanmış."

Ses, soluma döndüğümde içimden şaşkın bir çığlık koparır. Chris, beline bir havlu sarılmış halde yatağımın yanında duruyor ve başka bir havluyla ıslak saçlarını kuruyor.

Siktir... Siktir, Tanrım yardım et. Bu adam bir sanat eseri. Karın kasları belirgin, hafif bronz teniyle daha da belirgin. Kaslı kollarını şişirmek için kaslarını germesine gerek yok, sıkı egzersiz rutini sayesinde kasları sertleşmiş.

Kendine, vücuduna, her şeye özen gösteriyor. Kendine karşı sert, diğer herkese karşı olduğundan daha sert ve bu da kusursuz bir vücuda sahip olmasını sağlıyor. Tek göze batan şey, ön kolundaki Jack Daniels şişesinin dengesiz dövmesi. Küçük, kalın ve çok çirkin. En iyi arkadaşlarıyla evinde içki içerken yaptığı sarhoş bir hata. Ben de oradaydım, dördü de sarhoş olup bayılana kadar onlara bakıyordum. Chris, Luke, Jake ve Rose. Rose dördünün de koluna o şişeyi dövme yaptırdı.

O gece hepsi yatmaya gittiğinde beni becerdi. Benim uyuduğum misafir odasına gizlice girdi ve o içime girerken ben kendi elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Engellemeleri yok olmuştu. Kimsenin bizi duymasını umursamıyordu. O gece birinin bizi yakalamasına izin vermeliydim. Belki o zaman hala birlikte olurduk.

Kahretsin. Hayır. Bu yola tekrar giremem. Olabilecekleri düşünerek kendi kalbimi kıramam.

Kafamdan çıkıp ona bakıyorum. "Bana yapmadığınızı söyle..."

"Yine mi demek istiyorsun?" "Evet.

Yine," diye homurdandım.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Henüz değil, tatlım. Öne dön."

Kalbim mideme düşer, omurgamdan aşağı bir elektrik akımı geçer ve bana teslim olmamı emreder.

Kesinlikle. Hayır.

Akliselim sesine şükürler olsun.

"Delirdin mi sen? Odamdan çık. Burada ne işin var ki?

Saat kaç oldu?"

"Saat sabah 6 ve çok fazla içtikten sonra seni eve getirdim."

Beynimi zorluyorum, tutunabileceğim anılar bulmak için çaresizce. Onun oyun odasına geldiğini hatırlıyorum. Gerçek babamın burada olduğunu bağırdığımı hatırlıyorum ve utanıyorum. Daha ne kadar aptal olabilirim?

Odaya bakıyorum, vücuduma zar zor tutunan bornoza bakıyorum. Bornozu sıkıca sarıyorum, Chris'in beni yatak kenarında otururken beslediği başka bir anı daha aklıma geliyor. Saçlarım ıslak. Duş da almış olmalıyım. Tabii...

"Sen..." Boğazım düğümlenir. "Beni duş mu aldıldın?"

Gözlerim, havlunun altındaki bariz sertleşmeye giden Adonis kemerine kayıyor. Bakmamaya çalışıyorum, ama nedense gözlerim oraya dönüp duruyor ve içim eriyor.

"Sen beni sikmeye çalışana kadar. Bana saldırmaman için uzaklaşmak zorunda kaldım."

"Kapa çeneni."

Kaşlarını kaldırır, dikkatlice yaklaşır. O, elini başımın arkasına getirirken, ben olduğum yerde donup kalırım, çaresizce. Saçımı kavrar, ben yüzümü buruşturana kadar çevirir, hareketlerimi tamamen kontrol eder. Hiçbir yere gitmemi, direnmemi engeller. Bu gerçek bile amımı karıncalandırır. Göğüs uçlarım ağırmaya başlar ve bilinçsizce onları öne doğru iterim.

"Bunu üçüncü kez söyleyeceğim. Uyarıma kulak ver, *diline dikkat et.*" Daha sertçe çevirir. "Ağzından küfürlü sözler çıkmasını sevmiyorum."

Boynum gergin, soluduğum havayı yutmakta zorlanıyorum. Nedenini hiç anlamadım, bu yüzden sonunda cesaretimi toplayıp sormaya karar verdim.

"Neden?"

"Çünkü baban da sana öyle konuşurdu. Hep şiddet ve hakaret. Bundan nefret ediyorum. Sevdiğin biriyle iletişim kurmanın uygun bir yolu bu değil. Bunu ilişkimize, evliliğimize, ailemize taşımanı istemiyorum."

"Evlilik mi?" Boğazım düğümlenir. "A-aile mi? İyi misin?" "Evet, gayet iyiyim, teşekkürler."

Diğer eliyle burnuzumu ayırıyor ve sağ uyluğumun içini okşuyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı ayırıyorum ve farkına vardığımda ilk yaptığım şey bacaklarımı tekrar kapatmak oluyor. En azından deniyorum, ama çok geç kalıyorum, eli çoktan amımı okşamaya başlamış bile. Dudaklarımı ayırmıyor, içime girmeye çalışmıyor. Bana istediği her şeyi yapabileceğini söylemek için basit bir güç gösterisi.

"Dün seni almaya geldiğimde sana ne demiştim?"

"Hatırlamıyorum," diyorum nefes nefese, tamamen pes mi etmeliyim yoksa yardım mı çağırmalıyım, kararsızım.

Hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Daha çok çabala. Seni eve götüreceğimi söylemiştim, sonra ne demiştim?"

Onun evindeki konuşmamız aklıma geliyor, boğazımın arkasında asit gibi bir tat bırakıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalı ki, hatırladığım anda fark ediyor.

"Devam et."

"Bana bakacağımı," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Tamam. Başka?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ayılmama izin verecektin." "Tamam. Başka?"

Kafamı sallamaya çalışıyorum ama o elini sıkıyor. "Yalan söyleme."

"Beni cezalandır," diye acı içinde fısıldıyorum.

O da onaylayarak mırıldanır ve sesi göğsünden yankılanır. "Beni odana almamalıydın, tatlım. Şu haline bak, daha sana dokunmadım bile, parmaklarımdan damlıyor. Hala cezayı çekmen gerekirken benim sikimi istiyorsun."

"Sarhoştum," diye sızlanıyorum.

"Ve sen düzgün düşünemediğin için istediğini vermeyi reddettim. Ama parmaklarımı ıslatan, amcığın zaten bana yalvaran sensin."

Kendini aşığı indirir, kulağıma mırıldanır. "Şimdi karnının üstüne yat, ayaklarını yere koy ve bana güzel kışını sun."

Kalbim daha hızlı atıyor, onu kafeste tutan kemikler boyunca dans ediyor. Beni serbest bırakırken ona bakıyorum ve bilinçli zihnim, uzaklaşacağıma bile kendini ikna ediyor. Peach'in odasına koşup, Chris'i evden çıkarması için ona bağıracam.

Tüm senaryo kafamda canlanana kadar, karnımın üstüne yatmış, yatağın kenarına eğilmiş, ayak parmaklarımla yumuşak halı kaplı zemine baskı yapıyorum.

"Daha yükseğe it."

Beni etkileyen şey, hakimiyet ve nezaketin karışımı. Kendimi, onun dediklerini aynen yapmamın sebebinin bu olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

"Aferin kızım. Ellerini başının yanına koy." Ben de öyle yapıyorum, heyecandan kıvranarak.

"Sana şaplak atacağım. Hareketsiz durup şaplakları bekleyeceksin ve işim bittiğinde Henry'nin sana dokunmasına izin verdiğin için özür dileyeceksin. Çünkü kötü kızlar derslerini aldıktan sonra özür dilerler. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı yalarım. "E-evet," diye ciyaklarım.

"Artık 'baba' demiyor musun? Dün çok çabuk kullanıyordun. Merak etme, sana bunu öğreteceğim."

İlk tokat beni şaşırtır. İkincisi cildimi ısıtır. Üçüncüsü acıtır.

Vurmaya devam eder, vuruşlarının gücü nefesimi keser, beni irkilir ve tüm vücuduma karıncalanma hissi yayılır. Nefes almam için ara verdiğinde, elini yukarı doğru dönük amıma bastırır.

"Ayaklarını aç, bebeğim."

Bunu yaptığımında inlerim, uyarılmamın yapışkanlığını ve göğsümden kulaklarıma kadar yükselen sıcaklığı hissederim.

"Ne kadar ıslak bir kızsın. Sikimi içine sokmam için çok hazırsın." "Chris... bu... bu doğru değil."

Elini çekip amıma tokat atıyor.

"Siktir!" diye bağırırım, bunun daha çok inilti gibi geldiğini çok iyi bilerek. Zevk bacaklarımı titretir ve bir sonraki nefesimi alamam.

"Dilini tut." Bu sefer, kışımın uyluklarımla birleştiğı yeri tokatladı ve ben çığlık attım. "Sana kaç kez ağzına dikkat etmeni söyledim,

ha?"

Aynı yere tekrar vuruyor. "Cevap ver." "D-dört. Lütfen, acıyor."

"Bence amaç da bu zaten."

Parmakları alt dudaklarımı ayırdığında nefesimi tutuyorum. "Chris..."

Alaycı bir şekilde güler. "Bana düzgün hitap edersen, durumun daha iyi olabilir."

"Lütfen."

Bir sonraki şaplak daha sert, neredeyse zıplattıyor beni, ama yine de zevkinin bacaklarımın arasında birikmeye devam ettiğini hissedebiliyorum. Vücudumla oynamakta çok iyi. Ama beni çaresiz kılan bu durum, en iyi hissettiren şey.

O benim amımı tekrar tokatladığında, daha nazikçe, çığlık attım. Artık acı ve zevkin karışımına dayanamıyorum ve birdenbire, tekrar yukarı doğru itiyorum, tamamen parmak uçlarımda. Ona sessizce daha fazlasını vermesi için yalvarıyorum, parmaklarını ıslak sıcaklığıma batırmasını umuyorum.

"Kıpırdama."

Arkamda yer değiştiriyor ve bir saniye sonra bir telefonun kilidi açılıyor. "Şifren, ayrıldığımız tarih. Beni ne kadar çok nefret ettiğini kendine hatırlatmak için bu kadar mı ihtiyacın var?"

"Senden nefret ediyorum," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

O tarih, sığırların üzerine damga vurur gibi beynime kazınmış. O gün benden ayrıldığını düşündüğümde nefes alamıyorum. Peach, en kötü durumdayken ona mesaj atmamam için şifremi o tarih yapmamı istedi.

İşe yaradı. Acı verdi, ama işe yaradı.

"Henry'nin seninle numaralarını değiş tokuş etmesi uzun sürmemiş, anlıyorum.

Bugün ona mesaj atmayı mı planlıyordun?"

Cevap vermediğimde, am dudaklarımı sıkıştırdı ve beni arzuyla inlemeye zorladı. "Sana soru sorduğumda cevap ver."

"Hayır! Evet... Bilmiyorum. Lütfen..."

"Bana düzgün bir şekilde hitap etmeden yalvarmanın bir faydası yok." Beni bırakıp, bir kalçama, sonra diğerine sertçe şaplak attı.

Durmasını istiyorum, ya da devam etmesini, acıyı sona erdirmek için ama daha da kötüleştirmek için. Artık bilmiyorum.

Ellerim başımın yanındaki çarşafları yumrukluyor ve dudaklarımdan dökülen sözleri durduramıyorum.

"Daha fazla..."

O benim amımı tokatlıyor. "Sen talep edebilir misin?"

Kafamı sallıyorum, ama yine de yalvarıyorum. Talepte bulunmamam gerek, ama kendimi tutamıyorum, özellikle de bu sefer klitorisime nazikçe dokunduğunda.

"Hayır... lütfen, daha sert."

"Daha sert ne?" Sesindeki sıcaklık beni eritiyor. "Bana söylemek zorunda bırakma, lütfen."

Klitorisime tekrar dokunur. İhtiyacım olana kıyasla, tüyün cildimi okşaması gibi bir his verir.

"Lütfen, daha sert. Daha sert..."

"Neredeyse geldin, bebeğim. Benim için söyle."

"Daha sert, baba!" diye bağıyorum. "Lütfen... *lütfen*, daha sert."

Bana sertçe tokat atıyor, tüm vücudum titriyor ve içimden bir inilti kaçıyor. Tekrar tekrar yapıyor, ben orgazm olma ihtiyacıyla titreyene kadar, üst vücudumu yatağa sürterek sertleşmiş meme uçlarımla sürtünmesini hissediyorum.

"Duydun mu Henry? Onu şaplakladığında böyle ses çıkarması gerekiyor."

Bütün vücudum donar.

Ne?

Kalkmaya çalışıyorum ama bir el enseme kavrayıp beni geri itiyor. Başımın hemen yanındaki yatağa bir şey düşüyor ve ekranımda bir telefon görüşmesi olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dün sarhoşken kaydettiğim, siyah arka plan üzerine beyaz harflerle yazılmış "*Postgrad Henry*" ismi görünüyor.

Onu aradı. *Lanet olsun*, onu aradı. Ve hoparlörü de açmış.

"Chris... aah." İki parmağını içime soktuğunda kendi inlemem beni susturdu. "Siktir," diye nefes nefese kaldım.

"Henry'ye bana ne dediğini söyle, tatlım."

Beni daha sert sikiyor, parmakları ıslaklığımın içine giriyor ve bir saniye boyunca beni suskun bırakıyor, ama hızını yavaşlattığında, ona tam olarak istediği şeyi veriyorum.

"Baba," diye inledim. "Lütfen..."

"Aferin kızım. Şimdi parmaklarımla nasıl boşaldığını ona duyur."

Yine hızlanır, parmaklarını içimde kıvrır ve zevk patlaması yaratır. Son kararlılığımla başımı yatağa gömmeye çalışırım, ama bir el saçımı çeker ve Chris'in sakın sesi sisin içinden bana ulaşır.

"*Ona duyur* dedim."

Parmakları kaybolur, yerine hızla girişime penisinin ucu geçer.

"Siktiğimin pisliği." Henry'den duyduğumuz tek şey bu, ama yine de telefonu kapatmıyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum uyuşmuş bir şekilde, elimi arkama atıp ona tokat atmaya çalışıyorum.

Bir saniye sonra, nefret ettiğim eski sevgilim uzun bir vuruşla içime girer ve şoktan ağızım açık kalır, beni suskun bırakır.

Bileğimi yakalayıp sırtıma doğru bastırıyor.

"Bir daha söyle," diye homurdanıyor.

"Ben h-ha..." Beni bir itmeyle susturur.

"Tekrar dene, tatlım. Benden ne kadar nefret ettiğini haykır. Henry seni duymadı."

Bana daha sert girdiğinde çılgılık attım. "Çok büyük..." Sözlerim boğazımda düğümlendi.

"Yine de, beni bu kadar iyi alan açgözlü amına bak."

O anda eriyorum. Halka açık yerlerde mükemmel bir beyefendi olan Chris, kaba sözlerini yatak odasına saklıyor ve bu beni en iyi ve en kötü şekilde etkiliyor.

Çekilir, tüm vücudum yatağın kenarına gelene kadar beni hareket ettirir ve ben yan yatarak ona bakarım.

Islaklığım onun sert sikini kaplar ve o, yatağa baskı yapmayan yanağımı tokatlar. "Aç."

Dudaklarım açılır açılmaz içeri girer. Nefes mi alıyordum, yoksa onun için mi açıyordum, bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

"Nefretinin tadını alabiliyor musun, tatlım?"

Daha derine itiyor ve elini yanağıma bastırıp beni sabit tuttuğunda kalbim hızla atıyor.

Tiksinti refleksim devreye girdiğinde, yanağımı okşadı. "Biraz daha," diye homurdandı. Daha derine... daha derine, ve farkına varmadan nefes alamaz hale geldim.

Panik beni sarar ve onun kollarında kıvranmaya başlarım.

Ç ekilir, nefes almamı sağlar ve tekrar içeri girer, dilimle penisinin altını okşadığımda inler.

Chris'in gözleri başımın yanındaki telefona kayar. Henry ile konuşurken sesindeki şehveti duyabiliyorum. "Ella'nın sana söyleyecekleri var."

Telefonu ağızımın yanına koyar, ama nefes alma ihtiyacından dolayı inlemekten başka bir şey yapamam, bu yüzden telefonu kendine geri çeker.

"Benim hatam. Penisim boğazında olduğu için konuşamıyor, ama sanırım seni bir daha görmek istemediğini söylemek istedi. Ne kadar küçük bir şey başlatmak istersen, bitti artık."

Henry'yi kapatıp telefonu yatağa atıyor ve bana bakıyor.

"Bunu hallettiğimize sevindim." Yumuşak bir gülümsemeyle ağzımın içine girer.

Hızını artırır, ben dudaklarımı daha sıkı sararken başını geriye atar, beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu düşünmeden. Kalçalarını sallayarak yarıya kadar çıkar, sonra dilimin üzerinde patlar.

Başımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama o beni yerinde tutuyor ve bana yukarıdan bakıyor.

Dik durarak, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşuyor. "Yut."

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda, boğazımın derinliklerine bir kez daha giriyor. Ben de onu ve utancımı yutuyorum. O, bana söylediğini yaparken ağzımda kalarak bunu bilerek zorlaştırıyor.

Gözleri kapanıyor, daha fazla zevk onu ele geçiriyor. Elini yüzümde gezdiriyor, dudaklarımdan damlayan ve şu anda yanağımdan aşağıya, yatağa doğru akan damlayı topluyor. Penisini çıkarıyor, spermlerini tekrar ağzıma itiyor ve gözlerimden yaşlar akıyor.

Neden utanç verici durumları uzatmaktan hoşlanıyor? Bu ona ne tür bir hastalıklı heyecan veriyor? Bana verdiği gibi aşağılayıcı bir heyecan mı?

Dilimi başparmağının etrafına doluyorum ve o sırtıyor. "Seni her halinle seviyorum, ama iyi bir kız gibi davrandığında senden çok daha fazla zevk alıyorum."

Nefes alıp, övgü gibi bile olmayan bu sözleri sindiriyorum. Kimsenin benim hakkımda iyi bir şey söylemesini bu kadar mı çok istiyorum?

"Şimdi Henry'nin sana dokunmasına izin verdiğin için 'özür dilerim, baba' de." "Özür dilerim, baba," diyorum boğuk bir sesle.

"Affedildin, benim mükemmel kızım."

Etrafımdaki her şey parçalanıyor. Chris bana yaklaşan erkekleri uzaklaştırıyor. Ben Silent Circle için bir fahişeyim, itibarım yerle bir oldu, ponpon kız takımından ve kız öğrenci birliğinden atıldım. Ailem parya oldu.

Chris'in sözleri... iyi geliyor.

Bu adamın sunduğu *her şeyi* kabul edecek kadar kırılmış mıyım?

Sonunda geri çekiliyor. Oturmam için bana yardım ediyor, ama onu ittiğimde hiçbir şey söylemiyor.

"Beni rahat bırak," diye tıslıyorum.

Elini tokatladığımda bana yer açıyor. Yüzümden akan gözyaşlarını silmeye çalışan eli.

Neyse ki sessiz kalır. Tek kelime etmeden giysilerini giyer, saçlarını eliyle düzeltir ve yatağımın başucundaki boş bardağı alır.

"Hayır!" O odadan çıkınca paniğe kapılıyorum. Bornozu düzeltiyorum, aceleyle kendimi örtmeye çalışıyorum ve belimdeki kemeri sıkarken neredeyse nefesim kesiliyor. "Mutfığa gitme. Alex çok erken uyanır. Muhtemelen aşağıdadır."

Kafası karıştığında, aptalca sevimli bir şekilde kaşlarını hafifçe çatıyor. "Bu neden sorun olsun ki?"

"Seks yaptığımızı falan düşünecek, aptal."

Dudaklarını sıkıştırır, ama bu alaycı gülümsemesini gizlemek için yeterli olmaz, bu yüzden kendini toparlamadan önce elini ağzına götürür. "Seks yaptık... ya da *öyle bir şey*."

Gözlerimi ona dikerek, titrek bacaklarımla büyük adımlarla yürüdüm, sonra sol elimle bardağı ondan aldım ve sağ elimle penceremi işaret ettim.

"Pencere. Dışarı. Hemen."

Keskin bir kahkaha attı. "Aşk kalplerim bitti ve senin şekere ihtiyacın var. Sana bir bardak portakal suyu getirmek istedim. Bunu yapmadan hiçbir yere gitmiyorum. Sonra benim gidişimi tartışabiliriz."

"Hayır." Kafamı salladım çünkü sözlerim nadiren onun beynine yerleşiyordu. "Sonrası yok. Senden bunu istemiyorum. Sana daha fazla bir şey vermeyeceğim."

Söylediklerimi düşünmek için zaman ayırır. Dağınık sarı saçlarımdan bir tutam alır, işaret parmağına dolayarak hafifçe çeker.

"Beni reddetme."

Sakin bir emir. Yumuşak bir tehdit.

Ve her zamanki gibi beni dinlemek istemediği için, kendim bile zar zor kabul edebildiğim bir gerçek bombasıyla ona tokat atmak zorundayım.

"Chris, beni rahat bırakmanı söylemişim. Dün yaptığımız şey... bugün." Yutkunarak, elimi göğsüme götürdüm. "Bu yanlıştı. Çok yanlıştı. Megan..."

Savaş hazır bir asker gibi yüzü gerginleşir. Sanki düşmanın adıyla karşı karşıya kalmış gibi. Bunun onun üzerinde yarattığı etkiyi biliyorum. Eskiden ben de

aynı şeyi hissederdim.

"Sen bir Afrodite olduğunu unutuyorsun galiba, Ella. Megan bir Hera. Ben ise bir Gölge. Ben seni kullanabilirim, Megan ise çenesini kapatmak zorunda."

Kalbim, onun acımasız sözleriyle iki kat hızla atmaya başladı. Birkaç kelimeyle hiyerarşideki yerimi hatırlattı bana. "Bu, bunun doğru olduğu anlamına gelmez..." Dilimde yanlışı geliyor ve bunu söyleyemiyorum.

"Aldatmak mı? Bu suçu kolayca üstlenebilirim, hiç pişmanlık duymadan."

Şaşkınlığımı gizleyemiyorum. Bu onun yapacağı bir şey gibi geliyor. Aldatmak, Chris gibi bir erkeğin yapmasını beklediğim en son şey.

"Bunun onunla yaptığın *anlaşmayla* bir ilgisi var mı?"

Duraksıyor, gözlerimin içine derinlemesine bakıyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Duyduğunu sandığın şeyi unutman senin için iyi olur, Sweets. Hatta, bunun seni güvende tutacağını bile söyleyebilirim."

Telefonu çalınca irkildim, ses odadaki gerginliği bozdu.

Chris beni bırakır, cebinden telefonunu çıkarırken göğsünden düşük bir homurtu çıkar. Ekrandaki ismi gördüğümde ciğerlerim su yutuyormuş gibi hissedirim.

Megan.

Gözlerini benden ayırmadan, onu selamlamaya bile tenezzül etmeden telefonu açar. Sesi tıslayan bir yılan gibidir. Yüksek sesli değildir, ama telefon hoparlörde olmasa da çok net duyabiliyorum. Öfkeli, dişlerinden zehir fışkırtıyor.

"*Doğum günü partin vardı ve beni davet etmedin mi? Sonra da eve gelmedin mi?*"

"Öyle görünüyor."

Chris'in şu anki ses tonunu tanıdığım adamla ilişkilendiremiyorum. Sesi, ruhu konuşmadan tamamen kopmuş gibi boş.

"*Neredesin Chris?*"

"Dışarıda."

"*Bana böyle konuşursan seni boğazlayabilirim. Kahvaltı hazır olduğunda evde olsan iyi olur. Ve bir daha bana bunu yapma. Lanet olası yerini bil.*"

Gözlerim büyüdü, anlamadığım bir korku kanımı kalınlaştırdı, kalbimin vücuduma enerji pompalamak için iki kat daha fazla çalışmasına neden oldu.

Telefonu kapatıyor, boş gözleri hala üzerimde. Solgun görünüyor ve telefonunu o kadar sıkı tutuyor ki, bu kadar kuvvetle ikiye kırılmayacak mı diye merak ediyorum.

"Sen..." Tereddüt ediyorum. "İyi misin?" *Kahretsin. Neden umursuyorum ki?*

Yavaşça bana doğru adım atıyor, eğiliyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Yakında görüşürüz, tatlım. Kim bilir, belki tapınakta, orada sana tamamen sahip olabilirim ve kimse beni rahatsız edemez."

Onun şu anki durumunu anladığım o kısa an sona eriyor ve yüzümün sertleştiğini hissediyorum. "Ben lisedeki kız değilim ve biz çıkmıyoruz. Sen benim bedenime sahipsin. Hepsi bu."

Kaşlarını kaldırır, ağzından çıkan sözlere inanamaz. "Anlamadım?"

Omuzlarımı dikleştirip cüppemi tekrar sıkıca sararım. "Sen kendin söyledin, ben bir Afrodit'im. Beni istediğin zaman kullanabilirsin. Tabii." Gözlerimi ona dikerim. "Ama beni asla eskisi gibi sahip olamayacaksın. Senin dönüştüğün bu adamı tanımıyorum. Ve onu hayatımda istemiyorum, hele ki ona kalbimi vermek istemiyorum."

Şu anda mitolojik bir tanrının heykeli bile Chris'ten daha canlı. Vücudu hareketsiz, yüzü o kadar donmuş ki, öfkeyle çatlayacak mı diye merak ediyorum.

Hareket etmiyor ve cevap verirken sözleri alçak bir tehdit gibi.

"O cümleye cesaretle koyduğun her kelimeyi pişman edeceğim, Ella. Bunu senin kaldıramayacağın bir düzeye taşımak istemiyorum. Ama gerekirse yapacağımı biliyorsun." Bana dokunmuyor bile, sadece bir saç teli kadar uzaklıkta duruyor.

"Hayatına devam etmiş gibi davranmak isteyebilirsin, ama ben ne istediğimi biliyorum, tatlım. Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Megan mı? Sanki dünyada hiçbir sorunu yokmuş gibi gülüyor. "O, sana geri dönmek için verdiğim savaşta sadece küçük bir savaş. Ve en iyi şeyler için savaşmaya değer."

"Peki ya kardeşim?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Peki ya Çember? Peki ya benim *fikrim*? Benim vermek istemediğim bir şeyi istiyorsun."

Yanağıma bir öpücük daha kondurur. Beni titretiren türden bir öpücük. Ona daha sıkı sarılmak istememe neden olan türden. Dizlerimin üzerine çökmek. Ona tapınmak.

"Adım adım ilerleyeceğiz. Ama inan bana, senin ne kadarını vermek istediğin en son endişelendiğim şey. Ben sadece alacağım." Kafasını eğerek kulağıma fısıldayarak ekliyor: "Bir gece yatağa gireceksin ve yanında uyuyan ben olacağım. Uyanacaksın ve içimde benim sikim olacak. Yaşayacaksın, çünkü ciğerlerine oksijen girmesini sağlayan benim."

Hareket ederek dudaklarımla dudaklarını okşadı ve ben bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedim. Geri adım atamazdım.

"Ve elim göğsünün o kadar derinliklerinde olacak ki, kalbim onu kavradığını hissetmeden atmayacak."

Seni seviyorum

Bensiz bir dünya kurdun ve bana onu yok etmekten başka seçenek bırakmadın. Başka bir tane kuracağız.
Söz veriyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ella

Pacify Her - Melanie Martinez

Yağmur, Eylül ayının soğuk ama güzel günlerinin yerini resmen aldı. Ekim geldi ve SFU, kampüsün kenarındaki yaprak dökmeyen ağaçların muhteşem kahverengi, bordo ve koyu yeşil tonlarına büründü. Her şeyin yeniden yeşerdiği baharı tercih ederim. Yeni bir şeyin başlangıcı. Ama sonbahar ruh halime uyuyor.

Trençkotumun altında titriyorum, ormandan çıkarken şemsiyemi sıkıca tutuyorum. Alex ve Peach benden önce başladılar ve bu sabah herkesin olduğu yerde takılmak istemedim. Herkes senin mükemmel olduğunu düşündüğünde mükemmelmış gibi davranmak mümkün. Herkes senin sahtekar olduğunu bildiğinde etkilenmemiş gibi davranmak ise ruhunu parçalıyor. Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz, derslerime gideceğim ve eve döneceğim.

Kaleye girdiğim anda biri omzuma çarptı. Ana çift kapılı giriş dışında, içeri girmenin diğer tüm yolları, biri açtığında gıcırdayan dar, eski ahşap kapılardan ibaret ve diğer tarafta, bir seferde sadece bir kişinin geçebileceğini anlamayan bir grup adam var.

Onları geçmeye çalışırken, omzuma çarpan kişi konuşur.

"Oh, lanet olsun, yanlışlıkla Ella Baker'a çarptım."

Onlara dönüp bakarken, ifadesiz bir yüz takınmaya çalışıyorum, ama ne demek istediğini anlayamadan, bir başkası araya giriyor.

"Lütfen, bizi öldürmeyin." Hayalet görmüş gibi dramatik bir şekilde titriyor.

Ona kaşlarımı kaldırarak başımı salladım ve onun bir aptal olup olmadığını merak ettim. Eminim ki öyledir. "Sen ne diyorsun be?"

Hepsi kahkahalara boğulur ve SFU üniformalarıyla dağınık bir şekilde binadan çıkarlar, benim anlamadığım bir şakadan dolayı kendileriyle gurur duyuyorlar.

Karanlık koridorların labirentinden doğu avlusuna bile ulaşmadan, başka yorumlar duyuyorum. Bana çok yaklaşmamam gerektiği hakkında bir şeyler söylüyorlar. Beni o kadar açıkça konuşuyorlar ki, sanki burayı musallat eden hayaletlerden biriymişim gibi hissediyorum.

Ne oluyor böyle?

Herkesin gözleri üzerimde. Öyle ki, doğu avlusunun ortasında duran SFU kurucusunun heykeli bile benim hakkımda fısıldıyor gibi geliyor. Duyduğum şeylerden yola çıkacak olursam, yanlarından geçerken kimsenin fısıldadıklarını duymak istemiyorum.

Nefes almaya başlayabilirsem, telefonumu çıkarıp yağmur altında avludan geçerek Peach ve Alex'in buluştuğumuz noktaya gidiyorum. SFU uygulamasından bir bildirim aldım.

Hermes.

Siktir.

Yine bir koridora giriyorum, cilalı taşlar beni arkadaşlarımla buluşmam gereken ortak salona götürüyor. Odaya giriyorum ve telefonumun kilidini açmak üzereyim ki bir el onu benden kapıyor. Kafamı kaldırdığımda kalbim hızla atmaya başlıyor. Peach'in öfkeli bakışları Alex'in endişeli bakışlarıyla örtüşüyor. Kötü bir şey olduğunda tanıdık gelen bir ikili tepki.

"Ne oldu?" diye fısıldayarak panikledim.

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz, Els," Alex beni sakinleştirir. "Hazırsan bak," diye ekler Peach.

Etrafa bakındığımda, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Eskisi gibi değil. Hayranlık yok, kıskançlık yok, sadece alay ve tiksinti karışımı var.

"Lütfen geri ver," diyorum Peach'e.

O da geri verir. SFU uygulamasını açtığımda, Hermes'in ilk kez benim hakkımda yalan söylediğini anlarım. Ama bunun doğru olup olmadığı önemli değildir. Herkes bu hesabın söylediklerine inanır.

"Anlamıyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Neden? Hermes neden böyle bir şey söylesin ki?" Gözlerim, benim, Enzo ve Matias'ın olduğu bir kolaj resme takılıyor.

Ella Baker... kara dul mu?

Resmi olarak, Ella Baker'ın çıktığı iki erkeğin gizemli koşullarda başına bir şeyler geldi. Enzo'nun saldırıya uğradığını hatırlıyor musunuz?

Şimdi de Matias Roberts ölümcül bir şekilde dövüldü. Komada olduğu söyleniyor. Ve bu iki adamın ortak noktası ne dersiniz? Tek bir isim: Ella Baker. Onunla çıkarsanız ya da onu terk ederseniz başınıza gelen bu mu? Bu kirli işi kime yaptırıyor acaba? Matias için dua edin... #nasılkatilolunur #karaödüç #EllaBakeracı

Dünya birdenbire yavaş çekimde hareket etmeye başladı. Yanımdan geçen herkes halsiz görünüyor ve hakaretleri kulağıma gecikmeli olarak ulaşıyor. Gözlerimi kırıyorum, sıcaklık dalgaları beni suskun bırakıyor.

"Ben yapmadım..."

Her gün gördüğüm aynı yüzler etrafımızı sarıyor. Bir ay önce benim gibi olmak isteyen aynı ruhlar.

Ella Baker... kara dul.

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum, bakışlarım kızlara dönüyor. Tekrar konuşmaya çalıştığımda dudaklarım uyuşmuş, kulaklarımda nabzımın sesi çınlıyor. "Bu doğru değil... Ben yapmadım..."

"Biliyoruz, Els," diyor Peach sakın bir sesle. "Etrafındaki aptalları dinleme."

Burası her zaman bu kadar kalabalık mı? Bu üniversitede dokuz binden az öğrenci var. Hepsi bu lanet odada mı?

Vücudum kasılır ve elim göğsüme doğru hareket ederken kendimi kontrol edemem. Kravatımı gevşetir, üniforma gömüğümün ilk iki düğmesini açarım ve tırnaklarımı cildime bastırarak üç kırmızı çizgi çizerim.

Alex'in gözleri büyür. "Ella," diye yalvarır. "Bunu yapma. Her şey yoluna girecek."

Görüşüm daralırken, yeni bir nefes almanın kolay olduğunu iddia ediyorum. Beni durdurabilecek tek bir kişi var. Sürekli beni rahat bırakmasını söylediğim kişi.

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. Ve sanırım biraz daha çiziyorum, ama hissetmek için çok uyuşmuş durumdayım. "Gerçekten. Bu aptal uygulamanın ne dediği kimin umurunda?"

Nerede o? Onu görmek istiyorum. Gözlerine bakmak ve beni her şeyden koruyacağını söylemesini istiyorum. İnsanların benim hakkımda ne düşündüklerini umursamadığımı, benim mükemmel olduğumu bildiğim sürece sorun olmadığını söyleyen onun güzel ve nazık sesini duymak istiyorum.

Öyleyim. Onun gözünde ben mükemmelim. Güzelliğim ıslıl ıslıl, kişiliğim bağımlılık yapıcı ve kusurlarım sevimli. Chris beni böyle görüyor.

"Ben sadece... ben..." Burnumdan nefes alıp, ağzımdan veriyorum. Tekrar denediğimde sesimi düzeltiyorum. "Şarj aletimi prova odasında unuttuğumu hatırladım. Bir sonraki dersimden önce gidip alacağım."

Bir adım geri atarken birine çarptım. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Beni öldürmeyeceğine söz ver, Ella," der adam burun kıvrarak ve yerine doğru devam eder.

"Els," diyor Peach. "Biz de seninle geleceğiz. Yalnız kalma."

"Hermes sana saldırıyor," diye itiraf ediyor Alex. "Yılın ilk ayı daha yeni bitti ve onlar senin hakkında üç kez paylaşım yaptı bile. Bu adil değil ve kızgın olmaya hakkın var."

"Hermes canı cehenneme," diye ekliyor Peach. "Dersleri asalım ve Stoneview Gölü'ne gidelim. Orada erkeklerle günümüzü geçirebiliriz."

Kafamı sallıyorum. "Kızlar, ben iyiyim."

En iyi arkadaşlarımı, boşuna endişelendiklerini düşünmeleri için manipüle ediyordum gibi geliyor. Ama beni nefret eden insanlarla dolu bu odada, istediğim kişi hariç herkesin etrafımda olduğu halde, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

"Şarj aletimi alıp derse gideceğim. Akşam görüşürüz."

Ayaklarım beni ileri itmeye çalışsa da koridorlarda koşmaya cesaret edemiyorum. Herhangi bir tepki vermem onların haklı olduğunu kanıtlar. Pasif kalmalı, bunun beni etkilemediğini varsaymalıyım. Ve bir çiftin bana doğru yürüdüğünü görene kadar bunu çok iyi yapıyorum.

Kadın, erkeğin yanında çok güzel görünüyor. Uzun boylu, zayıf, her yönüyle mükemmel bir kadın. Makyajı narin ve yüz hatlarıyla uyumlu. Megan'ın gözleri etrafı taramıyor bile. Dümdüz önüne bakıyor. Vitray pencerelerden süzülen renkli ışık, onu sarayında yürüyen bir kraliçe gibi gösteriyor. Ya da benim sarayında yürüyen bir düşman gibi.

Chris onun elini tutuyor, hiç tereddüt etmiyor ve Megan kulağına bir şey söylediğinde, Chris biraz gülüyor bile. Ama Chris yaklaşırken, bir şey dikkatimi çekiyor. Alt dudağı yarılmış ve şişmiş.

Yüzüm düşer ve olduğum yerde donakalırım. Bana doğru yürümeye devam ederler ve Megan bana bir bakış atar, koyu mavi gözlerinde gurur parlar.

"Chris," diye sesleniyorum, yeterince yaklaştıkları anda. "İyi misin?"

Durmaz. Gözünü bile kırpmaz. Bana bakmaz bile. Ama Megan bakar, ben de onunla konuşurum, uzun adımlarına yetişmek için

onların uzun adımlarına yetişmekte zorlanıyorum.

"Ona ne oldu?" diye soruyorum, kontrol edemediğim endişemle sorularımı patırdatarak. "Kavga mı etti? Biri ona vurdu mu?"

Megan durur ve Chris'in de durmasının tek nedeni budur. Beni baştan aşağı süzer, tekrar yukarı bakar ve küçümseyerek güler.

"Endişelenmeli miyiz, Ella?" diye soruyor, yüzünden silip atmak istediğim bir kibirle. "Seninle çıkmanın tehlikeli olduğunu duydum." Öne eğiliyor, daha da yaklaşıyor. "Ve eski sevgililerine kara dul gibi davranırsan, Chris'in başı belaya girebilir gibi hissediyorum."

Kendimi toparlamak için iki saniye boyunca ağzım açık kalır. Onun eski sevgili olmadığını haykırmak istiyorum. O benim. O her zaman benimdi. Onu nefret ediyor olabilirim. Onun deliliğine boyun eğmek istemiyor olabilirim, ama o hala *benim*. Onun asla anlayamayacağı ve sahip olamayacağı bir şekilde.

"Arkadaşıma iyi olup olmadığını sorabilirim," diyorum Megan'a, sesim ondan ne kadar nefret ettiğimi ele veriyor.

Onun beni o labirentte kurtların önüne attığını asla unutmayacağım.

Başını yana eğerek dudaklarında iğrenç bir kendini beğenmiş gülümseme yayılır. "Arkadaşın mı? O senin kardeşinin arkadaşı değil mi? Ella, tatlım, sen sadece o sana biraz ilgi gösterdi diye çocukça hayallerinin gerçek olacağını düşünen küçük bir kızsın. Saçmalama."

Benim üniforma giymiş olmam ve onların zarif kıyafetleriyle dolaşmaları, onun hakaretini daha da vurguluyor.

Bazı kahkahalar duyuyorum ve birkaç yoldan geçenin dikkatini çektiğimizi fark edince yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Chris," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Çaresiz sesimdeki yalvarış o kadar gülünç ki kendimden utanıyorum.

Eskiden çevremizdeki insanlar üzerinde sahip olduğum güç nerede? Ve neden Megan şimdi bu gücü elinde sıkıca tutuyor?

O, tüm konuşmayı görmezden gelemeyiz, ama sonunda araya girdiğinde, keşke hiç ağzını açmasaydı diyorum.

"Ella." Adımı sert bir şekilde söylemesi, bakışlarımı kaçırıp başımı eğip *dinlemek* istememe neden oluyor. "Çalışmalarına odaklan, olur mu? Kardeşin de senden bunu istedi. Sana ilgi göstermediğimde, bunun sebebi istemediğim içindir. Umutsuzca ilgi bekleme, bu hiç yakışık almıyor."

Megan'ın beline kolunu dolayarak, tekrar hareket etmeden önce hızlıca "hadi" diye mırıldanıyor. Megan, gitmeden önce kulağıma birkaç kelime fısıldamayı unutmuyor.

"Bu hatayı affedeceğim, çünkü sen anlamayan aptal birisin. Ama sana bir şeyi açıklığa kavuşturayım: Afroditler tapınakta kullanılır. İstedikleri zaman bir Gölge ile sevişemezler. Kendini satman için çağrılmadıkça, onun yakınında yakalamayayım seni."

Koridorun ortasında, nefes almakta zorlanarak duruyorum. Kalp kırıklığı ve içgüdüsel korku karışımı beni olduğum yerde donup kalmaya zorluyor. Ve sonra kaçma içgüdüğü devreye giriyor.

İnsanları önümden iterek geçerken, bana yöneltilen iğneleyici sözleri artık duymuyorum. Başımı dik tutmak siktir et. Bu berbat binadan kaçmak kadar önemli bir şey yok.

Diğer binalara giden yollarda koşuyorum. Ayaklarım ıslak zemine çarpıyor ve sonunda Sanat ve Performans bölümüne vardığımda sıırıslıklam olmuşum. Eski binanın kapılarından geçip doğrudan dans bölümünün soyunma odalarına koşuyorum.

Güvenli bir yere ihtiyacım var. Her düşüncenin kaybolduğı ve sadece bedenimin hayatta kaldığı bir yere ihtiyacım var. Dolabıma doğru ilerlerken, kravatımı ve gömleğimi çıkarmaya başlıyorum, ama oraya vardığımda nefesim kesiliyor.

"Hayır," diye boğazım düğümlenir. Yerdeki eşyalarımın önüne diz çöküyorum.

Dolaplar dans öğrencileri için ayrılmıştı, ama okulu bırakmak zorunda kaldıktan sonra bile, sınıfımdaki herkes bana saygı duyduğu için dolabımı almamda ısrar etti. Artık öyle değil.

Tüm eşyalarımı çıkardılar ve bir notla birlikte yere bıraktılar.

Burada sapıklar ve katiller istenmiyor.

Neden biri böyle bir şey yapsın ki? Hiçbir kanıtları yok. O insanlar eskiden benim arkadaşlarımdı. Birlikte dans ettik, ağladık ve kutladık. Tüm tütülerimi, dans ayakkabılarımı ve dans kıyafetlerimi hiç düşünmeden burada bıraktılar.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim dolmadan önce birkaç kez yutkunuyorum.

Neden?

Hermes neden bana saldırıyor?

Punta ayakkabılarımı alıp göğsüme bastırıyorum. Her şey parçalanıyor. Babamın ölümü, yüzleşmeye hazır olmadığım bir dizi sonuç doğurdu. Öbür dünyada bile o adam beni mahvetmeyi başarıyor. Ve şimdi Chris'in geri dönmesi, başa çıkamayacağım bir duygu karmaşasına neden oluyor.

Beni kendine ait yapmaya karar verdiği an ile bugün arasında ne oldu?

Beni incittiğinde kafasından neler geçiyor? Kalbimi kırmaktan zevk mi alıyor?

Nefesimin ortasında titriyorum, içimi bir şey vuruyor. Bazen vücut beyin tepki vermeden önce bilir, işte bu da öyle. Chris'in yanlış bir şey yaptığına dair içimde derinlerde bir his var ve bunun bedelini ben ödüyorum.

Yanaklarımdan süzölmeye çalışan gözyaşlarımı silerek, telefonumu çıkarıp gönderiyi tekrar bakıyorum.

Hermes, insanların Enzo ve Matias'ın tek ortak noktasının ben olduğuma inanmasını istiyor. Ama başka bir şey daha var. Evet, ikisi de benimle çıktı ve bu, ikisinin de eski sevgilimin tahammül edemeyeceği bir şey yaptığı anlamına geliyor.

Kalbim hızla çarparak dans kıyafetlerimi topluyorum ve çantama tıkıştırıyorum. Ayakkabılarım için yer kalmadığı için pointe ayakkabılarımı kurdelelerinden tutup koridorda koşuyorum.

Reeves'in ofisine giriyorum ve Chris asistanının masasında oturuyor. Beni görünce yüzü düşüyor ve bir şey söylemek üzere ama onu hemen kesiyorum.

"Matias'a zarar verdin mi?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Chris

So Good - Halsey

Masamdaki kağıtlara bakarak boynumun arkasını ovuşturuyorum. Sonra boynumu yanlara doğru çevirerek kaslarımdaki ve omurgamdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum.

İşe yaramadı.

Gözlerimi kelimelere odaklamaya çalışıyorum, ama hala devam eden baş ağrım yüzünden kelimeler bulanıklaşıyor. Sinirlenerek çekmecemi açıyorum, içindeki Tylenol şişesini bulup iki hap alıyorum.

Bunu yapabilirim. Rose'un Reeves'in bir sonraki dersi için önerdiği beş vakayı gözden geçirebilir, iş stratejisi ve iş müzakereleri dersim için kendi araştırmamı bitirebilir ve Ella'yı düşünmeyebilirim.

Megan'ın kindar davranışlarından onu korumadığımda gözlerinin yaşlarla parladığını düşünmemeliyim. Ona şimdiye kadar söylediğim en kötü sözleri söyledikten sonra kaçarken ayak seslerini düşünmemeliyim. Muhtemelen dans stüdyosuna gitmiştir. Orası her zaman onun güvenli alanı olmuştur.

Lütfen, onu bulup, ona öyle davranmanın benim de kalbimi onun kadar kırdığını söyleme ihtiyacımı düşünmeyi bırak. Bunu onun iyiliği için yaptım.

Yaptığım tüm kötü şeyler onun iyiliği için. O henüz bunu göremiyor. Ona yaşattıklarımın, onun ihtiyacı olan kişinin ben olduğumu anlamasına yardımcı olmak için olduğunu anlamıyor. Onu korkutan ve inciten kötü şeylerden koruyacak olan benim. Ve bu çok özel davranış planlanmış olmasa da, yine de gerekliydi.

Ella'yı düşünme.

Sadece bugün için. Ya da en azından bu öğleden sonra için. Bir saat?

Bu sabah derslerden önce okumak için yanımda getirdiğim Shakespeare soneleri kitabına bakıyorum.

Sen benim düşüncelerim için, hayat için besin gibisin,

Yoksa tatlı mevsim yağmurları toprağa olduğu gibi.

Onu bir dakika bile unutamıyorum. Zihnimi zorlasam bile, içim burkuluyor ve onu tekrar düşünmekten neredeyse hiperventilasyona giriyorum. Bu bir ihtiyaçtan daha fazlası. Bu bir aciliyet. Kontrol edemediğim bir açlık. Ofis kapısının sesi beni başımı kaldırmaya zorluyor ve kafamdan çıkarmak için can attığım kadının görüntüsü karşısında donup kalıyorum. Bu pek yardımcı olmuyor, değil mi?

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kalkıp onu kollarıma almak için çaresizliğim artar.

Ona nasıl olduğunu sormak üzereyim ki, o konuşmaya başlar. "Matias'a zarar verdin mi?"

Gözlerim otomatik olarak Reeves'in kapısına kayıyor, bizi duymasını istemiyorum. Nefes nefese, muhtemelen buraya koşarak gelmiş, ama öfkeli gözleri üzerimde.

Ağzımın köşesindeki morluğu, şişmiş deriyi inceliyor. Bilinçsizce dudağımı yalıyorum, taze kesiklerin bakır tadı ağzımda yayılıyor.

"Karşı koydu mu? O yüzden mi oldu?" Sanki Matias bana zarar verebilirmiş gibi.

Elindeki pointe ayakkabılarını ve gözlerindeki kızarıklığı fark ettiğimde, sorusunu görmezden geliyorum.

"Stüdyoda bir sorun mu vardı?" diye soruyorum.

"Seni ilgilendiren bir şey yok," diye bağırır. "Şimdi bana cevap ver. Çünkü insanlar eski sevgililerimi veya çıktığım kişileri incitmek için birini tuttuğumu düşünüyorlar, ama ikimiz de bunu yapmadığımı biliyoruz. Herkese senin yaptığını söyleyeceğim."

Farkına varmadan ayağa kalkmışım. Bilinçsizce masamı dolaşıp ona doğru büyük adımlarla ilerliyorum ve kendimi kontrol edemedim, gözleri fal taşı gibi açılmış halinin önünde dikiliyorum.

Elim yüzüne uçar, çenesini kavrar ve boynu gerilene kadar çekerim, dişlerini sıkar, gözlerini bana diker.

"Ne diyeceksin, tatlım? Eski sevgilinin seninle flört ettikleri için iki kişiyi dövdüğünü mü? Dışarıdan bakıldığında hayatına devam etmiş gibi görünen benim. Ne kadar inandırıcı olacaksın?"

Parmakları bileğimi kavrar. "Neden hayatımı mahvediyorsun?" diye hırlar, ama sesi nefes nefese ve umutsuzluk doludur.

"Seni, senin iyiliğini düşünmeyen iki kişiden korudum."

Onu dizlerimin üzerine yatırıp tavırları yüzünden kıcını pataklamamak için kendimi zor tutuyorum. Ella Baker'dan bahsediyorum. O ne alırsa onu verir ve sadece ben ondan istediğimi alırım.

"Yüzünde neden birdenbire morluklar olduğunu bile söylemezken bana bu saçmalıkları anlatma. Az önce *bana bakmak* bile istemedin."

Onu ayak parmaklarının ucuna basmaya zorlayacak kadar sertçe çekerim. Ayağı takılır ve kendini tutmak için ellerini göğsüme dayamak zorunda kalır. Sanki onu düşmesine izin verecekmişim gibi.

"Dinle beni," diyorum yumuşak bir sesle. Bu, şiddetli dokunuşumun tam tersi. "Sen benimsin. Seni korumak için yapmam gerekenler bunu değiştirmez."

"Benim sahibim misin? Peki *senin* sahibin kim?" diye tısladı. "Sanırım ikimiz de cevabı biliyoruz. Megan yüzündeki morluğun nasıl olduğunu biliyor mu?"

Yüzüme bir telefon fırlattı.

Babamı incitti.

Senin sıran olduğunu söyledi.

Kafamı salladım, Ella'ya her şeyi itiraf ettiğim görüntüyü gözlerimden silmeye çalışarak. Nasıl bu kadar aptal olup Megan'ı tehdit edebilir ve babama zarar verme tehdidinin sadece birkaç kez kullanılabileceğini iddia edebilirim? Tabii ki tehdit edecek başka insanlar bulacaktı. Tabii ki Ella'yı seçecekti.

"Megan benim için bir yükümlülük. Neye inandığı ya da kimi sahiplendiği umurumda değil. Ama senin iyiliğin umurumda. Ve o ikisi senin için kötü haberdirdi."

Onun beni itmesine izin verdim. Ellerini yüzüne, saç çizgisine kadar sürerek köklerini çekiştiriyor. "Hayatımı mahvediyorsun," diye bağırıyor.

Gözlerim bir kez daha Reeves'in ofisine kaydı. Onun bizi duymasını istemiyordum
duymasını istemiyorum.

"Seni korumaya çalışıyordum," diye itiraf ettim ve onu bileklerinden tutup odada dolaşmaya başlamasını engelledi. "Seni uyarmıştım. Başka erkeklerle görüşme. Matias'ın sana karşı hislerini biliyorsun."

"O *komada*, Chris. Aman Tanrım," diye panikliyor, gözleri büyülüyor. "Sen delisin."

Çekilmeye çalışıyor ama onu bırakmaya niyetim yok. Onu asla bırakmaya niyetim yok.

"Hermes benim hakkımda söylediklerinden sonra tutuklanabilirim!"

"Bağırma." Reeves'in ofisinin kapısına bakarak, endişemi fark edebileceğini düşündüm. "Sana hiçbir şey olmaz. Hermes sadece spekülasyon yapıyor. Arkanda Circle var."

O bunun doğru olmadığını biliyor. Çember, Afroditlere tek bir dilek hakkı tanır.

Ne fazla, ne eksik. Ama ona gerçeği kurnazca göstermeye çalışmalıyım.

Ve işe yarıyor, çünkü yüzündeki kan çekiliyor.

"Hiçbir şeyim yok!" diye nefes nefese söylüyor. Anlıyor. "Bana yardım edecek kimsem yok.

Bu benim sonum olabilir."

Onu bana yaklaştıracak sözleri söylemeden önce bir saniye daha bekledim.

"Beni var."

Mücadele etmeyi bırakıyor ve sonunda fark ediyorum. Bebek mavisi gözlerinde güvene olan çaresizliği. Her şeyde ona destek olacak birinin olduğunu bilme ihtiyacını.

O noktaya geliyor. Onu istediğim noktaya. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde, ve şimdiye kadar yaptığım her hareket parçaların yerine oturmasına yardımcı oluyor.

"Sana güvenemem." Yüzümdeki çürüğü işaret ediyor. "Sen bir yalancısın. En büyük gücün insanları manipüle etmek." Nefes alırken göğsü titriyor. "Beni kullanacaksın. Sonra da beni hayal kırıklığına uğratacaksın. Bunu daha önce de yaptın."

Tam da bu düşünceler, ona karşı kurnazca davranmak zorunda kalmamın sebebidir. Bana güvenmiyor. Onu buna zorlamam gerekiyor. Atlamazsa, ne olursa olsun onu yakalayacağımı asla bilmeyecek. Bir itkiye ihtiyacı var.

"Seni koruyacağım," diyorum ona. "Bir kraliçe gibi sana bakacağım ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Karşılığında tek yapman gereken benim olman ve Megan'la olan durumumdan kurtulmamı sabırla beklemesi."

Gözlerini kapatır, titrek bir nefes alır ve tekrar açar. "Maria Delgado SFU'dan ayrıldı. Birdenbire başka bir üniversiteye transfer olmak istedi."

Göğsümde gurur kabarıyor.

"Cheer kaptanı pozisyonunu geri aldın mı?"

"Sen de vardın," diye iç geçirip başını sallar. "Ona ne yaptın?"

"O gayet iyi. Yerini geri aldın mı?" diye ısrar ediyorum.

"Geri aldım," diyor titrek bir sesle. "Takım benden nefret ettiği için ne kadar sürecek bilmiyorum, ama geri aldım."

Yüzümde bir gülümseme yayıldığını hissediyorum, ama o bana gözlerinde tam bir dehşetle bakıyor.

"Hayatıma karışmayı bırak."

"Asla. O yeri hak ettin."

Reeves'in ofisinin kapısı açılır ve ben uzun bir adım geri çekilerek onu bırakırım.

"Bayan Baker," diye öfkeyle seslendi. "Ödevinizi erken teslim etmeye mi geldiniz?"

Kız başını sallar ve sarı saçlarını kulaklarının arkasına çeker. "Ben çıkıyordum."

O giderken ben hareketsiz kalmak zorunda kaldım ve tek yapabildiğim, onun peşinden koşma isteğiyle onun gitmesini izlemektir.

Çünkü Megan'ın gözü her yerde. Ve Reeves, sevgili nişanlıma yardım etmekten her zaman çok mutlu olur.

Kapı kapanır kapanmaz Reeves bana sırtarak bakar. "Acı verici görünüyor." Bana doğru kısa bir baş sallamasıyla, ağzımdan bahsettiğini anlarım. "Müstakbel karın sana karşı aşırı sahiplenici, değil mi?" Cevap vermediğimde ısrar eder. "Ne oldu? Ella ile tapınağın dışında yattığını mı öğrendi?"

"Yani ona söyleyen sensin," diyorum basitçe.

"Güzel bir öğrencim seni sınıfımda gördü. Benim gözüme girmek için o kadar çaresizdi ki, hemen bana haber verdi. Ben de inisiyasyon sırasında beni tehdit ettiğin için senden intikam almak için oldukça çaresizdim. Senin yüzünden o gece ödülümü kaybettim."

Birkaç adım uzaklıkta duruyoruz, ikimiz de hareket etmiyor ya da sesimizi yükseltmiyoruz, ama konuşma bir düello gibi.

"Tek yaptığım, Çember'in öğrencilerle yattığını öğrenirse, onlara değerinden daha fazla sorun yaratacağını hatırlatmaktır."

"Bu, o gece Ella'yı kaybetmem için bir tehditti. Sen istediğini elde ettin, şimdi ben de elde ettim. Ödeştik."

Sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. Sanki sonuç, kıskanç, kontrolcü bir kadının bana bağırması, beni tehdit etmesi, telefonunu yüzüme atması ve ailemi incitmesi değilmiş gibi.

Sanki sonuç, sevdiğim kadına yönelik tehditler değilmiş gibi. "Hâlâ onlara söyleyebilirim," diye uyarıyorum, sesim alçalıyor.

"Sanmıyorum. Megan ve ben, sana güvenilemeyeceği için bilgi paylaşıyoruz. Ella'nın senin küçük sırlarını bilmesini istemeyiz." Sırıttıyor. "Bu çok talihsiz bir durum olurdu."

Hayal kırıklığımı yutarak, başımı sallayarak sözlerini kabul ediyorum ve onun için bu yeterli. Ona karşı avantajımı kaybettim, ama umursamamalıyım. En önemli şey Ella'nın hiçbir şeyden haberi olmaması. Eğer seçim şansı varsa, onu istediğim yerde tutamam.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ella

Shameless - Camilla Cabello

Öğleden sonra aldığım mesaja bakıyorum. Milyonlarca kez okudum ama saat 20:00'ye yaklaştıkça ona daha çok bakıyorum.

■

Bilinmeyen: Afrodit, tapınakta düzenlenen yıllık Shadows iş hafta sonu etkinliğine katılman gerekiyor. Cumartesi akşamı saat 20:30'da alınacak ve Pazar akşamı eve getirileceksin. Reddedemezsin. Zeus

Birkaç hafta önce inisiye edildiğimden beri ilk kez Afrodit olarak çağrıldım. Ve Sessiz Çember'in bir parçası olduğumu görmezden gelmeye çalıştığım günler artık resmen sona erdi. Evde beklerken aklımdan birçok şey geçti.

Kaç Afrodit çağrıldı? Kime hizmet etmek zorunda kalacağım?

Chris biliyor mu? Beni başka bir Gölge ile görmek istemediğini kesin bir dille söylemişti, ama benim başka seçeneğim olmadığını çok iyi biliyor.

Zeus genç Afroditlerle oynamaz, ama beni hafta sonu için davet eden oysa, bu hafta sonunu onunla geçireceğim anlamına mı geliyor? Yoksa genel bir davet mi?

Kapım çalındığında kafam allak bullak olmuştu. "Ella Baker?"

Omzumda bir gecelik çanta, üzerimde kot pantolon ve kaşkorse bluzla merdivenlerden aşağı koşuyorum. Ne giymem veya neyi yanıma almam gerektiği konusunda bir bilgi yoktu, bu yüzden elimden geleni yaptım.

"Merhaba," şoför şapkası takmış orta yaşlı adama selam veriyorum.

Evimin önünde park etmiş, camları karartılmış SUV'yi işaret etti ve ben de kapıyı açıp beni içeri alana kadar onu takip ettim.

Arka koltukta smokin giymiş yakışıklı adamı görünce donakaldım.

"Gel," diyor Chris sakın bir sesle. "Oraya varmadan önce konuşmamız gerek."

Onunla konuşmak istemediğim için dişlerimi sıkıyorum. Son konuşmamız birkaç gün önceydi ve o, çıktığım erkekleri incittiğini, hayatıma müdahale ettiğini itiraf etmiş ve suç benim üzerime atılsa bile durmayacağını utanmadan söylemişti.

"Nasılsın, tatlım?"

Koltuğuma yerleşip, yanımdaki pencereden dışarı bakarak onu görmezden geliyorum. Bu adamın yanımda olması vücudumu heyecanlandırıyor ama beni sarhoş halde eve getirdiğinde olduğu gibi, onunla konuşmanın iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar mantıklı davranıyorum.

"Bu bir somurtma mı?" diye gülüyor. "Kızgın görünmeye çalışıyorsan, biraz daha çaba sarf etmelisin çünkü bu sevimlilik pek işe yaramıyor."

Yüzümü sertleştirmeye çalışıyorum, ona döndüğümde gözlerimi kısıyorum. Yine de sessiz kalıyorum.

"Nazik davranacaktım," diye iç çekiyor. "İş hafta sonunun nasıl işlediğini anlatmak, nasıl hissettiğini sormak istedim. Ama konuşmak istemeyen bir velet gibi davranacaksan, ben de o oyunu oynayabilirim."

Giydiği siyah smokini inceliyorum. Siyah yelek, siyah gömlek ve siyah papyon. Circle'ın etkinliklerine giderken tamamen siyah giyindiğini fark ettim. Sanki oranın karanlığına uyum sağlamak istiyormuş gibi. Ama yakışıklı yüzü, Silent Circle'ın kötülüğüne uymuyor. Güzel gözleri biraz fazla parlak ve gözlerine düşen bukleler onu biraz fazla masum gösteriyor.

Chris, ahlaksızlığını derinlerde saklar, onu kendine ait kılar. Kendi tarzı bir kötülük.

Hiçbir şey bununla rekabet edemez.

Onun kehribar rengi gözlerinde kaybolmaktan korktuğum için tekrar başka yere bakıyorum. Ne kadar teslim olmak istesem de, o benim ilgimi hak etmiyor.

Beni bir Afrodite olarak görüyor, ne olursa olsun kullanabileceği biri olarak düşünüyor. Bu deliliğe aktif olarak katılmak zorunda değilim.

"Ella."

İrkandım, kendi kafamdan çıktım.

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sessiz kalmak istiyorsan, bunu sağlayabilirim. Ama tapınakta seni koruyacak tek kişi ben olduğum için uslu durmanı öneririm."

Neredeyse beni konuşturuyor. Bana söylediği için değil, ama onu orada beni korumasının tek nedeninin beni kendine saklamak olduğunu belirtmek için can atıyorum. Böylece beni kırabilecek olan o olabilir.

Çenesinin gerginliğine bakılırsa, onu en çok rahatsız eden şey bu olduğu için hiçbir şey söylememeye karar veriyorum. Ona sessiz muamele etmek oldukça iyi geliyor.

"Tamam," diye mırıldanıyor sonunda. "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

Cümlesinin ikinci yarısını beğenmediğim için başımı onun tarafına çeviriyorum.

Zaten çok geç kaldım.

Güçlü eli kolumu kavrar, belime dolanıp beni kucağına oturtana kadar çeker.

"Konuşmak istemediğine göre," kulağıma homurdanıyor. "Baban sana bir ders vermeli."

Ani bir korku, garip bir şehvetle karışır. Bu, beynimi her zaman ihanet eden tarafımdır. Onun elinde olan tarafım.

O kadar hızlı oluyor ki, elinde ne tuttuğunu anlayamıyorum, ama ağzıma bir şeyin bastırıldığını hissettiğimde paniğe kapılıyorum.

"Hayır!" diye bağıriyorum ve başımı yana çeviriyorum.

Diğer eliyle saçımı kavrar ve kafamı tam istediği yerde tutar.

"Chris..."

"Uh-uh. Hafta sonunun geri kalanında sessiz kalacağına karar verdik."

Sert bir lastik dişlerimin arasından geçiyor. Bu bir top gag değil, daha invaziv bir şey. Penis gibi, bir penisin ucu gibi hissettiriyor.

"Ağzını aç, tatlım."

"Chris, lütfen," diye mırıldanıyorum lastiğin içinden.

"Şşş. Aç."

Daha şiddetli bir şekilde itti ve dudaklarımın, dişlerimin bariyerini aştı. Ağzıma girip dilime bastırdığında inledim.

"Yeni gagımı beğendin mi?" Onu kafamın arkasında bağladığını hissediyorum ve bir an için, o kadar derine girecek ve kusacağımdan korkuyorum.

Ellerim otomatik olarak ağzıma gider, onu çıkarmaya çalışır. Kayışları başımın arkasına doğru takip ettiğimde, o iki bileğimi de tutar ve bir eliyle onları karnımın altına sabitler.

"Sakin ol," diyor yumuşak bir sesle. "Bu bir dildo gag. Geçmişte kullandığımız top gag'dan bir adım öte. Zor olacak, ama onu yutmaya çalışabilirsin."

Kafamı sallayarak, burnumdan nefes almaya çalışıyorum. *Lütfen* demek istiyorum, ama bunu söylemek imkansız.

"Bence bu senin için iyi bir ders olacak, tatlım. Sessiz kalmak istiyorsan, seni sessiz tutacağım."

Bir inilti kaçıyor, çılgınca nefes almam artık alt karnımdaki gerginliğe uyuyor.

Bacaklarımı dizlerine geçirip, beni açık tutmak için bacaklarını açıyor.

"Şimdi." Kot pantolonumun üzerinden amımı okşadı, zevkten titrememe neden oldu. "Önümüzdeki yirmi dört saat hakkında."

Kucağında hareket ediyorum, ağzımdaki küçük dildonun varlığı beni çıldırtıyor. Ağzımın böyle dolu olmasını, konuşamamayı veya onu çıkaramamayı sevmiyorum. Ama bana yaşattığı bu çaresizlik, bu muameleyle birlikte her zaman gelen zevki uyandırıyor.

"Her yıl, Gölgeler, inisiyasyonlardan sonra iş hafta sonu dedikleri bir etkinlik düzenlerler. Yeni Gölge'leri tapınağa getirip, Çember içinde üstlenecekleri rolü onaylatırlar. Bunlar bize inisiyasyon öncesinde zaten söylenmişti, ama bu etkinlik, bunu resmi hale getirmek ve Çember içinde benzer rollere sahip bazı kişilerle tanışmak için bir fırsat."

Avuç içini bacaklarımın arasına bastırıyor ve beni

"Bir dakika içinde, bunun seni ne kadar ıslattığını test edeceğim ve eminim ki hayatım üzerine yemin ederim ki külotun sıırıslılam olacak."

Başımı sallıyorum, ama inkarımı umursamadığını düşünüyorum.

"Çoğu Gölge biraz iş, biraz da zevk yapacak. Ve işte o zaman Afroditler devreye girecek. Heras davet edilmedi, sadece Afroditler'in istediği kişiler orada olacak. Senin adın birkaç kez oylandı."

Yine kot pantolonumun üzerinden amımı tokatladı. Burnumdan keskin bir nefes aldım, gözlerimi sıkıca kapatarak bu lezzetli işkenceye katlandım.

"Bu haftaya kadar, Çember senin benim tarafımdan kullanıldığımı düşündüğü için sana Afrodit olarak çağırılmadın. Bu gece aldığın mesaj, tüm Afroditlerin çağrıldıklarında Gölge'den aldıkları mesajdır.

Zeus her Afrodit önerdiğinde, ben seni istediğimi söyledim. Herkesten önce söyledim. Ve sana o mesajı ben göndermişim gibi yaptım. Her seferinde.

Tapınakta kimse tarafından kullanılmamamın sebebinin, beni onlardan korumak olduğunu mu söylüyor?

"Anlaştığımız şeyi hatırlıyor musun, Ella?" Artık sertleşen sesi, kucığında kıvrınmama neden oluyor. Tanrım, ona ait olduğumu iliklerime kadar hissedebildiğim zamanları seviyorum. "Başka erkek yok. Bu bir öneri değil. Aramızdaki huzuru korumak için bir tavsiye de değil. Benim sözüm kanundur ve itaatsizlik etmenin bedeli çok ağır olacaktır."

Avuç içi yine kot pantolonumun üzerinden bastırıyor ve ben onun takıntılı davranışına karşı koymak yerine, ağzımdaki tıkaçla inliyorum. "Sana asla zarar vermem. Sen benim her şeyimsin. Bu lanet olası, bozuk dünyada benim cennetsin. Ama sana yakın olan herkese zarar veririm, anlıyor musun? Onları öldürmem. Uzun ve işkence dolu bir süre acı çekmelerini tercih ederim."

Hırsla, elini yanan kalbimden çekiyor. "Ama itiraf etmeliyim ki, itaatsizlik edip benden başka birinin sana dokunmasına izin verdiğin için hapse girersem oldukça sinirlenirim. O yüzden uslu bir kız ol ve şunu aklında tut: Başka erkek yok."

Yanağımı, sonra çenemi öptü, muhtemelen dudaklarıyla ağzımdaki deriyi hissederek. Yüzünü boynuma gömerek, tenime karşı konuşmaya başladı ve kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Bu hafta sonu senin için bir teklif vardı."

Nefesim hızlanır, kulak altımdaki deriyi ısırınca göğsüm titrer.

"Yemin ederim, Shadows'un Circle içinde oynadığı para miktarı bambaşka bir seviyede."

Kıkırdar. "Neyse ki dünyadaki tüm altını sana harcayacağım."

Çığlık atmak, ağlamak, ona teşekkür etmek, davranışının ne kadar iğrenç olduğunu söylemek ve yine de beni koruduğu için onu öpmek istiyorum.

"Bu hafta sonu benimsin, tatlım. Bu sefer mesajı göndermek için numara yapmadım. Zeus'tan seni istememi istedim ve bedelini ödedim. Artık sen tamamen" —tekrar derimi ısırtıyor, ben de ağızlığımın etrafında inliyorum— "benimsin."

Tapınağa girdiğimizde neredeyse ağlayacaktım. Ağzımdaki tıkaçları çıkarmadı. Arabada defalarca kendim çıkarmaya çalıştım, ama bana bir

Bu yüzden, diğer Gölgeleler'in önünde çıplak ve ağzım tıkanmış halde, içimde bir dildo varken diz çökmemele tehdit etmesi yeterliydi.

Bu yüzden, o beni giriş salonundan geçirirken, bana bakan tüm bakışları görmezden gelmek için gözlerimi yere dikip, sulanan gözlerimi kırpiştirıyorum. Chris, hafta sonu ödölünü kazandığı için gururlu ve kendinden emin bir şekilde yürüyor. Bakışları giysilerimi delip geçiyor ve beni hiç olmadığı kadar çıplak hissettiriyor. Tek güvencem, sırtımın alt kısmında bulunan eski sevgilimin eli, beni istediği hızda tutarken, titrememi durduran bir sıcaklık veriyor.

Beni doğrudan alt kata, Afrodit'in odasına götürüyor ve kapıyı arkasında kilitliyor.

"Ağzımdaki tıkaçları çıkarmamı ister misin?" diye soruyor yumuşak bir sesle, beni odadaki koltuğa yönlendirirken.

Ben başımı sallarken, o bana oturmamda yardım ediyor ve yalvaran gözlerle ona bakıyorum. "Çaresiz misin?"

Daha şiddetle başımı sallıyorum.

Ellerini koltuğun kollarına koyar, devasa vücudu yüzümün hemen üzerine eğilir. Gözlerine bakmak için boynumu uzatırım.

"Bana sessiz kalarak ne olacağını anlıyor musun?"

Dildo'nun etrafında inleyerek tekrar tekrar başımı sallıyorum. Yutmak o kadar zor ki, ağzımın köşelerinde tükürük biriktiğini hissedebiliyorum.

"Güzel. Öğrendiğine sevindim. Ben seninle işimi bitirene kadar onu ağzında tutacaksın."

Hıçkırık göğsümü titretir, merhamet dilemek için ağlama ihtiyacı beni umutsuzluğa sürükler. Hayatımda hiç bu kadar çok *lütfe*n demek istememiştim.

Onun şeytani sırıtışı kalbimin atışını hızlandırıyor. Onunla yalnız kalmak her zaman çok korkutucu ve heyecan verici.

Kot pantolonumu açıp dizlerime kadar indiriyor. "Diğer Gölgelelerle buluşacağım. Hafta sonunun iş kısmı oldukça sıkıcı, ama yine de gerekli."

Bana sırtını dönerek, tüm oyuncakların saklandığı raflardan birine doğru yürüdü ve kapalı yumruğuna sığacak kadar küçük bir şeyle bana geri döndü.

"K lotunun dantellerini ıslatmışsın, tatlım. Sana olan etkimin hayal kırıklığı yarattığını söyleyemem."

Tanga külotumu yumruğuyla kavradı, göbek deliğime kadar çekti ve kumaşını am dudaklarımın arasına sıkıca sıkıştırdı. Ağzım tıkanmış halde çığlık attım, acı ve zevkin karışımı vücudumu ateşe verirken başımı geriye attım.

"Bana bak. Hemen şimdi."

Başımı zorla kaldırıp gözlerine bakıyorum.

"Aferin kızım. Senin o kadar çok istediğin rahatlamayı sana vermediğimde gözlerinde umutsuzluğu görmek istiyorum. Nefret ve şehvet arasındaki mücadeleni görmek istiyorum. Kendine işkence edişini görmek çok güzel."

O danteli uyluklarıma indirirken ben nefes nefeseyim. Sonunda bana elinde tuttuğu şeyi gösteriyor. Titreşimli bir yumurta, onu yarıklarımın üzerinde gezdirerek ıslaklığı topluyor. Onu ağzına alıyor, gözleri geriye doğru yuvarlanıyor.

"Ella," diye homurdanıyor yumurtayı çıkarırken. "Bu, sana neden *Tatlım* dediğimi hatırlatan lezzetli bir anıydı."

Yumurtayı girişime bastırıyor, yavaşça içime itiyor. Bana zarar vermediğinden emin olduğunu hissedebiliyorum. Oyuncakla, ne kadar sıkı olduğumu anlaması daha zor ve onun odak noktasının her zaman benim zevkim olduğunu biliyorum. Ama o kadar ıslakım ki, kolayca içeri giriyor, içimde kayboluyor ve beni inlemeye, gözlerimi kapatmaya zorluyor. Sadece ona bağlı küçük bir ip kalıyor ve o da onu birkaç kez çekerek beni  ıldırtıyor.

"Güzel," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Tanrım, sen gerçekten çok güzelsin."

Bir sonraki adımı, külotumu ve kot pantolonumu yerine koymak, böylece tamamen giyinmiş oluyorum. Ellerimi sandalyenin kollarına kelep eliyor ve sonra bacaklarımı açıyor, böylece bacaklarımı kapatamıyorum.

Dikleşerek, elindeki uzaktan kumandaya basar ve oyuncağı çalıştırır, bu sırada ben de canlanırım. Ayar o kadar düşük ki neredeyse hissetmiyorum, ama orada olduğunu bilmek bile beni daha da tahrik etmeye yetiyor.

"Seni ilk kez Afrodit'in odasında aldığımda, uyanık kalamayacak hale gelene kadar seni orgazm ettim. Bu sefer, seni sikme fırsatı bulana kadar seni tahrik edip, orgazm olmanı engelleyeceğim. Sonra benim sikimde o kadar sert orgazm olacaksın ki, başka bir erkeğe neden ihtiyaç duymadığını hatırlayacaksın."

Alnımı yumuşakça öper, yanağımı okşar ve parlak gözleri beni tekrar içine çeker. "Seni burada bırakmak gerçekten işkence. Güzel kızımın muhtaç olduğunu ve beni beklediğini bilerek orada konsantre olamayacağım."

Sonra çıkarken kapıyı kilitler ve gerçek işkence başlar. Titreşimler benim tek odak noktam olur, çok yavaş ve hafif, ama çok lezzetli. Sürekli devam ederler, beni kıvrandıran bir ritim tutarlar.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama kapı tekrar açıldığında terliyorum, beni doruğa yaklaştıracak herhangi bir uyarılmaya çaresizce ihtiyaım var.

O benim önümde duruyor, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı geliyor. "Bu iş hafta sonunu gerçekten işten uzaklaştırıyorsun, tatlım."

İnlemem gözlerini kapatmasına neden oluyor. Elini smokin pantolonuna götürüyor ve sertleşmiş penisini avuluyor. "Yukarıdaki herkes benimle burada ne yaptığımı bilmek istiyor. Onlara söylemeyeceğim. Bu sadece benim için, değil mi?"

Deli bir kadın gibi başımı sallıyorum, göğsümü öne doğru iterek bana dokunması için yalvarıyorum. Bana bir makas gösteriyor ve ben hemen tekrar koltuğa yaslanıyorum, şimdi başımı sallıyorum.

"Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, bebeğim," diye mırıldanıyor ve giydiğim stm kesiyor. Beni ondan kurtarıyor ve çıplak bırakıyor.

Meme uçlarımla kaya gibi sertleşmiş ve o makası bir kenara atıp başparmaklarıyla onları ovuştırmaya başlıyor. Yayılmış bacaklarımla arasına diz çöküyor ve sert meme uçlarımla sırayla yalamaya başlıyor, sonra dişleriyle okşamaya başlıyor. Onları hafifçe ısırıldığında, ağzına daha sert bastırıyorum. Ateşli bir şekilde nefes alıyorum, böyle devam ederse ve içimdeki hafif titreşimle birleşirse boşalabileceğimi biliyorum.

Siktir... Göğüs uçlarımla ısırmasıyla boşalabilirim. Ama durur, ayağa kalkar ve ağzımın köşesinden damlayan salıyı siler, sonra onu iki göğsüme de yayar.

"Nefes alamayana kadar seni sikmek istiyorum," diye homurdanıyor, neredeyse bir tehdit gibi.

Ama bunun yerine, geri çekiliyor, ışıkları kapatıyor ve odadan çıkıyor.

Işık olmadan, odaklanabildiğim tek şey titreşimler, bir kez daha ulaşılamayan zevk, artık dayanamayacağım işkence.

Saatler sonra geri geldiğinde ağladığımdan eminim. dönüşünde ağladığımdan eminim.

"Ella." Yine bana doğru yürüyor. "Benim güzel fahişem, ağlama."

Gzyaşlarımla silerken, ben inlerim, başım onun elini takip etmeye çalışır, ama o elini çeker. "Biliyorum, bebeğim. Sik için bu kadar çaresiz olmak zor, biliyorum."

Bu sefer kot pantolonumu ve külotumu keserken başımı geriye atıp inledim. "Ne ıslak bir karmaşa."

İki parmağını klitorisime getirir ve cildi bana değdiğinde zevkten titrerim.

"Keşke ne kadar güzel olduğunu görebilseydin."

Ağzımda tıkaç olması iyi bir şey, yoksa tüm gücümle onu beni sikmesi için yalvararak kendimi daha da rezil ederdim.

Çıplak otururken, ıslaklığımın sandalyeyi ıslattığını hissedebiliyorum, bu da beni tam da onun tarif ettiği gibi bir sürtük yapıyor.

"Yukarıda neredeyse bitti," diyor sakın bir şekilde, terli saç çizgimi okşayarak. "Ödülünü almaya çok yaklaştın, tatlım. Çok güçlüsün. Benim için saatlerce dayandın."

Saatler geçtiğinin teyidi, bilmemekten daha kötü. Artık zamanı tekrar anladığım için, daha da mutsuzum.

Ağzımdaki oyuncakla lütfen demek istiyorum ama çenem ağrıyor. Bu kadar tahrik olmasaydım kalıcı hasardan korkardım.

Bu sefer boynumu öpüyor, bana karşı daha da aç olduğu belli.

"Çok yakında bu çaresiz amcığı sikmeye başlayacağım, bebeğim."

Ve gitti.

Kapı düşündüğümünden daha çabuk açılır ve mutluluktan ağlayabilirim. Ama bir şey farklıdır. Kapıdaki gölge daha küçüktür, bana doğru atılan adımlar Chris'in kendinden emin tavırları kadar sakın değildir. Heyecanını kontrol edemeyen birinin aceleci adımlarıdır. Vücudumun sahibi olan adamınki gibi değildir.

"Lanet olsun."

Ve o sözler. Sadece onun sesi değil, aynı zamanda onun kullanacağı sözler de değiller. Onun benim hakkımda kullandığı övgü dolu sözler gibi değiller.

Sonunda önümdeki yüzü görebildiğimde, onu tanıdığımı söyleyemem. O bir Gölge, ama kim olduğunu bilmiyorum. Kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünen başka bir adam.

"Sen çaresiz bir fahişe değil misin?" diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Ne kadar ıslak olduğuna bak. Şimdi neden yukarıda bize hiçbir şey söylemediğini anlıyorum. Ben de bunu kendime saklardım."

Ama artık çaresiz değilim. O etrafta değilken. Chris'inkine hiç benzemeyen donuk gözleri üzerimde değilken.

tüm vücuduma bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettiren küfürleri. İçimi bir tiksinti titremesi kaplıyor, düşük ayarda olmasına rağmen yumurta aniden acıtmaya başlıyor.

Onun iğrenç elleri göğüslerime dokunduğunda kendimi sandalyeye bastırıyorum ve başımı hayır anlamında sallıyorum. Boğazımda bir çığlık sıkışıyor, ağzım tıkanmış olduğu için onu dışarı çıkarmak imkansız.

Sadece birkaç saniye geçmeden, arkasında devasa bir varlık beliriyor. Chris o kadar uzun ki, adamın arkasında dururken öfkeli yüzünü görebiliyorum.

Neredeyse narin bir hareket. Tek gördüğüm, adamın gözlerinin büyümesi ve şok ve acı dolu garip bir çığlık atması. Elleri vücudumdan ayrılıyor ve adam yan yatarak yere düşüyor.

"Bazı erkeklerin ellerini kendilerine saklamayı bilememeleri ne yazık, değil mi?" diyor Chris ona.

Adam şoktan gözlerini kırıştırıyor, başına ne geldiğini anlamıyor, ama yüzü acıdan buruşuyor. Ve o anda Chris'in giysilerimi kesmek için kullandığı makasın adamın beline saplandığını görüyorum. Kalbim duruyor, kaslarım acı verecek kadar geriliyor. O az önce...

"İyi misin, tatlım?" diye sorar bana, sanki tek odak noktası benmişim gibi. İçimdeki heyecan durur, ama Chris'in çenemde duran eli içimdeki ateşi yeniden alevlendirir.

Az önce bir adamı bıçakladı. Aklını başına topla.

Ama yapamıyorum, o benim ihtiyacımı fark ettiğinde yapamıyorum. Fark ettiğini görebiliyorum.

Elini daha sıkı tutuyor, düşük bir homurtu çıkıyor ağzından. "Oh, bebeğim. Sen iflah olmazsın."

Meme ucumu okşuyor, gözlerimi kapatmama neden oluyor. "Senin için birini incitmemi görmek seni tahrik ediyor mu?"

Kafamı sallıyorum, ama göğüslerimi ona daha sıkı bastırdığımda gerçek ortaya çıkıyor. Yumurtayı çıkarıyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

"Sadece bana çaresizsin," diyor emin bir şekilde. "Benim fahişem. Benim kızım. Benim." Sonunda beni ağzımdan çıkardığında, rahatlamış bir inilti çıkar.

Ağzım, uzun süre aynı pozisyonda tutulduğu için pamuk gibi hissediyor. Pantolonunu ve boxerını indirip, inleyerek sertleşmiş penisini serbest bırakıyor. Sonra uyluklarımdaki kelepçeleri çözüyor, kıcımlı sandalyenin kenarına çekiyor ve bacaklarımı beline doluyor.

"Ağzını aç. Sana yaptığım dağınıklığı göster bana. İşte böyle, bebeğim. Dilini göster bana. Ne kadar güzel, mükemmel bir sürtük."

Dilimi o kadar dışarı çıkarıyorum ki acıyor, ama onun beni sikmesi, bana sahip olması, beni lanet olası yerime koyması için her şeyi yapmaya hazırım.

Sikinin ucunu girişime bastırıyor ve bu zevk beni başımı geriye atmaya zorluyor. Bu bana bir tokat kazandırıyor. Acı verici değil, emirlere uymamı hatırlatmak için.

"Yerine dön. Dilini çıkar. Hemen."

Yavaşça içeri girerken verdiği sert emir, beni itaat etmeye zorluyor. Dilimi çıkarıyorum ve onun sırtışı aklımı başımdan alıyor.

Çenemi kavrar, beni yerinde tutar ve dilime tükürür. "Yut."

Ben yutarken, o da içime tamamen girer ve beni doldururken, beni doldurmasının verdiği muazzam rahatlamadan inlememe neden olur.

"Kimin fahişesisin, Ella?"

"Senin, baba," diye inledim.

"Kime aitsin?"

"S-sen," diye nefes nefese, orgazmımın hızlı bir tren gibi üzerime geldiğini hissediyorum. "Ne kadar itaatkar, çaresiz bir şeysin," diye boynuma doğru homurdanıyor

boynuma doğru homurdanarak, derimi ısırtıyor.

Bir eliyle sandalyenin arkasına, diğer eliyle yüzümü tutarak - yanaklarımı o kadar sert itiyor ki dudaklarımı büzüyorum - başımı yana çeviriyor, böylece yerde yatan Shadow'a bakıyorum. Acıdan inliyor, neredeyse bilinci kapalı.

"Sana dokunan erkeklere ne yaptığımı gör. Herkese gösterdiğim lanet rolümü unut. Senin için dönüştüğüm adam bu," diyor kulağıma, nefesi sıcak bir okşama gibi. "T10'dan L1'e omurilik segmenti. Birini bıçaklamak için harika bir yer." Bana sertçe giriyor ve ben zevkten çılgık atıyorum. "Ölmedin." *İtme.* İnliyorum. "Bacakların sonsuza kadar felç oldu." *İtme.* Siktir. Boşalacağım. "Kızıma dokunduğu günü ve başına gelenleri hatırlamasını istiyorum. En çok değer verdiğim insana zarar vermeye çalışanlara ne olduğunu bilmeni istiyorum."

Bir saniye durur, sadece bana yüzümü ona çevirmem için.

"Bana bak. Gözlerime bak. Aferin fahişe. Muhteşemsin."

Bana tekrar girdiğinde, merhametsizdir. Ve "Boşal" diye emir verirken kendini zar zor tutmaktadır.

Binlerce havai fişek gibi patlarım, onu içimde daha derinde hissetmek için elimden gelen her şekilde kıvrılırım. Kör edici bir coşku beni tamamen yutar, odayı karartır ve onun güzel gözleri dışında her şey kaybolur.

O da hemen peşimden gelir, beni işkence ettiği süre boyunca içinde tuttuğu arzuyu serbest bırakır.

Eski sevgilimin beni tekrar kendine bağladığının farkına varamayacak kadar mutluluktan uçuyorum. Kalplerimizin aynı ritimde attığına o kadar kapılmışım ki, bunun bir hata olduğunu anlayamıyorum. Büyük bir hata.

Kimse, kendisine dokunduğu için birini bıçaklayan bir adama karşı bu kadar güçlü hisler beslememeli.

Ama Chris ve ben hep böyleydik. Ayrı ayrı yapay bir akıl sağlığına sahip, birlikteyken ise tamamen dengesiz.

Ve Tanrım, bunu tekrar yaşamak çok güzel.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ella

Lütfen Dikkat Edin - Christian

Ayrılıyor

İş haftasonu bitmeden Silver Falls'a geri dönüyoruz. Tabii ki, bizim bulunduğumuz Aphrodite'nin odasından felçli bir adamı almak zorunda kaldıklarında, biz de ayrılmak zorunda kaldık. Chris'e Zeus'un onunla iletişime geçeceği söylendi, bana ise hiçbir şey söylenmedi. Chris bizi Stoneview'daki evine bırakmalarını istedi ve şimdi kendi arabasını sürüyor.

Sessiz kaldım, paylaştığımız çılgın anı kelimelere dökmeyi reddettim, ama endişem çok fazla olunca konuşmak zorunda kaldım.

"Başın belaya girecek mi?"

"Başımın belaya gireceğinden endişelenme. Circle'ı halledebilirim. Sen de başın belaya girmeyecek."

Ben kendim hakkında bir şey sormadım, ama muhtemelen stresimi hissediyor. Başımda yeterince dert var. Circle'ın benim bir suça karıştığımı düşünmesini istemem.

"Otoyol girişini kaçırdın," diye işaret ediyorum, onun geçip gitmesini izlerken.

"Biliyorum."

"Chris," diye ısrar ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece ikimizin olabileceği bir yere. Zihnimi dinlendirmek istiyorum." Gözleri benimkilere kaydıkten sonra tekrar yola döndü. "Sen istemiyor musun?"

Başımı salladım ve bana bakmasa da hissedebileceğini biliyordum. "Ayrıca, karnın guruluyor ve şu anda neye ihtiyacın olduğunu biliyorum biliyorum."

Otomatik olarak kollarımı karnıma doladım. Refleks olarak, neye ihtiyacım olduğunu bilmediğini söylemek istedim. Ama sesi yorgun geliyordu, ben de öyleydim.

Kontrol sahibi olmaktan rahatlık duyan biri olarak, benim için kararlar almanın güvenli bir yere geri dönmek olduğunu biliyorum.

Bu yüzden onu ondan almıyorum.

"Tamam," diyorum sadece.

Onun rahat bir nefes aldığını kemiklerime kadar hissediyorum. Her adımda onunla mücadele etmek yorucu oluyor. Belki bu gece her şeyi unutabiliriz.

Hemen tanıdığım güzel bir binanın önüne park ediyor.

"Bayan Barry Dans Okulu," diye mırıldanıyorum. "Zihnimi dinlendirebileceğim bir yer."

"Saat sabah beşi biraz geçiyor," diyor. "Bildiğim kadarıyla, o saat altıya kadar burada olmayacak."

"Doğru, ama burası kilitli."

Bana dönüp kaşlarını kaldırır. "Eskiden geceleri buraya gizlice girerdin. İçeri girmenin bir yolunu bilmediğini söyleme bana."

Yüzümdeki şoku saklamaya bile zahmet etmiyorum. Artık buna alıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Senin tutkunun dans etmektir. Benim tutkum ise sendin." "Sen bir sapıksın," diye gülüyorum.

"Keşke *sadece* iğrenç biri olsaydım. Hadi."

Benim kapıyı açma fırsatım olmadan o dışarı çıkar ve arabasından inmemeye yardım eder.

Ve küçük sırrımı onunla paylaşmaya karar veriyorum. Eskiden tırmandığım taş duvarı gösteriyorum ve o da hızlı ve kolay bir hareketle tırmanıyor. Onu, muhtemelen Bayan Barry doğmadan önce budanmamış bir çitin arkasında, binanın yan tarafında gizlenmiş bodrum kapısına götürdüm ve yıllar önce içeriden kilidini açtığım kapıdan geçirdim. Kimse kapıyı kontrol etmedi ve ihtiyacım olduğunda gizlice içeri girebilmem için öyle kaldı.

Ana alana doğru yürüdük ve onun yaptığı ilk şey oradaki otomat makinesine gitmek oldu. Kartını çıkardı ve kart okuyucuya dokundu, sonra bir sayıya bastı ve bir protein bar düştü. Sonra bir tane daha.

Bir tane daha...

"Chris?"

"Bunları seviyorsun," diyor rahat bir şekilde. Her şeyi hatırlıyor.

"Evet, ama..." Başımı yana eğip, onun bu işlemi tekrar tekrar yapmasını izliyorum, ta ki kollarında on beş tane olana kadar.

kollarında on beş tane topladıktan sonra yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. "Cidden, ne yapıyorsun?"

"Cumartesi günleri ders verdiğin çocuklara götürebilirsin. On beş tane yeter mi?"

Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım, kalbim kabardı. "Uh... evet. Evet, yeter." "Prova odasına gidelim. Sen öncülük et."

Öyle yapıyorum. Onu, Stoneview Ormanı'nın manzarasını gören tek penceresi olan en sevdiğim prova odasına götürüyorum. Penceresi olan tek prova odası burası. Kapıyı kapattıktan sonra, yere oturup çubukları yere bırakıyor. Bir tanesini alıp açıyor ve bana uzatıyor.

"Gel. Açsın."

Öyleyim. Bu yüzden karşı koymuyorum. Oturup onunla sessizce yemek yiyorum. "Bu," diye boğuk bir sesle yutkunurken diyor.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey."

"Sana lezzetli olduklarını söylemiştim." Yapışkan çikolatalı protein barını yavaşça çiğniyorum. "İnternette sipariş etmeye çalıştım ama hiçbir yerde bulamadım. Sadece bu otomat makinesinde var."

"Protein barlarından bahsetmiyorum, tatlım. Seninle vakit geçirmekten, kimse bizi engellemeden basit şeyler yapmaktan bahsediyorum."

Kalın bir yutkunma yapıyorum ve o başparmağıyla ağzımın köşesini silerken kalbim bir an duruyor. Parmağını dudaklarına götürüp üzerindeki çikolatayı yalıyor.

"Seni özledim," diye itiraf etti, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Beş yıl boyunca seni özledim ve ayrılmanın pişmanlığıyla birlikte geldi. Stoneview'a geri döndüğümde ve benden kaçtığını, kalbini benden korumaya çalıştığını gördüğümde seni özledim. Geri dönüp senin yanında olmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama seni özledim çünkü haklıydın. Vücudun benim ama kalbin değil."

Kalbim, deli gibi attığına bakılırsa, buna katılmıyor.

Kendi kendine başını salladı ve eli kucağına düştü. "İlk öpücüğümüzü hatırlıyor musun?"

Karşılıklı çapraz bacaklı oturuyoruz ve bu kadar iri bir adamın böyle oturması neredeyse gülünç görünüyor. Yüzünü inceliyorum. Gözlerinin altında torbalar var ve ilk kez onun her şeyinin gergin olduğunu fark ediyorum. Daha yaşlı, yorgun ve stresli görünüyor.

"İlk öpücüğümüzden bahsetmenin bir faydası olacağını sanmıyorum, Chris."

O benim tavsiyemi görmezden geliyor, güzel viski rengi gözleri nostaljiyle parlıyor.

"On sekizinci doğum günümdü. Ev partimde seni banyoda buldum, içeri girdim ve kapıyı kilitledim. Sana yaklaştım ve sana sadece..."

"—hatalar yaparsın, dedi, sözünü kestim. "O geceyi dün gibi hatırlıyorum."

"Siktir, Ella," diye homurdanır, elini ensesine götürür. "Senin hayatımın en büyük hatası olacağını biliyordum."

Şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldığında, "Kardeşin yüzünden değil. Seninle çıkmanın sonuçları yüzünden de değil" diye ekliyor. Dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere dikilmiş. "Seninle birlikte olmanın bir hata olacağını biliyordum, çünkü kalbimi sana versem bile bana geri vermeyeceğini biliyordum. Ve bak ne yaptın. Onu çaldın, kendine sakladın. Kalbimin atabileceği tek kişi sen oldun."

Onun bu savunmasız tarafına direnmek en zor olanı. Şehvet ve bizimle ilgili anılardan daha zor. Çünkü *şimdi* bana duymayı özlediğim şeyleri söyleyen o.

Derin bir nefes alır, bakışları yüzümde dolaşır ve gözlerimde durur. "Artık beni istemiyorsun. Benden nefret ediyorsun. Beni korkak sanıyorsun. Artık bana ikinci bir şans vermeyeceğine yemin ediyorsun, ama bana bak... Hâlâ kalbimi geri istemiyorum. Çünkü onun hak ettiği yerin senin avucunun içi olduğunu biliyorum."

Sadece benim düzensiz nefesimin sesi var. Bana yaklaşıyor, ama onu durdurmak için elimi yanağına koyuyorum.

"Ella," diye hırıltılı bir sesle konuşuyor. "Her zaman iki yüzüm olduğunu biliyorsun. Seni elde edemediğimden ortaya çıkan kişi için üzgünüm. Bu tehlikeli. Ama bu, umursamadığım anlamına gelmez. Senin için her şeyi yapmayacağım anlamına gelmez."

Kalbim acı verici bir şekilde atıyor, pes etmekle, bunu şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha çok pişman olabileceğimi bilmek arasında gidip geliyor.

Kaşlarını alnından çekip, konuşurken dudaklarımız birbirine yaklaşır.

"Mesele senin iki yüzün değil, Chris. Seni tanıdığımdan beri bunu biliyorum ve birlikteyken bunu kabul ettim. Ama son beş yılı silemem. Kalbimin kırılmasını ve üzüntümü unutamam. Beni değil Luke'u seçtiğini. Ve gittiğini. Bu şeyler öylece yok olmaz,

özellikle de bir kız arkadaşınla geri döndüğünde. Artık kim olduğunu bilmiyorum ve Megan'la olan ilişkini ya da anlaşmanı anlamayabilirim, ama bildiğim şey, Circle için olduğun adamın, benim sevdiğim adam olmadığı."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve yemin ederim ki, onlarda pişmanlığın tam anlamını görüyorum. Bir süre daha konuşmadan önce, sanki bir sonsuzluk geçiyor gibi geliyor.

"Baskı ve acıların sonucunda dönüştüğüm adam, olmak istediğim kişi değil. Seninle birlikte olduğum kişi olmak istiyorum. Tıpkı senin herkese gösterdiğin gibi mızımız bir kraliçe arı olmadığını bildiğim gibi. Gerçek Ella'yı tanıyorum. Etrafındaki insanları önemseyen, empatik kızı. Duyguları olan ve itibarının bozulup bozulmadığını umursamayan kızı. Benim Ella'm içten ve dıştan o kadar güzel ki, en yağmurlu günlerde bile ışık saçıyor. Ben senin kim olduğunu biliyorum, sen de benim kim olduğumu biliyorsun. Hayatta kalmak için taktığımız maskeler, bizi gerçekten sevenleri kandırmamalı. Ve ben gerçekten..."

"Söyleme."

O başını sallar. "Neden duymak istemediğini anlıyorum, ama bu gerçeği değiştirmez."

"Chris," diye hırıltıyla söylerim, nefes almakta zorlanarak. Bunun acı vereceğini biliyorum, ama bunu kendime saklayamam. "Her şeyimi verdiğim ve beni terk eden adamın *beni sevdiğini* bilmek istemiyorum. Çünkü gerçekten sevseydin, onunla birlikte olmazdın."

Bu sözler onu uzaklaştırır. Gözlerindeki acı beni mahveder, ama gerçeği inkar edemem. O zaten bunu yapıyor.

"Birimiz gerçekçi olmalı," diye acı içinde itiraf ediyorum. "Bu çok güzel, dürüst, ama acı tatlı. Bittiğinde, sen ona geri döneceksin ve ben yine yalnız kalacağım. Sürerken tadını çıkarabiliriz, ama sonsuza kadar sürmeyecek."

Arkasını dönüp boğazını kaşıyor ve bunun zor olduğunu anlamak için yüzünü veya düşüncelerini görmeme gerek yok. Ben de hissediyorum. Aramızdaki çekim hiç bitmeyecek, hiç ölmeyecekmiş gibi geliyor. O kadar güçlü ki kaçınılmaz gibi geliyor, ama bizim durumumuzun gerçeği bu değil. Ve bu başka hiçbir şey gibi acıtıyor.

Elini yüzünde gezdirip bana tekrar baktı. "Benim için dans et." "Dans mı?"

Benden bahsederken yüzünün nasıl aydınlandığını göstererek gülümsüyor. "Dans stüdyosundayız, değil mi? Lütfen."

O çok güzel, savunmasız, tam da benim için olduğunu bildiğim adam. Ben de ona gülümserim, onunla ne kadar mutlu olduğumu saklayamıyorum. "Tamam."

Ayağa kalkarım, kollarımı ve sonra bacaklarımı gererim. "Bir şarkı seç. Ve kot pantolon ve spor ayakkabı giydiğim için kusura bakma."

Telefonunu çıkarır, ayağa kalkar ve hoparlörlere takar. "Şanslıyım, yeteneğin kıyafetlerine bağlı değil."

Bara gidip, omurgamı ve bacaklarımı tekrar esnetiyorum. Coldplay'in "The Scientist" şarkısının ilk notaları odada yankılanınca irkiliyorum. Kalbim sıkışıyor, ama ona bakmıyorum. Ona bakmak çok zor olurdu. Bunun yerine dans ediyorum.

Vücudumun bana söylediği her şeyi yaparım. Şarkının bir enstrümanı haline geliyorum. Omurgamı düzelterip omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. Başımı dik tutuyorum ve odanın karşısına büyük bir jeté atlıyorum. Nerede olduğumu neredeyse unutuyorum ve pirouette yapmaya başlıyorum. Birkaç hafta önce yapamadığım hareketler nefes almak kadar kolay hale geliyor. Müzikte kendimi kaybedip kaç tane yaptığımı saymayı unutuyorum, ta ki iki el belimi tutup beni kendine çekip yerden kaldırıncaya kadar.

Beni o kadar yükseğe kaldırıyor ki, parmak uçlarım omuzlarına zar zor değiyor ve beni yavaşça indirirken sıkıca kendine sarıyor.

Bunun nasıl biteceğini biliyorum, ama yine de, kalbim çılgınca çarparak, onun bana dokunmasına izin veriyorum. Her bir duyum içimde yanıcı bir ihtiyaç yaratırken, karnım göğsüne sürtünüyor. Güçlü kolları bir saniye bile zorlanmadan, tüm ağırlığımı yüzünün hemen üzerine kadar taşıyor ve bir saniye sonra, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. O bekliyor. Gözlerimiz birbirini arıyor. Nefeslerimiz karışıyor. Saniyeler büyümlü bir ana uzuyor... ve ilk kırılan ben oluyorum.

Dudaklarım onun dudaklarına çarptı ve onun inlediğini duydum. Muhtemelen şaşkınlık ve sevinç karışımı bir iniltiydi. Beni daha sıkı tuttu, parmak uçları derime batarken öpücüğü açgözlü hale getirdi.

Bu adam beni özlemiş ve bunu başka türlü gösteremezdi. Bu öpücük, şimdiye kadar paylaştığımız şehvetten daha fazlası. Bu öpücük, beni ya da bedenimi sahiplenmekten daha fazlası. Bu öpücük... onun çaresizce bahsettiği ikinci şans, Megan ve onun bir anlaşma yaptığını söylediğinde yanlış duymadığının kanıtı. Anlamadığım bir anlaşma, ama kesinlikle onunla paylaştığımız şeyleri içermiyor.

Dili benimkiyle dans ediyor, içimde kelekler uçuşuyor ve şimdiye kadar neden bu kadar güzel bir şeyi reddettiğimi unutuyorum.

Hiç bitmesini istemiyorum, ama nefes almak için geri çekiliyorum. Bunun yerine, o yavaşça ayaklarımı yere indirirken, gözlerinde saf mutluluk görüyorum.

"Ella," diye boğuk bir sesle söylüyor. Bakışları gözlerim arasında gidip geliyor ve kaşları çatılıyor. "Seni geri kazanmak için yapacağım şeyler için çok üzgünüm."

"Ne?"

"Lütfen beni affet. Ama bu öpücükten sonra... Seninle benim kaderimizde birbirimize ait olduğumuzdan ve bunu başarmak için ne yapmam gerektiğinin önemi olmadığından hiç bu kadar emin olmamıştım."

Boğazım düğümlenir, göğsümde bir şey sıkışır. Birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapacağına dair umut ve korku karışımı. Çünkü bunun beni muhtemelen mahvedeceğini biliyorum.

Ve sanırım onun beni mahvetmesini istiyorum.

Kalbim sıkışarak bir adım geri atıyorum. "Geri dönmeliyiz."

"Gerçekliğe," diyor boğuk bir sesle.

"Gerçeğe," diye onaylıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ella

Guilty As Sin - Taylor Swift

"Hermes hakkında bir şey fark ettim," diye fısıldadı Peach, kitabından başını kaldırarak.

Büyük kütüphanede oturuyoruz ve ben genellikle burada ders çalışmam. Koridorlarda rastgele erkeklerle yatarak vakit geçirmekten başka bir şey yapmıyorum ama Reeves için yazacağım bir sonraki makaleye ciddi ciddi odaklanmam gerekiyor. Başım ağrıyor ve soğuk algınlığı geçiriyorum ama devam etmeliyim.

"Bilmek istiyor muyum?" diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarımda bir makaleyi aşağı kaydırırken.

"Evet. Çünkü bence seninle ilgili."

Ekranımın arkasından arkadaşşıma bakıyorum. "Son zamanlarda bu aptal hesapla ilgili olan hiçbir şey benimle ilgili değil ki?"

Aslında okumadığını, kitabının sayfalarının arasına koyduğu telefonuna baktığını fark ettim. Tipik Peach. Telefonu alıp bana birkaç farklı gönderi gösterdi. "Bak."

Sinirlenerek, kendimi son gönderileri tekrar okumaya zorluyorum. Evime gelen FBI, partileri bildiğimi açıklayan Hermes ve Maria ile Matias hakkındaki gönderi.

Hapşırmamı engelleyemiyorum, tüm vücudum kemiklerimin derinliklerinden gelen bir titremeye titriyor. Kütüphaneciye hızlıca özür dilerim.

"Kendimi yeniden travmatize etmemin bir nedeni var mı?"

diye Peach'e soruyorum. "Bir şeyin eksik olduğunu fark etmedin mi?"

Omuz silkiyorum, bu konuyu açmak istemesi hoşuma gitmiyor.

"Artık 'sırların benimle güvende, ta ki güvenli olmadıkları ortaya çıkana kadar' yazmıyorlar," diye açıklıyor.

Sayfayı tekrar gözden geçiriyorum. Babamın tutuklandığına dair yazıda bu imza vardı, ama ondan sonraki iki yazıda, benim itibarımı gerçekten mahveden yazılarda, Hermes'in tipik imzası yok.

"Ne olmuş yani? Unutmuşlar."

Kafasını salları, dudaklarını içe doğru kıvrır. "Sanmıyorum. Bir şey farklı. Aynı kişi hakkında bu kadar çok kez yazı yayınlamazlar. Yazı farklı ve imza yok. Ve genellikle gerçeğı yayınlarlar. Enzo ve Matias'a zarar vermediğini ikimiz de biliyoruz. Ya da kimseye onlara zarar vermesini istemedin."

Canlanarak ekrana tekrar bakıyorum. "Ne düşünüyorsun?" "Bence eskisiyle aynı kişi değil."

"Nasıl?" Şaşkınlığımdan çıkan sesime Bayan Davis "şşş" diye seslenir ve ben ona özür dilercesine gülümserim.

Peach gözlerini devirip tekrar bana odaklanır.

"Kesin olarak bilemeyiz, ama bence Hermes hesabını başka biri ele geçirmiş. Senden nefret eden biri."

Gözleri büyüdü, dikkatle arkama baktı ve ben de neyi ima ettiğini görmek için arkama döndüm. Megan, Chris ve diğer bazı öğrenciler bizden çok uzak olmayan bir masada oturuyorlardı. Onu onunla görmek hiç kolaylaşmayacaktı ve kıskançlığı yutmakta zorlanıyordum. Stüdyodaki o anımızdan sonra, onun yanında oturup onunla birlikte ders çalışmam gerektiğini hiç bu kadar hissetmemiştim.

"Megan mı?" Dikkatimi tekrar Peach'e çeviriyorum. "Ne, Hermes'in kim olduğunu bir şekilde biliyor ve hesabı ele geçirmeleri için onları ikna mı etti?"

"Ya da hackledi mi?"

"Ama o zaman Hermes bu konuda bir şey söylerdi."

"Öyle mi?" diye ısrar etti. "Öyle yapsalardı, sadece yakalanma riskini almakla kalmaz, aynı zamanda zayıflıklarını da ortaya çıkarırlardı. Bence gerçek Hermes bir süredir hiçbir şey paylaşmadı."

Kaşlarımın çatıldığını hissediyorum, aklımda olasılıkları gözden geçiriyorum. "Megan bir hesabı hacklemeyi bilir mi ki?"

"O kadın hakkında ne biliyorsun? Bu yıl transfer oldu ve bir şekilde her yerde, herkesi tanıyor, şimdiden sınıfının en iyisi. Bildiğimiz kadarıyla o kaltak NASA için bile çalışıyor olabilir."

Ben burun kıvrıyorum. "Bu, Chris'in kız arkadaşı olmanın getirdiğı bir şey, Peach. Üniversiteye gitmiş olabilir, ama o her zaman Stoneview'un tanrısı olmuştur." Makaleme geri dönerek mırıldanıyorum, "Önemli değil."

orijinal Hermes ya da o... Her halükarda boku yedim. Bütün üniversite benden nefret ediyor."

"Ben senden nefret etmiyorum. Alex, Wren ve Achilles de senden nefret etmiyor."

Ona hafifçe gülümserim, ama bakışlarım düşer, her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiği ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım hissi o kadar güçlüdür ki, onun sözlerine rağmen kendimi çaresiz hissederim. "Seni seviyorum." Ve acıma partisini bitirmek için ayağa kalkarım. "Birkaç kitap alacağım, sonra eve gidelim. Kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum."

Bir kez daha hapşırıyorum ve Bayan Davis'ten kaçınmak için başımı eğiyorum.

Neredeyse beş dakika yürüdükten sonra, kitaplarımın olduğu arka koridoru buluyorum. Ve tabii ki, benim gibi insanların en çılgın hayallerinde bile ulaşamayacağı bir yükseklikte. Birkaç kez zıplıyorum, ama kitabı alamıyorum. Etrafa bakıyorum ve raflara bağlı tekerlekli merdiveni fark ediyorum.

Umarım topuklu kovboy çizmeleri ve tekerlekli merdiven ölümcül bir kombinasyon oluşturmaz. Merdiveni ihtiyacım olan yere çekiyorum, tahta çubukları tutuyorum ve yukarı çıkıyorum. İhtiyacım olan iki kitabı bulmaya o kadar odaklanmışım ki, arkamdaki varlığı fark etmiyorum.

"Bu manzarayı gören başka herhangi bir adam, ölümden daha kötü bir sonla karşılaşmıştı. Seni buraya kadar takip eden kişinin ben olduğum için şanslısın."

Sarsıldım, parmaklarım merdiveni daha sıkı kavradı. Chris'e baktığımda, gözlerinin eteğimin altına takıldığını ve muhteşem dudaklarında bir sırıtış yayıldığını gördüm.

"Kız arkadaşınla birlikte olman gerekirken beni takip etme," diye homurdanıyorum. "Ve eteğimin altına bakma." Bir adım aşağı inerken, kumaşı cildime yakın tutmak için elimi popomun hemen altına bastırıyorum.

O yaklaşıyor. "Daha önce görmediğim bir şey yok, Sweets."

Donakalıyorum. Çok yaklaşmıştır ve kıcımlı yüzüne oturtmak istemiyorsam devam edemem.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslarım. "Çekil yolumdan."

Elleri uzanır, güçlü parmakları eteğimin altından uyluklarımın üst kısmını kavrar. "Kıçın söz konusu olduğunda bana yolumdan çekil deme."

"Chris, şaka yapmıyorum. Kütüphanedeyiz."

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Omzumun üzerinden ona bakarak gözlerimi kısarım. "Neden burada öğrenci *olmadığın* zamanlarda olan bitenleri bu kadar iyi biliyorsun?"

"Çünkü seni takip ediyordum. Isır beni." Sözlerini, eteğimi yukarı çekip kırımın kıvrımını ısırarak açıklıyor, acı vücudumu tüylerimi diken diken ediyor.

"Çekil üstümden." Onu itmek için merdivenden bir elimi çektim, ancak kafasına zar zor ulaşabildim. "Ciddiyim."

"Sesini alçalt," diye emretti alçak sesle. Belimden tutup beni döndürdü.

Ben çığlık atarak, basamakta tekrar dengemi bulmaya çalışıyorum. Dengemi bulana kadar beni tutuyor ve başımın üstüne bakıyor.

"Bara tutun." "Delirdin mi sen?"

"Babam konuşurken dinlersin, Ella." "Oh, lanet olsun. Sen."

Beni çekiyor ve düşme korkusu ellerimin refleksi olarak başımın üstündeki çubuğu kavramasına neden oluyor.

"Demek dinlemeyi biliyorsun."

Artık dengede olduğum için belimi bırakır ve ellerini tekrar eteğimin altına kaydırır.

"Bu hafta kaç tane mesajımı görmezden geldin biliyor musun?" "Mesele bu mu?" Sesime biraz güç katmaya çalışıyorum, hâlâ bir çıkış yolu olduğunu düşünerek.

Öpüştüğümüzden beri bana birkaç kez mesaj attı, ama ben cevap vermedim. Paylaştığımız an bizi iyileştirdiği kadar incitti de ve her şeyi sindirmek için bu haftaya ihtiyacım vardı.

"Chris, öpüştüğümüzü biliyorum, ama bu durumumuzu değiştirmiyor. Sen Megan'la birliktesin. Ben bir Afrodit'im. Gerçeklik bizim için değişmedi ve nişanlının arkasından mesajlaşmamalıyız. Bu yüzden cevap vermedim."

Bir an için, söylediklerimi derinlemesine düşündüğünü gördüm ve ona ulaştığımı sandım. Ama o benim külotumu indirdiğinde umutlarım söndü.

"Dur." Koridora bakıyorum, heyecan ve utanç karışımı bir duygu ile midem burkuluyor.

Beni yerinde tutarken bir ayağımı, sonra diğerini çıkardı.

"Yine güzel külotun olmadan eve gideceksin.

Benim için dantel giydin mi?"

"Hayal gücün seni delirtiyor," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Onun yaptıklarından mı, yoksa bundan dolayı ıslandığım için kendimden mi daha çok sinirli olduğumu bilmiyorum.

"Bu arada, beş taneydi. Görmezden geldiğin mesaj sayısı." Telefonumu üniformamın ceketinden çıkarır ve ben, o zamanlayıcıyı ayarlarken gözlerimi kocaman açarak onu izlerim. "Yani tam beş dakika boyunca senin muhteşem amını tadacağım. Birinin gelmesi umurumda değil, *senin* gelmen de umurumda değil. Senin de haklı olarak belirttiğin gibi, sen bir Afrodit'sin. O yüzden, doya doya tadını çıkaracağım ve gideceğim."

Zevk rahatsız edici bir şekilde birikiyor ve ben bacaklarımı birbirine sıkıştırdığımı fark ettiği anda, her ikisinin altını kavrayıp beni kaldırıyor ve omuzlarına atıyor.

Nefesim kesildi. Beni ayakta tutan tek şey, hala başımın üstündeki çubuğu ve kışımındaki ellerini tutuyor olmamdı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldayarak tıslıyorum, panik ve beklenti beni ona karşı acı çekmeye zorluyor.

"Beş dakika sonra bunu tekrar söyle."

Sonra yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor, dili alt dudaklarımın arasında dolaşüyor ve klitorisimin etrafında dönüyor.

Kollarım gerilir, ellerim onun saldırısı altında zorlanırken daha sıkı tutunur. "Chris," diye inlerim. "D-dur."

Beni dinleseydi şaşırırdım. Bunu daha çok suçluluk duygusundan kurtulmak için söyledim.

O sabit bir ritim tutturur, daha sert iter ve benim de olduğum yerde kalmaktan ya da onunla birlikte yere düşmekten başka seçeneğim yoktur. Zevk damarlarımdan yoğun bir şekilde yayılırken göğsüm titrer ve keskin bir ihtiyaç beni ona doğru itekler.

Bu çileye katlanmıyorum; bana zorla yaşattığı zevke ortak oluyorum.

Zaman kayboluyor ve başımı geriye atıyorum, dişlerinin klitorisimi ısırması ve ardından düz diliyle daha iyi yalaması sırasında kendimden nefret etmeyi unutuyorum. Nerede olduğumuzu, eski sevgilimin üniversite kütüphanemizin koridorunda beni yalamasına izin verdiğimi, bu haldeyken herkesin beni görebileceğini unutuyorum.

O, benim giriş noktamdan ihtiyaç duyduğum noktaya daha fazla ıslaklık getirirken, ben kendi varlığımı unutuyorum ve bacaklarımı boynuna doluyorum. Onu bana bu kadar sıkı sararken, onun nasıl nefes aldığını bile bilmiyorum. Bunun hiç bitmemesini istiyorum ve her geçen saniye uçuruma daha da yaklaşıyorum.

Telefonumun alarmı çaldığında tüm vücudum şaşkınlıktan donuyor. Başımıza bela açılmasın diye alarmı hemen kapatıyor.

Ve benden uzaklaşır. "Hayır, hayır, hayır," diye nefes nefeseyim. "B-bekle."

"Beklemek mi? Beş dakika dedim, tatlım." "Biliyorum, ama..."

"Ama babacığın seni boşaltmasını istiyorsun, değil mi? Acını dindirmemi ve sana bakmamı istiyorsun?"

Dudaklarımı yalayarak başımı sallarım. "Evet, babacığım," diye fısıldarım. "Zavallı fahişem. Her zaman bana bu kadar muhtaçsın."

Yavaşça bacaklarımı açar, ayaklarımı basamağa geri koyar ve belimden tutar. "Bırak."

Merdivenden bırakıyorum ve o beni aşağı taşıyıp yere indiriyor. Bacaklarım birkaç saniye titriyor, başım hala boşlukta asılı duran zevk hissinden dolayı dönüyor.

"Sallanıyoruz, değil mi?" diye gülerek beni biraz daha uzun süre tutar.

Kafam, normalde kategorik olarak kabul etmediğim bir adamla aynı fikirde olduğumu zar zor algımlarken, ben başımı salladım.

Öne eğilir ve kulağımın hemen altına bir öpücük kondurur. "Sıcak hissediyorsun."

Sersemlemiş bir halde, neye evet dediğimi bilmeden tekrar başımı sallıyorum. Tek bildiğim, eve gidip, onun içimde bıraktığı çarpıcı ihtiyacı gidermem gerektiği.

Hızla doğrulur, elini alnıma koyar ve yüzü ciddi bir ifadeye bürünür. "Çok sıcaksın. Ateşin var."

Kafamı sallıyorum. "Cidden, şu anda babamdan daha kötüsün. Sadece biraz üşüyorsun."

"Eve git ve biraz dinlen. Hemen."

"Zaten eve gidecektim. Senin söylediğin için gitmiyorum." Bunun söylenmesi gereken bir şey olduğunu hissediyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Peki. Eve gittiğin sürece sorun yok." der.

Telefonum onun elinde titrer ve o hiç çekinmeden aşağıya bakar.

"Mahremiyet, Christopher," diye inlerim. "Biraz mahremiyetim olabilir mi?"

"Hayır. Bunu biliyorsun, bir daha sormaya gerek yok." Gözleri ekranımda dolaşırken yüzü düşer.

"Ne?"

"Gitme." Anlamadığım sert bir emir.

"Nereye gitmeyelim?" Telefonumu elinden alıp aşağıya bakıyorum.

Bilinmeyen: Afrodit, bu gece tapınakta senin varlığın gerekiyor. Saat 8:30'da bir araba seni alacak. Geç kalma. Sevgiler, Prometheus.

Midemde bir taş sertleşir ve Chris'e tekrar bakarım. "Gitme," diye tekrarlar.

"Mesele şu ki, başka *seçeneğim* yok."

"Umurumda değil. Eve git ve o mesajı görmezden gel."

Elimi göğsüme götürdüm, tırnaklarım derime batıyordu. Her zaman gözlemci olan Chris, otomatik olarak bileğimi tuttu ve elimi aşağı indirdi.

"Kaşmayın. Her şey yoluna girecek. Ben yoluna koyacağım. Hastasınız ve gidemezsiniz. Onlara bunu anlatacağım."

Telefonuma bakarak gözlerimi kırıştıyorum, onun sözlerini neredeyse duymuyorum. "Prometheus kim?"

Gözlerim yukarı kayınca duraksıyor. Kitapların bulunduğu koridorun sonuna bakıp sonra bana dönerek, "Megan'ın babası," diyor.

Seni seviyorum

Mükemmel bir dünyada, sana olan aşkım kolay olurdu. En azından bu dünyada, buna değer.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ella

Say Don't Go - Taylor Swift

Yatakta kendimi yeniden ayarlarım, battaniyenin altında rahat etmeye çalışırım. Yağmur pencereme vurur, yoğun yağmur damlaları evimizin yanındaki ormanı bulanıklaştırır. Alex Xi'nin evine gitti ve Peach babalarından gece için eve gitmesi için bir telefon aldı. Bu korkunç baş ağrısıyla konuşma yapamadığım ve hala o makaleyi bitirmeye çalıştığım için o kadar da kötü değil.

Dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp, ağır gözlerimle yazdığım birkaç kelimeyi okudum ama odaklanamıyorum. Ve bunun sebebi sadece kendimi ölüm gibi hissetmem değil. Midemde bir şey kıpır kıpır ediyor. Her iki dakikada bir telefonumu kontrol edip Circle'dan mesaj gelmiş mi diye bakmamı sağlayan bir endişe. Saat neredeyse 20:30 ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Seçme şansım yok. Bir Gölge çağırırsa, tapınağa gitmek zorundayım. Ve bir araba gönderecekler. Bundan kaçınamam, değil mi?

Korkumu yutarak dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve gerçeği kabul etmeye karar veriyorum. Bu topluluğa katıldım. Bir Afrodite oldum. Annemi ve Luke'u güvende tutmak için yapmam gerekenlerin sonuçları var. Battaniyeyi bir kenara atıp, kendimi zorlayarak dolabıma gidip rahat bir siyah elbise seçiyorum. Basit iç çamaşırları da giyiyorum. Megan'ın babasının, onun için güzel görünmek için çaba gösterdiğimi düşünmesini istemiyorum.

Prometheus. Gerçek adı ne acaba? Bu adamı daha önce hiç duymamıştım ve ne zaman Çember'in üyesi olduğunu da bilmiyorum. Tek bildiğim, bu gece beni görmek istediği ve benim de gitmekten başka seçeneğim olmadığı.

Aynada kendime baktığımda, mavi gözlerim parlıyor. Heyecandan değil, ateşli birinin gözyaşları gibi. Ve tam da öyle hissediyorum ve öyle görünüyorum. Göz altlarım belirgin ve

Saçımı tararken kolumu kaldırmaya bile gücüm yetmiyor. Donuk cildimin bitkin görünümünü hiçbir makyaj kapatamaz. Bu yüzden denemiyorum bile. Gözlerimin son durduğu yer, taktığım Afrodite kolyesi. Prometheus'un beni tapınağa çağırması anlamına gelen o küçük deniz kabuğu.

Aşağı inmeden önce pencereden dışarı bakıyorum. Saat 20:29 ve araba yok, ama eminim tam zamanında geleceklerdir. Bu yüzden, umutsuz bir iç çekişle ve omurgamı çelik çubuk gibi hissettiren yenilenen bir korkuyla merdivenlerden aşağı iniyorum. Bu gerçekten benim hayatım mı?

Kapıya doğru yürürken, sanki pamuk üzerinde yürüyormuşum ve evin geri kalanı etrafımda hızla dönüyormuş gibi gerçek dışı bir hisse kapılıyorum. Yine yapıyorum, değil mi? Kendimi soyutluyorum. Ön kapıyı açtığımda, gece gökyüzündeki koyu gri bulutlara bakıyorum, ayın ışığını engelliyorlar. Ama dışarıya adımımı atar atmaz, köşeden bir gölge çıkıyor, beni geri itiyor ve kapıyı çarpıyor. Şok beni gerçeğe geri getiriyor ve çılgınlık atmak üzereyim ki, bir el ağzımı kapatıyor ve beni duvara itiyor.

"Gitmemeni söylemedim mi?" diye tıslayarak fısıldayarak azarlıyor.

Chris'in sesi kalp atışlarımı yavaşlatır, vücudum gerçek bir tehlike altında olmadığımı anlar. Cevap verebilmek için başımı sallamaya çalışırım ama o kıpırdamaz.

"Gabriel McLean'in sana elini sürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Naif olma."

Kavrayışının gevşemesini bekledim, ama gevşemediler. Sadece birkaç saniye sonra, ıslak zeminde ayak sesleri ve kapının çalınması duyuldu. Chris parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söyledi. Zaten yapabileceğim pek bir şey yoktu. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, alnındaki karamel rengi saç tellerinden damlayan yağmur damlalarını izledim. Islakken kirpikleri daha uzun görünüyor ve yüz hatlarına yeni bir yumuşaklık katıyor. Yakışıklı yüzünde zerre kadar kötülük yok. Muhtemelen bu yüzden Mükemmel Beyefendi imajını sürdürmesi bu kadar kolay. Her şeyi nezaketle dolu. Ve onun gerçekte kim olduğunu bilsem de, kendimi onun gözlerinde kaybolurken buluyorum.

Kapı tekrar çalındığında irkiliyorum. Hareket etmiyoruz, karanlıkta, ışıklar sönmüş, benim sıcak bedenim onun soğuk bedenine yapışmış halde. Islak giysileri tenime değiyor, bu da onun uzun süredir evimin önünde beklediğini, ne yapacağımı kontrol ettiğini gösteriyor. Gidersem beni yakalamaya, durdurmaya hazırды.

Bunun kıskançlıktan mı yoksa korumak için mi olduğunu bilmek istiyorum. Ya da her ikisinden de.

Dışarıdan karanlık bir ses benim adımları çağırırken gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ella Baker? Evde misin?"

Nefesim hızlandı, vücudum korkudan kaskatı kesildi. Sadece göğsüm düzensizce inip kalkıyordu, göğüslerim Chris'in ıslak siyah gömleğine bastırıyordu. Serbest elini göğsüme getirdi, saatlerce kaşırmaktan kızaran cildimin çizgilerini okşadı. Başparmağının ucuyla dikkatlice okşarken, viski rengi gözleriyle gözlerimi kendine kilitledi.

"Ella, ben Stoneview Toplum Vakfı'ndan John."

Bu, Sessiz Çember'in saklandığı isim. Çoğunun vergi indirimi için kullandığı sahte bir hayır kurumu, sonra da parayı kendilerine geri döndürüyorlar.

"Eğer buradasın, bu geceki etkinliğin vakıf üyeleri için zorunlu olduğunu hatırlatmak isterim."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, itaatsizlik etme korkusu Chris'in kollarında beni titretiyor. Gitmeliyim. Bu riski göze alamam. Ona karşı itiyorum, ellerimle onun ön kolunu tutarak elini ağzımdan çekmeye çalışıyorum. Ama o beni zahmetsizce geri çekiyor, beni duvara daha sertçe bastırıyor. Onun avucuna karşı inliyorum ve o dudaklarını alnıma koyarak gizlice fısıldıyor.

"Kal."

Ve birden bire, uzaklaşan adımlar duyuyorum ve dışarıda ses çıkaran tek şey, verandamıza çarpan yağmur.

Kavrayışı gevşer ve elini yanağıma kaydırır. "Tanrı aşkına, Ella. Ateşin var."

"Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Yalan, ama kendimi ikna etmem gerekiyor.

İçinde bir gerginlik hissediyorum ve bir adım geri çekiliyor, kendini kontrol etmeye çalışıyor. "Sen hasta olduğunda ve kendine bakmadığında nasıl hissettiğini biliyorsun," diye homurdanıyor.

"Ben büyük bir kızım ve aptal bir soğuk algınlığı için senin bana bakmana ihtiyacım yok."

"İlaç aldın mı?" "Ben..."

"Yatakta dinleniyor

muydun?" "Öyleydim, ta ki..."

"Yemek yedin mi? Yeterince su içtin mi?"

"Henüz değil, ama..."

"Hemen oturma odasına git. Ve durumu daha da kötüleştirme. Zaten yeterince kızgıyım."

Son bir kez daha ağzımı açıyorum, ama bunun boşuna olduğunu biliyorum. Chris bir şeyi halletmek istediğinde, buna karşı çıkmak imkansızdır. Ve ben denemek için çok yorgunum.

Sanki vücudum ona haklı olduğunu söylemek istercesine, oturma odasına giderken hışırtıyorum ve o bana battaniye ve çay getirene kadar titreyerek berbat bir hale geliyorum. Ne yapacağımı bilemeden ona bakıyorum, ama o benim için bu konuyu kısa kesiyor. "Bana hiçbir şeyi reddetmeyi aklından bile geçirme.

Sana açıkça söylememe rağmen tapınağa gitmiştin. seni açıkça gitmemeni söylemiştim. Şu anda cezalandırılmamanın tek nedeni, vücudunun buna dayanamayacak durumda olması. İtaatkar ol, tatlım, çünkü yarın hesaplaşmak istemiyorum."

Sessizce çayını alıp, o battaniyeyi dizlerimin üzerine yerleştirirken yudumladım. O odadan çıkıp bir bardak su ve birkaç hapla geri geldi.

"Ateşin için."

Çayı bir kenara koyup, yerine ilacı ve suyu alıyorum, sonra onu da masanın üzerine koyuyorum.

"Bu gece kavga etmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum boğuk bir sesle. Boğazım şişmiş ve ağrıyor, göz kapaklarım ağırlaşmış. Sadece dinlenmek istiyorum.

Önümdeki halının üzerine diz çöküyor ve nazikçe elini uyluğuma koyuyor. "Sadece kaçınılmaz olanı kabul etmediğinde sorunlar yaşıyoruz, tatlım."

Yavaşça başımı sallıyorum, içimden bir homurtu çıkıyor. "Kaçınılmaz diye bir şey yok. Tekrar senin kontrolün altına girmek istemiyorum. Lisede senin sırrındım ve şimdi de aynı şey tekrar oluyor. Sadece beni kimden sakladığını ekledin."

"Ama bu sefer, sonunda seni elde edeceğimi biliyorum. Ve bana yine hayal gördüğümü söyleme, çünkü her şeyi bir adım daha ileri götüreceğimi biliyorsun. Seni ikna etmek için atacağım bir sonraki adım, senin için çok ağır olabilir."

Derin bir nefes alıyorum, ateşin üstüne bir tür sıkıntı da kaslarımı ağrıtıyor. Sormak istemiyorum ama sormak zorundayım. Chris o masum görünüşü takınmakta o kadar iyi ki, onun gerçekte neler yapabileceğini keşfetmek için derinlemesine araştırmam gerekiyor.

"Beni elde etmek için elinden gelen her şeyi yaparsan ve ben yine de reddedersem ne olacak?"

"Öyle bir şey olmayacak, tatlım." Yanağımı, sonra saçlarımı okşadı. "Seçim yapmak konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Megan'dan kurtulduğumda, senin için hiç seçim şansı kalmayacak."

Boğazım düğümlenir, göğsüm sıkışır. "Böyle şeyler söylediğinde beni korkutuyorsun."

"İyi. Bu gece ben seninle ilgilenirken bu duyguyu sakla. Seni elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi unutuyorsun ve bu da seni safça davranmana neden oluyor. Sürekli seninle ilgilenememem, planın değiştiği anlamına gelmez."

Kehribar rengi gözlerini benimkilere dikip, ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. Seçimiyle tamamen barışık bir adam gibi. "Plan asla değişmez."

"Bana bakmanın, beni mahvetmek ve kendine ait yapmak için büyük planının bir parçası olup olmadığını bilmek istemiyorum." Gözlerimi uzun bir süre kapatıp tekrar açıyorum. "Bu gece değil. Bana sadece kendini ver. Tanıdığım seni. Benim Chris'im." Tereddüt ettikten sonra ekliyorum, "Lütfen."

Gözleri benimkilerle buluşur, yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir.

"Sana kendimi tamamen ve daha fazlasını vermek istiyorum, Ella. Benden istediğin her şeyi alabilirsin."

Gülümseme dudaklarıma yerleşirken gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Bu sözler o kadar mükemmel ki, onlara ekleyecek başka bir şey yok.

Ayağa kalktığını hissediyorum ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sana tavuklu erişte çorbası yapacağım." Gözlerimi tekrar açıyorum ve o konuşmaya devam ederken gözüm cebine takılıyor. Cebinde bir şeyle oynuyor. "Bunun için ihtiyacım olan her şey var mı?"

Başımı sallıyorum. "Var, ama çorba yerine patates kızartması yemeyi tercih ederim."

Ona parlak bir gülümsemeyle bakarken, tam da kaşlarını kaldırdığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Sen mi? Patates kızartması mı yemeyi tercih edersin? Eskiden sana salata dışında başka bir şey yedirmeye çalıştığımda bana kızardın."

Hüzünlü bir dalga içinde omuz silkiyorum. "Artık dans etmiyorum, tezahürat yapmıyorum.

Kalori saymak esas olarak balet için gerekliydi."

Telefonunu çıkarır ve teslimat uygulamasını açmasını izlerim.

"Ne istersen sipariş ederiz, tatlım. Bana kalırsa, vücut ağırlığının iki katı kadar patates kızartması sipariş edebiliriz. Ama bir daha dans etmeyeceğini sanma. Seni tamamen sahiplendiğim anda, hukuk okumayı bırakıp dansa geri döneceksin."

Sözleri yüzümü buruşturur. "Benden, tam mülkiyetine sahip olacağın bir oyuncakmışım gibi bahsetme."

"Sen oyuncak değilsin," diyor ve daha fazlası olduğunu bildiğim için kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen *benim* oyuncagımsın."

Yanımda oturarak, elini battaniyenin altına sokup uyluğumu okşadı. "Ne zaman istersem oynayabileceğim seks oyuncagım." Eli yukarı çıktı, beni kıvrandırdı. "İstediğim gibi giydirebileceğim küçük bebeğim." Daha yukarı. "Ne istersem yapan, iplerimle oynadığım kuklam."

Giydim elbisenin altından amımı avuçlayarak beni arzuyla titretir. Onu ne zaman itmem gerektiğini hatırlayamıyorum. Çok mu geç kaldım?

"Öyle değil mi?" diye kulağıma fısıldadı. Başparmağı külotumun üzerinden klitorisimi okşadı ve ben ağzımdan ses çıkmaması için dudağımı ısırdım. Ama gözlerim kapandı ve onun sorusuna cevap vermek için başımı salladım.

"Aferin kızım."

Eli kaybolur ve gözlerim açılırken inlerim. "Hastasın, tatlım.

Dinlenmen lazım."

Ve bu doğru. Vücudum dayanabileceği sınırın sonuna gelmiş. Bu yüzden başım onun kucağına yaslanana kadar beni çekmesine izin veriyorum. Bize yemek sipariş etmesine ve patates kızartmamın üzerine en sevdiğim malzemeleri koymasına izin veriyorum. Ve o, yayın uygulamasını açıp televizyonumu çalıştırdığında, *aptalca bir* gülümseme yüzüme yapışıyor.

"Hangi berbat tatil romantizmi olacak?" diye sorar, saçlarımı okşayarak. "*Sevgililer Günü, Yılbaşı Gecesi, Holidate, Aşk Her Yerde* var?"

Kalbim eriyor ve tüm vücuduma sıcaklık yayılıyor. Seni tanıyan bir erkek gibisi yoktur. Sevdiğin küçük şeyleri bilen biri. Tatil romantizm filmlerine olan tuhaf takıntım gibi. Yine de daha fazlasını istiyorum. Bu yüzden o aptalca tatmini elde edebilmek için onu zorluyorum.

"En sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

Bana bakmadan, kendi kendine başını sallar. "*Sevgililer Günü* olsun."

Chris bu tür filmlerden nefret eder. Sıkıcı bir yaşlı adamdan daha kötüdür. Oyunlar ve şiirler okur. En sevdiği yer kütüphanedir. Shakespeare'in sonelerini sever çünkü ona göre anlamlıdır. Tarih, Yunan mitolojisi, dinler hakkında kitaplar okur. Önem derecesine bakmaksızın etrafındaki her şeyle ilgilenir. İnternette izlediği tek videolar, güncel davaların canlı duruşmalarıdır.

Ben, sadece tutkularım için çaba gösteren ya da itibarımı korumak için yalanlar söyleyen dağınık biriyim. Saatlerce sosyal medyada gezinir, zekamdan çok görünüşümle ilgilenirim. Aptal romantik filmleri izlemekle kalmaz, aynı filmleri defalarca izlerim.

Ama o kolunu belime ve kalçama koyarken yanımda izlemek farklı. Bana patates kızartması yedirip sıcak çay yaparken izlemek, kendimi yeniden kaybediyormuşum gibi hissettiriyor. En kötü halimde onun bana bakmasına izin vermek, beni hem güvende hem de korkmuş hissettiriyor. Kimse onun gibi beni önemsemez ve kalbim bu yüzden sıkıntı içinde.

Filmin bitiminden önce uykuya dalıyorum ve o beni yatağa yatırırken uyanıyorum. Ve sanırım tekrar uykuya dalıyorum, ama göğsüme koyduğum elim beni uyandırıyor. Çünkü endişe asla uyumaz.

Kendimi inlerken duyduğumda, Chris hemen yanıma gelir, güçlü parmaklarıyla bileğimi kavrar ve tırnaklarımı derimden uzaklaştırır.

"Ne oldu?" diye fısıldayarak yatağımın yanındaki lambayı yakıyor.

"Bilmiyorum," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. "Korkuyorum," diye eklediğimde sesim zar zor duyuluyor.

Yanımda uzanıyor ve birbirimize bakıyoruz. "Konuş benimle, bebeğim. Neden korkuyorsun?"

Düşüncelerim netleşir ve içimdeki duyguya odaklanırım. Bunu belirlemek hiç kolay değildir, özellikle son zamanlarda. Ama bu gece, bir şey diğerlerinden daha ağır basıyor.

"Tapınağa gitmedim," diye mırıldanıyorum. "Ya beni cezalandırırlarsa?"

Sessizliği, endişelenmekte haklı olduğumu gösteriyor. "Aman Tanrım," diye nefes nefese oturuyorum.

"Onlarla konuşurum," diyor bana sakın bir sesle. "Onlara hasta olduğunu söylerim. Ya da geceyi benimle geçirdiğini."

"Harika," diye homurdanıyorum. "*Gelemedim, üzgünüm, başka bir adam beni kullanıyordu.*" Saçımı çekiyorum, başımı dizlerime düşürüp göğsüme sarılıyorum. "Siktir."

Onun hareket ettiğini hissediyorum ve konuşurken sesi odanın başka bir yerinden geliyor. "Saat sabahın ikisi, tatlım. Şimdi bunu düşünmenin sırası değil."

Geri gelir ve başımı okşar, ben de başımı kaldırıyorum. Bana hediye ettiği inci ve ip kutusu elinde. İpi çıkarır, bir ucunu düğümler ve diğer ucunu iğneye geçirir.

"Chris... ne yapıyorsun?"

Gerçekten saat 2'de kolye mi yapmayı planlıyor? Görünüşe göre evet, çünkü bir inci alıp bana veriyor.

"Ona bir görev ver." "Görev mi?"

O başını sallıyor. "Bir sonraki adım ne?" "Uyumaya devam etmek, sanırım."

"Daha açık ol," diyor.

Saçımı elime alıp iç geçiriyorum. "Yeniden uzanmak için."

"Tamam. Tak şunu." İpi bağlı iğneyi bana uzatır, ben de onu inciye geçiririm. Sonra yataklara anlamlı bir şekilde bakar ve ben uzanırım.

"Bu aptalca."

"Senin için işe yarıyor, bunu biliyorsun. Bir şey yardımcı oluyorsa, aptalca değildir." Bana başka bir inci uzatır. "Tekrar."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de yapıyorum. "Gözlerimi kapatmak için." Ve yine iğneyi geçiriyorum.

Bunu yaparken ona doğru bakıyorum ve o anda onun üstsüz olduğunu fark ediyorum.

Tanrı bana merhamet etsin. Bu adam cennetten düşmüş ve bir şekilde benim için yeryüzünde kalmayı seçmiş. Zeytin rengi teni sarı ışıktaki parlıyor ve bu ışık, onun güzel gözlerine vurduğunda, var olmaması gereken kehribar, kahverengi ve koyu yeşilin bir karışımı ortaya çıkıyor. Gözlerim, Adonis belinden, belirgin karın kaslarına, güçlü kollarına, geniş omuzlarına doğru geziniyor. Keskin çenesinde duruyorlar.

Ağzının köşesi bilerek yukarı kalkıyor. "Gözlerin neden hala açık, tatlım?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Çünkü bakması çok güzel ve bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Sana direnmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Ağzı bir çizgiye dönüşüyor ve bunun, parlak bir gülümsemeyi engellemek için olduğunu anlayabiliyorum. Ama başaramıyor. İtirafım, ağzını en güzel ve en samimi şekilde kıvrıran muhteşem utangaç gülümsemesini ortaya çıkarıyor.

"Sanırım ateşin etkisiyle böyle konuşuyorum," diye fısıldadı.

Ve yanaklarının yüzeyinde minik pembe lekeler belirince, kahkahayı bastım.

"Senin gibi görünen biri nasıl hala iltifatlara bu kadar utangaç olabilir?"

Sıcak yüzünü boynuma gömer. "Dur," diye inler.

Yumuşak bukleleri yanağımı gıdıklarken, başını öpmek için yana doğru eğildim. "Lisedeki tüm kızlar ayaklarına kapanırdı. Bu üniversitedeki tüm kızlar senden bahsediyor. *Aman Tanrım, Chris Murray geri döndü...* Hepsi sana hayran, ama ben sana güzel olduğunu söylediğim için bana karşı utangaç mı davranıyorsun?"

Sonunda tekrar ayağa kalkar, güçlü elini çenemin etrafına dolayarak dudaklarımı büzüştürür. "Uyu artık, kadın."

Ve beni bıraktığında, beni uyandıran şeyin ne olduğunu bile düşünmüyorum. Tek düşündüğüm, bir sonraki görevimin kalbimi çok pervasız şeyler yapmaya iten adamın yanında uykuya dalmak olduğu.

Uyandığımda o burada değil. Ama yatağın yanında bir şey var. Dün başladığımız kolye ve Profesör Reeves'e teslim etmem gereken makalenin basılı kopyası. Bitirmemiştım ama şimdi tamamlanmış olan makale.

Esniyorum ve bıraktığı notu alıyorum.

Tatlım,

Bugün biraz daha dinlenebilmen için listenden bir görevi hallettim.

Bunu saat 5'ten önce teslim etmeyi unutma.

Birer birer.

C.

Yatağa uzanıp yan dönerek, onun yattığı yastığı kokluyorum.

Kalbim hızlanır, başım dönmeye başlar ve uzuvlarım uyuşur.

Tatlı portakal ve sedir ağacı.

Aşk ve belanın kokusu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ella

So High School - Taylor Swift

Omuzlarımda üç adet bez çanta ve elimde on adet plastik taçla dans stüdyosuna girerken kendimi hafif hissediyorum.

Cumartesi sabahı ve bu günler çocuklar için. Üç yıldır bu sınıfa ders veriyorum. Dans öğrencileri dolabımı boşalttığından beri, artık bu alanı kullanamayacağıma dair resmi bir e-posta almadım ve bu çocuklara ders vermeyi çok seviyorum, bu yüzden şimdi bırakmayacağım. Ücretsiz ders veriyorum ve bu bölgede kimse ders ücretini ödemekte sorun yaşamıyor, ancak bazı çocuklar ücretsiz bale dersine katılabilmek için Kuzey Kıyısı'ndan buraya kadar geliyorlar. Orada bu çok önemli bir şey.

Her zamanki gibi otuz dakika erken geldim. Tutular, ayakkabılar, leotardlar, pembe eşarplar ve taçları düzenlemek için zaman ayırıyorum. Bazıları bunların hiçbirini karşılayamıyor, bu yüzden her zaman herkese yetecek kadar getiriyorum. Böylece, sormaktan utanmıyorlar. Hepsi istediklerini alıp saklayabilirler. Her seferinde daha fazlasını getiriyorum.

Sırtıma aynayı ve soluma kapıyı alarak oturuyorum ve saate bakıyorum. Saat 10 ve çocuklar genellikle erken gelirler, her şeyi giyinip aralarında sohbet etmek için zaman ayırırlar. Endişeyle kelebek esnemesi yapıyorum, elim uyluklarıma gidip taytımı kaşımak için kaşınıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve aniden Chris ile perşembe gecesi başladığımız kolyeyi takmış olmayı diliyorum. Yavaşça nefesimi verirken, telefonuma bakıp ebeveynlerden herhangi birinin önceki mesajıma cevap verip vermediğini kontrol etmeye karar veriyorum. Herkese sabahın erken saatlerinde dersin olduğunu hatırlatır ve onları görmekten heyecan duyduğumu söylerim.

Bugün birçok yanıt aldığım ortaya çıktı.

Ivy artık derslere gelmeyecek.

Ella, Stella'yı potansiyel olarak tehlikeli olabilecek birine öğretmesi için göndermeyeceğiz.

Sevgili Ella, dolaşan söylentilere inanmak istemiyoruz ama Fabian'ı tehlikeye atmak da istemiyoruz. Senin iyi bir çocuk olduğunu düşünüyoruz... ama o artık senin dersine gelmeyecek.

Okudukça gözlerim doldu. Herkes iptal etti. Kuzey Kıyısı'ndan gelen dört kız bile. Aileleri, yüksek suç oranıyla bilinen bir semtte yaşıyor, ama *benim* için mi endişeleniyorlar?

Dudaklarımdan bir hıçkırık kopar. Enzo ve Matias'ı inciten Chris'tir, Hermes ise -ya da Megan, eminim- suçu bana atan kişidir. Birlikte, yüzümdeki gülümsemeyi yok eden son şeyi de elimden aldılar. Damarlarımda öfke kaynarken, sırf bencilliklerinden hayatımı cehenneme çevirmeye karar veren adama öfkeyle bir mesaj atarım.

Ella: Her şeyi mahvettin

Ona, iptal eden tüm ebeveynlerin ekran görüntülerini gönderiyorum.

Ayağa kalkıp çantamı karıştırıyorum, derimi kesip acıyı içime sindirmeye hazırım. Her şeyi fiziksel olarak hissetmek ve içimdeki gerginliği serbest bırakmak istiyorum.

Çantamdaki plastik bıçak kutusunu yumruklarken kapı açılır ve küçük bir kız içeri koşar.

"Babam hızlı koşmamı istemediği için geç kaldık!" diye bağıyor. "Ama ben hızlı koşabilirim. Çok hızlı!"

Kutuyu çantama, çantamı da yere bırakıp hızla gözyaşlarımı silerken arkamı dönüyorum. Bacaklarıma çarpmadan durup parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Farklı uzunluklarda iki at kuyruğu, üzerinde mücevherlerden yapılmış bir kalp olan parlak mavi bir üst ve çok renkli taytların üzerine giydiği büyük, parlak pembe bir tütü ile, bu sabah kendi kendine giyinmek istediğini hemen anlayabiliyorum. Hatta pembe dudak parlatıcısı bile sürmüştü. Dudaklarının her yerine ve hatta yanaklarına bile bulaşmış.

"Benim adım Celia," diyor kusursuz bir telaffuzla.

"Merhaba Celia, ben Ella."

"Ve bu da kardeşim Olivia. Kardeşim. Ve bu da babam. Adı Baba."

Başımı kaldırıp baktığımda, uzun boylu bir adamın kollarında başka bir kız tuttuğunu görüyorum. O kız, şu anda mavi şifon balerin eteğimi çeken kızın ikizi gibi, ama çok daha sakın görünüyor. İkizinin aksine, siyah saçları başının üstünde mükemmel bir topuz halinde toplanmış ve beyaz tayt ile soluk sarı bir leotard giyiyor.

Babası onu yere indirmek istiyor, ama kız babasının boynuna sarılıyor ve babası tekrar dik durmak zorunda kalıyor. Babasının kirli sarı saçları başının arkasında küçük bir topuz halinde toplanmış, kızları gibi gece yarısı renginde gözleri ve yüzünde korkutucu bir boş bakış var.

Babası yaklaşırken Celia ona döner. "Baba, bayana özür dile."

Avını gözlemleyen bir avcı gibi yavaşça yürür ve ben olduğum yerde kalmaya çalışırken boğazım düğümlenir. Kaçmamamın tek nedeni Celia'nın hala eteğimi çekiyor olmasıdır.

"Baba, bu eteği istiyorum."

Sonunda bize ulaşan adam, elini Celia'nın başına koyar. Boynumu uzatıp boş gözlerine bakarım ve yüzüme zoraki bir gülümseme takınırım.

"Ne istersen, tatlım."

Kendi çocuğunuzla sesinizde hiç duygu olmadan nasıl konuşabilirsiniz?

Gözleri üzerimde kalır ve sonunda kendini tanıtır. "Merhaba, ben Nate White. Bunlar da Celia ve Olivia."

Nate White.

Ciddi bir ifade takınmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Sen... Jake ve Rose'un kardeşi olmalısın," diyorum

sessizce. O da başını sallıyor. "İkizleri tanıyor musun?"

"Onlar kardeşimin en iyi arkadaşları. Luke Baker," diye açıklıyorum.

"Tamam." Bir an için, bu bilgiyi özel bir dosyaya kaydediyormuş gibi görünüyor ve gözlerindeki bakışa göre, bu dosya muhtemelen "*tehdit edebileceğim kişiler*" adını taşıyor.

Ama sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor.

"Lia ve Livie senin dersini denemek istiyorlar. Görünüşe göre, anaokulundaki kızlar bu konuyu konuşup duruyorlar."

"Stella taşlar olduğunu söylüyor!" Celia yerinde zıplıyor ve eteğimi daha da sert çekiyor. "Taşlar. Taşlar nerede?"

"Bırak, Lia," babası yumuşak bir sesle azarlıyor. "Eteğini yırtacaksın."

"Sorun değil," diyorum kibarca. Aslında bu adam beni çok korkutuyor. "Tiaralar şurada." Odanın diğer tarafındaki yığını işaret ediyorum.

Çılgılık atarak koşmaya başlar. "Gel Livie! Taçları buldum."

Sanki bir rüyadan uyanmış gibi, Olivia neşelenir, Nate'in kollarından atlar ve kız kardeşine koşar.

"Erm," tereddüt ediyorum, etrafımıza bakıyorum. Tanrım, çok korkuyorum. Bu adamın bir ünü var. Ve iyi bir ün değil. "Kızlar isterlerse taçları alabilirler, ama gördüğünüz gibi, bugün ders yok."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar, dikleşir ve ben hayatta kalmak için bir adım geri atarım.

"Neden?" diye sorar boş boş.

Titreyerek nefes alıp, ellerimi önümde birbirine doluyorum. "Yeterli sayıda öğrencim yok." Yarıısı yalan. *Neden* yeterli sayıda öğrencim olmadığını bilmesine gerek yok. "Stüdyo çok rağbet görüyor ve en az on öğrenci olması durumunda dersler için verilebiliyor ve... şu anda iki öğrencim var."

Kaşlarını çatıyor, sanki kurallara uymam gerektiğini anlayamıyormuş gibi.

"Dinle. Olivia'nın çok özel zevkleri var. Sadece *istediği* şeyi yapar. istediği şeyleri yapar."

İki küçük kıza bakıyorum. Olivia sessizce başına bir taç takarken, eksantrik kız kardeşi üst üste üç tane takmış.

"Bale öğrenmek istiyor, ama stüdyoya her girdiğimizde kriz geçiriyor. Bu sabah kaç kez saçını yeniden yapmam gerekti biliyor musun? Bir şey yolunda gitmezse, yıkılıyor. Ve şuna bak. Kriz geçirmiyor."

"Anlıyorum..."

"Ve Celia... Onun enerjisini tüketecek birine ihtiyacım var."

"Bakın, anlıyorum. İnanın bana, tek istediğim küçük kızlarınıza bale öğretmek. Ama yönetim ofisinden biri on beş dakika içinde buraya gelip kurallara uyup uymadığımı ve stüdyonun amacına uygun kullanılıp kullanılmadığını kontrol edecek. İki öğrenci varken bizi kovacaklar ve bizim yerimize bekleme listesindeki kişileri alacaklar."

Gözleri kısılırken, o anda ölebilirdim. "Diğer çocuklar nerede?"

"Gelmediler," diye fısıldadım.

"Neden?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve tüm cesaretimi topluyorum. En azından gerçeği söyledikten sonra gidecek. Kızlarını benimle bırakmak istemeyecektir.

"Ebeveynler, çocukları için bir tehdit olduğumu düşünüyor," diye itiraf ettim.

"Tehdit mi?" alaycı bir şekilde güler. "Küçük bir barbie gibi görünüyorsun. Çocuklara ne tür bir tehdit oluşturabilirsin ki? Eminim onlar senin için tehlikelidir."

Sanırım haklı.

"Uzun hikaye," diyorum. "Ama kısaca, kızlarınıza ders veremem. Üzgünüm. Ders yapılmayacak." Elimi kapıya doğru uzattığımda, kıpırdamıyor.

O bana yavaşça yaklaşırken kızlara bakıyorum. Onların önünde bana zarar vermeyecek, değil mi?

"Ella. Bir şeyi anlamayı istiyorum. Kızlarım söz verilen bir saatlik dans dersini alamazlarsa, bu odadaki tek tehdit ben olacağım."

Stüdyonun kapısı açılır ve tanımadığım başka bir kadın yüzünde parlak bir gülümsemeyle içeri girer. Saçları yarısı sarı, yarısı siyah ve sanki bir müzedeymiş gibi etrafına bakınıyor.

"Burası Hogwarts'tan daha iyi!" diye heyecanla haykırır.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, gözlerim beni kızlarına dans dersi vermem için zorlayan adama dönüyor.

"Korkmuş görünüyorsun," diyor. "Korkmuş görünüyor," diyor sonra Nate'e. "Dans öğretmenini tehdit mi ettin?" Sonra bana dönerek sesini yumuşatıyor. "Sana zarar verdi mi?"

Kafamı sallayıp Nate'e cevap veriyorum. "O da senin kızın mı?" "O mu?" diye boğuk bir sesle soruyor. "O bir parazit."

Yeni gelen kadın kahkahaya boğulur, boynundaki kalın zincirler göğsüyle birlikte sallanır. "Aman Tanrım, bu çok komik. Hayır. Merhaba, ben Nyx. Silver Falls Üniversitesi'ni ziyaret etmek benim hayallerimden biriydi, bu yüzden size eşlik etmek istedim. Ne harika bir yer."

"Tabii." Başımı sallarım. "Şey, ben gitmeliyim. Özür dilerim."

"Kimse hiçbir yere gitmiyor," diyor Nate, sanki beni kendi dans stüdyomda rehin tutmak tamamen normalmiş gibi.

"Ders yapılmayacak mı?" diye sordu Nyx.

"Oh, yapılacak."

"Yapamam," diye yüzüncü kez tekrarlıyorum. Bu bir yalvarış gibi geliyor.

"Tanrı aşkına," diyor sinirli bir ses tonuyla. "Kızları buraya getiren karım olmadığı için şanslısın. Seni yiyip bitirirdi. Zavallı şey." Üzgün gibi gelmiyor.

Nyx başını sallar. "O, ondan çok daha kötü." "Annem insanları ağlatır. Çok ağlatır."

Küçük ses ve eteğimi tekrar çeken eller beni irkiltir.

"Dans edebilir miyiz? Livie dans etmek istiyor. Ben dans etmeyi sevmiyorum. Annem gibi saymayı seviyorum. Bir. İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Yedi. Sekiz. Dokuz. On! Livie yalnız kalmak istemediği için dans etmeye devam ediyorum."

Olivia'nın sesini geldiklerinden beri bir kez bile duymadım, ama görünüşe göre Celia onun adına konuşuyor.

Benden çok daha uzun iki kişi ve hala kıyafetlerimi çeken bir çocuk tarafından köşeye sıkışmış, boğuluyorum. Bu çok bunaltıcı, içimdeki tüm endişeyi tetikliyor.

"Ben-ben..."

"Nazik öğretmene nefes almasına izin versek nasıl olur?" Nate ve Nyx'in arkasında bir ses duyuldu.

Chris'in odada olduğunu bilmek bedenimi rahatlatıyor. Bunların hepsi onun suçu, ama sadece varlığı bile nefes almamı sağlıyor.

Uzun boylu vücudu Nate'ten birkaç santim daha uzun ve hem o hem de Nyx benden uzaklaşıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sessizce soruyorum.

Cevap verirken bakışları Nate'in üzerinde kalır. "Mesajını aldığımda Achilles'le birlikteydin. On öğrenci olmazsa ders veremeyeceğini söyledi." Omuz silkiyor. "Ben de bir dansçı ekibi topladım." Bana dönerek, gizlice göz kırpmıyor.

Kapıya bakıyorum ve Achilles'in orada, yüzünde derin bir kaş çatmış olduğunu fark ediyorum. "Bana borçlusun, Murray."

"Aman Tanrım, sen Achilles Duval'sın," Nyx hayran bir kız gibi nefesini tutar. Achilles kaşlarını kaldırır. "Seni tanıyor muyum?"

Kız başını sallar. "Tanrım, hayır," diye kıkırdar. "Ama sen... sen keman çalıyorsun, değil mi? North Shore Community College'daki sınıfımda herkes senden bahsediyor. Sen bir müzik dehasısın."

O, onu görmezden gelerek sınıfın arkasına doğru yürüdü. "Dans edecek miyiz, etmiyor muyuz?"

Nyx'in ağız açık kalır ve bana döner. "Özür dilerim," onun adına özür dilerim. "O bir pislik."

O eliyle işaret ederek "Asla idollerini tanıma, değil mi?" der.

Achilles'in eyaletteki en iyi kemancılarından biri olarak ünü olduğunu biliyorum, ama SFU dışında *gerçek* hayranları olduğunu bilmiyordum.

"İyi misin?" Bir kol belimi sarar ve Chris beni kendine yaklaştırır. "Sana zarar verdi mi?"

"Herkes bunu sorup duruyor," diye gülümserim. "Hayattayım ve iyiyim."

O hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Sen ve o bir odada yalnız mı kaldınız? Bir daha asla."

"Buna hayır demem." Dudaklarımı bükerek odaya bakındım. "Diğer öğrencilerim nerede?"

"Jake amca! Ozy teyze!" Dikkatim, spor kıyafetleriyle odaya giren Rose ve ikizine takılır.

Celia onlara koşar, önce Jake'in kollarına atlar, sonra Rose'un kollarına atlar. Olivia da amcasına koşar. Birlikte büyüdüğüm ve lisede kaos yaratan iki kişinin şimdi yeğenlerini kucaklamasını görmek garip. Küçük kızlar Rose'a tıpatıp benziyor. Nate'in karısından aldıkları siyah saçları ve White ailesinde görülen gece yarısı rengi gözleri var.

"Rose ve Jake'i de mi getirdin?" Chris'e tekrar bakarak gülüyorum.

"Hey, on kişiye ihtiyacımız vardı."

Bir dakika sonra, Jake'in nişanlısı Jamie Williams odaya koşarak girer. "Üzgünüm," der aceleyle. "Tıp fakültesi binasından koşarak gelmek zorunda kaldım."

"Chris." Yüzümü ellerimle kapattım. "Bu çok saçma."

Chris iki eliyle belimi sarar ve yüzümü kendisine çevirir. "Lütfen, bırak da bunu yapayım. En son istediğim şey, sevdiğin tek şeyi kaybetmen. Öğretmek istediğini biliyorum ve eminim o kızlar da derslerini almak istiyorlardır. Ayrıca, belki ben de bale öğrenmek isterim. Bilemezsin."

Etrafıma bakıp sayıyorum. Chris, Jake, Jamie, Rose, Celia, Olivia, Nyx, Achilles.

"Nate'i öğrenci olarak sayarsam bile, hala bir kişi eksik."

Olivia kız kardeşinin kolunu çeker, ama Celia başını sallar. "Hayır, Livie. Annem bugün meşgul." Parmağını ağızına koyar. "Biliyorum! Caden amca da bale öğrenebilir!"

Nate'e bakıyorum, telefonu çoktan elinde. "Bu benim en kötü kabusum," diyor ciddi bir ifadeyle. Ama bu onu Caden amcasına mesaj atmaktan alıkoymuyor galiba.

Ve amca o kadar çabuk gelir ki, sanki başından beri dışarıda bekliyordu diye merak ederim.

"Umarım şaka yapıyorsundur," diye homurdanır Caden odaya girerken.

"Baba, Caden amca kötü bir kelime söyledi. Kötü bir kelime," der Celia.

"Onu dinleme Livie."

"Siz sorun çıkaranlardan hanginiz, babasından, aslında hiç olmaması gereken bir dans dersi için yalvardı?"

Celia Olivia'yı işaret eder ve diğerkızın gözleri büyür, sonra da kız kardeşini işaret eder.

"Onumuz," diye bağırır Chris, ellerini çırparak. Kafamın üstüne öpücük kondurur. "Sıra sende, ğretmen."

Odadaki yetişkinlere ve iki ocuğabakarım.

Nate, takım elbisesinin gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturur. "şimdi dersini yapamayacağını söylemeye alış."

Bu, eski sevgilimin bana şimdiye kadar gördüğüm en karanlık bakışını kazandırır. "Onunla bir sorunun varsa, benimle konuş." Sesini alçaltarak, kibar bir konuşma yapıyormuş gibi davranarak gülümser. "Kızların daha küçük. Babalarını onlardan bu kadar erken almayalım." Nate'in omzuna dokunarak, odanın arkasındaki bara yerleşir.

Ağzım açık kalır, gözlerim büyür, ama Nate kendi kendine güler. Bunun yerine kendi kız kardeşi Rose'a döner. "Senin o arkadaşın her zaman benim kara listemdeydi."

Kız omuz silkiyor. "Sen de onun listesinde varsın, merak etme." "Erm... Sanırım bu oluyor. Hadi ısınalım."

"Bekleyin!" diye bağırır Celia. "Tiaralar." Odayı koşmaya başlar ve herkese bir tiara verir.

Nate tacını başına taktığı anda Rose ve Jake kahkahalara boğulur. Chris de aynısını yaptığında yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemem. O da parlak bir gülümsemeyle bana doğrubaşını sallar.

Ondan biraz daha g almak için birkaç saniye daha bekledikten sonra mziğiatım.

Olivia odanın önüne koşarak tam önüme geçer. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zor, ama Sabrina Carpenter'ın "Espresso" şarkısıyla esnemeye başlamak için kollarımı havaya kaldırdığımda hareketleri heveslidir.

Birkaç dakika sonra kapı açılır ve ağzı açık kalan idari memura gözlerimi dikerim. Hepimizi sayar ve omuz silker, bir klips tahtasına sayıyı yazar ve çıkar.

Teknik olarak, artık dans etmeyi bırakabilirlerdi, ama ben çok eğleniyordum, onlara bunu söylemeye gerek yoktu. Dövmeli yetişkin erkekleri ya da lisedeki eski kralları, taç takmış ve iki küçük kızla demi pli  yaparken izlemek yüzüme bir g l msemi getiriyor. Disney  arkıları çalmaya ba layıp onlara barda daha fazla pozisyon göstermeye başladığımda hepsi yoğun bir şekilde odaklanıyor ve farkına varmadan telefonum çalıyor, seansın bittiğini işaret ediyor.

Olivia sessizce bana doğru ko ar ve bacaklarıma sarılır, sonra bana bakar ve tüm di leriyle sırtarak gülümser.

"Baba," diyor Celia sert bir sesle. "Livia geri gelmek istediğini söyledi. Gelecek hafta tekrar gelmeliyiz, baba."

Livia'nın *aslında* bir şey söylediğini sanmıyorum. Ama bu ikizlerin telepatik olarak iletişim kurup kurmadığını merak ediyorum.

Nate ta ları yığına atar, Celia'nın elini tutar ve bana doğru yürür. "Ders istemi tin," derim. "Dersi aldın."

Olivia onun açık kollarına atlar ve o bana gözlerini kısar. "Haftaya g r   r z."

Yüzü sözlerini yansıtmıyor, ama gerçek düşünceleri bir sır olarak kalacak.

Herkes ayrılır, Achilles bana bu bir saatlik dersin ne kadar nefret ettiğini söyler ve farkına varmadan, sadece Chris ve ben kalırız.

Muhtemelen hala ona kızgın olduğumu düşünerek yavaşça bana yaklaşır. Sonunda tam önüme geldiğinde, boynumu uzatıp gözlerine bakarken, elini yanağıma koyar.

"Her şeyi mahvettiğim için  zg n m," diyor sessizce. Gözlerini benimkilere dikip, viski rengi gözlerinde dalgalanan ger ekliğı izliyorum. "Dans ederken çok güzelsin, Ella. Kendin gibisin, herkese göstermeye  alı tığın sahte imajın değıl. Dansını izleyen herkes senin acını ve mutluluğunu okuyabilir. Bunu asla tehlikeye atmak istemedim."

Titreyerek nefes alıyorum. "Sen d zelttin," diyorum boğuk bir sesle. "Herkesi buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, o iki küçük kıza istedikleri dersi veremezdim."

"Her şeyi düzeltmeye devam edeceğim, inan bana. Ve her cumartesi sekiz yetişkini bu derse s r klemem gerekirse, yaparım. Annemi ve Juliette'i de bu i e dahil ederim."

Gülmemek elde değıl ve eli çenemi tutuyor. " imdi seni  epeceğim."

Ne yapacağını önceden söylemesi her zaman tuhaf geliyor, ama bunun bana çekilme şansı vermek için olduğunu biliyorum. Bazı şeyleri kabul edemiyor. Bunları benim isteyerek vermeme istiyor.

Ve ben de veriyorum. Sırf çok istediğim için.

Dudakları benimkilere değdiğinde, midem kelekler uğurur. Damarlarımda yanan duyguları kabul eder ve onu karşılamak için ağzımı açarım. Dilimi okşama şekli şehvetli bir şekilde sahiplenici ve kendimi onun ağzına iç çekişimi duyuyorum. Acele etmiyor, eli kıcıımı tutup beni parmak uçlarımda kaldırıyor.

Bu heyecan verici, açgözlü, büyüleyici.

Bu adamda sevdiğim her şey.

Bu hiçbir yere varamayacak, değil mi? Birimiz incinecek. Ortaya çıkacağız.

Korkunç, trajik bir son olacak.

Ama onu öpmeyi bırakmalı mıyım? Dili benim dilimi okşarken ve kalplerimiz aynı ritimde atarken onu itmeli miyim?

Kesinlikle hayır.

Otuzuncu Bölüm

Ella

Old Money - Lana Del Rey

O gitmek
zorundaydı.

Öpüşüyorduk ve o beni aynaya doğru itti. Elini şifon eteğimin altına soktu ve taytımı aşağı çekti. Ve iki parmağını içime soktuğunda, telefonu çaldı. Arayan hastaneydi.

Ve şimdi, saatler sonra, Thomas Murray'ın durumu kötüleştiği için elimde çiçeklerle resepsiyonda duruyorum. Bunu yaptığım için aptalım. O gittiğinde peşinden gitmedim, ama onu kontrol etmek için buradayım. Pek çok nedenden dolayı aptalım.

Ya Chris ailesiyle yalnız kalmak istiyorsa? Ya Megan buradaysa?

Burada olmam, ona yepyeni bir düzeyde değer verdiğimi gösteriyor. Esas olarak, Chris'in beni geri kazanma konusunda ilerleme kaydettiğini gösteriyor. Bundan nefret ediyorum... ama bu da gerçek.

"Sadece aile üyeleri girebilir," diyor resepsiyonist. "Aile üyesi misiniz?"

Alt dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. Hala oda numarasını vermediğinde, "Müstakbel gelin" diyorum.

Tadı hoş olan iğrenç bir yalan.

Laptopuna bakarak, "Oğlu bize bir isim listesi verdi. Sizininki ne?" diyor.

Yine yalan söylemeli miyim? Megan'ın kimliğine bürünmek çok fazla olur. Ya Megan'ı daha önce görmüşse? Kendimi neye bulaştırdım ben?

"Ella Baker," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Şu işi bitirelim.

Gözleri soldan sağa kayıyor ve başını sallıyor. "294 numaralı oda."

Ağzım açık kalır ve listede olup olmadığımı tekrar kontrol etmek üzereyim, ama kendimi durdururum. Gideceğim.

Oda tek başına, yatağın yanında oturmuş, babasına bakıyor. Chris, babası bilinçsiz olmasına rağmen ona kitap okuyor. Bir elinde kitap, diğer elinde babasının kolunu tutuyor. Kapının arkasından, küçük pencereden sanki bir sapık gibi bakarken bile onun derin sesini duyabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum, iki elimle çiçeklerin olduğu vazoyu ve *geçmiş olsun* kartını sıkıca tutuyorum.

Birer birer, Ella.

Kapıyı çalıyorum, beni içeri çağırmasını bekliyorum ve kapıyı açıyorum.

Kitaptan başını kaldırdı, kaşları kalktı ve yüzü dondu.

Bu, gördüğüm en büyük şok.

Hiçbir şey söylemez, nadir görülen bir şekilde suskun kalır. Bu yüzden, bir kez olsun, kontrolü ele alırım.

"Ben listedeyim," diye fısıldarım, sesimdeki inanamama duygusunu zar zor bastırarak.

Gözleri kitabına düşer. Bir tiyatro oyunu. Euripides'in *Truva Kadınları*. Konuşurken gözlerime bakmaması ona pek yakışmaz, ama onun kehribar rengi gözlerini görme zevkinden mahrum kalırım.

"Stoneview'a döndüğüm anda seni o listeye eklemiş olmam beni çaresiz mi yapar? Her gece gelmeni umuyordum."

Sesindeki alt ton, aşk acısı çeken bir melankoli yansıtıyor ve kalplerimizi birbirine bağlayan o kırmızı ipi çekiyor.

Her gece burada... yalnız mı?

"Çıktığım iki erkeği incitmek seni çaresiz yapar." Diye homurdanıyorum, vazoyu masanın üzerine koyup bacaklarının arasına diz çöküyorum. "Zor bir dönemden geçerken yanında güvenebileceğin birini istemek seni insan yapar."

Sonunda bana bakar ve kocaman kolları beceriksizce vücudumu sarar. Beni kaldırıp kucağına oturtur ve kitabı babasının yatağına koyar.

"Burada olmana çok ihtiyacım vardı," diye kulağıma fısıldadı. "Kimse bana senin hissettirdiklerini hissettiremez. Hiçbir şey senin kucaklaman kadar güvenli değil."

Böylesine güçlü bir adamın benim küçük bedenimi kucaklayarak kendini güvende hissetmesi tuhaf değil mi? Her zaman kontrolü elinde tutan birinin, hayatı hiç anlamayan bir kadında dengeyi bulması yürek burkan bir şey değil mi? Her gün, nereye gittiğimi bilmeden varoluşumda sürünüyormuşum gibi hissediyorum. Ayak bileklerime ağırlıklar bağlı, göğsümde ağır taşlar var. Ama şu anda, Chris'le birlikte olmak, ona rahatlık sunabilmek, hiç bilmediğim bir amacı yerine getiriyormuşum gibi hissediyorum.

Bu varoluşsal, ama t  y kadar hafif. Her sabah uyanmak kadar doğal.

O her zaman bana g  z kulak olmuştur. Sanırım sadece bu gece için, onun yanında olabilirim.

olabi

lirim "O nasıl?" diye soruyorum, başımı omzuna yaslayarak.

. "Onun..." Boğazını kaşıyor ve kalbinin hızlandığını hissediyorum g  ğs  me çarptığını hissediyorum. "Onun... şey... beyin aktivitesi bozuluyor."

Onu daha sıkı sarıyorum, iki kolumu omuzlarına doluyorum, o da beni kendine daha yakın tutuyor.

"Onlar onun..." Sesi artık zar zor duyuluyor. "Yakında beyin  l  m   gerçekleşecek."

"Chris," diye boğuk bir sesle s  yl  yorum. "Seni tanıyorsam, muhtemelen ailenizi bir arada tutan, annenize ve Juliette'e bakan kişi sensin... Bunu tek başına yaşıadığın için çok   zg  n  m."

Geri çekilerek, elini yanağıma koyar. "Yalnız değildim. Haftalarca seni rahatsız ettim ve şimdi sana bak. Buradasın."

Havayı yumuşatmaya çalıştığını biliyorum, bu y  zden ona burada olduğumu, ama bunu başarmak için izlediği yoldan hoşnut olmadığımı s  ylemeyeceğim. Ona olan   fkemi bir geceliğine bir kenara bırakabilirim, ama gerçekler değişmez. Ben onun değilim, o da benim değil.

Gerçekten yaşıadıklarımızı ifade edecek kelimeler bulamıyorum, bu y  zden g  l  ms  yorum ve şakayı s  rd  r  yorum. "Bunu hayatımı cehenneme çevirmek için bir teşvik olarak alma."

"Asla yapmam."

Bir şey g  z  me çarptı. Boynunda çizikler var. Kasten yapılmış gibi g  r  nen d  rt   fkeli  izgi. Parmak uçlarımla onları okşuyorum.

"Bu ne?"

O, benim bakışlarımdan kaçınmak için y  z  n   çevirir, ama bu sadece boynunu daha iyi g  rebilmemi sağlar ve boynunun g  mleğinin altına kadar uzandığını g  rebilirim. Orada daha fazla çizik vardır. Çok k  t    iziklerdir.

"Aman Tanrım, Chris." Ayağa kalkıp yakasını çekiyor. "Ne oluyor?"

Beynim durumu kavradığı anda kalbim durur ve onu bırakıp birkaç adım geri  ekilirim.

"Onunla yattın." G  zleri kapanır, sonra tekrar açılır. Kafasını sallıyor, ama ben devam ediyorum. "Hastane aradığı için aceleyle çıktın

aradı, ama yine de onun ellerini vücudunda dolaştırmaya vaktin vardı?"

"Ella, sana asla böyle bir şey yapmam. İnan bana, Megan'la yatmıyorum."

"O zaman bunlar ne?" Sanki bana daha önce hiç yalan söylememiş gibi bu saçmalığa inanmamı bekliyor.

"Babamı ziyarete gelmeye çalıştı, ama listede yok." "Listede yok..." Sözlerim havada asılı kalıyor.

O listede yok.

Ayağa kalkıyor, yorgun görünüyor, kavga etmek ya da kendini haklı çıkarmak istemiyor gibi, ama aynı zamanda omuzlarından bir yükün kalkması gerekiyor.

"Personele kaba davranıyordu, hemşireleri odaya gelmeleri için zorluyordu. Ben de dışarı çıktım, onu dışarıya çıkardım ve gitmesini, evde beni beklemesini istedim. Ona dokunmadım. Onunla yatmadım. Onu umursamıyorum. O öfkeli, kötü kalpli bir kadın ve seninle birlikteyken en son yapmak istediğim şey onun hakkında konuşmak."

Konuşurken bir şekilde beni duvara sıkıştırmayı başardı ve ben yine izlere baktım. Sorumu geçiştirdi.

"Onlar ne?" diye tekrar sordum.

Çünkü bunlar seksten değil de Megan'dan kaynaklanıyorsa, o zaman ne? O, bir aslan gibi öfkeyle onu yaraladı mı? Chris'in kimse tarafından incitilme riski yok, gerçekten. O, insanlardan korkmayacak kadar iri, Megan gibi zayıf bir kızıdan bahsetmiyorum bile. Onu istismar ettiği de yok...

Cildim karıncalanmaya başlar, ellerim ve ayaklarım iğnelerle delinir gibi olur, midem sertleşir. Bir hafta önce yüzündeki morluğu görüyorum. O zaman tam da Megan'ın istediği gibi davranıyordu. Nefret ettiği nişanlısının yanında kaskatı kesilen sahneleri tekrar tekrar izliyorum. Megan hakkında her zaman böyle konuşur. *Manipülatif. Tehlikeli.* Ondan kurtulacağını söyler. *Anlaşmalarını* inkar eder. Ve Megan'ın ona *yerini bilmesini* söylediği o telefon görüşmesi.

"Chris," boğazım kuruyarak söylüyorum. Böyle bir şeyi hiç yaşamadım.

Eğer bu benim kız arkadaşlarımdan biri olsaydı, ona sarılır, ne olduğunu sorardım. Onu sakinleştirir, istismar konusunu açar ve ona zarar veren adamı terk etmesini söylerdim.

Ama Chris... O çok uzun ve güçlü. O bir koruyucu. O önemsiyor. Yenilmez gibi görünen bir erkeğe, evleneceği kadının onu istismar edip etmediğini nasıl sorarsın?

Bu çok saçma geliyor.

Yine de biliyorum. Ruhumun derinliklerinde biliyorum. İlgüdülerimle hissediyorum. Boynuna baktığımda kendi gözlerimle görüyorum.

Onun egosunu korumak istiyorum. Gülüp geçmek ve bunu hiç görmemişim gibi davranmak istiyorum.

Ama gördüm. Ve ne olduğunu biliyorum. "O sana... vuruyor mu?"

"S a çmalama. Beni gördün mü?"

Ne yapabilir ki?"

"Bunu." Kırmızı çizgileri işaret ediyorum. Acı verici ve derin görünüyorlar. Kanamış. "Ella, ben onun iki katı büyüklüğündeyim."

Hâlâ hayır demedi.

"Mesele, bunun sana gerçekten acı verip vermediği değil. Mesele onun boyu değil. Mesele, onun *denemesi*. Öfkesine göre hareket edip sana zarar vermesi."

"Bana zarar veremez. Onu ezip geçerim."

"Ama sen öyle yapmıyorsun," diye ısrar ediyorum. "Çünkü o senin iyiliğini sana karşı kullanıyor. Onu incitmeyeceğini biliyor ve bundan yararlanıyor." Avucumu alnıma götürüp saç köklerimi tutuyorum.

"Chris." Sonraki sözlerimi fısıldamamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama birimizin bunu söylemesi gerekiyor. "Bu aile içi şiddet."

"Yapma," diye homurdanıyor. Geri adım atıp yumruğunu ısırtıyor ve başını benden başka yöne çeviriyor. Bana tekrar baktığında, öfkeli. "Babanla ilgili olarak sana kaç kez istismarı açıklamam gerekti? Bana hiç inanmadın."

"O asla..."

"Seni dövmedi. Mazeretlerini ezbere biliyorum. Seni mahvetti." İşaret parmağını kafamın yan tarafına bastırır. "Kendini o kadar küçümsene kadar beynini sikti ki, *benim* senin için iyi bir seçenek olduğuma inandın."

Sözleri omurgamda bir ürperti yaratıyor ve beni duvara yapııştırıyor.

"Seni benim gibi erkeklere karşı savunmasız bir genç yaptı ve ben de bir piç kurusu olarak bundan faydalandım. Ve şimdi haline bak. Hâlâ bana takıntılısın, kiltlen yapılmış küçük bir oyuncak bebek gibi kolayca şekillendirilebiliyorsun. Yaptığım her hareketin kurbanısın. *İşte* bu istismarın kurbanı olmak demek. Megan'ın bana vurmasına izin verdim... Ne olmuş yani? Sonunda hak ettiğini alacak ve bunu kesin olarak söyleyebilirim."

O konuşmayı bitirdiğinde göğsümün titrediğini fark ettim. Boğazım görünmez bir kelepçeyle sıkışmış gibiydi, ama mecbur olduğum için zorladım. Onun inkârının ne kadar ileri gittiğini görmesini sağlamalıydım.

"Babam." Titreyen dudaklarımı yalıyorum. "Konu babam değil," diyorum boğuk bir sesle. "O öldü. Artık bana zarar veremez."

"Ah evet." Benim zekâmı alay konusu yaparak dramatik bir şekilde başını sallar. "Sence bunun nedeni ne, benim tatlı Ella'm? Birisi ondan kurtulmak zorundaydı."

Donup kalır. Sözleri kafamı karıştırmış olabilir, ama gafına verdiği tepki her şeyi hemen açıklığa kavuşturur.

Bir katille aynı odadayım.

Otuz Birinci Bölüm

Ella

Yanlış Yön - Hailee Seinfeld

Gözlerim, kafamdan fırlayacak kadar büyüdü. Bacaklarımı hissetmiyorum ve bir santim bir santim yana kayarak, o fark etmeden bu durumdan kurtulmaya çalışıyorum.

Eli kafamın hemen yanındaki duvara çarptı ve ben irkildim, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Yapmadın," diye hırıltıyla söylüyorum. "Babamı öldürmedin."

"Naifliğin yine galip geliyor," diyor alçak sesle. "Baban en iyi ihtimalle bir baş belasıydı, gerçekte ise bir istismarcıydı. Ona sayısız kez uyardım, ben bir Gölge'ye yaklaştıkça, sana karşı davranışını değiştirmezse, zavallı hayatını kaybetme riski artacağını söyledim."

Küçülürüm, ona bakmayı reddederek bir çıkış yolu ararım. "Luke... Luke'a bunu yapmazsın."

"Luke bana yardım etti, Ella."

Panik içinde cebimdeki telefona uzanırken kalbim deli gibi atıyor. Kendi kardeşim ailemize bunu yapmazdı. Chris elime uzanıp telefonu almadan önce onun numarasını arıyorum.

"O biliyordu."

"Bırak beni," diye nefes nefese söylüyorum.

"Eve gitmek istiyorum." "Dinlemelisin."

"Lütfen," diye inliyorum. Ama ona bakmayı reddedince, kafamın arkası duvara çarpana kadar çenemi ölümcül bir şekilde kavırıyor ve ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Baban bu hastane odasında olmamızın sebebidir. Megan'la birlikte kalmamın sebebidir ve senin istismara uğramana ve o seks partilerine sürüklenmene sebebidir. Kardeşin benimle aynı fikirdeydi. Ve şimdi o öldü."

Biliyordum. Babamın intihar etmediğini biliyordum... ama bunu asla hayal edemezdin.

"Kardeşimin, onu manipüle edene kadar aynı fikirde olmadığını hayatım üzerine bahse girerim."

Kafamı sallamaya çalışıyorum, ama onun hayal kırıklığı daha sıkı bir tutuşla kendini gösteriyor.

Cüzdanını çıkarıp içinden bir şey alıyor ve gözlerimin önüne koyuyor.

Bu kartı çok iyi tanıyorum. Geçen Noel babamın bana Circle üyelerine dağıtmamı söylediği bir Noel kartı. Neredeyse bir yıl önce. Babam yönetim kurulu üyesiydi ve her yıl, üyelere bir yıl daha Circle'a davet edildiklerini onaylayan mektupları göndermekle görevliydi. Hiçbir üyelik ömür boyu değildir; herkes yararlı olduğunu kanıtlamaya devam etmelidir, aksi takdirde üyelikten atılma riski vardır. Ne yazık ki, "üyelikten atılmak" genellikle düşündüklerinden daha kötü bir anlam taşır. Bir kez üye oldunuz mu , yoksa hayatınız tehlikeye girer.

Kartta basit bir mesaj vardı ve Chris onu bana gösterdi. "Bunu hatırlıyor musun?"

O kadar hafifçe başımı salladım ki, bunu fark edip etmediğini merak ettim.

"Bunu benim yatak odamdan aldın," diyorum boğuk bir sesle. Boğazım çok kurumuş. Yutkunmaya çalıştıkça midem bulanıyor.

"Evet."

Geçen Noel onu yatağıma aldığım için hala pişmanlık duyuyorum.

O kadar acı ki, midemde bir delik açıyor. "Oku, Ella."

Yüksek sesle okumuyorum. Ama okuyorum.

*Mutlu Noeller Sana Yeni
bir düzenin tadını çıkar
Kalmak istersen yeni bir yıl seni bekliyor.*

Ona tekrar baktığımda, kehribar rengi gözlerinde yanan sessiz öfkeyi görüyorum. Her şeyi yok etmekten başka bir şey istemeyen bir ateş. O hiçbir şey yapmıyor. Sadece şöyle diyor:

"Bu sıradan bir Noel kartı ya da Circle'da kalman için her zamanki davet değildi. Bu bir cinayet çağrısıydı."

"Ne..."

"Her satırın ilk ve son harflerine bak."

Birdenbire, zorlanan bir öğrenciye öğretmen gibi konuşmasından nefret ederek, ona sert bir bakış attım ve tekrar karta odaklandım, bu sefer her satırın ilk ve son harflerine.

M. U. R. R. A. Y.

Bu haberi sindirmem bir saniye sürer. Gözlerim yanıımızdaki yatağa kayar ve bu sefer kendimi çok aşan bir durumun içinde hissedirim. Thomas Murray, Circle'ı ihanet etmek için ne yapmış olabilir?

Yüzümdeki şaşkınlığı okuyarak, "Artık babanın partilerine katılan adamları korumayı reddetti" diye açıklıyor. "Baban da dahil" diye eklerken gözlerini bile kaçırmıyor.

Kollarımı kendime doladım, beynim aşırı çalışırken vücudum kaskatı kesildi. "Babanın Çember'deki görevi üyeleri polisten korumak mıydı?"

Chris'in babası, yüksek profilli davaların savunma avukatı. Ünlülerle çalışıyor, Stoneview'da pek bulunmuyordu ama polisin üst kademelerinde kesinlikle bağlantıları vardı.

"Evet, öyleydi. Ona bu partileri durdurmasını söyledi, ama baban reddetti. O da onu korumayı bırakacağını söyledi."

"Yani, polisin babamı araştırmasının sebebi o. Artık onu korumak istemiyordu. Haklı olarak."

"Evet. Ve zamanı geldiğinde, Çember her şeyi senin ailenin üzerine attı."

Elini gevşetir, ama bırakmaz, kaçma isteğimin hala devam ettiğini hissedir.

"Ella, geçen Noel Megan'dan ayrıldım. Yalan söylemedim. Senin evine geldiğimde, artık onunla birlikte değildim. Masanın üzerindeki kartı gördüm ve hemen anladım. Gölgeler, Çember içindeki görevini yapmak istemeyen babamı öldürecek."

Eugene Duval'ın, babamı belaya sokan adamın uygun şekilde cezalandırıldığını söylediğini hatırlıyorum.

Davranışının değiştiğini, omuzlarının düştüğünü hissediyorum. "Megan'ın ailesi Çember'de inanılmaz derecede etkilidir. İstedikleri takdirde birinin hayatını kurtarabilecek kadar. Ona mesaj attım ve yardımını istedim."

Elini yanağıma düz bir şekilde koydu ve artık kaçmamı engellemeye çalışmadığını düşündüm. Teselli arıyordu.

"Bana yardım edeceğini söyledi. Ailesiyle konuşup babamı kurtaracağını söyledi. Bu yüzden ona geri döndüm."

"Ne oldu?" Bir yanım onun için çok üzüyor, ama bu yanımı içtenlikle nefret ediyorum. "Sana yardım edeceğini söyledi, ama belli ki Çember yine de babanın peşine düştü."

Bir adım geri çekilip derin bir nefes aldı. Gözlerindeki yenilgiyi görmeye dayanamıyorum, o da benim bunu görmemi dayanamıyor çünkü bakışlarını kaçırıyor. "Bir süre bana yardım etti... ama bu..." Bakışları hastane yatağına kayıyor. "Beni böyle cezalandırıyor."

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. "Seni cezalandırıyor mu?" Tereddüt ettim.

Yine gözlerimin içine bakar, ruhumun derinliklerine o kadar dalar ki, o anda eriyip gitmeyeceğime kendim bile güvenemem.

"Ne zaman onun hoşuna gitmeyen bir şey yapsam, babam acı çekiyor." "Babana Circle'ı mı gönderdi?"

"Onun bizi rahat bırakmalarını söylemeyi bıraktığı için babam buraya geldi. Ağustos ayındaydı, seni aramaya çalıştığım günün bir gün önce. Ona ayrılmak istediğimi söyledim ve babam komaya girdi. Zehirlendi. Birkaç hafta önce, Reeves ona bizim birlikte yattığımızı söyledi. Doktor *yanlışıyla* ona yanlış dozda ilaç verdi. Ve bugün... Bilmiyorum. Sanırım dans dersine gittiğimi duymuş."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, kusacakmışım gibi hissediyordum. "Kim... kim böyle bir şey yapar?"

"Ella..."

"Mahvolduk. Başından beri mahvolduğumuzu biliyordun. Ona bağlısın çünkü eğer babana tehdit etmezse, annene ya da Juliette'e tehdit edecek! Bu asla bitmeyecek. Aileni korumalısın. Sen... sen." Söyleyemiyorum bile. "Babamı sen öldürdün."

Her şey çok fazla geliyor. Ağzından çıkan her ses ve tenimin onun tenine değmesi beni aşırı heyecanlandırıyor. Ona karşı bu tepkileri tanımıyorum ve bu da içimde yeni bir rahatsızlık dalgası yaratıyor.

"Dinle beni..."

"Bırak beni. Bağırırım, personel gelir. Bırak beni, Chris."

"Lütfen, bana güvenmen gerekiyor. Ondan uzaklaşacağım."

."

"Haftalarca beni geri kazanmaya çalıştın, bir daha asla birlikte olamayacağımızı bilerek beni geri kazanmak için *haftalarca* uğraştın. Uyan *artık*! Onunla evleneceksin çünkü başka seçeneğin yok. Sen ona aitsin."

Bana daha da yaklaşıyor, eğer bu mümkünse. Dudakları benimkilerden bir saç teli kadar uzaklıkta.

"*Görücü usulü evlilik* sayılmaz, Ella. Sana dokunduğum gibi ona da dokunduğumu mu sanıyorsun? Ona dokunduğumu *mu* sanıyorsun? Ondan uzak olduğumda kalbimin acıdığını mı sanıyorsun? Onunla ilişkimi kurtarmak için her şeyi yapacağımı mı sanıyorsun?"

O, ondan asla beklemeyeceğim bir şey yapar. Chris. *Benim* Chris. Kontrol için yaşayan yüce adam... dizlerinin üzerine çöküyor.

"Onun için dizlerimin üzerine çöküp bana güvenmesi için *yalvarır* mıyım sence?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Oda dönüyor ve gözlerimi önümdeki adamdan başka hiçbir şeye odaklayamıyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum, ciğerlerim sıkışıyor. "Senden korkuyorum," diye itiraf ediyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Bana hissettirdiğin şeylerden korkuyorum."

"Korkma." Kendini karnıma gömüyor. "Hissettiklerin, sana olan sevgimin sadece bir parçası olabilir." Kulağını kaburgalarımın dayadığında, ne yaptığını anlıyorum. Kalp atışlarımı dinliyor.

"Senin kalp atışların hızlandığında, benimki çoktan hızlanmıştı." Bana bakar, elini göğsüme bastırır. "Aramızdaki ezici aşk yüzünden ciğerlerin sıkıştığında, benimkiler parçalanır."

Işık, bakışlarındaki tutkuyu yansıtıyor ve ben acilen dizlerimin üzerine çökme ihtiyacı hissediyorum.

"Senin zihnini sana bırakıp olmasına izin vermeni yalvarırken, benimki çoktan tavşan deliğine girmiş oluyor. Beni benim seni sevdiğim gibi asla sevmeyeceksin, Ella. Bu acı veriyor ve bana yanlış umutlar veriyor. Beni delirtiyor ve her seferinde geri çekiyor. Sen asla aynı şekilde hissedemezsin. Ama bana verdiğin her şeyi kabul ederim." Titrek bir nefes alır. "*Her şeyi*, lütfen."

Ama bu delilik olur. Çünkü *her şey* imkansız. O ona bağlı ve ben... Ben her zaman kirli sır olarak kalacağım. Ya da babası ölebilir.

Bu yüzden ikimizin de iyiliği için kalplerimizi kırıyorum. Ulaşılamaz bir şey için umutlanmaya gerek yok. Chris'in beni elde etmek için yaptığı manipölasyonlar ve yalanlar asla bitmeyecek. Megan'ın entrikaları da öyle. O onu istiyor. Onu elde etmek için her şeyi yapacağını sayısız kez kanıtladı. Lanet olsun, Hermes gibi davranarak ve hesap üzerinden bana saldırarak beni mahvediyor.

Bu çılgınlığa son vermesi gereken kişi benim.

Gözlerimin arkasında yanan gözyaşlarıyla, onu omuzlarından iterek, yüzündeki kalp kırıklığından gözlerimi ayırmamayı reddediyorum.

güzel yüz. Geriye düşer, yere oturur. Bir zamanlar Truva surları kadar güçlü olan adam, şimdi bir kart evi gibi çöküyor.

Ve ben

uzaklaşırım. O beni

takip etmez.

Hiçbir şey söylemez.

Hastanenin dışına çıktığımda ancak nefes alabiliyorum, ama otomatik pilotta hareket ediyorum. Durmazsam, ben de çökeceğim. Sersemlemiş halde, birine omuz atıyorum, onların sesi omurgamdan bir ürperti geçirmeden önce özür dilerim diye mırıldanıyorum.

"Her zaman onun yanındasın, değil mi?"

Kafamı çevirip Megan'a bakıyorum, kafamda o kadar çok duygu dolaşıyor ki, bunları ifade edecek tek bir kelime bile bulamıyorum.

"Öyleyse..." Bana doğru tehditkar bir adım atıyor ve artık bu kadar çok şey bildiğim için, ondan ne kadar korkmam gerektiğini merak ediyorum. "Sen listedesin."

"Öyleyim."

Onun karşısında dik durmak garip bir şekilde iyi geliyor. Ve bunu Chris için onunla kavga edeceğim için yapmıyorum. O kavgayı çok uzun zaman önce kaybettim. Bunu yapıyorum çünkü o bir istismarcı ve benim sevdiğim birini incitti.

"Onun beni asla terk etmeyeceğini biliyorsun, Ella. Takip ederek sadece kendine zarar veriyorsun." Bir abla gibi konuşuyor. Sanki beni korumaya çalıştığı zehirli bir adam hakkında bana tavsiye veriyor gibi.

"Ve birini seninle kalmaya zorlamanın, onun senin olduğu anlamına gelmediğini biliyorsun. Birini seni sevmesi için şantaj yapamazsın."

Burnunu çekip, benim gibi cahil biriyle konuşmak ona bir angarya gibi geliyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Kendisinin ne kadar manipüle edildiğinin farkında olmayan bir kızın bunu söylemesi komik. Chris'in seni parmağında oynatabilmesinin tek nedeni, sana zarar veren her şeyin ondan gelmesi."

"Anlamadım?" Şimdi *gerçekten* aptal gibi konuşuyorum.

Sırıtarak, kollarını göğsünde kavuşturur. "Seni elinde tutmak için yaptığı şeylerin yarısını bile bilmiyorsun. Onu elimde tuttuğum için *bana teşekkür* etmelisin. Sana bir ömür boyu sürecektir zehirli bir ilişkiden kurtarıyorum, inan bana."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye tıslarım, midem uyarıcı bir şekilde kıpır kıpır olsa da. "Sen, bizim ayrılığımızdan sonra kalbi kırık haldeyken onunla tanışan, acınası, tacizci bir sürtüksün. Onu ve Çember'in ailesine yaptığı tehditleri kullandın. Onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu *bilmiyorsun*

gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Yale'den geri getirdiğin kişi o değil. *Onu tanımıyorsun.*"

"Tanrım, neredeyse senin için üzülyorum. Çok safsın. Sorunlarının onun geri gelmesiyle başladığına mı inanıyorsun? Senin hayatını ona açtığın zaman başladı. *Benim* davranışlarımın delice olduğunu düşünüyorsan, onun yaptıklarını kendine sor. Bu yıl başlamadı."

O, doğrudan gözlerime bakmak için eğildi. "Seni yanında tutmak için yaptığı aptalca, *anlamsız* takıntısı, sen SFU'ya gitmeden çok önce başlamıştı. Bana inanmıyor musun? Bir bakalım, Juilliard'a giremediğin için yeterince iyi olmadığın için mi sence? Yoksa Circle'dan bir iyilik isteyebilecek biri senin başvurunu reddettiği için mi? Seni tanıdıkları, göz kulak olabilecekleri bir üniversiteye gitmeni isteyen biri. Stoneview'a her geldiklerinde sana yakın olabilecekleri bir yere? Bu saçmalık benimle başlamadı. O *her zaman* sana takıntılı bir psikopat oldu."

Gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyor, bir şey arıyor, bir şey arıyor. Bir yalan. Gerçeği. Ne istediğimi bilmiyorum. İçimde öfke büyüyor ve onu geri itiyorum.

"Sen delisin," diye bağırırım. "Benden uzak dur."

Kaçıp ona kazandığını göstermek istemiyorum, ama hiç olmadığı kadar hızlı yürüyorum.

Onun söylediklerini düşününce nefes alamıyorum. Chris asla böyle bir şey yapmaz. Evet, SFU'ya transfer olduktan sonra mantıksız davranmaya başladı. Ve bunu bu kadar çabuk unutmaya niyetim yok. Ama o... o benim arkamdan tüm hayatımı planlamadı. Asla yapmazdı. Ama yine de... az önce babamı öldürdüğünü itiraf etti.

Megan'ın bana ulaşabileceği bir yerde taksi beklemek istemediğim için bir süre yürüdüm. Orman içinden geçen küçük bir yoldu. Sessizliğe, akşamın temiz havasına ihtiyacım vardı. Kalbimin parçalarının parçalanıp rüzgarda dağıldığını hissetmem gerekiyordu. Chris'i her yaklaştırdığımda, acının beni toz haline getirdiğini asla unutmamalıyım.

Gece çökmüş, ufukta sadece koyu mavi bir çizgi kalmış. Kafamdan çıkabildiğimde, taksi çağırmak için telefonumu arıyorum ve donup kalıyorum.

Telefon hala Chris'te.

Siktir.

Arkamı dönüp, hastaneye geri yürümem gerektiğini biliyorum, ama olanlardan sonra hareket etmek çok zor. Onu aramaya gidemem.

Orada kalakaldım, tereddüt ederek dururken, karartılmış bir SUV bana doğru sürerek tam bulunduğum yerde durdu. İki adam arabadan inerken, ben yoldan çekilip ormana doğru geriye doğru yürüdüm. Eşi benzeri olmayan bir korku beni sardı. Bunun iyi bir şey olmadığını biliyorum. Haftalardır beni takip eden o ürkütücü his geri dönmüştü.

"Afrodit," diyor biri. "Görevini yerine getiremedin." Titreyen elimi önüme uzatıyorum. "Yaklaşmayın."

"Tapınakta bulunman gerekiyor ve Gölgeler'den uygun cezayı alacaksın."

"Bekleyin." Biri şırıngayla yaklaşırken geri adım attım. "Bekleyin, lütfen. Yardım edin!"

O çok hızlı. Boynumda bir batma hissettim ve birkaç saniye sonra orman bulanıklaştı. Sonra her şey kayboldu.

Otuz İkinci Bölüm

Chris

Forever Young - Henry Morris

Siyah gömleğimin en üst düğmesini açıp takım elbisenin kollarını çekiştiriyorum. Bu gece en son olmak istediğim yer tapınak, ama Eugene Duval arayıp onunla bir toplantım olduğunu söyledi. Sesi pek mutlu gelmiyordu. Zor. Ben de pek mutlu değilim. Ella kaçtı, bana olan aşkının kalan parçalarını yüzüme vurmaya çalıştı.

Beni istememesi beni kızdırmıyor. Bana güvenmemesi de değil. Bunu düzeltebilirim. Ona seçim şansı veremem. Onunla istediğimi yaparım.

Ama beni asıl sinirlendiren, benden ayrı yaşayabileceğine beni inandırmak istemesi. Hayatına devam edebileceği yanılgısı. O yapamaz. Asla yapamayacak çünkü ben izin vermeyeceğim. Benim takıntımı hafife alıyor ve bu zihniyetiyle insanları tehlikeye atıyor. Kendini tehlikeye atıyor. Çünkü ne kadar kaçmaya çalışırsa, tasmaşı o kadar sıkılaşıyor. Ve kaçmaya ne kadar çok çalışırsa, huzurlu bir hayat yaşamak istiyorsa tek seçeneğinin ben olduğumu ona göstermek için o kadar yaratıcı olmam gerekiyor.

Benden önce yorulacak, bunu garanti edebilirim.

Tapınağa girerken homurdanıyorum, bana kapıyı açan uşaklara başımı sallıyorum. Sağ cebimde, başparmağımla işaret parmağım arasında bir inciye yuvarlıyorum. Sol cebimde ise Ella'nın telefonu var. Onu bırakıp gittiği için ona kızgıyım. Onunla iletişime geçemiyorum ve güvende olup olmadığını kontrol edemiyorum. Bunun için cezalandırılacak. Onu Afrodite olarak çağırıp, beni endişelendirdiğinde ne olacağını göstermek için onu benimle birlikte bir odaya kilitleyeceğim.

Büyük merdivenlerden yukarı çıkarken, takım elbisenin cebinde titreyen telefonumu görmezden geliyorum. Arayan Megan. Onun olduğunu biliyorum çünkü sadece o on kez arka arkaya arar.

Zihnim parçalanana kadar ısrarla arıyor ve tek istediğim, yerde yatarken boş boş tavana bakan cesedini görmek.

Duval'ın ofisinin dışındaki güvenlik görevlisine başımı sallayarak selam verince, kapıyı benim için açıyor.

"Christopher."

Eugene Duval, yaşına göre oldukça çekici bir adam. Elli yaşlarında, geniş omuzlu, tuz-biber saçlı ve oğlu Achilles'e baktığı gibi buz gibi gri gözleri var. Silent Circle'ın başkanı olarak Zeus adını aldı. Burada hiçbir şey onun bilgisi veya onayı olmadan gerçekleşmez. Onun bilgisi olmadan *hiçbir yerde* hiçbir şey olmaz. Neden burada olduğumu sadece tahmin edebilirim ve ciddi bir azar işiteceğimi düşünerek yanılmıyorum sanırım.

Gerçekten umursamıyorum.

Circle babamı öldürmeye çalıştı. Onları durdurmak için Megan'ın ailesinin nüfuzunu kullanmak zorunda kaldım. Onlara hiçbir sadakatim yok. Burada olmamın nedeni, onlara yakınlık duymam değil, bunun bir avantaj olması. Ben tek başımayım; Circle'ı alt edemem, ama kesinlikle kendi çıkarlarım için kullanabilirim.

"Eugene," diye selam veriyorum. Otururken pantolonumun paçalarını çimdikliyor ve ayak bileğimi dizime koyuyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

Koltuğunda rahatça oturur, elindeki kalemi masasına koyar ve sabırla gülümser.

"Onlara kuralları hatırlatmak için bir Gölge'yi çağırmak gerçekten hoşuma giden bir şey değil, ama ne yazık ki, liderin olarak bazen bunu yapmak zorundayım." Sanki bana korkmaya başlamam için bir saniye vermek istercesine duraksıyor.

Ben hiçbir tepki vermediğimde, devam eder.

"Çember'i hepiniz için güvenli bir yer olarak düşünmek istiyorum. İyiлик isteyebileceğiniz, karanlık fantezilerinizi gerçekleştirebileceğiniz, bir aile bulabileceğiniz bir yer." Bir iç çekerek başını sallar. "Ama hepimizin burada bir görevi var. Hepimiz kendimizi faydalı kılmalıyız. Çoğunlukla, hepimiz yerimizi bilmeliyiz. Öyle değil mi?"

Sakin bir tavırla ellerimi birleştirip karnımın üzerine koyarım. "Elbette."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Ve seni Circle'a neden aldığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Mezun olur olmaz burada üstleneceğim rol hakkında ona ayrıntılı bilgi vermediğim için gözü seğirir. O zaten biliyorsa, neden ona açıkça söyleyeyim ki?

"Tekrar söyleyeyim," diyor küçümseyici bir tavrıyla. "Sen ölüm değilsin, Christopher. Sen bizim yalancımızsın. Seni manipüle etmek, cezbetmek ve strateji geliştirmek için kullanıyoruz. Seni öldürdüğün için değil, kurnaz olduğun için yanımızda tutuyoruz. Mezun olacak, baroyu geçecek ve çok başarılı bir avukat olacaksın. Sana tam güvenimiz var ve bunu senin için gerçekleştireceğiz."

"Teşekkür kartı ister misin?"

Yüzü sertleşir. "Hayır, ama bize borçlu olduğun işi yapacaksın. Acımasız bir çalışan olacaksın. Şirketlerin birleşmelerini, devralmaların yıkımını halledeceksin ve bu konuda mükemmelleşeceksin."

Yapamam. Bekleyemem.

Gölge olarak ödediğin bedel bu, değil mi? Kolay bir hayat, istediğin her şey, her şey için izin. Ama senin için hazırladıkları her şeyi yerine getirmek zorundasın. Kendini yararlı kıl ya da öl. Benden ne istediklerini zaten biliyordum. Entrikacı bir zihnim ve aziz gibi davranışlarım var. İnsanlar bana güvenir ve bu da onları sömürmeyi çok kolaylaştırır. Çember benim gibi birine ihtiyaç duyuyor.

"Hatırlattığın için teşekkürler." Bacaklarımı açıp ceketimin tozunu sildim. "Başka bir şey var mı?"

"Evet. Artık aynı fikirde olduğumuza göre, şunu hatırlamanı istiyorum: hataları kabul ederiz, zaman zaman intikam alma ihtiyacını kabul ederiz, ama Çemberi tehlikeye atacak şekilde bir Gölge'nin cinayet şölenine çıkmasını kabul etmiyoruz."

Hızlıca cevap verdim çünkü, onun da dediği gibi, ben *çok başarılı* bir avukat olacağım. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Bak, teknik olarak cezalandırılmayacağın için, incittiğin Gölge'yi affettim."

İş hafta sonu bir adamın bacaklarını felç ettikten sonra Duval ile başımı beladan kurtarmak tam bir kabustu. Çember içindeki kurallarla oynamak zorunda kalmam, düşündüğümde daha karmaşıktı. Ama sonuçta avukat olmak için eğitim alıyorum ve kurallar kuraldır. Ella ile geçirdiğim hafta sonu için ödeme yapmışım ve bir Gölge bir diğerine saygısızlık ederse cinayet hariç her şey serbesttir. Onlara göre bu tam olarak *haklı bir davranış* değildi, ama sonuçta haklı olan bendim. "Ama şimdi Hera'dan, onu incitenin sen olduğunu öğrendim. SFU kampüsündeki o çocuklar.

"Huh." Cebimdeki inciyle oynayarak, Zeus'un önünde Megan'ın hayatını tehdit etmekten kaçınmaya çalışıyorum. O kaltak beni cezalandırmaya çalışıyor. "Yine de. Onları ben öldürmedim."

"Onları normal bir şekilde yaşayamayacak kadar incitmek, cinayet kadar kötü kabul edilir. Hatta daha da kötüsü, çünkü onlar *konusabilirler*. Bunu yaparak Çemberi tehlikeye atıyorsun."

"Çemberi neyin tehlikeye attığını biliyor musun? Hermes gibi aptal öğrenci hesaplarının Gölge, Heras veya Afrodite hakkında konuşmasına izin vermek. Onlar, saklayamayacağımız sırları açığa çıkarmadan önce bu şeyin durdurulması gerekiyor."

"Biliyorum ve bu konuyu araştırıyoruz. Ama senin durumun tartışmaya açık değil. Aphrodite'ye olan tutkunun yüzünden bir kişi daha zarar görürse, bizim ölüm meleği olarak göreve başlayacak adamla tanışırsın."

Bilmiş bir şekilde gülümser. "Görüyorsun, *o* bizim adil celladımız olarak işe alınacak. Gizli, temiz, pişmanlık duymayan. Sende bunu yapmanı engelleyen bir şey var, Christopher. *Duygular*."

Son kelimeyi o kadar tiksinti ile söylüyor ki, bir an için bunun kötü bir şey olduğuna ben bile inanıyorum.

"Artık yok. Tamam mı?"

Bu küçümseyici ton, ona ne kadar iyi bir ölüm meleği olabileceğimi göstermemin nedeni olabilir.

Ama neyse ki, ben o kadar akıllıyım. En iyi ödüllerin beklemeye değer olduğunu bilen biriyim. Zaferin şiddet uygulayanlara değil, kurnazlara ait olduğunu uzun zaman önce anlamış biriyim.

Bu yüzden başımı sallıyorum. Sakin kalıyorum. Soğukkanlılığımı koruyorum.

"Güzel. Çok güzel. Afrodite'ye olan tutkudan bahsetmişken. Ella Baker'ın mihrapta olduğunu bilmek istersin herhalde. Çağrıldığında gelmediği için cezalandırılmak üzere."

Şoktan birkaç saniye boyunca konuşmadım. Birkaç saat önce, benimle hastanedeydi, sanki ona izin verecekmişim gibi kaçıyordu, ve şimdi burada mı? Bu, ben babamla meşgulken o piçlerin ona ulaştığı anlamına geliyor.

"O hastaydı."

"Sen öyle dedin. Gabriel'e öyle söylediğini biliyorum." Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Ama onun görevi çağrıldığında gelmektir. Onu kullanıp kullanmayacağımıza karar vermek bize kalmış." Saatine bakıyor. "Başlamak üzere ve bunu kaçırmak istemeyeceğini biliyorum."

Bir saniye bile kıpırdamadan, kendimi sakinleştirmek için zaman kazanmaya çalışıyorum, böylece savunmasız kalmayayım. Başaramıyorum.

"Onu kim cezalandırıyor?"

"Aslında Gabriel McLean cezalandıracaktı, ama kızı da orada olmak istediğini söyledi. Bizi arayıp Ella'yı almamızın iyi olacağını söyledi. Gabriel orada olmayacak, Megan da orada olacak." Omuzlarını silkiyor. "Görünüşe göre, birinin cezalandırılması için sikilmesini izlerken aynı odada olmak istemiyorlar. Şimdi bu görev bana düştü."

Ella'ya kimsenin dokunmasına izin vereceğim bir evren yok. Ne bu tapınakta ne de dışarıda.

"Onu ben cezalandırayım."

"Christopher," diye gülüyor. "Ona karşı yumuşak davranacaksın."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yumuşak davranmayacağım. Söz veriyorum." Tereddüt ederek, işaret parmağını çenesine sürtüyor.

"Ona yumuşak davranmayacağım. Kendimi sana kanıtlamama izin ver," diye ısrar ediyorum. "Keyif almaması iyi olur."

Şimdi ya da asla diye düşünerek öne eğildim. "Eğer zevk alırsa, bu onun küçük sürtüklüğünden dolayıdır. Benim yüzümden değil."

Masasına elini vurarak kahkahalarla güldü. "Bu, benim yanıldığımı kanıtlamak için bir fırsat. Bir Gölge'nin Afrodite'i nasıl cezalandırdığını göster bana."

Odaya girdiğim anda nefesim kesildi. Onu bir kafese koymuşlardı.

Gözleri bulanık, otururken gözlerini açık tutmakta zorlanıyor, parmakları kafesin iki yanındaki duvarlara tutunmuş. Burada tüm Afroditlerin giydiği o aptal elbiseyi giyiyor. Ve tamamen şeffaf, bu yüzden altında hiçbir şey giymediğini biliyorum.

Aslında bir sunak yok, sadece biz oraya öyle diyoruz. Daha çok seks zindanı gibi bir yer, Gölgeler Afroditleriyle oynamaya gelip seyirci toplayabiliyorlar. Mahremiyet isteyenler Afroditlerin odalarına gidebilirler. Sunak, halka açık cezalar için kullanılır. Buradaki kadınları cezalandırmak için gerçek bir neden yok, ama her şey Gölgelerin egolarına ve sahip olduklarına inandıkları güce bağlı. Ella gelmeyince Gabriel McLean'in egosu paramparça oldu.

İnsanların arasında dolaşarak, benim Hera'm olması gereken kadına doğru ilerliyorum. O bir köşede, Ella'ya alaycı bir şekilde bakıyor. Megan, yanına geldiğimde gerginleşiyor, ama soğukkanlılığını koruyor.

"Demek bu yüzden beni aramaya devam ettin," diye mırıldanıyorum.

"Seni cezaya davet etmek için çaresizdim," diye gururla cevaplar. "Babamın onu neden çağırdığını biliyor musun?" diye alay eder, bakışları hala Ella'nın üzerindedir. Cevap beklemeden ekler, "Çünkü kütüphanede onunla beni aldatmaya karar verdin. Senin tatlı Ella'n senin yüzünden cezalandırılıyor. Bunu unutma."

Bunu bilmesi beni şaşırtmadı. Sonuçta halka açık bir yerdeydik ve ben bir süre masamızdan ayrılmıştım.

"Evet, babam sana zarar verenleri her zaman cezalandırır, değil mi? Neden babanla görüşmediğini biliyor musun?" Bu sefer bana bakar, koyu mavi gözlerini kısarak. Gülümserim, ona onun kadar küçümseyici olabileceğimi gösteririm. "Çünkü benimle birlikteydi. Ve şimdi onu cezalandıracak olan benim. Umarım gösteriyi beğenirsin."

"Ne?" diye tıslar ve gözleri büyür.

Onu iterek odanın ortasına doğru ilerledim, Megan da hemen arkamdaydı.

"Hera," diye seslendi Eugene. "Arkada kal ve sesini çıkarma. Eşler, Gölgeleleri tarafından belirtilmedikçe Afroditelele ile etkinliklere katılamazlar. İzleyebilirsin, ama dokunamazsın."

"Ben..." diye dener, hayatında ilk kez hazırlıksız yakalanmıştır. "Geri çekil," lider sertçe emreder.

Bana, sonra Ella'ya ölümcül bir bakış atar, ama durması gereken yere geri döner.

Ella'nın tutulduğu yere doğru yavaşça yürüdüm. Bir dakika öncesine göre biraz daha canlı görünüyordu, ki bu, nerede olduğunu fark ettiğı için bir sorun oluştıuruyordu. Ayakkabıları odanın taş yüzeyinde tıklıyor ve kafesinin hemen önüne geçiyorum. Ayağı kalkamıyor. Yatamıyor bile. Tek yapabileceğı diz çöküp, gözyaşlarıyla dolu o güzel mavi gözleriyle bana bakmak. Ve bu beni şimdiden sertleştiriyor.

Onun önünde çömelerek, parmaklarımı kafesin önüne takıyorum ve onun görebileceğı tek şeyin ben olduğumdan emin oluyorum.

"Seni buraya neden koydukları umurumda değil. Benden kaçtığın için cezalandırılıyorsun. Beni kabul etmeyen inatçı kafana, seni kabul edecek tek kişinin ben olduğumu sokamadığın için cezalandırılıyorsun." Yanağından bir gözyaşı süzölüyor ve ben gülümsemeden edemiyorum. "Gözlerini yere ya da bana dik. Sorgusuz sualsiz itaat edeceksin. Ve hiçbir koşulda benim iznim olmadan gelmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Kafasını sallar, ama yüzü buruşur. "Lütfen, beni buradan çıkar."

Kafamı sallarım. "Önce seni cezalandıracağım. Sonra seni çıkaracağım."

Daha yumuşak bir sesle eklerim, "Bana odaklan. Onlar burada değilmiş gibi davran."

Ayağa kalkarım, sandığın kilidini açarım ve kapağını kaldırırım.

Parmaklarımı şıklatarak, "Dışarı çık" dediğimde herkesin beni duyduğundan emin olurum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ella

Cennetteki Gece Kulüpleri - Henry

Morris

Başım dönüyor, kalbim hızlı atıyor. Bana ne verdilerse, tüm vücudum garip hissediyor. Bana arabaya binmemi söyleyebilirdiler. Gelip gelmediğimi açıklamam gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderebilirlerdi.

Ama beni korkutmak istediler.

Ve öyleyim. Chris odaya girdiğinde hissettiğim kısa süreli rahatlama, o kafese yaklaştığında bir anda yok oldu. O bana yardım etmek için burada değil. Kendine yardım etmek için burada.

Titreyerek dışarı çıkıyorum, gözlerimi yere dikmiş halde. Ona bakmayı reddediyorum. Megan'ın bana daha önce söylediği şeyler hala kafamda dönüp duruyor ve önümdeki adamın gerçekte kim olduğunu sorgulamama neden oluyor. Bunu öğrenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum.

"Diz çök," diyor Chris. Bu, bana her zamanki sakın ses tonuyla söylediği bir emir değil. Sesinde, kendini zorlukla tuttuğunu gösteren bir gerginlik var.

Beni gerçekten cezalandırmak istiyor ve bu beni en çok korkutan şey.

Diz çökmem çok uzun sürüyor ve uyluklarımın arkasında bir ateş çizgisi yayıldığını hissediyorum. Tıslayarak arkama bakıyorum ve Chris'in elinde siyah bir baston tuttuğunu görüyorum. Giydiğim elbise darbenin şiddetini hiç azaltmıyor ve kulaklarımda çınlayan ses nedeniyle onu duymakta zorlanıyorum.

"Diz çök," aynı tonda tekrarlıyor.

Kıçımı yukarı dönük ayaklarımın üzerine koyuyorum, ama bakışlarımı yerde tutuyorum.

Onu görmezden gel. Karışık duygular beslediğin adamı görmezden gel. Liseden mezun olduğundan beri seni savunmasız tutmayı planlayan

seni savunmasız bırakmayı planlamış olabilecek biri tarafından cezalandırılacağına görmezden gel.

Eugene Duval konuşurken solumda bir yerde duruyor. "Gölgeler, Heras. Bazılarınızın bu gece gelip, Afroditlerimizden birinin sunakta cezalandırılmasını izleyebilmesini görmek güzel."

O konuşmaya devam ederken, gözümün ucuyla sopanın ucunun bana doğru geldiğini görüyorum. Chris sopayı köprücük kemiğime kaydırıyor ve elbisenin bir kolunu omzumdan aşağı itiyor, sonra da diğerini. Elbisenin bol kesimi nedeniyle elbise belime kadar düşüyor ve göğüslerim ortaya çıkıyor. Refleks olarak ellerimle göğüslerimi kapatmaya çalışıyorum, ama Chris hızlı davranıyor, bir elime sopayla vuruyor ve ellerimi hemen indirmemi sağlıyor.

Acıyı içimde tutmak için alt dudakımı ısırıyorum, ama Duval konuşmaya devam ederken titriyorum.

"Hepimizin bildiği gibi, Afroditler hayatlarını bizim zevklerimize adamaya karar verdiler. Her zaman hazır bulunmalı ve çağrıldıklarında tapınağa gelmelidir."

Chris bana yakın duruyor, avını yemeye hazır bir aslan gibi etrafımda dolaşıyor. Havada bir değişiklik hissettiğimde, sopanın beni tekrar işkence etmeye geldiğini düşünerek geriliyorum. Ama o sopayı sadece cildime hafifçe vurmak ve beni hareket ettirmek için kullanıyor.

Sırtımın alt kısmına bir vuruş, omurgamı düzeltmemi sağlıyor. Omuzlarıma bir vuruş, onları geri çekmemi sağlıyor. Ayakkabılarının zeminde çıkardığı tıkırtı sesi duyuluyor ve ayakkabılar gözümün önüne geliyor. Dizlerimin hemen yanında. Bastonun iç uyluklarıma bir vuruşu, bacaklarımı açmamı sağlıyor.

"Ne yazık ki, bu Afrodit, onun konumundaki kadınlar için belirlediğimiz basit kurallara uymadı. Ve tapınakta, kuralları çiğnemek cezalandırılır. Ella." Duval'ın dudaklarından çıkan adım, gözlerimi sıkıca kapatmama neden oluyor. Midem bulanıyor. "Cezalandırılacaksın ve bir Gölge'ye kendini sunmayı reddetmek bir daha asla olmayacak."

Chris başımın arkasından saçımı tutup beni ayağa kaldırdığında irkildim. Bu hareketle elbise ayak bileklerime kadar indi ve o beni dışarı çıkmaya zorladı. Yanlışlıkla kalabalığın önüne çıkıyorum ve boğazım düğümleniyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Kafamın arkasında, tek düşünebildiğim şey, loş ışığa rağmen yaramı görebilecekleri ve bu da ruhuma başka bir kırılacak katacak. Kalan onurumu korumaya çalışıyorum ama Chris hızla bastonunu uyluğumun yanına getiriyor ve beni çılgılık attırıyor.

Bunu yapamam. Hepsi beni çıplak görmesin... Tam olarak ne yapmayı planlıyor ki?

"Chris," diye inliyorum, o beni küçük seyircilere değil, kafese dönmeye zorlarken.

Beni kafesin üzerine eğiyor, göğüslerim metal kafesin altında eziliyor. Üzerime eğilerek, ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

"Sessiz ol." Basit bir emir, ama bu sefer duyuyorum. Sesindeki gizli yumuşaklık, onun bu durumdan tamamen kopuk olmadığını gösteriyor.

"Korkuyorum," diye fısıldadım, korkunun ağırlığı onun vücudunun ağırlığından daha ağırdı.

Hiçbir şey söylemiyor, ama belimi okşayan eli, tutunacağım bir güven kaynağı.

Dikleşip etrafta dolaşmaya başladı. Yanağımı ızgaraya dayadığım için odanın sadece bir tarafını görebiliyorum ve acaba kasıtlı olarak kimsenin durmadığı boş duvarı mı seçti diye merak ediyorum. Diğer insanların varlığını unutmamı istiyor. Ama Duval'ı tekrar duyduğumda bu imkansız hale geliyor.

"Christopher," diye gülüyor, gösteriden açıkça keyif alıyor. "Kızı travmatize edeceksin." Ses tonunda buna karşı çıktığını gösteren hiçbir şey yok.

Chris tamamen sessiz kalıyor, ben de onun varlığını tekrar yanımda hissediyorum. Elinde kelepçeler var ve o benim bileğimi tutup deriyi etrafına sardığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

İçimde bir şey dönüyor. Şehvet ve mantık arasında bir mücadele. Güçlü ellerinin kelepçeleri tutuşunu, parmaklarının deri üzerinde kayarak tokayı sıkıştırmasını görmek garip bir şekilde sakinleştirici. Malzeme tenime sıcak geliyor, neredeyse tehlikeli hissettirecek kadar sıkılaşıyor. Muhtemelen varlığımdan daha büyük bir tehdit oluşturuyor akıl sağlığıma ve parmak uçlarını iç bileğime güven verici bir şekilde okşadığında, kolumdan tüylerim diken diken oluyor.

Ama sonra kelepçeyi metal bir halka ile sandığa takıyor ve midem düğümleniyor.

Beni buna bağlayacak ve bu insanların önünde beni becerecek. Ve ben cezamı çekeceğim çünkü başka seçeneğim yok.

Bu düşünce tenimi donduruyor, ama aynı zamanda alt karnımı arzuyla kaskatı yapıyor. O, boşalmama izin vermediğini söyledi ve ben de ona, en çok çabalasa bile beni boşaltamayacağını söylemek istedim. Diğer bileğimi de sandığa kelepçelerken, artık ne hissettiğimi bilmiyorum.

Aynı işlemi uyluklarımla da tekrarlıyor. Onları deri ile sarıp, bacaklarımı metalin kenarına kadar açıyor ve oraya kilitliyor. Şimdi eğilmiş, açılmış ve kafese kilitlenmiş durumdayım. Arkamda ise kıcımlı ve amımlı mükemmel bir şekilde gören bir seyirci var.

Bu sefer belimi okşamıyor. Güvence vermiyor. İlgi göstermiyor ve bunun, yakalanmak istemediği için mi olduğunu merak ediyorum. Sadece ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldıyor: "Bugün başka bir erkeğin seni cezalandırmasına izin vermediğim gibi, tapınakta başka bir Gölge'ye hizmet etmene asla izin vermeyeceğim. Seni benden başka kimse incitemez, tatlım. Bunun başkalarının önünde olması gerektiği için üzgünüm. Cezalandırılmanın asıl nedeninin, hala benim olduğumu ve tamamen bana ait olduğunu öğrenmen gerektiği olduğunu unutma. Bunu bir ders olarak al."

O uzaklaştığında neredeyse boğuluyorum. Havada kamışın şingirdaması duyuluyor ve bir saniye sonra, uyluklarımla arkasında yakıcı bir acı patlıyor. Çılgılık atıyorum, bacaklarım kapanmaya çalışıyor ve bileklerim bağlarımı amaçsızca çekiyor. Nefes almama neredeyse hiç zaman tanımadan, aynı işlemi tekrarlıyor ve kamışı bir önceki vuruşun biraz altına indiriyor. Çılgılığımı tutacak gücüm yok. Üçüncü vuruşta, dayanılmaz acıdan inliyorum.

Bana bunu nasıl yaparsın? mantıklı beynim haykırıyor. Bu adam beni sevdiğini iddia ediyor.

Bir vuruş daha ve uyluklarımla arkası yanıyor ve acı içinde zonkluyor, ama vücudumun geri kalanı artık titremez.

Bu tam bir işkence, derimin altında yayılan bir ateş ve alt karnımı gıdıklamaya başlayan bir zevk. Bunu yapamam. Acıdan ölmezsem, aşağılanmadan öleceğim.

Dördüncü vuruştan sonra duruyor ve sıcak eli izleri okşarken kendimi parçalanmış hissediyorum. Eli kayboluyor ve sonra vajinama hafif bir dokunuş hissediyorum. Hafif bir dokunuş, ama tekrarlıyor. Ve tekrar... ve tekrar. Hassas cildime hafif bir baskı uygulayan kesintisiz bir ritim, ama klitorisime yankılanan kadar ağır.

Ağır bir nefes veriyorum ve kendimi hareket etmeye çalışırken hissediyorum, kalçalarım ileri geri gidiyor ve farkına varmadan kıcımlı dışarı doğru itiyorum, dokunuşlara karşılık vermeye çalışıyorum. Daha fazla güç, daha fazla hassasiyet istiyorum. Klitorisime dokunmasını istiyorum, yoksa ihtiyaçtan eriyip gidebilirim.

Ama dokunmuyor. Amacı benim zevk almam değil, bana işkence etmek. Ve ben inleyip daha fazlasını istemeye hazır olduğumda, duruyor.

Acı geri geliyor. Bu sefer kıcıma vuruyor. Bir, iki kez. Kaçmak için sandığa o kadar sert baskı yapıyorum ki, derimde kalıcı bir iz kalacağından endişeleniyorum. Sandığın hareket etmemesinin tek nedeni, zemine cıvatalanmış olması. Çıgıllıklarım çaresiz hale geldiğinde, yine duruyor. Terliyorum, acıdan titriyorum, ama bu henüz bitmedi. Yine amıma dönüyor, hafifçe vuruyor, yumuşaklığıyla bana acımasızca davranıyor.

O kadar yaklaştım ki, beni doruğa ulaştıracak o ecstasy'yi neredeyse tadabiliyorum. Sadece tam o noktaya dokunmasını istiyorum...

Bu sefer durduğunda çıgıllık atıyorum, aniden gözyaşlarımı tutamıyorum, dudaklarımı ısırarak kendimi tutuyorum. Acının geri geleceğini bekliyorum, ama her şey duruyor. Eli ensemin arkasına konuyor, oraya baskı uyguluyor, sonra omurgam boyunca aşağıya, belime kadar kayıyor, kalçalarımı okşuyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, üç parmağı ıslak girişime hafifçe vuruyor.

Düzensiz nefes almam beni endişelendirmeli, ama içimden gelen içgüdüsel arzuya çok odaklanmış durumdayım.

"Ne kadar çaresizce istiyorsun, Afrodite?" diyor arkamdan.

Onun alçak, hipnotik sesi beni duyguların karmaşasına dönüştürüyor.

Onun pantolonunun fermuarını duyduğumda inleyerek kıvraniyorum. Parmakları tekrar girişimi okşuyor ve ben onu içimde hissetmek için çaresizce onlara doğru itiyorum.

"Bir Gölge'den yalvarman gereken tek şey nedir?"

Söyleme. Söyleme...

Klitorisime dokunduğunda, düşüncelerim paramparça oldu.

"Sikişmek istiyorum," diye inliyorum. "Lütfen... İçimde olmana ihtiyacım var." "Bu tapınaktaki yerini bildiğine sevindim."

Üzerime eğilerek, sadece bana hitap ederek ekliyor: "Kime ait olduğunu bildiğine sevindim."

Girişime bastırıyor ve ucu içime girdiğinde, nefesim donarken ağzımdan bir hıçkırık patlıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, anında boşalabilirim. İçime girerkenki baskısı, kendimi onun çevresinde gerildiğimi hissetmek, başka hiçbir şeye benzemiyor. Beni sikmesini o kadar çok istiyorum ki, geri itiyorum. O doğrulup kalçalarımı tutuyor ve ihtiyacım olanı almamı engelliyor. Neredeyse ağlayacağım.

Sonra bir kez daha yavaşça içime girmeye başlar, bana bir anlık rahatlama verir ve benim yaklaştığımı hissettiği anda geri çekilir.

"Boşalma," diye hatırlatıyor bana. "Yoksa sopa, nazik davranıyormuşum gibi hissettirecek." Bu sözler gözlerime gerçek gözyaşları getiriyor.

Birkaç saniye bekledikten sonra, yavaşça, yoğun bir şekilde tekrar içeri giriyor. "Tanrım," diye bağıyorum. "Lütfen."

Beni tek bir amaçla sikiyor: beni delirtmek. Ve her orgazma yaklaştığımda, çekiliyor ya da içimde hareketsiz kalıyor, beni onu sıkmaya zorluyor.

O kadar çaresiz hale geliyorum ki, içimden titriyorum, bu ıstırabı bitirmesini yalvarıyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye nefes nefeseyim.

İtmeleri hızlanır, o kadar derine girer ki sanki ciğerlerime baskı uyguluyormuş gibi hissederim. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, ama onun seçtiği her duygu ve hissi hissedebiliyorum. Umutsuzluk, dolgunluk, karıncalanma, çaresizlik.

Durur, içime sonuna kadar girmiş halde, boğuk bir sesle, "Gel" diye mırıldanır.

Ben onun etrafında kasılırken o hiç kıpırdamıyor. Ve ben ecstasy'den titreyip inlemeye başladığımda tekrar başlıyor. Beni acımasızca sikiyor, vücudumu metale bastırıyor ve içime boşalırken beni çığlık attırıyor.

Ancak o içimden çıktığında ve odadaki diğer insanlarla konuştuğunu duyduğumda, seyircilerimizin olduğunu hatırlıyorum.

"Sanırım iyi olduğu tek şeyi öğrendi," diyor basitçe.

Utanç beni sarar, dibe çeker ve tuttuğum gözyaşları sonunda yanaklarımdan akar. Bir an için, bunun gerçekte ne olduğunu unutturdu bana.

Ama bir şey söylediği için memnunum. Soğukkanlı kalıp, beni kelepçelerden kurtarmadan diğerleriyle birlikte odadan çıkması da iyi oldu. Bu, onun bana değer vermediğini ve bunun yerine başka bir Afrodite'ye bana yardım etmeye geldiğini gösteren bir uyarıdır.

Çünkü tüm bunlar, bu adama güvenemeyeceğimi hatırlatıyor. Ve Megan'ın sözleri daha net hale geliyor. Sonuçta, ona güvenemiyorsam, bana karşı iyi niyetli olduğunu, beni istediği yere getirmek için bir tür manipülasyon olmadığını neden inanalım? Megan haklı olabilir. Christopher Murray uzun zamandır benim için bir plan yapıyordu ve ben de onun oyununa gelen aptal bir kızdım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Ella

Lose You To Love Me - Selena Gomez

Tapınağın birinci katındaki ana koridordan geçiyorum. Normal kıyafetlerimi giydim, sanki bana hiçbir şey olmamış gibi görünüyorum. Sadece ben hissedebiliyorum. Beni iğneyle deldikleri için boynumda oluşan morluk, uyluklarımın arkasındaki ağrı, içimde Chris'in varlığını hissetmek. Ama başım dik yürüyorum, erkeklerin içki içip sohbet ettikleri odaya gidiyorum. En pahalı viskileri içiyorlar, en kaliteli kıyafetleri giyiyorlar, ama yine de kadınları kullanabilecekleri bir şeyden daha fazlası olarak göremezler. Bir eş. Bir fahişe.

Ne yapacağımdan bile emin değilim. Beynim pamuk gibi, her şey bulanık. Oraya girip onlara hakaret etmek, onları dövmek, yüzlerini tırmalamak istiyorum, ta ki bana yaşattıkları fiziksel acıyı anlayana kadar.

Odaya dalmak üzereyim ki, biri dışarı çıkıyor. Boynuna kadar uzanan siyah saçları, babası gibi buz gibi gözleri olan Achilles, beni görünce şaşkınlığını gizlemiyor, kaşları çatılıyor.

"Gölgeler'in kütüphanesine girmek üzere miydin?"

"Öyleydi," diye sertçe cevap veriyorum.

"Ella, sana izin verilmez." Etrafına bakarak kimsenin bizi görmediğinden emin olur ve kolunu omuzlarıma dolamıştır. "Eve gitmelisin. Seni evine götürmesi için bir şoför çağırayım."

"Kütüphanedesin ve henüz tam üye bile değilsin." "Babam Zeus.

Yapmamam gereken birçok şeyi yapıp paçayı kurtarıyorum."

Beni ön kapıya doğru ittiğinde kıpırdamıyorum.

"Ben gitmiyorum. Chris nerede?"

"Orada." Arkasında bulunan odayı işaret ediyor. "Yaptığı şey için onu tebrik eden tüm erkekleri öldürmekten kendini alıkoymaya çalışıyor. Bırak rolünü oynasın. Daha sonra senin evinde buluşurlar."

Chris'in beni incitirken Circle'a rol yapıyormuş gibi *davranmasına* bir daha kanmayacağım. O böyle biri.

Beni tekrar kapıya doğru götürmeye çalıştığında, onun elinden kurtuluyorum.

"O odada mıydın? Sunakta mı?" diye soruyorum, öfkeden neredeyse nefes nefese. Eğer oradaysa, ona bir daha bakamayacağım. Artık onunla arkadaş bile olabileceğimi sanmıyorum.

"Tabii ki yoktum," diye hemen cevap veriyor. "Bunu duyduğumda ilk yaptığım şey buraya gelip babamı seni bırakması için ikna etmektir. O sunaktan geri geldiğinde bunu durdurmak için hala bir şansım olduğunu düşünüyordum. Ama... çok geç kalmıştım."

Söylediklerini anlıyorum, ama benden ne beklediğini bilmiyorum. Babası ve diğer Gölge'lerin beni işkence odasında taciz etmelerine engel olmaya çalıştığım için bir ödül mü?

"Orada bana ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyorum, gözlerim yine yaşarırken sertçe yutkunuyorum.

"Els..." Tereddüt eder, bakışları kapıya doğru kayar. "Murray'i savunmak umurumda değil, biliyorsun, ama sana söz veriyorum, bunu yaptı çünkü her halükarda cezalandırılacaktın. Güvenebileceğin birinden olması daha iyidir."

"Ona *güvenmiyorum*," diye tıslarım. "Artık hiçbirinize güvenmiyorum!" "Bağırmayı kes," diye homurdanır.

"Heras'ı nerede bulabilirim?"

"Onları neden bulmak istiyorsun ki? Yanında bir Gölge olmadan tapınakta dolaşmana bile izin verilmiyor. Eve git ve başını belaya sokmayı bırak."

"Megan'dan gerçeği öğreneceğim."

"O kadın, dinlememen gereken son kişidir." "Heras'ı nerede bulabilirim, Achilles?"

"Hadi ama Els. Yeterince başın belada zaten..."

"Nerede." Burnumun delikleri genişlerken ona bakarım ve yüzümde gördüğü şey onu konuşmaya iter.

Hırsla nefes alıp, elini saçlarının arasından geçirir. "Üçüncü kat. Örgü odası denen bir oda. Üzerinde tavus kuşu oymaları olan mavi kapılar."

Teşekkür etmeden başımı salladım. Çok kızgındım.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve örgü odasına girdiğim anda -çünkü kadınların burada aldatıcı kocalarını beklerken örgü ördüklerini varsayıyorum-yaklaşık beş kişi bana dönüyor.

Neden buraya geliyorlar? Neden kimse, eşinin en iyi ihtimalle başka bir kadınla seks yaptığını, en kötü ihtimalle ise ona şiddet uyguladığını bildiği bir yere gelmek istesin ki?

"Burada ne işin var?" diye soruyor bana rastgele bir sarışın. "Afroditler odamıza giremez."

"Sorun yok," diye araya giriyor Megan. "Onu ben davet ettim."

O yapmadı, ama benim hiç dahil olmak istemediğim bu savaşı kazanmak üzere olduğunu biliyor. Odanın diğer ucuna, ona doğru yürüyorum. Bu savaş alanı onun bölgesi ve düşmanın teslim olmasını kabul etmek uygun olur.

Elinde bir fincan çay ile kanepede oturuyor.

"Başka ne var?" diye soruyorum, nefes nefese.

Kaşlarını kaldırarak, dudaklarında yayılmaya çalışan sırıtışı zar zor bastırıyor. "Başka ne var?" diye tekrarlıyor, sanki beni anlamamış gibi. "Beni yok etmek için başka ne yaptı? Bir planı vardı, değil mi? başladı?"

Yavaşça çayını yudumlarken, fincanı ve tabağı masaya nazikçe geri koyuyor. Beni kıvrandırken izlemeyi seviyor, değil mi?

"Kimse bilmediği için sana onun tam planını söyleyemem. Piyonlar kurban edileceklerini bilirlerse kimse satranç oyununu kazanamaz, değil mi? Her hamle onun kendine sakladığı bir sırdır, ama sana onun yaptığı hamleleri söyleyebilirim."

Gerçeği öğrenme ihtiyacından neredeyse titriyorum. Ya bu benim kaldırabileceğimden fazlaysa? Birinin gerçekte kim olduğunu bilmek, özellikle de karşılıklı bağımlılık ilişkisi içinde olduğun birinin, her zaman korkutucu bir yanı vardır. Onun gerçekte kim olduğunu öğrenirsem... onu asla affedemeyebilirim. Bu, onun ve benim için sonsuza kadar son olacak.

Peki bunu kabul etmek neden bu kadar zor? Cehalet mutluluktur ve kendime Chris'in beni koruyacak, kullanacak ve bu süreçte kendimi iyi hissettirecek, beni kontrol ederken özgüvenimi artıracak adam olduğunu söylemeye devam etmek istiyorum. Bu berbat bir durum, ama bizim tarzımızdaki bir berbatlık ve birbirimizi bu şekilde seviyoruz. O bana ihtiyacım olanı veriyor ve karşılığında ben de ona tam olarak istediği şeyi, takıntılı olduğu şeyi, *onsuz* yaşayamayacağı şeyi veriyorum... *beni*. Her şeyimi. Bilinçli akıl sağlığımı ve içgüdüsel, koşulsuz sevgimi. Biz hep böyle çalıştık.

Ama ben eskisi gibi bir kadın değilim. Onun şekillendirdiği etkilenebilir genç kız değilim. Ve o da benim sandığım adam hiç olmamış olabilir.

"Bizim dünyamızda hiçbir şey bedava değildir, Ella." Onun zengin sesi bana kıyasla o kadar kendinden emin ve kibirli ki, statü farkımızı iliklerime kadar hissediyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Bu, benim kendim için hayal ettiğim şey değildi. Herkesin saygı duyduğu ve kıskandığı bir kız olmak için çok çalıştım, ama Çember her şeyi mahvetti.

Belki de bu bir yalandı. Kendime söylediğim çok iyi bir yalan. "Ne istediğimi biliyorsun."

"O zaten senin, Megan."

"Çünkü ona seçim şansını vermiyorum. Ama onu bir kez ve sonsuza kadar susturursan, kırılan parçalarını toplamak için orada olacağım."

"Denedim."

"Hayır," diye homurdandı. "Onu istemiyormuş gibi davrandın, ama herkes bunun farkında. *Evet, hayır, evet, hayır.* Ona karşı koyamadığın çok açık, bu iğrenç ve acınası bir durum. Ona kapıyı kapatmanı, kilitlemeni ve anahtarı atmanı istiyorum."

O haklı. Bu, benim de her zaman bildiğim bir şeydi, ama Chris yokken bunu unutmak kolaydı. Ona asla gerçekten hayır diyemiyorum, ilk ısrarcı hareketinde iradem kırılıyor.

Ama hepimizin böyle birisi var, değil mi? Hayatımıza sürekli geri kabul ettiğimiz o kişi. Bizi inciteceğini bildiğimiz, ama yüzüncü kez değişeceğini umduğumuz kişi. Hepimizin zayıflıkları var, uzun süre haber bekledikten sonra onlardan bir mesaj gördüğümüzde kalbimiz çarpıyor. Bize ilgi gösterdiklerinde eriyip gidiyoruz ve bu sefer bizi seçecekleri umuduyla davranışlarımızı onların bizden beklediklerine göre değiştiriyoruz.

Bu kişiler her türlü şekil ve biçimde olabilirler. Bazen zehirli bir aşk olabilir. O senden o kadar da hoşlanmıyor, ama seni bırakmıyor. Bazen sadece bir şeye ihtiyaçları olduğunda arayan bir aile üyesi olabilir. Ve bazen... seni manipüle etmekten zevk alan takıntılı bir eski sevgili olabilir.

Bizi inciten insanlara uyum sağladığımızda asıl tehlike kimdir? Onlar mı? Yoksa onların davranışlarını kabul etmeye istekli olduğumuzu göstererek kendimiz mi? Gerçek şu ki, başkalarını sevmeden önce kendini tamamen sevmek gibi aptalca bir söz çok yaygın olduğu için görmezden gelinemez. Çünkü kalbimizdeki sevgi boşluğunu başkalarının doldurmasını beklersek

başkasının kalbimizdeki sevgi kuyusunu doldurmasını beklersek, onlar onu zehirle doldurabilirler.

Megan'ın bakışlarının yoğunluğu beni küçültmek istiyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Zaman uzar, odada sadece ben ve o kalırız. Ve ben kırılıyorum.

"Tamam. Kapıyı kapatacağım. Anahtarı da atacağım."

Kanepede rahatça uzanır, tahtındaki bir kral gibi arkalarına yaslanır.

"Juilliard olayı yalan değildi," diye açıklıyor. "Biliyorum çünkü borçlu olan bendim."

"Anlamadım?"

Bana her şeyi tek tek açıklamak zorunda kalacağını anlayarak hafifçe iç çeker.

"Bir Gölge, Çember'deki kardeşlerinden herhangi bir iyilik isteyebilir. Ama sen Juilliard'a başvurduğunda Chris bir Gölge değildi. O ve ben çıkıyorduk ve o, 'hâlâ eski sevgilisine karşı hisleri olduğunu' söyleyerek ilk kez benden ayrıldı. O hislerin, *delice bir takıntı* olduğunu bilmiyordum." Son kelimeleri sanki benim suçummuş gibi hırlayarak söyler.

"Onlardan bir iyilik istedi. Başvurunun reddedilmesini istedi. Ve Çember'den alınan bir iyilik her zaman bir borçla gelir. Ben o borçtum. Babam beni Hera olarak kabul ettirmek için çaresizdi ve benim evlenecek birine ihtiyacım vardı. Anlaşma böyleydi. Sanki başka seçeneği varmış gibi birçok kez ayrılmaya çalıştı. Sonra babası seninkini ihanet etti ve bunun ciddi bir durum olduğunu anladı. Benden onu kurtarmamı istedi ve ben de ona, zavallı babasının hayatta kalmasını istiyorsa benimle birlikte olması ve *sadık* kalması gerektiğini hatırlattım."

O doğuştan mı kötüydü, yoksa hayat mı onu öyle yaptı? Chris'in takıntılı olduğundan bahsediyor, ama kendisi de onunla aynı şeyleri yapıyor. O, Chris'in beni tuzağa düşürmeye çalıştığı gibi Chris'i tuzağa düşürdü.

"Onun babasını bile korumadın," diye tısladım.

"Korudum. Ama sonra tekrar ayrılmaya çalıştı. Stoneview'a geri dönmek, Silver Falls Üniversitesi'ne transfer olmak ve seni daha yakından takip etmek istedi. Ben de ona babasını korumadığımda ne olacağını gösterdim. Zehirledim. Organofosfatları duydun mu hiç? İnan bana, hiç hoş bir şey değildi. Ama o Stoneview'a geri dönmek için bir bahane arıyordu. Ben de ona bir bahane verdim."

"Başka?" diyorum dişlerimi sıkarak. O konuşmayı bitirmeden onu öldürmekten kendimi alıkoyabilecek miyim? "Hayalimdeki okula girme şansımı mahvetti. Başka ne olabilir ki?"

"Senin Reeves'in sınıfında olduğunu biliyordu ve ona asistanı olmak istediğini söyledi. Reeves zaten Rose White'ı seçmişti, bu yüzden bu yıl iki asistan var."

"Ne halt yiyorsun sen?" Kafamı sallıyorum. Juilliard'a kıyasla küçük bir şey gibi görünüyor, ama yine de manipülatif.

Onu anlamak istemediğimi hissediyorum. Bu bilgiyi öğrendikten sonra kendimi uyuşmuş, neredeyse felç olmuş gibi hissediyorum.

"Matias ve Enzo. Onları inciten oydu."

Bunu biliyordum, ama bu, bunu sindirmemi kolaylaştırmıyor.

"Ve yılın ilk partisinden sonra alkollü araç kullanmaktan 'kaza' yapan iki adam? Onlara uyuşturucu veren oydu."

"Başka bir şey var mı?"

"Oturmalısın." Bana dik olan koltuğu işaret ediyor ve ben titrek bacaklarımın beni ayakta tutmasını sağlamaya çalışmaktan vazgeçiyorum.

Koltuğa oturduğumda, dudaklarını yaladı, gülümsedi ve beni mahvetti.

ben

i "Seni inisiyasyonlara kim davet etti?" "Reeves,"

ma diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

hve "Hayır," diye ısrar eder. "Davetiyede adı ne yazıyordu?"

tti. "Hades. O Reeves." Bunu bu kadar aptalca

karmaşık hale getirmek zorunda mı?

Dudaklarını birbirine bastırıyor, çünkü bence bu konuda emin değildi ve ben ona ihtiyacı olan cevabı verdim.

"Anladım," diye açıklıyor, "Reeves'in seni de davet ettiğini sanmıştım. Çünkü davetiyeni gösterdiğinde, üzerinde Perseus yazıyordu."

O gece ne olduğunu anlamam ve hatırlamam biraz zaman aldı. Sonra onun haklı olduğunu fark ettim. Bir kızla konuşuyordum ve davetiyeleri kimin imzaladığını görmek için birbirimize gösterdik. Sonra Megan geldi ve elimdeki davetiyeyi aldı. Perseus imzalı davetiyeyi.

"Reeves, Çember'de Perseus olarak bilinir," diye devam ediyor Megan. "Bu yüzden sana seni davet edenin o olduğunu söylerken onu işaret ettim. Ama birkaç hafta sonra, sana kabul töreni kartı göndermeyi reddettiğini söylediğini duydum. O zaman bir terslik olduğunu düşündüm. Ama davetiyende yazan ismi *sana* sorana kadar emin olamazdım."

"Anlamıyorum." Kafamı yorarak, parçaları birleştirmeye çalışıyorum.

"Amanda," diye arkasına seslenir. "Televizyonu açar mısın?"

Başka bir Hera duvardaki ekrana doğru yürüdü. Megan bana baktı ve ihtiyatlı bir şekilde ekledi, "Amanda, Reeves'in Hera'sı. Ama ona, resmi bir fahişe olmadan *önce* iyi notlar almak için onunla yattığını söylemedim."

Onu görmezden gelerek, canlanan ekrana odaklanıyorum. Gölgelelerin kütüphanesine ait bir video görüntüsü görüyorum. Orada on kadar adam konuşuyor, içki içiyor ve puro içiyor.

"İçeri giremiyoruz ve ne konuştuklarını duyamıyoruz, ama Shadows'larımızı izleyebiliyoruz," diye açıklıyor Megan.

Chris'in davranışlarından ayrılmak istediği belli olsa da, Achilles ile hararetli bir tartışma içinde olduğunu hemen fark ediyorum. Her kapıya doğru bir adım atmaya çalıştığında, en iyi arkadaşım göğsüne elini koyarak onu geri itiyor. Ne hakkında tartıştıklarını tam olarak bilmenin bir yolu yok, ama daha önce olanlarla bir ilgisi olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Amanda." Megan'ın sesi beni gerçeğe geri getiriyor. "Hades'i göster bana."

Kalbim zaten göğsümden çıkacak gibi atıyor, kaburgalarım sertçe vuruyor ve başımı döndürüyor. Sanki vücudum ne olacağını biliyor, ama bilinçli zihnim bunu görmek ya da kabul etmek istemiyor.

Amanda, mükemmel manikürlü parmağını Chris'in kafasına basarak ekrana dokunuyor ve kalbim mideye düşüyor. Megan haklıydı. Ayakta olsaydım, muhtemelen bayılırdım.

Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Yalan söylemiyorlar. Ama yine de... bunu kabul etmek istemiyorum.

"Ama..." Panik oluyorum, yüzümden kan çekilince dudaklarım uyuşuyor. "Annem benden davetiyemi almasını istediğinde reddetti. Duydum. Kardeşimi almaya çalıştı. Planı buydu. Ben değil, Luke. Beni bu duruma sokan Circle'dı, çünkü kardeşimin üyeliğini reddettiler. Ve... labirentten sonra beni bulduğunda, burada olmamam gerektiğini söyledi." Göz yaşları dolu bakışlarım ekrandan Megan'a kayıyor. "Bu mantıklı değil."

O, beni sakinleştirmek için elini dizime koyarak öne eğildi. "Ella," diye iç geçirdi. "Chris, Çember'den Luke'u davet etmesini istemedi. Chris onun adını hiç önermediği için reddettiler."

Görüşüm daralır, göğsümde bir acı hissederken kulaklarım çınlar.

"Ama..."

Kafasını sallar. "O *senin* başlangıcı yapmanı istedi. Sadece *senin* ya da ailenin bunun ondan geldiğini bilmesini istemedi, bu yüzden

bunun için anneni reddettiğini varsayacağım; çünkü senin için zaten bir planı vardı ve bu yüzden labirentten çıktıktan sonra seni bulduğunda burada olmamalısın dedi. Senin onun bu işe karışmadığını düşünmeni sağlamak için. Ama gerçek şu ki, Chris Hades. Daveti sana gönderen Reeves değil, oydu."

"Nasıl..." Yanağımdan ihanetin tek bir gözyaşı damlası yuvarlanıyor ve onu silmek için bile çok zayıfım. "...bana bunu nasıl yapabilir?" Megan'ın gözlerine bakarak boğuk bir sesle soruyorum.

"Çünkü o kurnaz ve kalpsiz. Seni istiyor, bunu inkar etmeyeceğim. Seni elde etmek için her şeyi yapar. Ama Chris, seni manipüle etmek için senin habersiz ve zayıf olmana ihtiyaç duyuyor. Zavallı şey, ona her şeyi gümüş tepside sunuyorsun."

Gözlerim kucağıma düşüyor. Kot pantolonumun üzerinden uyluğumu kaşıyorum. Gözyaşlarımın kot pantolonuma çarptığını fark ediyorum ve ancak şimdi sessizce acımı bıraktığımı anlıyorum.

"Anlamıyorum," diyorum boğuk bir sesle. Burnumu çekiyorum, parmaklarımla cildime ulaşmaya çalışıyorum. "Beni sevdiğini söyleyen biri nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

Ona bakıyorum, benim yıkılmamdan başka bir şey istemeyen bir düşmandan cevap arıyorum ve onun bana teselli vermeyeceğini biliyorum, ama artık bunu aşmış durumdayım. Sadece samimiyet istiyorum.

Ve tam da bunu alıyorum. Soğuk. Sert. Gerçek.

"Anlıyorum," diye cevaplar, benim durumumdan tamamen kopuk bir şekilde. "Onu elde etmek için ben de aynısını yaptım."

Yüzümü hırkamın koluyla silerim, öfke omurgamdan geçince ayağa fırlarım. "Tabii ki yaptın," diye tıslarım. "Sen de onun kadar delisin ve kontrolcü. Al onu, Megan. Onunla evlen ve hayatının geri kalanını onunla geçir. Beni rahat bırakın. İkiniz de. İkinizle de hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Kafasını sallar, yüzünde parlak bir gülümseme yayılır. "Bunu ona da söylemeyi unutma."

O kaltak benim acımdan zevk alıyor ve bir şey yüzüme bir tokat gibi çarptı. O ve Chris... ikisi de tamamen aynı. Yine de ondan nefret ediyordum çünkü sevdiğim adamı isteyen kadındı. Ve o... onu affettim çünkü... çünkü o sevdiğim adamdı. *Sevdiğim.*

O benim hayatımı cehenneme çevirdi ve o da muhtemelen Hermes'in hesabına her şeyi paylaşarak hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz," diye tükürdüm.

Yüzümden daha fazla gözyaşı akarken ve kalbim yeniden kırılmışken, onun benden tam olarak istediğini elde ettiğini bilerek oradan ayrıldım. Ve ben ise yıkıcı gerçeklerden başka bir şey elde edemedim.

Otuz Beşinci Bölüm

Ella

Acı - Nessa Barrett

Üniversite evimin kapısından içeri daldım, gözyaşlarım hala yüzümden akarken yatak odama koştum. Hala telefonum yok, bu yüzden tabletimi alıp kardeşimi aradım. Artık kafamdan neler geçtiğini bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum.

Tek bildiğim, hiçbir şey hissetmek istemediğim.

"Hey, El... Ne oldu?" Ciddi yüzü ekranda beliriyor. Video görüşmesini açtığımı fark etmemişim bile.

"Babamı öldürmek için ne tür bir adamla ilişki kurduğunu biliyor musun?" diye bağıryorum, tamamen kendimi kaybetmiş bir halde.

Yüzü düşüyor ve etrafına bakınıyor.

"Aman Tanrım," diye boğuk bir sesle söylüyorum, nefes almakta zorlanıyorum. "Doğruymuş. Sen yapmışsın."

Onun yürüdüğünü, sonra bir kapıyı açıp kapattığını görüyorum. Bir tür ofiste. "Neredesin?" diye soruyor bana. "Hemen geliyorum."

"Gelmeni istemiyorum," diye tükürdüm. "Yanında olmak istemiyorum. En iyi arkadaşının gerçekte kim olduğunu bilmeni istiyorum."

"Ella, lütfen sakın ol. Bunun yapılması gerektiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Bunu yapmak için yalancı bir piç kurusu seçmen çok kötü. Seni ikna eden oydu, değil mi? Cinayet, Luke. Cinayet."

"Chris'e hayatımı emanet ederim," diye sertçe cevaplar.

"Peki ya benim hayatımı?" diye hırslıyorum. "O adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ella, lütfen sakın ol. Evinde misin?" Onun ayağa kalktığını görüyorum.

"Yola çıkıyorum. Konuşabiliriz."

"Lisedeki sevgilimizdi. Sana hiç bahsetti mi? Bahsetmediğini biliyorum. Beni kendisine aşık etti. Kontrolcü biriydi. Sen tüm arkadaşlarına bana yaklaşmamalarını söylerken, o arkandan *beni beceriyordu*."

Birkaç saniye boyunca yüzünde hiçbir ifade yok. Sonra nefes alışı hızlanıyor, burun delikleri genişliyor.

"*Beni kızdırmak için mi uyduruyorsun bunu?*"

"Keşke öyle olsaydı. Onun yüzünden Juilliard'a giremedim!"

"*Sen ve Chris arkamdan gizlice çıkıyor muydunuz?*"

"Sana söylemek istedim. Ama o söylemedi. Çünkü o bir korkak ve yalancı. Hala peşimde, biliyor muydun? Elinden *geleni* yaptın. *Arkadaşım*. Megan'ı benimle aldattığını söylemek için mi? Seni Circle'a *hiç* sokmadığını, çünkü beni Aphrodite olarak kullanmak için benim başlatmamı istediğini söyledi mi? Hayatını emanet ettiğin adam *bu*. Beni kontrol etmeye devam edebilmek için kafamı yalanlarla, kalbimi de umutla dolduran adam.

Bir şey söylemek için ağzını açar, sonra dişlerini sıkarak kapatır. Gözlerinin kararmasını ve çenesinin gerilmesini izlerim. Ve birdenbire, telefonu odanın diğer ucuna uçar. Her şey kararmadan önce sadece bulanık bir görüntü görür ve bir çarpma sesi duyurum.

Kendi tabletimi yatağa fırlatıyorum ve ciğerlerimden umutsuzluk çığlığı çıkıyor. Nefesim kesilene ve vücudumu hava yerine ıstırap doldurana kadar devam ediyor. Boğazım ağrıyor ve ağzımda kan tadı var. Derimi yırtıp atmak, bedenimden kaçmak istiyorum ki ruhum bu kadar acı çekmesin.

Hiç bu kadar yürek parçalayıcı bir ihanet hissetmemiştim. Benimle ayrılıp hayatına devam etmesi bir şeydi, ben de aptalca onun beni incitmesi ve manipüle etmesi için yanında kalmaya devam ettim... ama bu kadar ileri gideceğini kim tahmin edebilirdi? Bu, kaldıramayacağım bir aldatmaca.

Benim tek işe yaradığım şey bu mu? Yalanlar ve entrikalar mı?

Banyomun kapısını itip, lavabonun altındaki dolabın önüne dizlerimin üzerine çöküyorum.

Sadece kontrol edilebilen aptal, cahil bir kız olduğumda mı bir değerim var?

Jilet kutusuna uzanıyorum, ellerim kutuyu saran plastiği kurcalıyor.

Hayatım boyunca beni bir şekilde sömüren erkeklerle çevriliydim. Ve birinden saklanmak istediğimde, daha kötüsü olan başka birinin kollarına atlıyorum.

Sonunda bıçağı parmaklarımın arasında sıkıştırdığımda yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Kot pantolonumu ne zaman çıkardığımı bile bilmiyorum. Banyomun zemininde sadece beyaz bir hırka giyiyorum ve yakında kanla ıslanacak olması garip bir şekilde beni tatmin ediyor.

Üzerine uzanıp odadaki bakır kokusunu içime çekeceğim. Ve gözlerimi kapattığımda acıyı kucaklayacağım.

İlk çizgiyi kestim, her zamanki gibi yüzeysel bir yara. Fazla bir şey değil, sadece kısa bir acı. Ama sonunda tam bir nefes alabiliyorum. Bu yüzden tekrar yapıyorum ve uyluklarımdaki ince beyaz yara izlerine bir yenisini daha ekliyorum.

Rahatlamanın inlemesi ağzımdan kaçıyor. Ağlamamak için çok iyi hissediyorum, bu yüzden dudaklarım açıldığında daha fazla gözyaşı döküyorum.

Daha derine bastırdığımda göğsüm nihayet genişleyebiliyor ve başımı geriye atıp, zihnim rahatladıkça ağlıyorum. Sağ uyluğuma tekrar baktığımda başım biraz dönüyor ve parmak uçlarımı üç yeni kesiğe bastırıyorum. Daha derin olanı başıma bir baş dönmesi dalgası gönderiyor, midem bulanıyor.

Hoşuma gitti.

Bu yüzden aynı derinlikte bir tane daha yapıyorum.

Dört. Sırıttıyorum. Bu bir rekor. Cennet gibi bir his. "Ella."

Vücudum o kadar sert sarsılır ki, kığım yerden kalkar ve tekrar yere çakılır.

Chris'in gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları bacağıma, damlayan kana ve beyaz kollarıma takılmış. Onun geldiğini duymadım. Tek duyabildiğim, içimi güzel bir acı kaplarken kalbimin düzenli atışıydı.

"Ella, bebeğim..." Gerçekle yüzleşince yüzü soluyor.

Önümde diz çökerek, elimden bıçağı aldı. "Ne yapıyorsun?" diye boğuk bir sesle sordu.

Elini bacağıma koyuyor ve ben utançtan titremeye başlıyorum. Bu benim. Benim sırrım, benim başa çıkma mekanizmam. Ve kimsenin bunu bilmesi yasak. Garip bir kıkırdama çıkıyor ağzımdan ve onun arkasını bakıyorum.

Sanki dünyanın rengi ve sesi kayboluyor. Burada olduğumu biliyorum, ama ruhum burada değil.

"Yapma," diyor sert bir sesle. "Geri dön."

Bunu nasıl biliyor?

"Bana bunu nasıl yaparsın? Bana o aptal bahanenı sunduğunda sana nasıl inanabilirim?" diye yalvarır, sesi anlayış için çaresizce yalvarır. Alnımı öper. "Geri dön." Yanaklarım. Dudaklarım. "Bu ne zaman başladı? Lisedeyken bu izler yoktu."

Bana bunu nasıl yapabilir?

"Bilmiyorum," diye fısıldayarak tekrarlıyorum. "Ayrıldıktan sonra başladı. Ya da belki babamla ilişkilerim kötüye gittiğinde. Partiler. Aptalım. O benim aptal *olduğumu* söyledi. Aptalım. Bilmiyorum... Senden nefret ediyorum."

Yavaşça gözlerimi kırpyorum, gücüm artık yok. Başım dönüyor.

"Her şeyi biliyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "*Her şeyi.*"

"Tatlım." Gözlerimi açtığımda, siyah gömleği çıkmış, karşımda duruyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum boğuk bir sesle. Hiçbir şey gerçek değil, değil mi?

Hiçbir şey gerçek gibi *gelmiyor*.

Gözlerim onun elindeki bıçağı yakaladı. "Geri ver."

Bıçak onun midesine doğru ilerliyordu.

"Ne... *Chris!*" Sanki biri üzerime soğuk su dökmüş gibi bir anda gerçekliğe geri döndüm.

Kendini kesmiş.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye soruyor, yumuşak ses tonunda acı çekiyor.

"Ne zaman?" Konuşurken kendini tekrar kesiyor.

Ve bir kez daha.

"Anlamam lazım," diye açıklıyor, sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi.

"Anlarsam, bunu durdurabilirim. Yardım et bana."

Kafamı sallıyorum, ağzımdan bir hıçkırık patlıyor. "Ben de anlamıyorum.

Dur. Kendine zarar vermeyi bırak."

"Ne zaman

yapıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"En son ne zaman yaptın?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum," diye bağıryorum, gözyaşları yanaklarımdan ve boynumdan akıyor, boğuk sesimle yalvarırken göğsümü ıslatıyor. "Lütfen, dur."

"Hayır." Yine yapıyor ve kan karın kaslarından aşağı damlıyor. "Sen acı çekersen, ben de acı çekerim. Sen kanarsan, ben de kanarım."

"Beni mahvettin. Bizi mahvettin. Dur!" diye bağırırım.

"Neden yaptığımı bilmiyorsun... Yapmak zorundaydım."

"Hayır. Dürüst olabilirdin. Yapabilirdin... Yapabilirdin... *Dur!*" Karnında bir başka yara izi belirir. Bu manzaradan midem bulanır, bunu durdurmak için çaresizce göğsüm ağrır. Her şeyi durdurmak için.

"Beni dinle," diyor alçak, neredeyse tehditkar bir sesle. "Beni geri istemiyordun ve ben seni uyarmıştım. Seni geri kazanmak için yapmayacağım *hiçbir şey yok, hiçbir şey.*" Ve yine kendini kesiyor. "Gerekirse kan kaybından öleceğim. Tüm geleceğini mahvedeceğim. Seni tekmeleyip bağırarak sürükleyeceğim, ama *yapmayacağım* tek şey, benden uzaklaşmana izin vermek."

Şimdi nefes nefese, kasları gergin, karın kasları gergin, bir kez daha kesmek üzere. Aniden durur, yerde yatan bana bakar.

"Sen acı çekersen, ben de acı çekerim," daha sakın bir sesle tekrarlar. Sonra önümde diz çöker ve elini yanağıma koyar. "Neden bunu yaptın?"

"Hayatım paramparça oluyor," diye hıçkırarak ağlıyorum.

Başparmağıyla gözyaşlarımı silerken, diğer elini yüzüme getirip aynı şeyi tekrarlar.

"Bırak da onu yeniden bir araya getireyim. Lütfen. Lütfen, sana yalvarıyorum. Parçaları toplama işini bana bırak."

"Parça kalmadı Chris. Her şey gitti. Düzeltilecek bir şey kalmadı ve hepsi senin suçun."

"O zaman benimle yeni bir hayat kur. Kendi dünyamızı kuralım. Sen güneş ol, ben de senin ışığında güneşleneyim. Hava ol, ben de seni içime çekeyim. Bana hayat ver, bana bir amaç ver. Benim her şeyim ol. Biliyorum..." Derin bir nefes alır, her şeyi içine çeker. "Çok şey istediğimi biliyorum. Kontrolü bırakmakta zorlanacağımı biliyorum, ama aynı zamanda gerçekte olman gereken kişiye dönüşebileceğini de biliyorum. Ben sanatçı değilim, şair değilim. Seni güzel bir şekilde resmedecek bir ressam değilim. Yapabileceğim tek şey, seni olduğun tanrıça haline getirmek."

Başımın arkasını bastırarak beni göğsüne çekiyor. "Nefes al, tatlım. Benim için nefes al, lütfen."

Bu imkansız bir şey gibi görünüyor. Ama sonra, kulağımı onun sıcak tenine dayadığımda, kalp atışlarını duyuyorum. Bir nefes daha alıyor ve sakinleştiğini hissediyorum.

"Benim gibi," diyor sessizce. "Tıpkı benim gibi."

Göğsünün genişlemesini, durmasını ve boşalmasını takip ediyorum. Onu taklit ederek aynısını yapıyorum.

"Tekrar."

Nefes al.

Blokla.

Nefes

ver.

"Aferin kızım. Şu haline bak, bebeğim." Saçlarımı okşuyor. "Sen benim için çok iyi bir kızsın."

Onun göğsüne başımı yaslayarak onaylıyorum. "Bir daha yapmayacağım."

Beni kendinden uzaklaştırır, gözlerime bakar. Yalanımı yakaladı. Bunu görebiliyorum. "Tutamayacağın sözler verme."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor. Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapacağın şey, bir dahaki sefere kendine zarar vermek için bir adım attığında beni aramak. Saatin kaç olduğu önemli değil. Nerede olduğun, kiminle olduğun, ne yapmayı planladığın önemli değil. Zarar vereceğini düşünüyorsan, ara."

Dudaklarımı sert ve şiddetle öper. "Bunu hissediyor musun?" diye bana karşı homurdanır. Vücudumun sadece bana dokunduğu yerlerde canlı olduğunu hissediyorum. "Seni kucakladığımda hissettiğin şey. Önemli olan bu. Odaklanman gereken şey bu." Elini kalbime bastırır ve kalbim onun için daha düzenli atmaya başlar. "Ve bu."

Beni tekrar öper. Sanki beni şimdiki zamanda tutmak istercesine sertçe. "Gerisi nerede? Göster bana, bebeğim."

Yan tarafa geçip arkamdaki dolabı gösterir ve kapıyı açarım. Ona bir şey vermek yerine, yüz adet jilet bıçağının bulunduğu kutuyu göğsüme sıkıca bastırırım.

"Bakma," diye hıçkırırım, ama bu daha çok bir çığlık gibidir. "Lütfen, *lütfe*n, *bakma*." Kollarımı çekip ayırır. "Sorun yok. Seni yargılamayacağım."

"Nedenini bilmiyorum," diye tekrarlıyorum. "Neden yaptığımı bilmiyorum." Ve bu doğru. Tek bildiğim, bunun olduğu ve iyi hissettirdiği, ama zihnim ne olduğunu anlayacak kadar net değil.

"Anlıyorum." Kutuyu benden alır ve ona bakmaya cesaret ettiğimde, yüzü hiç görmediğim kadar solgundur, ama yine de bana küçük, güven verici bir gülümseme atar. "Her şey düzelecek."

Kafamı sallayıp ona katılmayacağımı düşündüm, ama kendimi başımı sallarken buldum, ciğerlerimden çaresiz bir yalvarış çıktı, "Söz veriyor musun?"

Titrek alt dudağını ısırır, burnundan derin bir nefes alır. "Sana söz veriyorum, durumu düzeltmek için yanında olacağım."

Dalga gibi üzerime çöken rahatlama kısa sürüyor.
"Kız kardeşimin yanından defol git, yoksa beynini dağıtırm."

Seni seviyorum

Bunu düzeltmek için ölene kadar sürerse, hayatta olduğum her gün yorulmadan çalışacağım.
tek bir gün bile yorulmadan çalışacağım. Tek istediğim, gözlerimi sonsuza dek kapatmadan önce, senin güzel gözlerinin sevgiyle parladığını görmek.

Otuz Altıncı Bölüm

Chris

Seni Özletirim - Artemis

Ella'nın gerçeğe dönüşmesini görebiliyorum. Anında oluyor. Kardeşinin sesi bize ulaşır ulaşmaz, sis dağılıyor ve bana olan nefreti on katına çıkıyor.

Onu evimde tutsak tutmanın o kadar da çılgın bir çözüm olmadığını düşünmeye başlıyorum. Onu dünyanın geri kalanından koparabilirim. Bana bakmama izin verdiğinde kapıldığı büyü asla kalkmaz. İhtiyacımız olan şey bu. Zaman, sadece o ve ben.

Yoksa bu çok mu fazla?

Beni itiyor, ama ben bırakmak istemiyorum. *Lütfen, beni seni bırakmaya zorlama. Sadece her şeyi düzeltmek istiyorum.*

Ancak kafamın arkasında bir silahın namlusunu hissettiğimde geri çekilmeyi düşünmeye başlıyorum. Benim için değil. Onun beynimle kaplanmasını ve sonsuza kadar travma yaşamasını istemediğim için.

"Els, iyi misin?" Luke panik içinde sorar. Kanın durumuma yardımcı olmadığına eminim.

"İyiyim," der Els, titrek bacaklarıyla ayağa kalkarken.

O yerinde sallanıyor ve ben dizlerimin üzerinde durarak ellerimi kalçalarına koyarak onu dengeliyorum. Luke silahı kafama daha sert bastırıyor.

"Ellerini ondan çek lanet olası."

Ella, ağlayan gözleriyle kardeşine bakar ve ellerimi iter. "Bırak," diye fısıldar bana. "Lütfen, bırak."

Bunu sadece onun durumu yüzünden yapıyorum. Sakinleşmesi için yardıma ihtiyacı var ve durumunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. O benim görüş alanımdan kaybolduğunda ayağa kalkıyorum ve kardeşi yanına gitmek için arkamdan yürüyorum. Arkanı dönüp

Luke'un bir şey yapmaya çalıştığını düşünmemesi için ellerimi kaldırdım.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyor, serbest kolunu kız kardeşinin omuzlarına dolayarak, silahı hala bana doğrultmuş halde. "İhtiyacın var mı..."

"Ben iyiyim. Onun gitmesi lazım. Hepsi bu."

Kız onu itip odasına girer ve beni en iyi arkadaşım ile baş başa bırakır.

"Beni aldattın." Sesindeki öfke, incinmişliğini örtüyor ama yine de duyabiliyorum. "Ondan uzak durmadın." Dişlerini sıkıyor, düşüncelerini zar zor ifade edebiliyor. "Benden sakladın." Boynunu çatırdatırken burun delikleri genişliyor. "Ve bunu affedebilirdim. Sen benim en iyi arkadaşısın. O mutlu olsaydı, arkamdan bıçaklamayı görmezden gelebilirdim."

Gerçek Baker tarzında, kardeşler gibi, avucunu alına sürer, sonra saçlarının köklerini çeker.

"Ama onu incittin, Chris."

"O kendini kesiyor," diye yavaşça açıklıyorum, ondan şiddetli bir tepki almamaya çalışarak.

Tek amacım Ella'ya geri dönmek. Onun ne düşündüğü umurumda değil.

"Biliyorum. Ben onun ağabeyiyim. Onu senden daha iyi tanıyorum. Onu kanatanın sen olduğunu düşünseydim, seni gördüğüm anda vururdum. Bunu kendi kendine yaptığını biliyorum. Bunu sadece bana anlattı. Ama sen daha kötüsünü yaptın. Onun güvenini boşa çıkardın. Onu Circle'dan koruduğunu söyleyerek yalan söyledin ve onu Circle'a kabul ettin. Benim tarafımda gibi davrandın, ama beni daha da çok ihanet ettin."

Hâlâ yüzüme doğrultulmuş silahı, sonra da en iyi arkadaşımı gözetledim. "Ben Çember'in tarafında değilim, Luke."

"Hayır," diye homurdandı. "Kendi tarafındasın, değil mi? Yalan söylüyorsun, manipüle ediyorsun. Babamın sorunu hakkında sana geldiğimde, tek gördüğün ailemi kontrol altına alma fırsatıydı." Bir an için öfke kaybolur, yerine acı gelir. "Sana güvendiğim her şeyi mahvedebilirsin. Bana ne olacağı umurumda değil, Çember'le tek başıma savaşmam gerekse de umurumda değil. Ama kardeşim Chris? Onun *güvenliğini* sana emanet ettim."

"*Kız kardeşini* güvende tutmak için babana yardım ettim. Onu Çember'e kabul ettim çünkü annen onu zaten oradaki biriyle evlendirecekti. Bu, babanın da planıydı. Onu yakınımda tutarsam, onu koruyabilirdim. Onun sınıfına yardım etmek için bu üniversitedeyim çünkü onun yanında olmadığım da *nefes* alamıyorum. Ona zarar veren adamlar gitti."

yoluna çıkanlar pişman oldular. Tek amacım o. Ve bu arkadaşlığımızı mahvederse..." Kafamı sallıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum, ama onu kaybedersem ölürüm. "O zaman öyle olsun."

"Onu elde etmek için her şeyi feda etmeye hazırsın, ha? Onun *için* her şeyi feda etmeye?"

"Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum Luke. Benimle olduğunda ne kadar mutlu olduğunu biliyorum."

"Sana tek bir sorum var."

Beni kontrol etmek için buna ihtiyacı olmadığını bildiği için silahını indirir. Bir adım öne çıkar ve bebek mavisi gözlerini benimkilere diker. Ella'nınkilerin tam tersine, aynı renkte olmalarına rağmen cansızdırlar.

Yüzü buz gibi soğuk ve boş bir maske gibidir. Luke acımasız bir adam olabilir. Öyle olmak istememesi, bunu yapamayacağı anlamına gelmez. İşini kalpsiz adamlardan öğrendi ve her türlü anlaşıma veya işlem onun için kolayca halledilebilir. Sadece birinin zayıflığını bulmak için biraz zamana ihtiyacı var. Ve şimdi benim zayıflığımı biliyor.

Ve bununla beni tamamen yok etmeye karar verdi.

"Sana mutlu mu görünüyor?"

Zaman durur ve daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir güç tarafından geriye doğru çekiliyormuşum gibi hissederim. Sorusuna cevap veremem, kendimi bir kara deliğe düşüyormuş gibi hissederim.

Sana mutlu mu görünüyor?

Sana mutlu mu görünüyor?

Sözler kafamın içinde yankılanıyor. Cevap vermek için çok uzun süre bekledim, ama zaten cevap vermemin bir anlamı yoktu. İkimiz de onun kendine yaptığı katliamı gördük. *Mutlu* birine benzemiyor. Ve bunu ben yaptım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı sonunda. "Kız kardeşimden uzak dur."

Bu son uyarım."

Arkasını dönüp çıkmak üzere. Bu sözlerimi pişman olacağımı biliyorum, ama onun uyarısını dinleyemiyorsam, en azından ona gerçeği söyleyebilirim.

"Onu elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim, Luke."

Yeniden bana dönerek çenesini sıkıca kapatır. "Beni anlamadığını düşünüyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim kardeşim gibiydin. Ama sen ondan üstün *değilsin*. O her şeyden önce gelir. Her zaman öyleydi. Ona bir daha yaklaşırsan, seni öldürürüm."

"Beni öldürmeyeceksin." Bunu bir tehdit gibi söylemiyorum, ama ne dediğimi biliyorum. Bu adamı tanıyorum. Yapmayacak.

Kıkırdar. "Hayır, öldürmeyeceğim." Sonra omuz silker. "Seni öldürteceğim. Babama yaptığım gibi. Onun gitmesini istedim ve benim için bu pis işi yapacak birini buldum. Senin için de aynısını yapabilirim."

Şimdi, bu çok daha olası geliyor. Bir an için, Luke'u babasını ortadan kaldırması için manipüle mi ettim, yoksa ellerini temiz tutmak için beni mi kullandı diye merak ediyorum.

Onun tehdidi çok gerçekçi. Hayatım için endişelenmem gerektiğine eminim. Ama Ella olmadan hayatımın bir anlamı yok.

"Benim de sana bir sorum var," diyorum boğuk bir sesle. "Boğuluyorsan ve sadece bir kişi seni su üstünde tutuyorsa, neden can simidini bırakasın ki?"

Ona doğru bir adım atarak, dikkatini bir saniye daha üzerimde tutmaya çalışırım.

"Ella benim can simidim."

Hâlâ uzaklaşıyor, asılı kalan tehdidini geride bırakarak.

Ama onu uyardım. Hiçbir şeyin beni durduramayacağını söyledim ve umarım bunu ciddiye alıp savunmasını hazırlıyordur, çünkü saldırımın ne olacağını zaten biliyorum.

Telefonumu çıkarır, tam da bu amaçla sakladığım fotoğrafları kaydırırım. Keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydım, ama Luke bana başka seçenek bırakmadı.

Ella daha önce hayatına karışacağımı düşünüyorsa... onu elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi yakında öğrenecek. Onu elde tutmak için.

Otuz Yedinci Bölüm

Ella

Gün ışığı - David Kushner

Seni seviyorum. Önemli olan bu. Seni seviyorum, Nicole.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapatıyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye sorar kardeşim, uzaktan kumandayı elimden alır. Kanepede uzanmış, başımı onun kucağına koyduğum yastığa dayamışım. "Çünkü romantik filmlerden bıktım."

"Sen o aptal tatil filmlerini seviyorsun. Adam onu New York'a dönmekten vazgeçirmek üzereydi." Televizyonu tekrar açar. "Kızın memleketinde kalıp kalmadığını bilmem lazım."

Uzaktan kumandayı geri alıyorum. "Kalıyor. Bu sonlar gerçekçi değil. Onları izlemeyi bırakmalıyız."

"Sen izliyorsun," diye mırıldanıyor. "Onları seviyorsun. Kapa çenenini."

Oturuyorum ve o saçlarımla oynuyor. Gözleri sağ uyluğumdaki bandajlara düşüyor ve giydiğim uyku şortunu aşağı çekiyorum. "Onlara bakmayı bırak, Luke. Ben iyiyim."

"Hiç bu kadar kötü olmamıştı."

Gözlerimi indiriyorum. "Biliyorum. Ama bir daha asla öyle olmayacak. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Dün öyleydi. Daha iyi hissetmemen sorun değil, ama bana söylemelisin."

Başımı geriye atıp, evimizdeki sinema odasının tavanına bakarak konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Annem Fransa'dan ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum, ama en azından bir hafta daha burada kalabilirsin."

Kardeşim beni gerçekten iyi tanıyor, değil mi? "Kampüse dönmeliyim. Dersleri kaıramam."

"Sen iyi değilsin. İyileştiğinde geri dönersin."

"Peach ve Alex endişeleniyorlar." Benim kendime yaptığım katliamı gördükten sonra kim endişelenmez ki?

"O zaman onlara burada benimle güvende olduğunu mesajla. Sana dinlenmeni söylüyorum Ella ve seni gözümün önünden ayırmayacağım bir yere gitmeyeceğini söylüyorum. Chris sana yaklaşırsa, bilmek istiyorum."

Yanaklarım kızarıyor, içimde yükselen öfkeyi yansıtıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme. Ben büyük bir kızm, senin sandığın aptal beş yaşındaki çocuk değilim."

"Sana ne yapman gerektiğini çok uzun zaman önce söylemeliydim," diye tersledi, koltuktan kalkarak. "En iyi arkadaşım la ıkmaman gerektiğini sana *açıkça* söylemeliydim. Bana karşı birazcık dürüst olsaydın, onun yakışıklı suratlı, kontrolcü bir pislik olduğunu söyleyebilirdim. Neden tüm arkadaşlarıma senden uzak durmalarını söylediğimi sanıyorsun? Onların sana layık olmadığını biliyorum. Onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Diğer kızlar gibi sen de onun aptalca saçmalıklarına kanmışsın ve şimdi ben hiç hazırlıklı olmadığım bir durumu düzeltmek zorunda kalıyorum. O yüzden bana biraz rahat ver."

Gözlerim kucağımdaki ellerime düşer, utanç göğsümü sıkıştırır. "Lisedekiydik. Ne yaptığımı bilmiyordum."

"O ne yaptığını biliyordu. O tam da seni korumak istediğim türden bir adam, Els." Sesi daha sakın, ama yine de içindeki ihaneti duyabiliyorum.

"Bu sefer benim hatam değil," diyorum boğuk bir sesle. "Ben... O..." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemeye çok korkuyorum. "Beni bırakmak istemiyor. Megan ortada olsa bile."

"Seni bırakacak, yoksa ölecek."

Kalbim durmadan önce ayaklarıma düşer ve başım döner. "Ne?"

"Beni duydun."

"O senin en iyi arkadaşın. Öyle olmasa bile, sen... sen *insanları* öldüremezsın insanları öldüremezsın."

Kollarını göğsünde kavuşturup bana dönerek, bu süreçte gerçeği yüzüme vuruyor. "Seni bırakmasını mı *istiyorsun*?"

Sorusundaki dürüstlük beni rahatsız ediyor. Buna cevap vermek istemiyorum

"İstiyor musun?" diye ısrar ediyor.

"Chris ile aramızdaki ilişkiler her zaman karmaşıktı ve senin bunu anlamını beklemiyorum."

"Ondan nefret mi ediyorsun, yoksa onu mu istiyorsun, Ella? Soru bundan daha basit olamaz."

"İkisi de!" diye bağıyorum. "İkisi de, tamam mı? Şimdi beni rahat bırak."

Chris'e olan duygularımın ne kadar berbat olduğunu ortaya koyan sorulardan kaçınmak için öfkeyle ayağa kalktım, ama telefonum çaldı.

Hermes'in sesi.

Ve içgüdülerim bana *hemen* kontrol etmem gerektiğini söylüyor. *Şimdi.*

Aşağıya bakıyorum, başparmağımla SFU uygulamasının kilidini açıyorum ve gönderinin yüklenmesini bekliyorum.

"Hayır," diye bağırırım, ayaklarımın altındaki zemin çöküyor.

"Hayır, *lanet olsun. Hayır.*" Kafam dönerek kanepeye yığılım.

O hiç doymuyor!

Uh-oh... Ella Baker, Profesör Reeves'in dersinde yerini böyle mi koruyor? Bazen masanın altında, bazen eğilmiş halde... ve notları sürekli yükseliyor!

Bence bu ikisi ciddi bir belaya bulaşmak üzere.

#EllaBakergelecektekiavukat #HoşçakalProfesörReeves

#yeniCezaHukukuProfesörümüzkimolacak?

Fotoğrafta, saçlarım dağınık, gömleğim düğmesiz ve üniforma eteğim zar zor giyinmiş halde Reeves'in ofisinden çıkarken görünüyorum. Reeves arkamda kapıyı tutuyor ve beni bu hale kimin getirdiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Ne, ne oldu?" Luke, telefonumu almaya çalışarak soruyor.

"Bakma!" Ayağa fırlayıp ondan uzaklaşıyorum, damarlarımdan korku akıyor. "Lütfen, bakma." En yakın arkadaşıyla görüştüğümü yeni öğrendi. Reeves'le yattığımı bilmesine izin veremem.

Hermes'ten bunu atlatamayacağımı zaten biliyorum, ama telefonumdan gelen bir sonraki bildirim beni kalp krizi geçirmeye yaklaştırıyor.

"Luke." Sesim titriyor, niyetimden çok daha zayıf bir fısıltı çıkıyor. "Bir sorunumuz var."

Ona telefonumu gösterdim.

Bilinmeyen: Afrodit, hemen tapınağa çağrıldı. Çember içindeki statününün değiştirilmesi talebi var. Zeus

"Gitmeyeceksin," diyor hemen.

"Bunu yapamam. Daha önce yaptım ve... bir daha yapmayacağım."

"Ella, gidemezsin. Bu tamamen Chris'in işi." Benim için güçlü kalmaya çalışıyor, ama gözlerinde benimkiyle aynı paniği görebiliyorum.

Mesajı tekrar okudum. "Eugene Duval tarafından gönderilmiş."

"Ama statü değişikliği ne anlama geliyorsa, Chris tarafından başlatılmıştır, hayatım üzerine bahse girerim." Arkasını dönüp, odada volta atmaya başlar ve bana tekrar bakar. "Yemin ederim, onu öldüreceğim."

"Bunu söylemeyi kes!" Karşı çıkıyorum. "Lütfen, sadece... Ben giderim. Giderim ve ne istediklerini sana söylerim. Yolda Achilles'i arar, bir şey biliyor mu diye sorarım. Ama gitmem gerek."

Çenesi tıklıyor, gözleri bana sertçe bakıyor, ama sesi yalvarır gibi. "Gitmeni istemiyorum, Ella."

"Achilles tapınağa girebilir. Bir sorun çıkarsa, onun orada olacağını biliyorum."

"Bana mesaj atmanı istiyorum. Her adımda, beni duyuyor musun?"

"Yapabilirsem yaparım. Luke... Nasıl hissettiğini biliyorum, ama sen işe yaramaz *değilsin*.

Beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptın. Bundan şüphem yok ve asla da olmayacak."

Omuzlarının gevşediğini görünce biraz rahatlayabiliyorum. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu anlıyorum. Çaresizlik. Chris ile olan ilişkiyi sakladım ve bu da onun beni bundan koruyamayacağı anlamına geliyordu. O Çember'in bir parçası değil ve beni onlardan kurtaramaz.

"Bazen işler bizim kontrolümüz dışında gelişir. Ama sana söz veriyorum, ben gayet iyi olacağım."

İkimiz de inanmadığımız bir yalan, ama yine de söylemek iyi geliyor.

Stoneview Country Club'a giderken taksideyken Achilles'i arıyorum. Kot pantolon giyiyorum, bandajlı kesiklerin olduğu yerlere bastırıyorum ve sakinleşmek için içimi kaplayan hafif bir acıyı hissediyorum. "Bana bir şey bildiğini söyle," diye mırıldanıyorum, arkadaşım telefonu açar açmaz.

"Ne hakkında?"

"Çember içindeki 'statümdeki değişiklik' hakkında."

Bir süre sessizlik oldu, sonra onun alçak sesi tekrar hattın diğer ucundan geldi. *"Bu, Hermes'in az önce yayınladığı fotoğraftan önce mi sonra mı oldu?"*

"Hemen sonra."

Bir an düşündü.

"Achilles," diye ısrar ediyorum. "Ne oluyor?"

"Afrodit'in statüsünün değişmesi için sadece iki seçenek var. Ya bir Gölge onunla evlenmek ister ve o da Hera olur..."

"Ya da?"

"Ya da Çember'den çıkarılır." "Çıkarılır mı?"

Kalbim tamamen durdu, ciğerlerim nefes almayı reddetti.

"Hermes'in az önce yayınladığı şeyin seni ve Reeves'i zor bir duruma soktuğunu varsayacağım. İkinizin birlikte yatmanızda bir sorun yok, ama Çemberi tehlikeye atmamalısınız. Bir profesörün öğrencisiyle yattığını herkesin bilmesi bizim için bir risk. Bu, Gölgelelerin ve Çemberin dikkatini üzerimize çeker."

Elimi saçlarımın arasından geçirip köklerinden çekerken göğsüm daha da sıkışır.

"Çember'in ortaya çıkma riskine soktuğum için beni öldürecekler mi?"

"Neredesin?"

"Neden soruma cevap vermiyorsun? Güvende miyim?"

"Tapınağa mı gidiyorsun?"

"Evet! Achilles..."

"Orada buluşuruz."

Ön kapıdan geçer geçmez, iki adam üzerime çullanıyor. "Bu taraftan, Afrodit."

Bana dokunmuyorlar, ama sadece varlıkları bile korkutucu. Merdivenleri çıkarken bacaklarım jöle gibi titriyor. Beni Duval'ın ofisine kadar götüremeyeceklerini düşünüyorum.

Kapı açıldığında neredeyse kapısının önündeyiz ve Megan ile babası dışarı çıkıyorlar.

dışarı çıktı.

Megan ağlıyor, ofisin içindeki kişiye bağırıyor, Gabriel ise McLean onu sıkıca tutuyor.

"Baba..." diye bağıyor, ama babası onu şiddetle uzaklaştırıyor. "Ben..."

"Sen bu ailenin yüz karasısın," diye sözünü kesip, boynundaki lotus çiçeği kolyesini kapıyor. Hera olduğunu gösteren işareti. "Kıskançlığın ve histerin bana yeterince pahalıya mal oldu. Benim çok önemli biri olmam sayesinde öldürülmediğin için şanslısın."

Beni fark eder, yüzü biraz daha kızarır. "Sen," diye hırlar. "Ne oluyor?" diye zar zor sesimi çıkarırım.

"Sonunda istediğini elde edeceksin, değil mi? Seni küçük orospu..." Bana doğru gelmeye çalışır, ama babası onu geri çeker.

"Anlamıyorum," diye hırıltıyla söylüyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışırken.

"Ofise gir, Aphrodite," diye bağıır McLean, kızını benden uzaklaştırarak. Dinlememeye cesaret bile edemiyorum, aceleyle ofise giriyorum. Kardeşim haklıymış.

Chris orada, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokmuş, ciddi bir ifadeyle dik duruyor. Eugene Duval masasının önünde, zaten dağınık olan saçlarını eliyle düzeltiyor. Öfkeli bakışları bana yöneliyor ve ceketinin sandalyelerden birinin üzerine atıldığını fark ediyorum.

"Ella Baker."

Yutkunmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve onun karanlık sesi karşısında dizlerim neredeyse çöküyor.

"Değerinden daha fazla sorun yaratıyorsun."

"Anlamadım?" Titreyen sesim hiçbirini etkilemiyor ve Chris bile bana en ufak bir güven vermiyor.

"Afroditlerin tek bir görevi vardır. Onları kullanmak istediğimizde kullanılmak. Sen bunu zaten başaramadın ve cezalandırılman gerekti. Yine de sana bir iyilik yaptık. Yani biz senin için, senin bizim için yaptığından daha fazlasını yaptık. Ve şimdi yine seni korumak zorundayız. Bir profesörle yatmak mı? Sanırım insanlardan yardım almanın tek yolunu bulmuşsun."

Utanç yüzümü kulaklarımın ucuna kadar yakıyor ve midem utanç şeytanı tarafından yutulmuş gibi kıvrılıyor. Beni fahişe olarak nitelemek için ne güzel bir yol.

"O... eskidenydi," diyorum.

"Önce mi? Oh, peki. Eğer önceyse, o zaman bir öğrencinin hesabının seni ifşa etmesi ve Çember'in bir değil iki üyenin itibarını kurtarmak için müdahale etmesi önemli değil."

"Özür dilerim... Ben..."

"Çocuklarımızın sorunu bu. Sizi çok şımarttık. Bu toplumda hak ettiğiniz yeri kazanmadan önce, her şeyin arkasını bizim temizleyeceğimizi sanıyorsunuz. Christopher bana gelmeseydi, bu ne kadar süre devam ederdi? Sosyal medya hesabının seni hedef aldığını bana ne zaman söyleyecektin? Sen risk altındaysan, Çember de risk altındadır. Ya bir sonraki paylaşımlarında, Silent Circle için bir Afrodit olduğunu dünyaya duyururlardı?"

"Öyle
değildi..."

"Ama
öyleydi."

Chris'e bakıyorum ve ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirliyor.

"Anlamıyorum," diyorum, duymak isteyen herkese seslenerek, ama ona bakarak.

"Bu." Duval tekrar dikkatimi çekiyor. Elinde bir telefon tutuyor ve bana doğru sallıyor. "Hermes, Megan McLean'dı. Christopher bu telefonu onların evinde buldu. Hesaba giriş yapılmış. Bugün için planlanmış bir paylaşımı vardı ve biz bunu zamanında durduramadık. Telefonu incelerken paylaşım yapıldı. Bir hafta sonra da, senin gizli bir topluluğun üyesi olduğunu herkese duyurmak için planlanmış bir paylaşım vardı. *Bizim* topluluğumuzun. Açığa çıkmak üzereydik."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Peach ve benim düşündüğümüz tam da buydu: Megan benim peşimdeydi. Chris'e bakıyorum ama o sessiz ve okunaksız. Bu yüzden dikkatimi tekrar Duval'a veriyorum.

"O... benim hakkımda tüm bu şeyleri o mu paylaştı?"

"Evet. Üçünüzün bazı sorunları olduğunu biliyorum ve umursamadım, ama o, Çemberi tehlikeye atamaz."

O kaltak benden o kadar nefret ediyordu ki, Circle'ı ifşa etmeye hazırdı. Hayatımı mahvetti, itibarımı yok etti. Haklıydım. O ve Chris birbirlerine layıklar.

Kalbim hızla atıyor, babasının onu öldürmeyeceklerini söylediğini fark ediyorum.

Öldürülmeyi *hak ediyor*. "Ona ne olacak?"

Eugene telefonu masasına geri koydu, sonra homurdandı ve bana baktı. "O yasaklandı, Gölgesi ile nişanı bozuldu ve babası onu aile işleri için Avrupa'ya gönderecek."

Nefes almakta zorlanıyorum, gözlerim yine Chris'e kayıyor. Bu, *onun* yaptıklarını silmez. Sadece ikisinin de deli olduğunu gösterir.

"Bana ne olacak?" diye fısıldıyorum.

"Şey." Elini saçlarında gezdirir. "Çemberden çıkarılacaktın. Dedğim gibi, değerinden daha fazla sorun çıkarıyorsun."

Omurgamdan bir ürperti geçer ve kapıya doğru bir adım geri atarım.

"Korkmana gerek yok, Ella. Şans eseri, Gölgelerimizden biri artık bir Hera'sı yok ve Afroditler havuzundan seni seçmek konusunda kararlı."

Bir an için onun söylediklerini anlamadım ve ona bakarak gözlerimi kırpıttım. Anladığımda ise başımı Chris'e çevirdim.

"Demek bu yüzden herkese Megan'ın Hermes olduğunu söyledin. Bunu ne zamandır saklıyordun? Mükemmel zamanı bekliyordun, değil mi?"

"Ben de yeni öğrendim, Ella. Burada bir komplo yok." Şu anda onun neredeyse utangaç gülümsemesine kimsenin inanabileceğini anlamıyorum. O bir yalancı ve ben bunu biliyorum. "Hera'mı kaybettim. Gölge olarak kalmak istiyorsam onsuz yapamam. Ve Afroditler arasından seçim yapmam gerekiyor. Hepsi bu."

"Ve *beni* seçtin?" Boğazımdaki düğümü geçerek hırıldıyorum. "Ne sürpriz." Duval'a bakıyorum, Chris'i suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorum. "Onun Hermes olduğunu biliyordu."

"Bunu nereden bilebilirdim ki? Aylardır Çember'e bu hesap hakkında uyarıyordum." Chris burun kıvrır ve hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar. "O kadın senden o kadar nefret ediyor ki Çember'i ifşa etmeye hazırdı. O telefonu bulduğum için şanslısın."

"Ella." Duval'ın sabrı tükeniyor. Sesinden ve masasının önünde dik duruşundan bunu anlayabiliyorum. "Senin küstahlığına artık tahammülüm kalmadı. Sen burada *bir* hiçsin. Ailen de bir hiç. Ve görünüşe göre cezanızdan hiçbir şey öğrenmemişsiniz. İşte kararım: Ceza olarak SFU'dan atılıyorsunuz. Tek seçeneğiniz, Christopher'ın Hera'sı olmak ya da Circle'dan çıkarılmak."

"Çıkmak istiyorum!" diye bağıriyorum.

Dudaklarını yaladı ve bana sırtıttı. "İnan bana, istemiyorsun."

"Bu adil değil... Ben... O beni bu işe soktu! Ve nasıl... nasıl beni SFU'dan atabilirsiniz?! Ben bunun için çok çalıştım..."

"Bir profesörle yattın."

"Peki ya o? O benimle yattı. Birçok öğrencisiyle yatıyor."

"Reeves bir Gölge," diye açıklıyor Duval, sanki anlamadığım için aptalmışım gibi. "Buradaki hiyerarşiyi bilmiyor musun? Sen en altta yer alıyorsun. Onun Çember içindeki hayatı her zaman seninkinden daha kolay olacak, çünkü o bize senin asla yapamayacağın şekillerde hizmet ediyor. O yararlı, bizi tatmin etmek için sadece üç delik değil. Durması için uyarıldı, eylemlerinin sonuçları konusunda uyarıldı, o yüzden sen kendin için endişelen."

"Ama..."

"Hera olmayı seçersen, Gölgen üniversiteye geri dönüp dönemeyeceğine karar verebilir. Ama şu anda Çember'e aitsin ve Zeus olarak, seninle ilgili kararları veren benim. SFU'dan atıldın."

Ofisin kapısı açılır ve Achilles içeri fırlar, benim yanımda durur.

yanı

mda "Seninle konuşabilir miyim?" diye babasına

duru sorar. "Meşgul olduğumuzu görmüyor

r. musun?"

"Seninle konuşayım," diye ısrar eder. "Hemen."

Eugene o ğ l u n a gözlerini kısarak bakar, ama başını sallar. "Ofisimin dışında bekle

ofisimin dışında bekle, Ella. Christopher, sonra görüşürüz."

Dönüp, neredeyse koşarak ofisten çıkıyorum ve Chris hemen arkamda.

"Ne oluyor lan?" Kapı kapanır kapanmaz bağırırım. "Sen kafayı yedin Christopher Murray."

"Tam adı, ha?"

"Çok ileri gittin." Bağırma isteğimi zar zor bastırıyorum. "Bu benim hayatım lan."

"Diline dikkat et." Cebindeki bir şeyle oynuyor ve gözlerim ona kayıyor, sakın kalmak için ne tür bir başa çıkma mekanizması kullandığını merak ediyorum. "Dinleme beceriksizliğinin beni oldukça rahatsız ediyor. Seni elde etmek için her şeyi yapacağımı *söylemiştim* ve öyle de yaptım, değil mi? Nasıl yaptığı önemli değil. Olan oldu. Megan gitti. Söz verdiğim gibi senin için yer açtım. Şimdi, hak ettiğin yeri yanımda al. Çünkü Tanrı korusun, bir adım daha ileri gidersem... Gideceğim, ama istemiyorum."

"Yapamazsın..."

Yanağıma nazikçe elini koydu. "Ben her şeyi yapabilirim. Bunu asla unutma. Ben her zaman kazanmak için oynarım ve zafer her ne pahasına olursa olsun gelir. Sana söz veriyorum, bunun sonunda sen benim yanımda olacaksın, Ella. İşkenceye ne zaman yeter diyeceğine ve pes etmeye ne zaman hazır olacağına sen karar verirsin."

İşaret parmağının eklemiyle, taktığım altın kolyeyi okşadı, Afrodite olduğumu gösteren kabuklu kolyeyi.

"Bu yakında yok olacak," diyor emin bir şekilde ve keşke bu beni biraz olsun rahatlatırsa. Ama onun dokunuşuyla cildim karıncalansa da midem bulanıyor.

Kapı tekrar açılır ve Achilles dışarı çıkar. Chris'in tehlikeli bakışları altında elimi tutar.

"Ona biraz rahat ver, Murray. Sen gördüğüm en kurnaz piç kurusun." Sonra bana döner, gözleri benimkileri arar. "Karar vermen için sana iki gün süre verdim. Gidelim."

En iyi arkadaşım beni sürükleyerek götürüyor ve ben omzumun üzerinden arkama bakıyorum.

Her zamanki gibi sakin olan Chris, bana güzelce gülümsüyor ve kalbimin atışını hızlandırıyor.

O pislik beni ele geçirdi, değil mi? Lanet olsun, başardı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Chris

Take Me To Church - Hozier

Rose yanındaki vazoyu kapar, odanın diğer ucunda durduğum yere fırlatmaya hazırdır.

"Ozy," Jake onu uyarır. "Vazoyu bırak."

İkiz kardeşine gözlerini kısarak bakar ama söyleneni yapar. "Christopher," diye homurdanır. "Beni iyi dinle. Birini seninle olmaya zorlayamazsın."

"O benimle olmak istiyor," diye sakın bir şekilde cevap veririm. "Sadece geçen sefer olanlar yüzünden korkuyor."

"Bizi ayırıyorsun," diye ekler Jake. "Luke seni öldürmek istiyor. Bunu tam olarak anlıyor musun? Biz senin aileniz. Bize bunu yapamazsın."

"Sizi seviyorum. İkinizi de. Luke'u da seviyorum. Ama Ella'yı daha çok seviyorum." Daha fazla kendimi haklı çıkarmama gerek yok.

"Zavallı kızın elini zorluyorsun, peki sonra ne olacak? Nerede yaşayacaksın? Ne yapacaksın? Hala burada hukuk fakültesine gidiyorsun. Luke seni bulacaktır. Ella'yı evinde tutsak edemezsin. Lütfen, Chris," Rose öfkeyle söylüyor. "Yaptığın şeyin bir çözüm olmadığını anla. Sen mantıklı olan olmalısın. Grubumuzda Tanrı'nın sağduyu bahsettiği tek kişi sensin. *Bunu kullan.*"

Kafamı sallayıp kanepeme oturup rahatlıyorum çünkü Megan'ın okyanusu geçmek üzere olduğunu ve Ella'nın yakında benim olacağını bildiğim için hiçbir şey beni strese sokamaz. İki günü vardı. Artık bitti.

"Aşk sağduyuyu yener. Sen bunu bilemezsin, çünkü hiç sağduyun olmadı."

"Tamam." Başını sallar ve bana doğru yürür. "Hiç sağduyum olmadı. Kıskanç, sahiplenici bir kaltakım ve yapılabilecek tüm hataları yaptım

"

"Evet," diye onaylıyorum. "Ve senin hatalarını düzelten hep bendim, en azından ikiyüzlü davranma."

"Yapabilirim. Ama bunun yerine sana bir tavsiye vereceğim. Her şeyi mahveden biri olarak, bu konuda bolca tavsiyem var. Kısa keseceğim." Nefes alır, bana öfkeyle değil, acıma ile bakar. "Birini seninle olmaya zorlamak, bir duvara çarpmak ve buna kestirme yol demek gibidir. Bu gerçek değildir; varış noktasına sağlam ulaşamazsın, tabii ulaşabilirsen. Ama çoğunlukla, biri incinir."

Haklı. Bundan nefret ediyorum, ama fikrimi değiştirmek için çok geç. Tek ihtiyacım olan Ella'nın yanımda olması, bana hiç vermek istemediği ikinci şans vermesi. O zaman onun kalbini yeniden kazanacağım. Ne olabileceğimizi biliyorum, sadece onun da bunu görmesi için yardıma ihtiyacı var.

"Chris," Jake tekrar araya girer. "Sen bir sarmalın içindesin. Çok uzağa gittin ve geri dönmeyi bilmiyorsun, bu yüzden yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Ella'yı korkutup bu anlaşmayı kabul ettirsen bile, Luke kabul etmeyecektir. Onunla birlikte olamadan önce ölmüş olabilirsin."

Sayısız kez kurtarmak zorunda kaldığım iki kişiden ders almaktan bıktığım için ayağa kalktım.

"Sizinle işim bitti. Sen" — Jake'i parmağımla işaret ediyorum —ni işaret ediyorum—"nişanlını seninle çıkması için zorladın. Kız, sana maruz kaldığı saçmalıklar yüzünden neredeyse hayatını kaybediyordu."

"Lise öğrencisiydim," diye tersler. "Genç ve tamamen aptaldım." "Evet, ve onu senden defalarca korumak zorunda kalan bendim. Ve sen" —bu sefer Rose'a bakıyorum—"kendini yok eden davranışlarınla bana cehennemi yaşattın. Yıllarca. Ve üç partnerine daha da kötüsünü yaptın. Herkes sana uyum sağlamak zorunda kaldı çünkü çok kıskanç ve bencilsin. Ama lütfen, kardeşin bana aptalca bir bahane uydurdu, peki

Kendini nasıl haklı çıkaracaksın?"

Bir an durup bana göz kırptı. "Travma mı?" "Kapa çenenin, Rose. Ben—"

Telefonum çalıyor ve bu saçma konuşmayı kesiyor. Arayan Duval.

Rose tekrar konuşmak üzereyken elimi kaldırıp aceleyle telefonu açtım. Heyecan dalgası uzuvlarımı karıncalandırdı ve kalbim sağlıklı bir ritimle hızlandı.

"Duval," diyorum olabildiğince sakın bir sesle, diğer elimle cebime uzanıp içindeki inciyi yuvarlıyorum.

"*Christopher.*" Ciddi sesi heyecanımı dindirir. Bu iyi bir haber olmayacak. "*Lucas Baker ile konuştum.*" Kahretsin. "*Ella Çember'den ayrılmayı seçti. Dinle, senin için onu tehdit etmekten memnuniyet duydum, ama senin Hera'n olmayı reddettiği için bir kızı öldüremem. Biz böyle çalışmıyoruz.*"

"Onun fikrini değiştirebilirim," diye patladım.

"*Baker ailesi blöfümüzü gördü ve biz kaybettik. Onlara bir cevap vermem gerekiyor. Ella'ya tekrar Afrodite olmasını teklif edeceğim, böylece o da bunu... benim gerçekten uygulayamayacağım tehditlerimden daha çok tercih edecektir.*"

"Hayır."

"*Onu öldüremem, Christopher.*"

"Bana bir gece ver. Ella yarın fikrini değiştirmiş olarak sana gelecek."

Gözümün ucuyla Rose ve Jake'in hayal kırıklığıyla başlarını salladıklarını görebiliyorum. Bunu söyleyerek intihar etmiş olabilirim. Ella'yı köşeye sıkıştırdıkça onu geri çekmek daha da zorlaşacak, ama onu geri dönüşü olmayan noktaya getirmem gerekiyor.

Telefonu kapatıp mesaj uygulamasını açtım.

"Duymak istemiyorum." Jake cümlesini tamamlamadan onu durduruyorum.

O yine de konuşmaya devam ediyor.

"Sana yardım ettiğime pişmanım."

Ona zar zor bakıyorum. "Umurumda değil."

Bu yapabileceğim son şey olduğunu bilerek deli gibi yazıyorum. Şimdi yapmazsam, gece sonuna kadar bu sınırı kesinlikle aşacağım.

Gönderdiğim mesaja bakarak derin ve sakın bir nefes alıyorum.

Chris: Duval ile konuştum. Seni Çevre'ye geri alacağım. Kampüs konutlarının arkasındaki ormanın kenarında buluşalım. Hemen.

Bunu hak ediyor, diyorum kendime. Yaptığı onca şeyden sonra. Babam, saldırılar, manipülasyonlar. Ella'ya zarar verdi.

Bunu hak ediyor.

Cevabı hemen gelir.

Megan: Geliyorum.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ella

Way Down We Go - KALEO

Titriyorum. Durduramıyorum. Dışarısı soğuk, kemiklerime işleyen keskin bir sonbahar rüzgarı esiyor. Yağmur yağmıyor ama gece gökyüzündeki kara bulutlar unutulmaz bir fırtına habercisi.

"Megan?" diye sesleniyorum, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken.

Dallar kalınlaşıyor ve ay ışığı çoktan kaybolmuş, bu yüzden karanlık ürkütücü bir hal alıyor ve omurgamdan bir ürperti daha geçiyor. Paltomu vücuduma daha sıkı sarıyorum ve daha da ilerliyorum.

"Megan, yemin ederim..." Yanımda bir dalın kırıldığını duyunca irkiliyorum.

Bir hayvan koşarak geçer ve ben de yana atlayarak nefesimi tutarım. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kendimi sakinleştirmek için göğsüme elimi koyarım.

Bu bir tuzağa çok benziyor. Özellikle Megan'dan geldiği için. Mesajı garipti, ama sonra kendime sordum, *en kötü ne yapabilir ki?* Beni öldürmeyecek ya.

Deneyebilir. Ona o kadar kızgınım ki, onu öldüren ben olabilirim. Bu kadın Hermes'in hesabını kullanarak hayatımı, itibarımı ve özgüvenimi mahvetti. Bence ikimizden birinin diğerini öldürmek için daha fazla nedeni var.

Elimde zaten bulunan telefonuma bakıyorum, çünkü ormanda yolumu bulmak için el fenerini kullanıyorum.

Bilinmeyen: Konutların arkasındaki ormanda buluşalım. Chris'le olan durumundan kurtulman için kullanabileceğin bir şeyim var. O ikimizi de kandırdı. Megan.

Birkaç metre önümden bir ses geliyor, ama ağaçlar o kadar sık ki kimseyi göremiyorum.

Bir mücadele sesi duyunca donup kalıyorum. Sonra bir inilti *duyuyorum*.

"Megan? Yemin ederim, bu bir tuzaksa seni öldürürüm."

"Öldürmek" kelimesini daha ağızımdan çıkar çıkmaz, ıııııı ormanda yankılanıyor. Muhtemelen konutlara kadar duyuluyordur.

Ve birdenbire bana doğru koşmaya başladı. Uzun bacakları, omuzlarına kadar uzanan saçları. Ağaçların arasında slalom yapıyordu, ama attığı her adımda yavaşlıyor, daha fazla zorlanıyordu.

"Ella," diye boğuk bir sesle, ellerini göğsüne koyarak.

Sprint yapıp ona doğru koşuyorum ve o kollarımın arasına düşüyor, bej renkli paltomun her yerine kan bulaştırıyor.

"Y-yardım... yardım..." Ama çok ağır ve ikimiz de nemli orman zeminine çarpıyoruz.

Ellerim göğsünün üzerinde duruyor ve panik içinde yaraya bastırmaya çalışıyorum, ama çok fazla var. Elinde bir bıçak tutuyor. Bunu kendine mi yaptı?

Bıçağı ellerinden alıp yanıma koyuyorum ve o anda yumruğunda ezilmiş küçük bir kağıt parçası görüyorum.

O sesi duymaktan kendimi alamıyorum. Birkaç saniye önce çıkardığı sesi.

Öldürülen birinin kan donduran ıııııı, daha önce hiç duymadığım bir şeydi.

O uzun, korkunç saniyeler boyunca, sadece sesler ve kokular aklımda kalıyor.

Boşalan ciğerlerinin hırıltısı. Kanıyla boğulurken çıkardığı korkunç gırgır sesleri asla unutamayacağım.

Kan kokusu çok güçlü. O kadar güçlü ki, neredeyse ağızımda tadını alabiliyorum, onunla birlikte ölüyorum, kırmızı sıvı dudaklarından dökülüyor. Bir öksürük ve yüzüme sıcıyor.

Görüntüler kalıcı değil. Beynimin silmeye çalıştığı bulanık görüntüler. Beni korumak için.

O yerde yatıyor. Biliyorum çünkü ben de oradayım, orman toprağında onun yanında diz çökmüş durumdayım.

Ölüyor.

Siyah saçlarında çamur ve kan var. Bunu fark ediyorum. Elleri boğazını, kanlı dudaklarını kaşımaya başlıyor. Derisini parçalıyor, tekrar tekrar öksürüyor.

Ben kendimi bu sisin içinden çıkaramadan o
ölmüş. Manşetleri şimdiden görebiliyorum.

Üniversitenin kraliçesi bir katil çıkmış.

Böyle mi sonum gelecek? Eski sevgilimin yeni kız arkadaşını öldürdüğüm
için mi?

Mükemmel bir görüntüye sahip olmak, popüler ve kusursuz bir kız olmak
ne anlamı vardı ki, sonunda bu noktaya geldiysem? Düşmanımın cinayeti.

Sol yumruğum elimdeki notu sıkıca kavırıyor, içimde umutsuzluk büyüyor.

Sadece basit kelimeler yazan, kanlı, yırtık küçük bir kağıt parçası.

Zafer en azimli olana aittir.

"Megan," diyorum boğuk bir sesle. Boğazım sıkışıyor, gerçeklik mideme
yumruk yemiş gibi sert bir darbe indiriyor. "Aman Tanrım, Megan." Ağzımdan
hıçkırıklar dökülüyor, nefesim hızlanıyor.

Arkamda yaprakların hışırdadığını, birinin yaklaştığını duyarım ve güçlü bir
varlık yanıma yerleşir.

Eli başımın üstüne gelir, baskın bir şekilde bastırır ve beni uyluğuna
yaslanmaya zorlar.

"Oh, tatlım," diye mırıldanır. "Ne yaptın sen?"

Güçlü ağlamalarımın titriyorum ve bakışlarım onun cesedi üzerinde
dolaşırken kuru bir şekilde öğürüyorum.

"Bunu sen yaptın," diye inliyorum. "Bunu sen yaptın... bunu sen yaptın..."

"Hm, evet. Ben yaptım." Saçımı okşadı ve garip bir şekilde ona karşı
koymadım, bu güven verici hareketi kabul ettim. "Ama bu resim gerçekten senin
yaptığını gösteriyor."

Dizlerimin arasına bir şey düşüyor ve aydınlatılmış ekrana bakıyorum.
Fotoğrafta, Megan'ın elinden aldığım bıçağı tutarken ve onun ölmekte olan
bedenine bakarkenki halim açıkça görünüyor.

"Ne kadar talihsiz bir şey olurdu biliyor musun, Sweets?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, gözyaşlarım o kadar bol akıyor ki artık net
göremiyorum.

"Hermes o fotoğrafı yayınlasaydı."

Gözlerim birden açılır ve onun gözlerine kilitlenir.

"Senmişsin." O başını sallar. Boğazıma yükselen
kusmuğu yutarım.

"Duval'ın hesabın arkasındaki kişinin o olduğunu düşünmesi için ona tuzak kurdun."

Yine başını sallar. "Eğer bu senin içini rahatlatıcaksa. Megan'ın başına gelen her şey, onun hak ettiği şeylerdi."

Ve o hak etti, hak öyle O şiddet şiddet uyguluyordu, küfürlüydü, kötü niyetliydi, babasını tehdit etti, ona zarar verdi.

"Ama ben yapmadım," diye başımı sallayarak boğuk bir sesle söylüyorum.

"Bunu hak etmedim." "Biliyorum. Üzgünüm." Bunu içtenlikle söylüyor gibi görünüyor, ama

"Sen tamamen benim olduğunda, her şeyi düzeltereğim. Sana söz veriyorum."

"Sen yaptın." Sesim zar zor duyuluyor, ama umurumda değil. "Bütün dünyamı yaktın."

Eli beni biraz daha okşadı ve umutsuz bakışlarım gökyüzüne kayarken, bana bakmam için saçımı nazikçe tuttu.

"Evet, yaptım. Şimdi sözlerini geri almak isteyebilirsin, bebeğim. Çünkü bu ortaya çıkarsa, sadece polis değil, tüm Çember de peşine düşecek."

"Ne sözleri?" diye inleyerek, hıçkırıklar boğazımı tıkıyor.

O sırtıyor, içindeki şeytan zaten kararmış ormanı daha da karartıyor.

"*Sen dünyadaki son seçeneğim olsan bile sana geri dönmezdim.* Görünüşe göre ben senin son seçeneğimin. Beni seçmek istemediğinden emin misin?"

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırırım, bu sözlerin sonsuza kadar beni takip edeceğini fark ederim.

Tabii... onu seçmezsem.

Ve bu sefer gerçekten başka seçeneğim yok.

Bana şiddet uygulayarak zorlamıyor. Nazik ellerle beni kaldırıyor, yüzümden dağınık sarı saçlarımı çekip alıyor ve gözlerimdeki yaşları siliyor.

Ve bana bunu açıkça söylememi istemiyor. Yenilgiyi kabul etmemi istemiyor. Bana acıyor ve sadece "Seni şimdi evimize götüreyim mi, tatlım? Zeus'u arayıp fikrini değiştirdiğini söylemeliyiz" diyor.

Ben de burnumu çekerek başımı sallıyorum.

En kötüsü kaybetmiş olmam değil.

Bir keresinde, yıllarca polisten kaçan insanların yakalandıklarında neredeyse rahatlamış gibi göründüklerini duymuştum. Artık korkuya dayanamıyorlardı. Sürekli arkalarını kollayarak, paranoya içinde yaşamak buna değmezdi.

En kötüsü bu. Beni saran o rahatlama hissi. Artık Chris'ten kaçmak yok. Beni yakaladı ve sonunda rahatlayabilirim.

Kırkınıc Bölüm

Ella

Born To Die - Lana Del Reay

"Kardeşin evde mi?" diye soruyor Stoneview'daki evimin önüne park ederken.

Beni niversite evime değil de buraya getirdiğine göre, kardeşimle konuşmak istediğini düşünüyorum.

Başımı sallıyorum. Ormandan ayrıldığımızdan beri konuşamıyorum. Beni cinayetle suçlayacak kadar ileri gittiğine hala inanamıyorum. Bunu kafamda sindirmek istediğimden emin değilim.

"İkimiz de içeri girelim. Ona gerçeği anlatacağım, böylece senin başka seçeneğin olmadığını anlayacak. Ben bunu yaparken, sen de benim evimde geceyi geçirmek için birkaç şey al. SFU'daki evinden eşyalarını başka bir zaman taşıyabiliriz."

Yine başımı sallıyorum.

"Tatlım." enemi nazikçe ama sahiplenici bir şekilde tutuyor. Beni pencereden uzaklaştırıp kendisine bakmamı sağlıyor. "Her şey yoluna girecek. Artık güvendesin."

Ağzımı değil, alnımı öper. Sanki bana alışmam için zaman tanıyormuş gibi, oysa benim her zaman ona ait olduğumu biliyor. Bir zamanlar onun olmayı isteyerek kabul ettiğimi. Ayrıldığımızda onu unutamadığımı. Bize sunduğu ikinci şansın, her zaman hayalini kurduğum şey olduğunu. Sadece... böyle değil.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ondan önce eve giriyorum ve neden hemen arkamda olmadığını bilmiyorum, ama bu zamanı akıllıca kullanıyorum. Her ne kadar kalbimi kırsa da.

Luke'un, hala sahip olduğu bağlantıları kullanarak farklı bir şirket kurmak için çok çalıştığını bildiğim babamın ofisine aceleyle gidiyorum.

Babamızın parası ve Circle'ın yardımı olmadan başarabileceği bir şey.

"Els," diye bağırarak koltuğundan fırlar. "Neredeydin sen? Seni aramaya çalıştım. Düşündüm ki..." Kanlar içinde olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açılır. "*Ne oldu?* İyi misin?"

"İyiyim. Uzun hikaye," diyorum. Ona doğru koşuyorum, ceketinin ceketini açıp telefonunu alıyorum. "Chris burada."

"Ne? Ne yapıyorsun?"

Telefonunun kilidini açarken, ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda, sessiz olmasını söylemek için parmağımı ağzıma götürdüm.

"Güven bana," diye fısıldadım. "Konuşmasına izin ver ve beni bırak."

Kayıt düğmesine basmak üzereyim, ama bana güvenmesi gerektiğini anlaması için gözlerine bakıyorum.

Neredeyse yapmayacaktım. Sonuçta, gerçek şu ki, içten içe Chris'e aşığım. Yıllar önce kardeşimize bizden bahsetmiş olsaydı, hâlâ onun olurdu. Geri döndüğünde Megan'la birlikte olmasaydı, bize bir şans verirdim. Seçme şansım olsaydı, onu seçerdim.

Ama onun hatası, kendi kurallarını, planını, yöntemini dayatmasıydı.

Ve aşk onun hayatımı mahvetmesini engelleyemediğine göre... neden onun hayatını mahvetmemi engellesin ki?

"Onu öldürme," diye fısıldıyorum, kardeşimin yüzünde endişe ve öfkenin karışımını görerek. "Bunu Çember'e ver ve bırak onlar yapsın." Ve telefonu cebine geri koymadan önce kayıt düğmesine basıyorum.

Ofis kapısı çalınır ve Chris içeri girer. "Git eşyalarını topla, Ella," der sakın bir sesle.

Kardeşimle bakıştık, sessizce ona dediğimi yapması için yalvardım ve odadan koşarak çıktım.

Sadece birkaç dakika içinde çantamı topluyorum, ama aşağı inmeden önce onlara biraz zaman tanıyorum. Kardeşimle aynı fikirdeyiz ve Chris'le birlikte ayrılmadan önce bana sıkıca sarılır ve kulağıma "anladım" der.

Onun evine vardığımız anda, yeni bir endişe beni sardı. "Burası

Megan'la yaşadığın yer," diye boğuk bir sesle söyledim.

Onun yaşadığını bildiğim tek ev, ailemin evinin yanındaki evdir. Onun büyüdüğü ev. Benim

küçük bir kızken, Luke bütün gün orada oynadığı için onu eve geri getirmek istediğimde tanıştığımız ev. Chris beni her zaman sıcak karşılardı. Onlar Murray'lerin oyun odasında video oyunu oynarken beni kanepede oturmaya izin verirdi.

Şimdi, sadece öldürdüğü kadınla değil, aynı zamanda ona kötü davrandığını bildiğim kadınla da paylaştığı eve girmek üzereyim. Kapalı kapılar ardında onunla nasıl bir ilişki yaşıyordu?

"Öyleydi," diye onaylıyor kapının kilidini açarken. "Ve taşınacağız. Sen orayı sevdiğin için göl kenarında bir yer istiyorum. Ve dans stüdyosu olan bir yer. Merak etme, aramaya başladım bile. Hak ettiğin bir yer bulacağım."

Nerede yaşamak istediğimi tam olarak hatırladığını bilmek kalbimi ısıttığını kabul etmeyi reddederek, onu gerçeğe geri getiriyorum.

"Onun hayaleti yatağımızı paylaşmasın," diyorum sertçe.

"O." Kapıyı açık tutar ve benden önce içeri girer. "Ayrıca burada en iyi anılarım da yok."

Kalbimle onun kalbi arasında uzanan o aptal ip çekiyor ve ben bilinçsizce bir adım daha yaklaşıyorum.

Burada tam olarak ne olduğunu sormak istiyorum. Yalnız kaldıklarında Megan kimdi? Ne kadar ileri gitti? Morbid merak ve onu incittiği her yeri öperek iyileştirmek istemem, dönen düşüncelerimi ele geçiriyor.

Sen buradasın çünkü o sana cinayeti yıkmaya çalıştı. Sen buradasın çünkü o sana başka seçenek bırakmadı.

Düşüncelerim sürekli o Ağustos ayındaki telefon görüşmesine geri dönüyor. *Sen dünyadaki son seçeneğim olsan bile sana geri dönmezdim.*

O, bu sözleri sonsuza kadar bana yedirtecek. Ben ise onları asla sindiremeyeceğim. O, bu sözleri sakladı, hayatımı mahvetti, bana karşı kullandı. Çünkü tek istediğim koşulsuz olarak ona ait olmakken, onu reddettim.

Onu merdivenlere kadar takip ediyorum, o çantamı taşıyor, ben pişmanlıklarımı taşıyorum ve beni banyolu bir yatak odasına götürüyor. Stoneview'daki gibi büyük bir malikane değil, ama Silver Falls'taki evi büyük ve güzel. Özellikle bir çift için.

"Duş al, tatlım. Sana yemek hazırlayacağım. Yemek yemen ve dinlenmen lazım. Duval'a mesaj attım, ama yarın sabah seni görmek istiyor. Tapınağa gidip onlara son kararını söyleyebilirsin."

"Beni öldürmeyeceklerdi, değil mi? Beni Çember'den çıkarmakla tehdit ettiklerinde."

"Hayır," diye itiraf ediyor ve banyoya doğru yürüyor. Onu takip edip duşu açmasını izliyorum. "Ama Megan'ı öldürdüğünü düşünürlerse şimdi öldürecekler. Megan'ın babası onları senin üzerine salacak."

"Ve sen izin mi vereceksin?"

"Tabii ki hayır. Seni kurtarmaya çalışacağım." Suyun sıcaklığından memnun kalan, ceketimi çıkarıp, giydiğim gri kaşmir kazağı başımdan çeker. "Ama çoğu kişinin inandığının aksine, ben yenilmez değilim." Beyaz gömleğim de gider. "Seni kurtarmaya çalışacağım ve muhtemelen seninle birlikte öleceğim."

O her zaman yenilmez görünüyor. Muhtemelen bu, onun değer verdiği çoğu insanı rahatlatan şeydir. Beni her zaman rahatlattığını biliyorum. Ama gerçek şu ki, o yenilmez değil ve istediğini elde etmek için ikimizi de feda etmeye hazır.

Buhar etrafımızda dönüyor ve banyonun çoğunu buğulandırıyor. Kot pantolonumu çözüyor, bacaklarımdan aşağı itiyor ve ben sadece külotumla üstsüz kalıyorum.

"Umarım uslu durursun da ölümden kurtulabiliriz."

Külotumu da çıkarıyor ve ben onun önünde çıplak duruyorum. Manzarayı beğeniyor; buharın içinden bile görebiliyorum, ama bana dokunmuyor.

Onun yerine suya dokunur ve sıcaklığa tıslar. "Duşunu çok sıcak seviyorsun," diye gülümser.

İçeri girdiğimde, her şey mükemmel. Çünkü beni ve nasıl duş aldığımı biliyor. Can sıkıcı, ama yanma hissi çok hoş.

"Ben aşağıda olacağım. Acele etme."

Öyle yapıyorum. Üzerimdeki ormanı, Megan'ın görüntülerini, kanı, kiri silkelemek için zamana ihtiyacım var.

Şu anki durumumu kabul etmek için bir dakikaya ihtiyacım var ve diğer tek olası sonuç daha da fazla acı verecek. Luke başarırsa... acı sonsuza kadar sürecek.

Mutfığa girdiğimde, yatağın üzerine bıraktığı bornozu giyiyorum. Saten mavi bir bornoz, neredeyse şeffaf ama tam olarak değil. Yemek pişirmek için kullandığı her şeyi yıkıyor ve fırın açık.

"Vejetaryen lazanya yaptım," diyor sessizce. "O dolaptan bir kupa al. Sevdiğin çilekli soda var."

Aramızda çok garip bir atmosfer var. Onun söylediklerini dinlemek istemiyorum, ama aynı zamanda buradayım ve artık hangi konularda seçim şansım olduğunu bilmiyorum.

"Kupa mı?" diye soruyorum dolabı açarken. "Bardağın yok mu?" İçine baktığım anda sorumun cevabını alıyorum.

Bir raf boş, diğerinde kupalar var. Bir tane alırken ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Bana bardak fırlatmaya meraklıydı," diye mırıldanıyor, yemeğin piştiğini kontrol etmek için fırını açarken bakışlarımdan kaçınıyor. "Neden hep bardak olduğunu sorma."

Fırından yemeği çıkarır, bana bir dilim lazanya servis eder ve tabağı masaya, önceden orada duran bıçak ve çatalın arasına koyar.

Bana bu tür şeyler anlattığında hissettiğim duyguyu sevmiyorum. Onun için üzülmek istemiyorum ve onunla istismar konusunda empati kurmak istemiyorum. Babam beni her zaman çok aşağılık hissettirirdi. Ruhsal acı dayanılmazdı ve onun her gün onunla neler yaşadığını hayal etmek istemiyorum.

Sadece başımı sallıyorum, onu kollarımın arasına almak için duyduğum ihtiyacı bastırarak, ve ona kupayı veriyorum. Kupayı en sevdiğim çilekli gazozla dolduruyor. Sessizlik beni yiyip bitiriyor ve ona hakaret etmek, onunla kavga etmek, *bir şeyler* yapmak istiyorum.

Ben yapmıyorum ama o yapıyor. Parmaklarını yanağıma kaydırıyor, saç çizgimi geçip saçlarıma giriyor ve beni nazıkçe kendine doğru çekip alnımı öpüyor.

"Otur ve ye."

Beni bırakıyor, ama ben olduğum yerde kalıyorum.

"Bundan sonra böyle mi olacak? Sen emredersin, ben yerine getiririm?" Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Hiç farklı oldu mu ki?"

"Bu senin sevdiğim bir özelliğin değil."

"Öyle."

Bu canlı diyalog, ağzımın açık kalmasıyla kesintiye uğrar. "Öyle değil mi?" diye ısrar eder. "Seni yönlendirdiğimde sana hissettirdiklerimi seviyorsun seni yönlendirdiğimde hissettirdiğim şeyi seviyorsun çünkü bu sana özen gösterildiğini hissettiriyor. Ve bana da sana özen gösteriyormuşum gibi geliyor. Eğer bu bizim için işe yarıyorsa, neden olmasın?"

"Çünkü... Chris," diye homurdanıyorum. "Bu *sağlıklı* değil."

"Ben sadece bizi mutlu eden şeyleri önemsiyorum. Şimdi otur ve ye." Yumuşak ses tonundan sert ses tonuna geçiş, dişlerimi sıkmamı sağlar. O bunu hemen fark eder ve ekler, "Geri döndüğümünden beri yaptığım her şey hakkında birçok sorunun olduğunu biliyorum ve sen yemek yerken onlara cevap vereceğim. Sadece bayılmaman için yemek yemeni istiyorum. Senin için oldukça yoğun bir akşam oldu."

Bunu iyi bir teklif olarak değerlendirip otururum, çatalı alırım ve ağızıma yanan sıcak lazanyayı tıkıştırırım. O ise yumuşak bir sesle "Dikkat et, sıcak..." der.

Gözlerim yaşarır, dilim yanar ve o başını sallar, davranışına güler.

Gözlerimi ona dikip, yanan yemeği çiğneyip bir yudumla yutuyorum.

O kendi kupasıyla oynuyor ve buradan viski kokusunu alabiliyorum. Bu evde bardak yok. Gerçekten.

"Ne istersen cevaplarım," diyor boğuk sesiyle.

Bakışlarım onun gözleri arasında gidip geliyor. Eminim kupasındaki sıvı, göz bebeklerini çevreleyen kehribar rengiyle aynıdır.

Yiyecekten daha çok acı veren kelimeyi söylemeden önce bir lokma daha alıp kendimi yakıyorum.

"Juilliard."

Gözleri kapanıyor ve dudaklarını yalıyor. Viskiye bırakıp boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bununla başlayacağını tahmin etmiştim."

"O zaman devam et," diye terslerim.

Kendi kendine başını sallar, içkisini büyük bir yudumla içerek ve bardağı masaya geri koyar.

"Christopher."

"Baban seni evlendirecekti."

Kaşlarım o kadar yukarı kalkar ki, bilinçli olarak onları indirmek zorunda kalırım.

"Babam beni evlendirmeyecekti..." "Harvey James."

"O Bakers Café'nin CFO'suydu," diye hemen cevap veriyorum.

"Evet, her şey karışmadan önce. New York'ta yaşıyor. Circle'ın bir parçası olmak için can atan sıradan bir orta yaşlı adam. Tek ihtiyacı olan bir eştı. Babam onu Circle'a *gerçekten çok* istiyordu. Bu, onun ve işi için büyük bir avantajdı. Bu yüzden kızını teklif etti." Bir yudum daha alır. "Juilliard'a gitseydin, babam seni Harvey ile evlenmeye zorlayacaktı. Konum idealdi ve senin dansçı olabileceğine inanmıyordu, bu yüzden evliliğin daha iyi olacağını düşündü. İster inan ister inanma, bu gerçek. Ben bunun olmasına izin vermeyecektim."

Boğazım düğümlenir ve cevap vermek zorunda kalmamak için daha fazla yemek yutarım. Çiğnerim, yutarım, sözlerimi dikkatlice düşünürüm.

"Yani babamla birlikte benim hayallerimi mahvetmek için işbirliği yaptınız."

"Ella..."

"Çevremdeki tüm erkeklerin tek bir amacı vardı. Ne yaptığımı ve kim olduğumu kontrol etmek. Sen de buna katılan birçok kişiden sadece birisin."

Dudaklarını sıkıştırır. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" "Benim iyiliğimi mi düşünüyordun?"

"Harvey ile evlenmek mi istiyordun?"

"*Juilliard'a* gitmek istedim," diyorum, göğsüm ağrıyor. "Lanet olsun, umursamıyor musun?"

O soğukkanlılığını koruyor, bir yudum daha alırken öfkemi içimde kaynatmama izin veriyor. "Harvey James'in *Juilliard'da* kalmana izin vereceğini mi düşünüyorsun, Ella?"

İkimiz de cevabın hayır olduğunu bildiğimiz için sessiz kalırım.

"Hâlâ *Circle'da* olurdun, genç yaşta evlenirdin, hayatın kontrolünden çıkardı. Ama benden başka biriyle. Ve ben... senin acı çekmeni izlemek zorunda kalırdım."

"Zavallı sen," diye burun kıvırıyorum. "En azından şimdi benim senin yüzünden acı çekmemi izlemek zorundasın."

"Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız, bunu biliyorsun. Yoksa lise boyunca seninle çıkarak bu riski almazdım, sen de almazdın. Katıl ya da katılma, umurunda değil. Ben biliyorum. Hayal kırıklığını anlıyorum, ama bu geçici. Zamanla bana olan aşkın yeniden yeşerecek. Sönmedi. Ama lütfen, yanılıyorsam söyle."

Yine yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıp yemekten vazgeçiyorum.

Çatalımı bırakır bırakmaz, "Ye," diyor. "Bana başka bir soru sor."

"Ne zamandır *Hermes'sin*?" Sorular dilimi yakıyor, yemek midemi bulandırıyor. Ama hepsini bilmek istiyorum.

"Geri döndüğümünden beri sayılır. Babanın partilerini bildiğinle ilgili yazı benim ilk yazımdı."

Ağzım açık kalır. "Nasıl yapabildin?"

"Senin itibarının ne kadar önemli olduğunu anladığım anda, bunu yapmam gerekti. Geri dönebileceğin bir şey varken nasıl senin son seçeneğin olabilirim? Ayrıca acımasız olmam gerekiyordu, yoksa Duval bunun Megan olduğuna asla inanmazdı. Bunu yapmaktan nefret ettim, *Sweets*. Lütfen, bana inan. Ama onun Megan olduğunu düşünmesi için sana saldırmam gerekiyordu. Onu alt etmek için tek planım buydu. *Circle'ı* tehlikeye atacak kadar nefret ettiği bir kıza saldırmış gibi göstermek."

"Ve bizi birbirimize düşürmek zorunda mıydın?"

"Bunu kendi başına çok iyi yaptı." Ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Ama sanırım sana dokunmadan, gözlerimi senden ayırmadan, adını ağzımdan çıkarmadan duramadığımda bunu biraz abarttım. Onu kızdırmak çok cazipti. Ve işe yaradı."

"Artık daha fazla yiyemem," diye ciyakladım. "Kusacağım."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Bırak gitsin. Ama tekrar acıkırsan bana söyleyeceğine söz ver."

"Asla olmayabilir." Sodamdan bir yudum alıyorum. "Gerçek Hermes'in kim olduğunu biliyor musun? Hesaplarını nasıl hackledin?"

"Bilmiyorum. Jake beni içeri soktu."

Tabii ki, bilgisayar dahisi olan en iyi arkadaşını kullandı.

"Kardeşimin en yakın iki arkadaşının ona karşı birleşmesi ne kadar saygılı bir davranış."

"Tekrar söylüyorum, kardeşin sadece senin mutlu olmanı istiyor. Ve ben seni mutlu edeceğimi biliyorum."

"Öyleyse açıklığa kavuşturalım. Sen benden ayrıldın. Hayalimdeki okula girme şansımı mahvettin. Anneme ve kardeşimize beni Circle'dan koruyacağını söyledin, ama gizlice beni üye yaptın, böylece beni kullanabilir ve istediğin zaman yanında olabilirdim. SFU olarak kurduğum hayatı mahvettin, beni takip ettin. Tüm bu süre boyunca Megan'dan kurtulmak için planlar yaptın. Ama beni *mutlu* edebileceğini mi sanıyorsun?"

Her bir kelimemi dinliyor, kendini savunmak yerine, bir şey unutmadığımı kontrol eder gibi başını sallıyor.

"Babanı öldürmeyi listeye eklememene sevindim."

Burun kıvırıyorum. "Seni ondan koruduğuna inanacak kadar aptalım."

"Öyleydi." Ve sonra gerçek nedeni ortaya çıkıyor. "Tıpkı Juilliard'a gitmeni engellediğimde seni Harvey James'ten koruduğum gibi. Seni inisiye ettiğimde annenin seni Circle'a evlendirmek için çaresizce yaptığı girişimlerden koruduğum gibi. Megan'dan, onunla yaptığım anlaşmayı sana söylemediğimde koruduğum gibi. Maria Delgado'dan, senin için çok çalıştığın şeyi elinden almaya çalıştığında koruduğum gibi. Reeves'den, senin itibarını kullanarak seni kullanan aptal işlerden koruduğum gibi."

Kafasını sallar, nefesini toplar ve bu bana onun bakış açısını anlamam için zar zor yeterli zaman verir.

"Bu davranışların bir kısmında bencillik var mıydı? Elbette. Ben de insanım. Kalbim seninkiyle aynı ritimde atıyor ve buna engel olamıyorum. Tanrım, Ella..."

Ayağa kalkar, uzaklaşmak için yürür, sonra sanki kendini sakinleştirmek istercesine tekrar oturur. "Dünyadaki son seçeneğin olsam bile beni istemediğini söyledin. Bunun ne kadar zarar verdiğini biliyor musun? Kendimi son seçenek haline getirmek ve beni seçeceğini göstermek zorundaydım. Sana sahip olmak zorundaydım."

"Ama tüm bunları *bana yalan söyleyerek* yaptın," diyorum boğuk bir sesle. "Yüzüme karşı beni önemsedini, sevdiğini iddia ettin. Arkamdan planlar yaparken bana ikinci bir şans için yalvardın."

Nefes nefese, gözleri benimkileri ararken, "O ikinci şansı kadere bırakamazdım. Bu delilik olurdu," diyor.

Ve onun buna gerçekten inandığını görebiliyorum.

"Delilik olan şey, Christopher, tüm bunlar işe yaramadığında, *bana lanet olası bir cinayeti yüklemen.*"

"Sana benim Hera'm olmanı teklif ettim. Neden kabul etmedin?"

"Çünkü *zorla* yapmam istendi."

"Peki, şimdi halimize bak! Bana başka seçenek bırakmadın. Ben aşığım, lanet olsun. Kimse bunu göremiyor mu?"

Küfürler, onun kalan tüm sabrını kaybetmek üzere olduğunu anlamam için tek ihtiyacım olan şey. Bu yüzden ondan daha yüksek sesle konuşmaya çalışmayı bırakıyorum ve söylemem gereken son şeyi sesimi yükseltmeden söylüyorum.

"Chris," diye mırıldanıyorum, iniltiyi bastırarak. O sinir bozucu derecede hayalperest. "Beni zorlarken nasıl mutlu olmamı bekliyorsun? Önceki nişanlını *öldürdüğün* halde?"

Bakışları o kadar çabuk kararır ki, içgüdüsel olarak geri çekilirim ve eli saçlarıma uzandığında, yanlışlıkla masadaki viskisini devirir.

"Beni istediğin kadar nefret et," diye homurdanır. "Ama Megan'a karşı en ufak bir acıma duyduğumu düşünüyorsan, bir daha düşünmelisin. Onunla aramda olanları hiç bilmiyorsun. Ama istersen sana anlatabilirim."

"Bana acı çektiriyorsun," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Sana alışık olduğun şekilde davranmadığımda dinlemeyi reddediyorsun."

"Siktir git!" Gerçeğe nasıl kızdığımı bilmiyorum.

"Bana ne yaptığını bilmek mi istiyorsun? Onun bunu hak ettiğini anlamam için ne gerekiyor? Babamı incittiğini biliyorsun. Benimle kalmam için bana şantaj yaptığını biliyorsun. Seni de incitti. Ama sen kendini umursamıyorsun, sadece ben umursuyorum. Ama beni umursuyorsun,

değil mi? Bana karşı her zaman garip bir empati duydun. İşte duymak istediğin şey bu."

Beni kendine doğru çekip gözlerimin içine bakıyor. Beni çok iyi tanıyor.

"Bana vurdu, tokatladı, bu evdeki her bir bardağı yüzüme fırlattı. O gün morluğu gördüğünde bana telefonunu fırlattı." Gözlerinde bir şey kırılır. Ben daha da kırılırım. "Sana yalan söyledim Ella. Stoneview'a dönmeden önce seks yaptık. Şantajdı, ama neyse, istediğini elde ettiği sürece kimin umurunda? Döndüğüm ilk hafta da bir kez seks yaptık."

Onun elinden kurtulmak için uzaklaşmaya çalışıyorum, ama şok beni çaresiz bırakıyor. O geri çekiliyor ve bu sefer gözlerime bakamıyor. Bunun yerine dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Bana ilaç verdi, prezervatif takmadı ve ben kendimde değilken benimle yattı. Ertesi gün nihayet hatırladığımda, benim çocuğumu doğurma riski olmaması için ona ertesi gün hapını yutturmak zorunda kaldım. Ve kim bilir kaç kez hatırlamadım."

Kulağımı ısıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Yeterince dinledin mi?"

"Bu tecavüz," diyorum nefes verirken. Ve en kötüsü, bunun hepsi olmadığını bilmem.

Sonunda beni bırakır, az önce incittiği başımın yanını okşar. Saçımı çekmesinden ve benimle konuşurken hissettiğim kırık yanından akan gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırıştırırım.

Az önce ona söylediğim gerçeği görmezden geliyor. O buna seks dedi, ama bu seks değildi.

Tecavüzdü.

"Yemeğini bitirdin, değil mi?" diye soruyor, Megan hakkında konuşurken kaybolan şefkatle.

Başımı sallıyorum. Şu anda, burada görebiliyorum. Bir daha bu konuyu asla açmayacak. "Güzel. Şimdi seni yukarı çıkaracağım. Ve en iyi senin çıkarlarını düşündüğümü hatırlayana kadar senin iyiliğini düşündüğümü hatırlayana kadar seni becereceğim."

Kırk Birinci Bölüm

Ella

One Of The Girls - The Weeknd

"İnisiyasyon gecesini hatırlıyor musun?"

Omurgamdan bir titreme geçer ve gözlerine bakarım. Yatak odasındayız ve benimle onun arasında duran tek şey, benim saten bornozum ve duş aldıktan sonra beline sardığı havlu.

Konuşmakta zorlanıyorum çünkü beynim hala bana itiraf ettiği tüm şeylerle dolu. Bazıları yardımcı oldu, bazıları her şeyi daha da kötüleştirdi... Hiçbiri, kardeşimden şu anda hazırlıklarını yaptığı her şeyi iptal etmesi için mesaj atmamı sağlamadı.

"Tatlım." Parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. Cildinin benimkine değmesi çok hoş bir his. "Cevap ver bana."

"Evet." Sesimdeki heyecanı gizleyemiyorum.

"Gözlerin bağlıydı."

Yutkunuyorum. "Öyleydi."

"Ama seni kim siktiğini biliyorsun. Seni o oyuncağa bindiren ve sayısız kez boşaltan kişinin kim olduğunu biliyorsun. Kimdi o?"

Ayakta durmakta zorlanıyorum, bacaklarımı birbirine sıkıştırmak için can atıyorum. "Sen." "Derin bir nefes al ve tekrar dene."

Söyleneni yapıyorum ve nefes verirken konuşuyorum. "Sen sendin, baba."

Göğsünden onaylayan bir homurtu geliyor. "Aferin kızım." Havluyu çözüyor ve ayaklarının dibine bırakıyor. "Diz çök. Dizlerin için havluyu kullan, canının yanmasını istemem."

Birkaç saniye düşünürüm, o ısrar etmez, bana zaman tanır. İçimde bırakmak isteyen bir şey var. Onun yaptığı her şeyi bilmekle mücadele ediyor. Sevdiğim adama son kez mi boyun eğeceğim?

Gözlerine bakıyorum, sonra bakışlarım onun yakışıklı yüzünde, güçlü vücudunda dolaşıyor. Onun karşısında kendimi çok küçük hissediyorum, boynum uzayıp önümdeki sert penisine bakıyorum. Birkaç saniye sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. Ne oldu bilmiyorum, sadece yaptım.

Bu gerçekten son kez olabilir.

"Ağzını aç, bebeğim. Nazik olacağım."

Sesindeki özen beni eritir ve ağzımı açarım. "Bana dilini göster."

Evet, ve onun ucunu dilime doğru itmesine izin veriyorum, ağzımın içine girene kadar kayıyor ve dudaklarımı gerginleştiriyor.

"İşte böyle, rahatla," diye mırıldanıyor ve daha derine itiyor.

Hızla boğazımın arkasına ulaşıyor ve boğulmamadan önce hafifçe geri çekiliyorum. Bunu birkaç kez yapmama izin veriyor, sonra elini saçlarıma koyuyor.

Ve o anda önceki tüm düşüncelerim kaybolur. İşte bu. Şu anda istediğim şey bu. O, bedenimi ve ruhumu ele geçirsin.

"Beni olabildiğince derine almanı ve birkaç saniye orada tutmanı istiyorum."

Onu boğazımın arkasında tutarken gözlerim yaşarır. Geri çekilirim, tüm uzunluğunu açgözlülükle yalarım ve onu tekrar içime alırım. Zevkten inler ve daha da derine girer.

"Yut beni... işte böyle. Benim güzel kızım. Çok mükemmelsin, sikimin etrafında salya akıtıyorsun."

Onun etrafında inliyorum, sözleri beni mahvediyor. Onu daha sert emdiğimde içim boşalıyor.

Onu ağzımdan çıkarırken, tükürük bizi birbirimize bağlıyor. "Siktir. Beni boşaltacaksın. Hadi, kalk." Ona uzattığı eli tutuyorum ve beni yatağa götürmesine izin veriyorum.

"Seni bir pozisyona getireceğim ve sen tam olarak benim seni koyduğum gibi kalacaksın, anladın mı?" Sorarken, beni yatak yönüne çevirir ve arkamda durur.

Üst vücudum yatağa düz bir şekilde yaslanana kadar beni eğiyor ve bir elini omuzlarımın arasına bastırırken, diğer elini bacaklarımın arasına sokuyor.

Parmaklarını girişime kaydırarak klitorisime kadar yukarı, sonra geriye doğru hareket ettirir. Hafif dokunuşlar beni titretmeye başlar.

"Anladın mı?" diye tekrar soruyor.

"Evet, baba," diye inledim.

"Eğer dinlersen ve uslu durursan, seni çok mutlu edeceğim.

Ama benim için uslu bir kız olacağına söz vermelisin. Yapabilir misin?"

Eli hareket etmeye devam ediyor. İki parmağı girişinden klitorisime, klitorisimden girişime doğru kayıyor ve her dokunuşunda ne kadar ıslandığımı gösteriyor.

"Daha fazla aç." Ayaklarımı yer döşemesi üzerinde kaydırarak bacaklarımı açıyorum ve o omuzlarımdan belime kadar beni okşuyor, beni onun için kıvrılmaya zorluyor.

"Baba, lütfen," arzu tamamen beni ele geçirirken iç çekiyorum.

"Lütfen..." "Ne oldu?"

Yine aynı şeyi yapıyor, parmaklarını içime sokacakmış gibi yapıyor, ama tam o anda duruyor.

"Sana ihtiyacım var... İçimde olmana ihtiyacım var." "Öyle mi? Ne kadar çok?"

"Çok... Tanrım, baba, lütfen." Delirmenin eşiğinde, ona doğru itiyorum ve bir tokat kıcımlı ateşe veriyor.

"Sen yerinde kalsaydın nazik davranacaktım, ama sen parmaklarımı içine sokmaya çalışıp duruyorsun."

"Özür dilerim," diye nefes nefese söylüyorum.

"Şimdi, o kadar nazik olmayacağım."

Bana bir sonraki nefesimi almam için zaman bile vermiyor çünkü penisi çoktan içime sertçe giriyor.

Çılgılık attım, kendimi onun etrafında gerildiğimi hissettim. Yanma hissi çok hoştu ve onun beni doldurmasına alışırken dudaklarımdan inilti inilti kaçıyordu.

"Çok derin," diye ciyakladım, o içime girerken nefes almakta zorlanıyordum.

"Ama bunu babacığın için yapacaksın, değil mi?" "Evet,"

diye inleyerek, düşünmeden başımı salladım.

"Evet," diye homurdanır. "Beni derinlemesine aldığında kesinlikle muhteşem görünüyorsun. Benim için dayanabileceğinin ötesine geçtiğinde."

Bu övgü, vücudumda başka bir zevk dalgası yaratır.

"Daha da ıslandığımı hissedebiliyorum. Benim için acı çekmeyi seviyorsun, değil mi?"

İtmeleri daha güçlü hale geliyor ve geri çekilip daha sert bir şekilde geri giriyor.

"Boşalma, Ella," diye emreder.

"Ne?" Nefes nefese ve inleyerek soruyorum. "Benim..."

"Benim için kendini tutacaksın ve istediğini alamadığında ne kadar güzel olduğunu bana göstereceksin."

Çekildiğinde titrediğimi hissediyorum ve sanki cezalandırılıyormuşum gibi, eliyle amımı avuçluyor.

"Hayır," diye bağırırım. "Lütfen."

"Nefes al. Babacık en iyisini bilir ve sen de onu dinleyeceksin, değil mi?"

Deniyorum, ama orgazma çok yaklaştım, ağlayabilirim. Bugün daha fazla ağlamak istemiyorum.

"Nefes al, sakinleş, sonra seni tekrar sikerim."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Aferin kızım." Sözlerine eşlik eden penisinin ucu içime giriyor ve gözlerim geriye doğru kayıyor.

Bu sefer yavaşça ilerliyor, kalçalarını mükemmel, şehvetli bir ritimle ve güçle sallıyor. Çok geçmeden yine onun altında kıvranmaya başlıyorum ve ben yaklaşırken o yavaşlıyor, ta ki tamamen durana kadar.

"Aman Tanrım, *lütfe*."

"Oraya varacağız, merak etme. Sakin ol." Popomu sırayla tokatlıyor ve ben yastığa inliyorum.

Sonra kalçalarımı tutup beni ters çevirir, bacaklarımı beline dolamamı sağlar. Tekrar içime girer, beni doruğa çıkarırken gözlerime bakar, ben gevşeyene kadar çekilir. Ve yine, ben ona doğru hareket etmeye çalışana kadar içimde kalır.

"Baba," diye sızlanırım.

"Ne güzel bir kız," diye nefes nefese, içime girip çıkıyor. "Bana bakmaya devam et. İşte böyle. Benim için boşalacak mısın, bebeğim? Artık tamamen benim misin?"

"Evet... evet." Sonunda bedenime ihtiyaç duyduğu rahatlamayı verebileceğim düşüncesiyle aklımı kaçırıyorum.

"Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu göster bana. Gözlerini benden ayırma."

"Siktir!" diye bağıriyorum, elimle dudaklarımı ısırarak planımı bozuyorum, diğer yumruklarımınla çarşafı sıkıca tutarken ona sertçe itiyorum.

Elini bileğime dolayarak, kolumu yüzümden çekip yatağa sabitliyor. Merhametsizce itip kakıyor, ta ki zirveye ulaştığını duyana kadar, vücudumun üzerine eğilip kulağıma homurdanıyor. Bir dakika boyunca bu şekilde kalırken, göğsümde atan kalbini hissediyorum. Bundan zevk alıyorum.

Sadece viski rengi gözlerini benimkilere dikmek için çekiliyor.

"Ella," diye hırıltıyla söylüyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Seni seviyorum."

Gözlerim kapanır ve kalbim, vücudumda yer kaplayan tüm o kelebekler yüzünden birkaç kez atlamayı bırakır.

Neden onun sözü benim için bu kadar önemli? Belki de her zaman sözünü tuttuğu içindir.

Ne olursa olsun beni tekrar kendine ait yapacağına söz verdi ve yaptı. Beni her zaman koruyacağına söz verdi ve yaptı.

Ve eğer her şeyin yoluna gireceğini vaat ederse... o zaman belki de öyle olur?

O tuvalete koşup beni temizlemek için bir bez getirince ikimiz de yatakta uzanıyoruz.

beni temizlemek için bir bez getirir. Kafam onun göğsündedir, çünkü kalp atışlarını dinlemeye doyamıyorum ve odanın geri kalanına bakarak şöyle derim:

"Seninle evlenmek istemiyorum."

Elini saçlarıma getirip beni okşarken, cevap vermeden önce birkaç saniye bekliyor.

"Sen hazır olana kadar düğün olmayacak. Evlenmemize gerek yok, ama sen Çember'in önünde bana söz vereceksin. Benden bir Hera kolyesi alacaksın ve parmağıma yeni bir mühür yüzüğü takacaksın."

"Çember'den nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de. Ama dahil olmak, olmamaktan iyidir. Daha fazla koruma sağlar."

Gözlerim ağırlaşıyor, ama onun altımda hareket ettiğini hissediyorum. "Su içmelisin," diyor kalkarken. "Sana su getireyim. Annemi de hızlıca aramam lazım. Bugün babamdan haber alamadım."

Bir çift boxer şort alır ve odadan çıkarken mükemmel kalçalarına bakarım. O gittikten sonra, gözüm kapının yanındaki sandalyede duran giysilere takılır. Takım elbisesinin pantolonu sandalyenin arkasına asılıdır ve merakım galip gelir. Aylardır cebinde ne tuttuğunu merak ediyordum ve sonunda bakma fırsatı buldum.

Sol cebine bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. Diğer cebi kontrol ettiğimde, sert bir küre gibi hissettiren bir şeyi yakalayıp çıkardığımda midem bulanıyor.

Bir inci.

Kendini sakinleştirmek için her zaman cebinde oynadığı şey buymuş. Bana kaygılarımla başa çıkmam için kolye yapmam için verdiği küçük inciler gibi.

"Christopher Murray, sen başka birisin," diye kendi kendime gülümsüyorum.

Yatağa geri dönüp yorganın altına giriyorum. Ama elimde değil. Başka neler sakladığını bilmek istiyorum. Onun hakkında başka neler keşfedebileceğimi bilmek istiyorum.

Yan dönüp komodinin çekmecesini açıyorum ve bir yığın inci kolye görünce nefesim kesiliyor.

"Ne oluyor?"

Onları avuç avuç çıkarıp yatağın yanına koyuyorum ve sayıyorum. Altmış sekiz. Bitmemiş olanı da sayarsam altmış dokuz.

Neden bu kadar çok var?

"Ayrıldığımızdan beri seni her düşündüğümde bir inciye kolyeye ekledim."

Kafamı kolyelerden kaldırıyorum. Suçüstü yakalandım.

"4.122 inci var. Bu, senden ayrıldığımdan beri günde yaklaşık iki tane demek."

Daha dik oturuyorum, onu öpmek için içimde bir istek uyandırıyor. Benden bu kadar güzel bir şeyi nasıl saklayabilir?

Ama sonra derin ve titrek bir nefes alır ve sakinliğini kaybettiğini hissederim.

"Chris, iyi misin?"

"Sana ihtiyacım var," diye boğuk bir sesle söyler, gözlerinde yaşlar birikir.

"Hayatımın her günü sana ihtiyacım var."

Yataktan kalkıp bornozu etrafıma sararım.

"Ne oldu?" Parmak uçlarımda yükselir, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurur ve elimi yanağına koyarım. "Ne oldu?"

"Annemi aramaya vaktim olmadı. Hastane beni aradı." Haberden önce kalbim durdu.

"Babam. lmş."

* * *

Onun önüne bir fincan dumanı tüten sıcak kahve koyup antamda her şeyin olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Gerçekten gitmem gerek." Sesi boş.

"Biliyorum. Sadece telefonunu ve diğer eşyalarını aldığımı kontrol ediyorum."

"Gitmek istemiyorum," diye ekledi. Onu hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Ayağa kalktığı anda düşeceğinden endişeleniyorum.

Annesi haberleri vermek için onun evine gitmek üzereyiz. Bu akşamın erken saatlerinde, bu adam nefret ettiğim her şeydi. Ve şimdi onun devam edebilmesi için güvenebileceği kişi olmak istiyorum.

"Sadece kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye açıklıyorum.

"Kahveni iç.

Uzun bir gece olacak."

Cevabını beklemiyorum. Telefonumu alıp merdivenleri koşarak çıkıyorum ve yatak odasına saklandığım anda Luke'u arıyorum.

"İptal et," derim, o koştuktan değil, korkudan nefes nefeseyken telefonu açar açmaz.

"Ne?"

"Her şeyi iptal et. Chris'le daha fazla zamana ihtiyacım var... Fikrimi değiştirdim. Bilmiyorum. Ama iptal et."

Aşık olduğumu haykırmak istiyorum. Bunun hayatımda yaptığım en büyük hata olduğunu. Chris'e dokunmaktansa Circle'ın *beni* öldürmesini tercih edeceğimi. Beni özlediği için altmış dokuz inci kolye yapan adamı istiyorum.

"Ella..."

"Babası yeni öldü, Luke."

Bir saniye duraksıyor. "*Circle böyle.*"

Nasıl bir saniye bile her şeyin yoluna gireceğini düşünebilirim? Tabii ki girmeyecek. Kardeşime Circle'ı Chris'in peşine takmasını söyledim.

Gerçeklik üzerime çöküyor, korku beni ağır bir şekilde sarıyor. "Aman Tanrım," diye inliyorum. "*İptal et.*"

"*Çok geç, Els. Yola çıktılar bile.*"

Ve mükemmel bir zamanlamayla, aşağıdan bir gürültü duyuyorum. Bir pencere kırılıyor, ardından homurtular geliyor.

"Chris!" diye bağıriyorum, merdivenleri ikişer ikişer inerek. "Durun... durun... onu rahat bırakın!"

Kalbim deli gibi atıyor, kulaklarım çınlıyor.

Çok geç kaldım. Lastiklerin çığlık attığını duyuyorum ve geriye sadece kırık kupa ve mutfak zemini üzerine dökülmüş kahve kalmış.

Onu yakaladılar. Babasını öldürerek onu zayıflattılar ve en zayıf anında... onu yakaladılar.

Ve onu öldürecekler.

Kırk İkinci Bölüm

Chris

Work Song - Hozier

Onlar uzaklaşırken aklıma gelen tek şey o.

Beni ormanın ortasında arabadan indirdiklerinde direnmedim. Aklımda kavga etmek yoktu. Ella vardı.

Dördü beni benim için kazdıkları çukura götürüyor. Tabii ki yönetim kurulu başkanı Eugene Duval öncülük ediyor. Benden daha iri olan tek iki adam da benim iki yanımda yürüyor.

Ve arkamda, en iyi arkadaşım Luke Baker tek kelime etmiyor.

Çukur benim için zar zor yeterli büyüklükte, ama güçlü bir adamın kazıp çıkamayacağı kadar derin.

Duval'ın etkilenmemiş bakışı beni hiç etkilemiyor.

Tek gördüğüm mavi gözler, mükemmel porselen ten ve kafamda duyduğum tek şey, bu gece benim için nasıl da kendini kaybettiği.

Güzel Ella'm.

Duval telefonunda bir şey çalışıyor. Bu, Luke'a bu gece yaptıklarımı itiraf ettiğim bir kayıt. Megan McLean'i öldürdüğümü ve Ella'yı beni Gölgesi olarak kabul etmezse suçu ona yıkmakla tehdit ettiğimi itiraf ettiğim bir kayıt.

İçimde en ufak bir pişmanlık yok. Hissedemiyorum. Çünkü Ella'nın bu gece bana geri döndüğünü hissettim. Zihninin benimkine açıldığını hissettim. Kalplerimiz arasındaki çekişmeyi hissettim.

Bu çok güzel.

Buna nasıl ulaştığımı neden pişman olayım ki? Luke sessiz kalıyor.

Vardığım tek sonuç, Ella'nın ona kayıt yapması için uyarıda bulunduğu. Bu, benden kurtulabilmesi için tek kanıt olacaktı.

Tanrım, o kadını seviyorum. Hiçbir şey ve hiç kimse onu yıkamaz. Ben bile.

"Akıllıca bir hareketti, Christopher," diyor Duval sakın bir şekilde. "Bir Gölge'ye layık." Başını sallıyor. "Keşke yakalanmasaydın. Böyle şeyler cezasız kalamaz." Öfkeyle, gözlerimin içine bakarak ekliyor: "Sana çok umut bağlamıştım. Kurnaz zekan eşsiz. Yerine birini bulmak zor olacak."

Sanırım bu bir iltifat olmalı.

Luke bana yaklaşır, yüzünde tamamen okunaksız bir ifadeyle beni baştan aşağı süzer. Üzgün mü? Öfkeli mi? Beni öldürmek mi istiyor? Zaten pişman mı oldu?

"Seni uyarmıştım," diyor, sakinliği beni de sakinleştiriyor. "Ve onu elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğimi söylemiştim."

"Bu yüzden seni durduran ben olmalıyım. Senin gömüleceğin yeri kendim seçtim."

Anladığımı göstermek için başımı sallıyorum. Haklı; beni durdurmazsa, başka kimse durduramaz.

"Babanın cenazesini ben halledeceğim," diye ekliyor. Gerçek bir dost gibi. *Seni öldüreceğim, ama yas tutan ailene ben bakacağım.*

"Çıkacağım," diyorum ona. Dudaklarımı yalarken, vücudumu tanıdık olmayan bir korku kaplıyor, uzuvlarımı uyuşturuyor. Ölümden korkmuyorum... Ella'yı bir daha görememekten korkuyorum. "Ama eğer çıkamazsam... Ella'ya onu sevdiğimi söyle. Onun için mezardan çıkmak için elimden gelen her şeyi denediğimi söyle."

Çenesi gerilir ve gecenin karanlığında bile gözlerinde acı gördüm. O benim en eski arkadaşım. Kardeşim.

"Keşke bizi bu duruma sokmasaydın." Sesi gergin ve hayatımın aşkını elde etmek için en iyi arkadaşımı incittiğim gerçeğini görmezden gelmeye zorluyorum kendimi.

"Onu sevmek kolay olsaydı keşke."

Burun delikleri genişleyerek, burnundan derin bir nefes alır ve önüme bir şey tutar. Şunu söylemeliyim ki, o başlık iyiye işaret değil.

Onu bana takıyor ve sonra bileklerimde bir tür deri hissediyorum. Birbirlerine çarpıyorlar ve cildimde tokayı hissettiğimde Luke'un beni bir kemerle bağladığını anlıyorum.

"Sana şunu söyleyeyim, Christopher." Duval'ın sesini tanıdım. "Bundan kurtulursan... her şey affedilecek. Ne istersen vereceğim. İyi

şanslar, evlat."

Beni kazdıkları mezara yatırıyorlar ve hayatımın en uzun dakikaları başlıyor. Çember tarafından cezalandırıldım. Canlı canlı gömüldüm.

Kürek sesleri dayanılmaz ve ağır toprağın beni yavaşça yaşayanların dünyasından ayırması, asla unutamayacağım bir kabus.

Ciğerlerimi genişletiyorum, kafamı bir tür hava boşluğu oluşturacağını düşündüğüm bir pozisyona çeviriyorum, ama hiçbir şey kesin değil. Tek yapabileceğim, sevdiğim kadını düşünmek ve onu elde etmek için her şeyi denediğim anlamına geliyorsa, bunu yüz kez daha yaşayabileceğimi düşünmek.

Dünya yok olduğunda ve geriye sadece ben kaldığımda, sonunda bir şeyi anlıyorum. Ella yalnız kalacak. Ben olmadan. Ve ben *onsuz* öleceğim. Yaptığım her şey... bize ikinci bir şans vermek yerine bizi erken ayırdı.

Böyle ölemem.

Kırk Üçüncü Bölüm

Ella

Slower - Tate McRae

Luke Stoneview'dan geçerken gözyaşlarım yüzümden süzülüyor. Kapılı malikaneler gözlerimin önünden hızla geçiyor. Kaldırımlarda mükemmel bir şekilde kesilmiş çimler, lüks spor kıyafetleri giymiş koşucular, onlarla birlikte koşan küçük köpekler. Şoför, saat 6:30'da zaten telefonda konuşan takım elbiseli bir adamın kapısını açıyor. Bir hizmetçi kapıya doğru yürüyor ve sabah vardiyası için zilini çalmak üzere interfona uğruyor. Ve biliyorum ki, tüm bu lüksün altında, iğrenç zenginliklerin yeraltında, Sessiz Çember her şeye hükmediyor.

Sahne arkası görüldükten sonra gösteri garip geliyor. Kuklaları tutan ipleri görmezden gelemezsiniz.

Bu şehir beni hasta ediyor.

"Sana iptal etmeni söyledim," boğazımdaki sıkışıklığa rağmen sesimi çıkarmaya çalışıyorum. Kuru dudaklarımı yalayıp, avucumla ıslak yüzümü ovuyorum. "Sana iptal etmeni söyledim."

Beni görmezden geliyor, yüzüncü kez çok geç olduğunu tekrarlamak istemiyor. Sessiz kalabilir. Hiçbir şey beni daha iyi hissettirmeyecek.

"O senin en iyi arkadaşın," diye tıslıyorum.

"Öyleydi." Ağzından çıkan tek kelime bu ve bu da beni tekrar ağlatmaya yetiyor.

Eskiden öyleydi çünkü Chris artık hiçbir şey değil. Ölüden başka.

Dün gecenin anıları dalgalar halinde geri geliyor ve ölmek istiyorum. O, her şeyi unutmamı sağladı. Dış dünyayı, kendimden nefret etmemi. Beni, onun çok iyi yaptığı gibi, bütün hissettirdi. *Onu* yeniden *sevmemi* sağladı.

Tanrım, babasının durumunu öğrendiğinde yüzündeki kırık bakışı silemiyorum.

Luke bana ne olduğunu, ailesinin babasını veya onu bilip bilmediğini bile söylemiyor. Cesedini nerede bulabileceğimi söylemiyor. Chris'in annesini ve Juliette'i düşünmeden edemiyorum... Her şey çok fazla.

Son bir veda bile edemedim.

Arabadan tapınağa kadar olan yürüyüş, hayatımda yaşadığım en acı verici şeydi.

Hayatımın aşkını kaybettim ve karşılığında Çember, bana gelecek yıl göreve başlayacağını bildikleri bir Gölge'nin Hera'sı olmamı teklif ediyor. Üçü arasından seçim yapabileceğimi söylediler. Tamamen Gölge olana kadar benden hiçbir şey istenmeyeceği için bu bana bir yıl kazandırıyor.

Belki kaçabilirim. Belki değil. *Kaçacağım.*

Luke içeri girebiliyor ve Duval ile ne tür bir anlaşma yaptığını bilmiyorum ama aralarının bu kadar yakınlaşmasından hoşlanmıyorum. Kardeşim artık tanıdığım adam değil, hayatta kalmak için attığı her adımda daha karanlık bir insan haline geliyor.

"Ella," Eugene Duval beni yine ofisine davet ediyor. "Lütfen, oturun."

Oturuyorum, ama bakışlarım Circle başkanının yanında duran üç adamda kalıyor. Achilles de onlardan biri ve bu durumdan pek memnun görünmüyor. Onun sorgulayan bakışlarına cevap verme zahmetine girmiyorum. Birini seçmem gerekirse, onu seçerim. O benim en iyi arkadaşım; bana asla zarar vermez ve birbirimize hiçbir şey borçlu kalmayız. O, hayatının aşkını bulana kadar Afroditlerle takılabilir, ben ise evde bir hiç haline gelebilirim.

Mükemmel çift.

"Senden ne beklediğimi biliyorsun, Ella. Sana gösterdiğim nezaketin farkındasın. Bunu gereğinden fazla uzatmayacağım." Elini kaldırarak üç adama işaret eder, sanki bir gösteri sunuyormuş gibi. "Seç."

Bu işi bitirmek için ağzımı açtığımda, kapı birden açılır. Tüm kafalar o yöne döner, ağızları kapıda duran adama bakarak açılır.

Adam kir içindeydi. Beyaz gömleği toprakla kahverengi ve griye dönmüştü, saçları tamamen dağınıktı. Hasta görünüyordu, solgundu, dudakları çatlamış ve kurumuştü. Sanki ölümden dönmüş gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla.

Ama o muhteşem, güçlü... *canlı.*

Kalbim hızla çarparak sandalyemden atladım. "O," diye patladım. "Onu seçiyorum."

Ve onun kollarına koşmuyorum, kendimi adeta teleport ediyorum. Beni sevgi dolu bir kucaklamayla karşılıyor, dudakları benimkilerle tehlikeli derecede sahiplenici bir öpücükle buluşuyor ve ben nefes nefese, ona karşı eriyip gidiyorum. Kir gibi tadı olması, kendi kokusu olmaması ve zayıf hissetmesi umurumda değil.

O benim.

Ama sonra beni uzaklaştırır, kol mesafesinde tutar. "O sözleri duymaktan başka bir şey istemediğimi biliyorsun, tatlım."

Yüzündeki ifade midemi bulandırıyor. Bir şeyler *yanlış*.

"Ama böyle değil."

Ne demek istediğini anlamadığım için ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Tüm bu olanlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da senin beni zorladığım için değil, *istediğin* için seçmeni istediğimdir."

"Ama... Çember," diye panikledim. Onu bir daha sevmeyeceğim. Asla. "Başka kimseye söz vermek istemiyorum."

"Olmayacak," diye beni sakinleştirir, elleri omuzlarımı nazikçe sıkar. Zaten işe yarıyor. Onun koruması tüm varlığımı ele geçirir.

"Buna sen karar veremezsin," diye Duval'ın sesi duyulur ve omurgamdan buz gibi bir ürperti geçer.

İkimiz de ona döndük ve Chris omuzlarını dikleştirerek daha dik durdu. "Eğer çıkarsam, istediğim her şeyi vereceğini söylemiştin. İşte istediğim şey: Ella'nın Çember'den çıkmasını istiyorum."

Duval ağızını açmak üzereydi, ama Chris onu keser.

"Ve onu beklememe izin verilmesini istiyorum. O, benim için doğru kişi olup olmadığına karar verene kadar kimse bana söz vermeyecek."

"Bizi yalnız bırakın." Duval'ın ilk başta söylediği tek söz bu. Gelecekteki Gölgelerle konuşuyor.

Odayı terk ederler ve sadece ben, Chris, Luke ve Çember'in başkanı kalırız.

"Bunu yönetim kuruluna danışmam gerekecek," diye açıklıyor.

"Bu toplumda senin sözün her şeydir. Öyleyse, bunu hallet," diye karşılık veriyor Chris. "Beni öldürmeye çalıştın, ama ben geri döndüm. İstediğimi elde etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi şimdiye kadar anlamış olmalısın."

Duval, hala düşünürken dilini dişlerinin üzerinde gezdirir.

"Sanırım bu, seni Circle'a almamız anlamına geliyorsa, bir istisna yapmaya hazırım."

"İyi bir seçim," diye cevaplar Chris sakın bir şekilde. "Ve Megan. Yapman gerekeni yap, ama McLean asla öğrenmemeli."

Birkaç saniye tereddüt eden Duval hepimize bakar. "Bu büyük bir istek, Christopher."

"Babası yaptığımı öğrenirse, Çember'i içeriden yok edebilir." Bir sonraki sözlerini söylemek istediğinden emin olamadığı belli oluyor. "Bunu bana karşı koz olarak düşün."

Duval başını sallar. "Neden eve gidip dinlenmiyorsun? Seni arayacağız, merak etme. Tabuttan çıkmış gibi görünmediğin zaman."

Gözlerim büyür ve kardeşime bakarım. "Lanet olası bir mezar mı?" "Gidelim," der Chris, saçımı kulağımın arkasına iterek.

"Canlı canlı gömülmek bile onu senden uzak tutamadı," diye mırıldanır Luke, koridorda yürürken sinir bozucu bir şekilde.

"Komik olan ne biliyor musun?" Chris, yorgunluktan boğuk bir sesle sorar.

Yürümeye devam ederken Luke'a bakar. "Beni öldürmek isteyen biri olarak, kafama toprak girmesini ve burnuma toprak kaçmasını önleyen bir şey taktın.

Ayrıca kazmak için kullanabileceğim bir kemer de verdin. Bir de kafamın bir ağacın kökünün hemen yanında olacak şekilde gömülmemi sağladın böylece hava boşluğu oluşsun ve yüzeye çıkan izleri takip edebileyim

diye." "Hayal görüyorsun," diye cevaplar Luke, bilmiş bir şekilde.

Chris eklemenden önce bir sessizlik olur. "Sadece ilginç buluyorum."

Luke, Chris'i eve bırakır ve tam gitmek üzereyken, en iyi arkadaşıyla konuşmam gerektiğini söylerim. Sanırım tüm bu olanlar yüzünden Chris'i kaybetme düşüncesi, bizim çıkıp çıkmayacağımıza karar vermenin kendisine düşmediğini fark etmesini sağladı. Hiçbir şeye izin vermez, ama beni de engellemez, beklediğini söyler.

Sevdiğim adamla baş başa kaldığım anda onu kollarıma alıyorum. Beni saran kolları, sanki beni yeniden bir araya getiriyormuş gibi hissettiriyor.

"Benim için mezardan çıktın."

"*Sizi durduracak hiçbir şeyin olmadığını neden anlamıyorsunuz?*"

Gözlerimden yaşlar akarken ona gülüyorum. "Sen delisin."

O geri çekilir. "Ella, Duval'ın ofisinde söylediğim şey ciddiydi. Artık özgürsün, artık bir Afrodit değilsin. Ve... benim de değilsin. Kendi isteğinle geri dönmeye karar vermedikçe."

Ben de bir adım geri çekildiğimde, yüzünün düştüğünü gördüm. Bu acı içten geliyordu, ama ben de görebiliyordum. Bana başka seçenek bırakmadığı için böyle devam etmek işe yaramazdı. Asla eşit olamayacaktık ve içimizde hep şu soru kalacaktı... Yapabilseydim gider miydim?

Artık gitmeme izin veriyor, ona bir daha asla dönmesem bile.

"Bir şeyin farkına vardım, Sweets. Gerçek olmasını istemediğim, ama gerçek olduğunu bildiğim bir şey."

Boğazını kaşıyor, ensesini ovuyor ve gözlerini gözlerime dikeyor.

"Senin kendini yok etmenin bir parçasıydım," diye itiraf ediyor. "Yaptığın her şey kendini nefret ettiğin içindi. Çünkü baban sana kendini nefret etmeyi öğretmişti. Herkesle yatmak, ders çalışmamak, üniversitedeki herkesin seveceği sahte bir kişilik oluşturmak, kendine zarar vermek... ve ben."

Kafasını sallıyor, sanki bunu itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi.

"Senin yok olmayı hak ettiğini düşündüğün için, seni yok etmesine izin verdiğin şeylerin ve insanların bir parçasıyım. Hiçbir değer olmadığını düşündün. Ve bencilliğimle, bilinçaltımda bunu destekledim. Takıntımın sana ne kadar çok sevdiğimi gösterdiğini düşünüyordum, ama tek yaptığım o güvensizlikleri pekiştirmek ve seni bağımlı hale getirmektir. Özür dilerim, Ella. Çok özür dilerim. Ve bana söz verdiğin gibi kendine zarar vermeyi bırakacaksan, beni hayatından uzak tutmalısın. En azından şimdilik. En azından gerçekten ne istediğinden emin olana kadar."

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı yutuyorum. Beni incittiği için değil, haklı olduğu için ve kendine zarar veren davranışların yüzüne vurulması her zaman zordur. Onun da bunun bir parçası olduğunu görmek kalbimi parçalıyor.

"Seni seviyorum," boğazımdaki düğümü aşarak söylüyorum. "Yaptıklarını sevmiyorum ve beni elde etmek için dönüştüğün adamı sevmiyorum. Ama *seni* seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Üzüntülü bir şekilde gülümsüyor. Onun bu halinden nefret ediyorum. Utangaç, asimetrik gülümsemesini tercih ederim. Ya da gerçekten mutlu olduğunda gösterdiği güzel sırıtışını. "Tanrım, seni ne kadar sevdiğimi hayal bile edemezsin."

Burun kıvrıyorum. "Sanırım anlamaya başlıyorum."

Dudaklarımdaki öpücük yumuşaktır. Her zamanki gibi sahiplenici bir öpücük değildir. Tatlıdır, mükemmel bir veadır.

"Bekle. Gitmeden önce sana bir şey vermem lazım." Merdivenleri koşarak çıkar ve bir dakika sonra bir günlükle geri gelir.

"Al bunu," diyor, boğazını temizleyerek. "Hepsini okuyabilirsin."

Siyah deftere bakıyorum. Her sayfada bir tarih ve birkaç satır yazıyor.
"Bunları sen mi yazdın?"

Başını salladı.

"Oku. Acele etme. Gerekirse aylarca, yıllarca..." Derin bir nefes alır. "Bunu istemiyorum ama bekleyeceğim. SFU'da yerini geri almanı sağlayacağım. Dans bölümü. Sevdiğin her şeyi yap, kendini gerçekleştir. Ve sonra..."

Elini yüzüne sürer, gözlerinde yaşlar parlar. "Sonra, lütfen bana geri dön."

Bu sefer ilk kez bir emir değil, bir rica.

Hayatımı paramparça ederek tek sahibi olmak isteyen güzel Christopher Murray, bir gün geri döneceğimi umarak beni bırakıyor.

Ona geri döneceğime söz veremem, ama kendime söz verebilirim ki, geri dönersem, bu gerçekten istediğim için olacaktır.

Seni seviyorum

Eğer sana bu günlüğü veririm, beni senden uzak tutmaya çalıştıkları günü hatırla. Ve sana sürünerek eve döndüğümü hatırla.
Her zaman sana döneceğim.

Epilog

Ella

Call My Name - GRAHAM, Henrik

Altı ay sonra...

"Sorun değil, tekrar dene." Olivia'ya cesaret verici bir şekilde gülümserim ve ilk pozisyon için ellerini önüne doğru şekilde koymasına yardım ederim. "İşte böyle, harika yapıyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor. Asla söylemez, ama onu her gördüğümde çok daha iyiye gidiyor. Bire bir derslerimiz gerçekten işe yaradı. Ailesi, onun daha fazlasını istediğini ve her cuma öğleden sonra birlikte geçirdiğimiz bir saatin, onun birçok krizini önlediğini söyleyerek sürekli geri geliyor. İkiz kardeşi olmadan burada bir şeyler yapıyor olması, onun için çok büyük bir adım.

Telefonumun alarmı çalıyor ve ben onu kapatmak için koşuyorum.

"Zamanımız doldu," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Hadi gidip annem dışarıda bekliyor mu diye bakalım."

Gururla stüdyodan çıkıyorum. Dansı ana dal olarak tekrar okumaya başladığımdan beri, istediğim zaman prova salonunu kullanabiliyorum ve Olivia'ya bire bir ders vermek için yaptığım özel isteğimi kabul ettiklerinde çok sevinmişim. Çocuklara ders verdikçe, bunun yapmak istediğim şey olduğunu daha iyi anlıyorum.

Cheerleading ya da bale olsun, rekabetin getirdiği endişeyle uğraşmak istemiyorum. Gösterilerimizde başrolü kapmak için kızların birbirleriyle rekabet etmesini istemiyorum. Üniversite dışındaki gösterilerde ise bunu daha da az istiyorum.

Dans etmeyi seviyorum, ama en çok sevdiğim şey bunu başkalarıyla paylaşmak ve onların da benim gibi büyüyen tutkularından dolayı gelişmelerini görmek. Babam mezarında

mezarında ters dönüyordur, çünkü onun istikrarsız bulduğu bir kariyere geri döndüğümü ve bunun ona beklediği kadar para kazandırmayacağını biliyor. Ama siktir et onu, çünkü ben bunu seviyorum.

Olivia, stüdyodan çıkar çıkmaz annesinin kollarına koşar. "Nasıl buldun?" Kayla, kızını sıkıca kucaklayarak bana sorar. "Harika."

Kendi kendine gülümsüyor. "Gerçekten öyle."

"Hoşça kal Olivia," diye bağıryorum, annesiyle birlikte dışarı çıkarken beni tamamen görmezden gelen küçük kıza el sallayarak. "Haftaya görüşürüz!"

[illegible]

ve sonra otoparka. "Bir yere gitmem gerekiyor ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Ya da bu gece dönecek miyim, onu da bilmiyorum."

Takmış olduğum inci kolyeyle oynuyorum, ipin etrafında bir inciye yuvarlıyorum. Chris olmadan geçen onca ay boyunca onu kendim bitirdim. Sanki o benden uzak dururken, bir parçası hala iyileşmeme yardım ediyor gibiydi.

"Şey... geri dönecek misin? Kaçmıyorsun ya da öyle bir şey yapmıyorsun, değil mi?"

Noel tatilinde kimseye haber vermeden ayrıldığımı kastediyor. Noel'i aile evinde geçirmek istemiyordum ve Chris'in orada olduğunu bilerek Stoneview'da kalmak da istemiyordum. Aslında istediğim şey New York'ta olmak, Juilliard'a gitseydim hayatımın nasıl olabileceğini görmektir.

Bir hafta boyunca yüksek binaların arasında dolaştım, dondurucu soğukta yürüdüm, sonra havasız metroya bindim. Burada orta yaşlı bir Shadow ile evli olduğumu hayal etmeye çalıştım ve bu şehri sevmediğimi fark ettim, hatta Chris beni oraya gitmekten alıkoymasaydı, babamın beni CFO'su ile evlendirmek için buraya getirmeseydi, bu şehri çok daha fazla nefret ederdim. Sonra yine aynı soruna geri döndüm: Chris bana danışmalıydı.

Son aylarda beynim sadece bunu düşünüyordu. Bazı kararlarının iyi, bazılarının kötü olduğunu bilerek, ama her birinin benim bilgim dışında bizi bir araya getirmek için alındığını bilerek gidip geliyordum. Ve her seferinde, onun olmak istediğim her şey olsa bile, bu konuda söz hakkım olması gerektiğini kendime bilerek söylemek zorundaydım.

Arabamda oturup çantamdan onun günlüğünü çıkarıyorum. Onu her yere yanımda taşımaktan vazgeçemiyorum. Bana verdiği ilk gece hepsini okudum

hemen onu arayıp onu seçtiğimi söylemek istedim. Ama bu eski alışkanlıklarına geri dönmek olurdu.

İnsanlar olarak, zararlı alışkanlıklarımızda büyük bir rahatlık buluruz. Bu sadece sigara içmek veya kendini kesmek gibi bariz alışkanlıklar değildir. Daha çok bilinçaltında olanlardır. Bizi hak etmeyen birini sevmek. Başkalarını memnun etmek için kendi mutluluğumuzu tehlikeye atmak. Tanıdık geldikleri için karanlık düşüncelerimizin bizi ele geçirmesine izin vermek.

Mutlu olmak için elimizden gelen her şeyi yapmak her gün bilinçli bir karardır, ama sonuçta buna değer. Ve tüm bu aylar boyunca Chris'ten uzak durmak, zehirli alışkanlıklarımı bırakıp mutlu olmak için elimden gelenin en iyisini yapabileceğimi kendime kanıtlamanın bir yoluydu. Kendimi kesmeyi bıraktım, herkesin sevdiği kız olmaya zorlamayı bıraktım ve gerçekten yapmak istediğim şeylere odaklandım. Ve tabii ki, eski sevgilimi hayatımdan uzak tuttum.

Bir kez olsun, uzak durmak için yeterince saygılı davrandı. Benimle iletişime geçmedi, hayatıma karışmadı, böylece hayatımın bir parçası olabildi. Aynı şeyi okumadığımız için birbirimizi o kadar sık görmememiz komik. Hukuk ve Beşeri Bilimler binasında, partilerde, spor etkinliklerinde görmedik birbirimizi. Meğer adam beni her yerde takip etmeyi bıraktığında, ondan kaçınmak kolaymış.

En zor olanı babasının cenazesiydi. Tek istediğim öne koşup ona sarılmaktı. Ama kardeşim babasının mezarı önünde en yakın arkadaşına sarılırken ben annemle birlikte geride kaldım. Ve şimdi oraya gidiyorum.

Stoneview mezarlığının önüne park ettiğimde, günlüğü tekrar açıyorum. İki fotoğraf çıkıyor. İkisi de lise yıllarımızdan. Yalnızken birlikte çektiğimiz selfieler. Birinde öpüşüyoruz, diğerinde ise gülümseyen yanağına o kadar sert öpüyorum ki yüzüm kafasının yan tarafına yapışıyor.

Çok aptal ve mutlu görünüyoruz.

İlk sayfayı açıyorum ve bana yazılmış bir not var. Ezbere bildiğim not.

Sevgili Ella,

Bir gün sana bunu göstereceğim. Senin için yazdığım tüm notları, böylece beni gözümden görebileceksin.

Umarım o zaman seni neden aklımdan çıkaramadığımı anlarsın.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca günlüğü karıştırıyorum. Gözlerim, tenim, dans yeteneğim hakkında ne düşündüğüne dair notlar. Vücudumu ve zihnimi nasıl gördüğüne dair notlar. Vazgeçemediğim tutkumdan ne kadar etkilendiğine dair notlar. Ona, son seçeneğim olsaydı onunla birlikte olmayacağını söylediğim gecedен notlar var. Derslere asistanlık yaptığı günlerden notlar.

Hepsi orada. Bana olan sevgisi ve takıntısı.

Bir süre ona sık sık, burada orada küçük cümleler yazdığımı, ama ona onu ne kadar özlediğimi hiç göstermediğimi düşünmek çılgınca. Uzun süre birbirimizden habersiz aynı şeyi yaptık.

Ve sonuncusu hala vücudumda en garip hissi uyandırıyor. Heyecan, onur ve kalbimde bir çekim hissinin karışımı.

Eğer sana bu günlüğü verirsem, beni senden uzak tutmaya
çalıştıkları günü hatırla. Ve sana sürünerek eve döndüğümü hatırla.
Her zaman sana döneceğim.

Chris ne kadar uzakta kalmaya karar verirse versin, bana ne kadar süre veririrse versin, o ip bizi her zaman birbirimize çekecek. Ve ona bunu söylemeye hazırım.

Her cuma okuldan sonra babasının mezarına gittiğini biliyorum. Luke söyledi. Ama bugün kalbim parçalandı.

O burada değil.

Birdenbire, onun burada olmasını ne kadar çok istediğimi fark ettim. Etrafımdaki mezarlar dönmeye başladı, onu gerçekten kaybetmiş olabileceğim korkusu kanımı dondurdu. Dizlerim çimlere çarptı ve nefes almakta zorlandım. Ve aylardır ilk kez, elim uyluğuma uzandı. Bir kez kaşındım, ama bu yanlış geldi.

Acı çekiyorum, ama daha fazla acı çekmek istemiyorum. Hayır, aksine, Chris'in bunu durdurabileceğini biliyorum ve bunu yapmasını istiyorum.

Babasına getirdiğim çiçekleri yere bırakıp çantamdaki telefona uzanıyorum. Panik yapıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Ya onu sonsuza kadar kaybetmişsem? Ya onu çok uzun süre beklettiğim için yoluna devam etmişse?

Telefonumda onun adını tuşluyorum ve o cevap vermeden önce bir kez çalıyor. "Ella." Fısıldıyor, sanki etrafındakilerin onun telefonda olduğunu fark etmesini istemiyormuş gibi kelimeleri zar zor telaffuz ediyor.

"Oldukça önemli bir toplantıdayım, her şey yolunda mı?"

"Ben..." Tanrım, birden kendimi çok aptal hissediyorum. "Acı çekiyorum." Bunu yapmak için daha kötü bir zaman olamazdı. "Bir keresinde, eğer... kendime zarar vermek istersem seni aramam gerektiğini söylemiştin. Çok üzgünüm, bu çok saçma."

Sandalyenin sürtünme sesi, etrafındaki insanlara mırıldanarak özür dileme sesi geliyor. Acil bir durumu olduğunu söylediğini duyuyorum, sonra bir kapı sesi.

"Neredesin? Kıpırdama. Mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim. Sadece uçağa binmem gerekiyor."

"Ne?" Göğsüm sıkışır. Uçağa binmesi mi gerekiyor?

"Neredesin?" diye ısrar eder.

"Stoneview mezarlığındayım. Seni görmeye geldim... ama orada değildin." Asansörün zil sesi duyulur. Konuşurken sesi kesilir.

"Tamam mı?" diye duyuyorum.

"Ne dediğini anlamadım ama jete binmene gerek yok... Neredesin?"

"Kıpırdama. Beş saatten az bir sürede orada olacağım. Sürekli telefonda kalacağım."

Elimi alnıma götürüp saç çizgimi çekiştiriyorum. "Bekle, Chris, bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin..."

"Konuş benimle." Arka planda, kalabalık caddelerin sesini duyuyorum. *"Beni neden aradın? Neyin var?"*

"Bunu konuşmak aptalca geliyor," diye itiraf ediyorum, etrafımdaki çimleri oynayarak.

"Sorun değil. Başka bir şeyden konuşabiliriz. Bugün Olivia White'ın dersine girdin mi?"

"Tabii ki bunu biliyorsundur," diye burun kıvrıyorum. "Beni gözetliyor muydun?" *"Her zaman. Ama uzak durmayı öğrendim, değil mi?"*

"Evet." *"Ve bundan nefret ediyorum, ama söylemiyorum."* Olivia ile dersler güzeldi. Çok iyi gidiyor.

"Çok sevindim. Her gün dans ettiğin için mutlu musun? Çünkü ben mutluyum."

Kalbim bir an durdu ve yüzümde bir gülümseme yayılmaya başladı. "Geleceğim olmayabilir, ama çok mutluyum."

"Senin mutlu olman tek önemli şey, Sw..." Takma adımı söylemekten vazgeçmesi, göğsüme bir bıçak saplanması gibi.

Bu hala gerçek, birlikte olmadığımız gerçeği. Arkadaş olduğumuz gerçeği, ama bu da cömert bir ifade. Bu hissi nefret ediyorum.

Son altı aydaki hayatım hakkında daha fazla soru soruyor. Luke ile konuştuklarını, ama aralarının pek iyi olmadığını söylüyor. Yine de, onu ikna edebileceğinden emin. Arka plandaki gürültü sokaklardan arabaya, sokaklardan havaalanının yoğun gürültüsüne dönüşüyor.

Uçağa bindiğinde, uçağın Wi-Fi'sine geçeceğini söyleyerek telefonu kapatıyor ve hemen geri arıyor.

"Onunla birlikteydim," diye devam ediyor, kardeşimden bahsediyor. *"Yeni şirketi için bazı yatırımcılarla bir toplantısı vardı. Los Angeles'tan tanıdığı insanlar. Neyse ki Circle'dan kimse yoktu. Yanında bir tür avukat varmış gibi görünmem için benim de orada olmamı istedi."* Kıkırdayarak ekliyor: *"Bir hukuk fakóltesi öğrencisini kullanmanın ne kadar akıllıca olduğunu bilmiyorum, ama en azından bana hala güvendiği anlamına geliyor."*

"Kardeşimin yatırımcılarıyla olan toplantıyı bırakıp bana geri dönmek için mi uçtun?" *"Senin her şeyden önce geldiğini şimdiye kadar anlamış olmalı."*

"Chris," diye inledim. "ok kızacak." *"Beni canlı canlı gömdüğünden daha mı çok?"*

Dudaklarımdan bir kahkaha patlar ve o da bana katılmadan önce bir an için kendimi kötü hissederim. Sonra bir sessizlik uzar ve ben de aylardır aklımda olan bir soruyla bu sessizliği doldururum.

"The Circle... Babana yaptıklarını nasıl affedebilirsin?"

"Asla unutmayacağım ve asla affetmeyeceğim," diye sakın bir şekilde açıklıyor. *"ember hak ettiklerini bulacak. Ama düşmanların hakkında ne derler bilirsin."*

Onun uğursuz sözlerini, onun göremediği basit bir baş sallamayla onaylıyorum, gözlerim yine mezara kayıyor. "Ağlamadın."

Cenazede demek istediğimi biliyor.

"Annem ve Juliette için güçlü olmak zorundaydım."

"Rose ve Jake bile ağladı," diye ekliyorum, duygularımın geri geldiğini hissederek. "Ben de ağladım."

"O zaman sanırım hepiniz için güçlü olmak zorundaydım," diye gülüyor.

Sol yanağıma düşen tek bir gözyaşını silerim. "Üzgünüm," diye hıçkırırım. "Kendimi aptal gibi hiss ediyorum. Ben sadece... En azından dinlendin mi? Kendine bakmak için zaman ayırdın mı? Senin için endişeleniyorum."

O içini çeker ve kafasını uçağın koltuğuna yaslayıp gözlerini kapatıp tekrar açtığını hayal edebiliyorum. Belki de ensesini ovuyordur.

"Gerçeği mi istiyorsun? Yoksa seni rahatlatmamı mı istiyorsun?"

"Gerçeği. Lütfen, bundan sonra sadece gerçeği."

"Son birkaç ayda yas tutacak çok şeyim vardı, Els. Hiçbirini gerçekten sindirme fırsatım olmadı. Seni kaybettim, benim güvenli limanımı. Tabii ki babamın ölümüne ağlamadım. Çünkü ağlayabileceğim omuzu kaybettim. Ve bu benim hatam."

Ona ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum. O haklı. Her şey doğru. Bu yüzden, hemen konuyu değiştiriyor. Saatlerce, onunla bir daha asla konuşmayacağımı düşündüğüm birçok şey hakkında konuşuyoruz. SFU'da spor salonuna gitmeyi en sevdiğimiz zamanlar, derslerimizle ilgili şikayetlerimiz, en sevdiğim bale hareketleri, en çok zorlandığım hareketler. Hukuk makaleleri, annesi Juliette ve notları hakkında konuşuyoruz. Hatta birlikte geçirdiğimiz en güzel anılarımızı bile konuşuyoruz.

"Seni üzen şeyi bana anlatmak ister misin? Neden fiziksel olarak yapmak istedin?"

"Aylardır yapmamıştım," diye zayıf bir savunma yapıyorum. "İyi gidiyordum." "Sorun değil. Şimdiye kadar kaydettiğin ilerlemeye odaklan. kendini affetmelisin. Bugüne kadar bunu düşünmediğin için seninle gurur duyuyorum."

Babasının mezarı karşısında, sorunlarım önemsiz hale geliyor. En azından hayattayım. Derin bir nefes alıyorum, oksijenin vücuduma daha fazla hayat verdiğini hissediyorum ve sonunda ona aramamın gerçek nedenini anlatıyorum.

"Buradayım. Sana geri döndüm. Çünkü ben istedim, sen zorladığın için değil. Çünkü sensiz hayatım ne kadar dolu dolu olursa olsun, tamamen anlamsız. Geri döndüm ve sen orada değildin. Seni sonsuza kadar kaybettiğimi sandım. Canımı yakan da bu."

"Ben buradayım."

Çimlerin üzerinde otururken arkama bakarak irkildim.

O tam burada duruyor, Mayıs güneşi karamel rengi saçlarına yansıyor, geniş omuzları beyaz düğmeli gömleğini gerginleştiriyor. Seyahat ettiği sırt çantasını elinde tutuyor. Tanrım... beş saat boyunca telefonda mı konuştuk?

Beni görünce kehribar rengi gözleri sevinçle parlıyor.

"Ella," diye nefesini verir, sanki son altı aydır nefesini tutmuş gibi.

Ayağa kalktığı anda beni kollarına alıyor. Bu dostça bir kucaklaşma olarak görülebilir, ama ona dokunduğumda, Chris ile aramızda hiçbir zaman dostluk olmadığını hatırlıyorum. Biz talihsiz aşıkınız ve birbirimizi sonsuza kadar seveceğimizden başka bir hikayemiz yok.

Tek soru, bu birlikte mi yoksa ayrı mı olacak?

Mezara getirdiğim çiçeklere bakıyor ve benden bir adım uzakta durarak bana teşekkür ediyor. Hâlâ ondan yayılan heyecanı hissedebiliyorum. Bana dokunmak, sarılmak, hatta belki öpmek için can atıyor.

Aşık bir genç gibi hissediyorum. Lisedeki gibi, benimle konuşurken ya da bana ilgi gösterirken hissettiğim gibi. Bu, birbirimize karşı hissettiğimiz tutkuyla karışık endişeden kaynaklanıyor.

"Kolyeyi beğendim," diyor neredeyse utangaç bir şekilde.

Elim otomatik olarak kolyeye uzanıyor. "Teşekkür ederim." Ve ipin üzerindeki bir inciye parmağımda döndürürken, gözlerim cebindeki eline kayıyor. O da aynı şeyi yapıyor, sakın kalmak için bir inciyle oynuyor.

Dudaklarımı yalıyorum, birlikte bu kadar çok şey yaşadıkdan sonra, son çizgiyi geçmekten neredeyse korkuyor olmamız hoşuma gitmiyor. Bu yüzden, tereddüt etmeden kollarımı boynuna doluyorum ve başı omzuma yaslanana kadar onu kendime çekiyorum.

"İşte," diyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Her zaman ağlayabileceğin omzum var."

Beni kendine çekip sıkıca sarılır, ondan tek bir ses bile duymam ama cildimde nemi hissediyorum, bu yüzden sessiz kalıp önce başını, sonra sırtını okşuyorum.

Bu pozisyonda kucaklaşma acı verici hale gelir, kocaman vücudu beni tamamen yutar. Ama ona izin veririm. Sonunda uzaklaştığında, elini yüzünde gezdirir.

Cebinden bir şey çıkarır ve dudaklarıma getirir. Bir aşk kalpli şeker. Onu alırım, aptal gibi gülümserim ve o yüzünü yüzüme yaklaştırarak beni izler.

"Söyle," diyorum, heyecanım özlemle karışıyor. "Seni öpeceğim."

"Öp."

Dudakları benimkileri derin bir öpücükle ele geçirir. Sanki daha önce hiç öpüşmemişiz gibi. Sanki bunu sonsuza kadar beklemişiz gibi. Aşk kalpli şeker dilimizde dans eder ve kollarım onun boynuna dolanır.

Bunun hiç bitmemesini istiyorum. Öpücüğün değil, birine bu kadar mükemmel bir şekilde ait olma hissinin. Tam olarak ihtiyacın olan şeyi bulduğunu bilmenin hissinin.

İhtiyaç duyduğun şeyi bulduğunu bilmenin hissi. İlgi, koruma, en iyi arkadaş...
aşk.

Ayrıldığımızda, beni kollarında tutmak onun tek istediği şeymiş gibi bana gülümsüyor.

"Sen benim dünyamsın, tatlım."

"Sen de benim dünyamsın. Liseden beri biliyorum. Geri döndüğünde anladım. Bana zaman tanımaya karar verdiğinde anladım. Ders alması gereken kişi sensin. Ben zaten biliyordum."

"Altı ay," diye boğuk bir sesle söyler, ama ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Bana altı ay boyunca işkence ettin, ha?"

"Hak ettin." Etrafımıza bakıyorum, bunu gündeme getirmezsem hiçbir şeyin kalıcı olamayacağını biliyorum. "Peki. Artık senin Hera'n olacak mıyım?"

Elini ensesinin arkasına götürdü. "Birlikte olmak istiyorsak... bu bizim seçimimiz değil. Ben Çember'in bir parçasıyım. Bir Hera'ya ihtiyacım var ve başka kimseyi istemiyorum."

Cevap vermediğimde, iki elimi de tuttu.

"Çok yavaş ilerleyeceğiz. Evlilik yok, sen hazır olana kadar hiçbir şey yok. Sen bir kolye alacaksın, ben yeni bir mühür yüzüğü alacağım ve ondan sonra bir daha tapınağa gitmek zorunda kalmayacaksın. Onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Sana söz veriyorum."

İçimde garip bir his uyandırıyor. Beklemediğim bir şey. Endişeli değilim. Bu konuda kaygılı değilim. Chris Çember'in bir parçası. Ben de onun bir parçasıyım. Bu kadar basit.

"Törenden sonra hiçbirini bir daha görmek zorunda kalmayacağım sürece."

"Görmeyeceksin," diye beni teselli ediyor.

"Ve bir Afrodite'in olmayacak..."

"Ah, tatlım." Başını sallayarak, elini enseme koyuyor. "Sadece böyle bir düşünceye sahip olduğun için bile cezalandırılmayı hak ediyorsun."

Çenemi ısırarak kulağıma kadar yükseldi ve boğazımdan bir inilti kaçtı. "Sence ne tür bir ceza hak ediyorsun?"

"Çok kötü bir şey değil, eminim." Kıkırdadığımda, bana bakarken gözlerinin parladığını yemin ederim. Oradaki özlem, göğsümdeki inatçı acıyı iyileştiriyor.

"Bilmiyorum. Bu akşam seni yemeğe çıkardığımda nasıl davranacağını görmemiz gerekecek. Eğer zamanında gelersen..."

Kalçalarını tutup kendine doğru çeker.

"İyi dinlersem olur mu?" diye mırıldanıyorum. "Babamın seçtiği kıyafetleri giyersem?"

"Hm, Ella," diye homurdanıyor. "Benim için çok uslu bir kız olacaksın, değil mi?"

Beni yukarı çekiyor ve dudakları benimkine çarpıyor, beni yutuyor. "En iyi kız," diye öpücükler arasında nefes nefese söylüyorum.

Üniversite evime vardığımızda, beni o kadar tahrik etmiş ki, tüm gücümle bana dokunması için yalvarmaya hazırım.

Ama bu olmayacak, çünkü dört en iyi arkadaşım oturma odasında bizi bekliyor ve isimlerimizi söylüyorlar.

Achilles, Peach, Wren ve Alex, onları hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Ne oldu?" diye soruyorum, elim otomatik olarak göğsümü kaşımaya geliyor.

Chris sessizce bana yaklaşıyor, elimi geri çekip sıkıca tutuyor. "Üniversite e-postalarını kontrol etmedin mi?" diye soruyor Alex, endişeli bakışları beni rahatsız ediyor.

Sessizce başımı sallıyorum.

"Kampüste bir ceset bulundu. Ania Livingston."

Kalbim durdu. Ania, Stoneview Prep'te yakın arkadaşımızdı.

Telefonlarımız aynı anda çalmaya başladı. Kanatların havada hareket ettiği sesi duyuluyordu. Cihazımı çıkarıp Hermes bildirimini açtım. Kampüs güvenliğinden gelen e-postanın ekran görüntüsüydü ve Ania'nın cesedinin bu sabah kampüste bulunduğunu söylüyordu.

Geri döndüm, canlarım.

Ve sırlarım var. Sırlarımdan biri sizi mahvedecek... Ania

Livingston'ı kimin öldürdüğünü biliyorum.

Gelecek yılın başlaması için heyecanlı olan var mı? Eylül ayında görüşürüz.

Ve unutmayın...

Sırlarınız benimle güvende. Ta ki

güvende olmadıkları ana kadar.

Son.

Lola King'in diğerk kitapları

Tüm kitaplar aynı dünyada farklı zamanlarda geçiyor. STONEVIEW

HİKAYELERİ

(MF Bully):

Vazgeçmek

Vazgeçmek

Vazgeçmek

Son Bir Öpücük (Novella - Rose's Duet kitabından spoiler içerir)

ROSE'UN DUET

(FFMM neden-seçim):

Kırk Kalplerin Kraliçesi (Öncü novella) Kalbimin

Kralı

Tüm Kalplerin Ası

KUZEY KİYİSİ HİKAYELERİ

(birbiriyle bağlantılı bağımsız

hikayeler): Güzel Şeytan (MF, düşmanlardan sevgililere)

Kalpsiz Sevgili - (MF, iyi kız/kötü çocuk) Keyifli

Günahlar - (MFM düşmanlardan sevgililere) Kanunsuz

Tanrı - (MF düşmanlardan sevgililere)

TATİL NOVELLASI

Babadan Küçük Oğluna Mutlu Noeller (Loving The Liar'ın Öncesi)

SILVER FALLS ÜNİVERSİTESİ

(MF, seçkin üniversite, gizli topluluk)

Loving The Liar (karanlık, ikinci şans)

Teşekkür

Bana verdikleri destek için okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Bu kitap yazması en zor olan kitaptı çünkü kalbi kırıkken romantizm yazmak kolay değil. Yine de, bu kitabı yazarken, sizin desteğinizde ve hepimizin paylaştığı bir dünya olduğunu ve başka bir kitap yazmanın birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimiz anlamına geldiğini bilerek aşkı bulabildim. Bu yüzden, gerçekten teşekkür ederim.

Mackenzie, sana teşekkür etmem gereken tüm nedenleri kelimelerle ifade edemem.

Ama sen biliyorsun. Teşekkür ederim.

Bu hikayenin hayata geçmesine yardımcı olan Lauren, Ratula, Valentine ve Mackenzie'ye teşekkür ederim. Herkes için normalden daha fazla çalışma gerektirdi ve bu kitap için yaptığınız her şey için minnettarım.

Jess ve Nat, hayatımın en zor anlarında bana baktığınız için teşekkür ederim. (Felç değil.)

Alina, benim kadar deli olan ve MMC'lerimin tam birer psikopat olduğunu anlatırken beni dinleyen, destekleyici bir arkadaşımın olması çok güzel. Arkadaşlığımızı gerçekten çok değer veriyorum.

Sherri, son dakika e-postalarımı, kararsızlıklarımı ve dağınık düşüncelerimi anlayabildiğin için bir meleksin. Güzel kapak için teşekkür ederim.

VPR'daki tüm kızlara teşekkür ederim. Ve her zaman son dakikada değişiklikler yaptığım için özür dilerim...

Jay, umarım bu sana son teşekkürüm olmaz, çünkü tavsiyelerin ve güven verici sözlerin her zaman bitiş çizgisine ulaşmama yardımcı oluyor. Teşekkür ederim.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

